

МАРИЯ БАРЕТ

НАРУШЕНО ОБЕЩАНИЕ

МАРИЯ БАРЕТ НАРУШЕНО ОБЕЩАНИЕ

Перевод: Валентина Атанасова

chitanka.info

В разгара на ергенското си парти Рори Галахър извършва най-голямата глупост в живота си. Изневярата му коства любовта на очарователната Кейт. Изоставена само часове преди да застане пред олтара, младата жена се зарича никога повече да не се върне в имението „Гънсбри“, където с Рори са изживели най-щастливите си мигове. Но смъртта на вуйчо ѝ Лио, посочил Кейт за единствена своя наследница, я принуждава да се завърне в семейното огнище — пътуване, което я изправя пред нови изпитания, сблъсква я с коварни предателства и я обрича на една нежелана среща.

БЛАГОДАРНОСТИ

Нова книга, ново бебе, доста усилена работа, много вино и няколко страховити момента, в които едва не се отказах от идеята за този роман. Задължена съм на екипа си — Уилям, Лили и Едуард, за стоическото търпение и обичта им; на капитана на отбора Ема Ейлуърд за толерантността, професионализма и усилията ѝ; на мениджъра на нашия екип Джулс, който се справи блестящо със задачата си да наблюдава и режисира!

Бих искала да благодаря на Дейвид Рийс и Йън Хамилтън от „Гренълс“ за помощта им в проучванията ми за производството на джин, както и на Елинър Банистър и Джейн Меримън от „Ай Ди Ви Джин Грууп“. Ако има грешки, те са само мои. Благодарност заслужават още Сара и Джери Хикс от бар „Фоли Уайн“ в Питърсфийлд (чудесно бистро и хотел!) и целият им персонал за това, че ме посветиха в тайните на занаята си. Благодаря на Кристин Клифтън и Зоу Куик, които отговаряха на всичките ми въпроси за съдебната система, и на bankerите от „Лойдс“, които ме осведомиха за кредитния бизнес. Отново, ако има грешки, са изцяло мои. Бих искала да благодаря на редакторката си Барбара Буут и за подкрепата на всички от „Литъл“, Браун, Хелън Андерсън и Шик Чийтъм. Накрая — благодаря ти, Ема, за това, което правиш всеки ден, и на теб, Джулс, не само за работата, а и за всичко, свързано с нея, което дарява радост в живота.

ПЪРВА ГЛАВА

Алис се претърколи в леглото и почувства хладната половина, където преди няколко мига бе лежало топло, дишащо тяло. Рязко се надигна. Лампата в банята бе включена, но вратата бе затворена, и след като повдигна възглавниците зад гърба си, тя се загледа в нея и зачака зад стъклото да се появи силует. Беше отчаяна. Не, по-скоро изпитваше гняв. През тази ужасна седмица я бяха накарали да се чувства излишна, цикълът ѝ обезпокоително закъсняваше и ако той смяташе, че може просто да се отбива тук за няколко часа, когато поиска, би трябвало сериозно да се замисли. Погледна часовника. Беше осем в събота вечер, за Бога! Не можеше просто да избяга, след като се бе позабавлявал, и да я остави сама да гледа „Нещастен случай“! Вратата се отвори и я стресна.

— Здравей, скъпа — почувства, че я обзема ярост, но прехапа долната си устна. Той прекоси стаята, хвърли влажната кърпа на пода до леглото и нехайно попита: — Имаш ли планове за тази вечер?

Взе ризата си от стола, нахлузи я на стегнатото си загоряло тяло и започна да я закопчава.

— Мислех, че имам — отвърна Алис.

Срещна погледа му.

— Така ли? Защо се отказа от тях?

— Заради теб — троснато каза тя. Мъжът се наведе да вдигне бельото си и ѝ се усмихна. Явно бе решил, че се шегува. Устните ѝ потрепнаха. — Закъде се стягаш? — успя да го попита и се учуди, че гласът ѝ прозвуча толкова спокойно.

— На ергенското парти на Рори — отвърна той. — Ще бъде страхотно. Хари е наел долния етаж на „Уайн Гелъри“, намерил е стриптийзърка с огромни гърди, изобщо...

— Господи! Вие, мъжете, сте толкова незрели! — изкрещя Алис, скочи от леглото и се втурна през стаята към банята. Тръшна вратата така силно, че стъклото застрашително потрепери. — И защо, за Бога, описваш гърдите ѝ, като че ли ми казваш нещо ново! — извика, отново

отвори и облече хавлиения си халат. — Толкова е противно... толкова... толкова отвратително! Всички сте еднакви: единственото, което ви интересува, е...

— О! Почакай, Ал — протегна ръце напред. — Кой те е ядосал?

Изглежда я учудено, сякаш очакваше да избухне в смях или поне да се усмихне, но за негова изненада, Алис се отпусна на червеното кадифено кресло до леглото си и закри лице. Сълзите, които напиреха в очите ѝ, потекоха и оставиха малки мокри следи по меката пурпурна тапицерия.

— Ал? — беше смутен. Това не влизаше в плановете му. Алис бе момиче за развлечение, всички го знаеха! Можеха да се позабавляват с нея, да се посмеят, тя бе страхотна бройка. В съзнанието му проблесна видение, в което бе заела еротична поза върху същото кресло, както преди два часа. Извърна глава и припряно грабна сакото си. — Алис? Добре ли си?

Нервно заигра с ключовете в джоба си.

Тя подскочи.

— Разбира се, че съм добре! От какво да се оплаквам, по дяволите? Имам бутилка хубаво вино в хладилника, мога да си поръчам вечеря, а след малко по телевизията започва интересен филм. Господи! — добави. — Ти си пълен боклук!

Той остана неподвижен, недоумявайки какво да стори. Всъщност не бе боклук, за разлика от повечето мъже, които минаваха през спалнята и живота на Алис. Просто бе последният в списъка ѝ. Може би това бе краят на дългата поредица злополучни опити за обич и щастие.

Тя изтри лице в ръкава на халата си.

— Тръгвай, щом трябва. Разкарай се!

— Слушай, Алис, ако знаех, че имаш планове, ако беше ми казала, може би щях...

— Какво щеше да направиш? — прекъсна го жената. — Да останеш още час-два за едно бързо, преди да изчезнеш? — поклати глава: — О, моля те, пощади ме!

Но той наистина се чувстваше неловко. Познаваше я едва от две седмици и бяха имали бурни преживявания. Не желаше да се обвързва, но не искаше и да я изостави.

— Слушай, Алис, защо не дойдеш малко по-късно... искам да кажа, след партито? Ще отидем в някой клуб, би могла да дойдеш с нас, познаваш повечето от момчетата...

— Да, познавам ги — промърмори тя и мислено добави: „в библейския смисъл“.

— Добре, тогава ела, ще се развеселиш, би ти се отразило добре — бе облякъл сакото си, готов да тръгне. Не бързаше, но чувстваше нужда да се измъкне оттук. — Хайде, какво ще кажеш?

Алис сви рамене, но остана безмълвна.

— Ще бъдем в „Уайн Гелъри“ — каза той. — До „Фулъм Роуд“, нали я знаеш? — най-сетне тя кимна и видя как лицето му доби поспокоен израз. — Добре, ще те чакам.

Жената отново кимна. Сведе поглед към ръцете си и докато се взираше в една драскотина, чу входната врата да се затваря и се увери, че си е тръгнал. После вдигна очи и се послуша с надеждата да се върне. Не чу стъпки, а само ужасяваща тишина и пустота.

Мрачното ѝ настроение трая около час, но след този период на самосъжаление не я свърташе. Взе душ, нави косата си, гримира се и облече най-хубавия си тоалет. Излезе от апартамента си в десет и след половин час бе пред „Уайн Гелъри“. Таксито забави точно когато на тротоара се появи Хари — кумът, и заразмахва ръце пред приближаващата се кола:

— Алис! Господи, какво съвпадение.

Хари, с когото също бе имала мимолетно приключение, ѝ помогна да слезе.

— Страхотен късмет, Ал! — възкликна той. Явно не знаеше, че е дошла да се присъедини към компанията. — Ще ме измъкнеш от тази бъркотия, нали? — погледна назад — към младоженеца Рори Галахър, който стоеше приведен над парапета пред изящна къща, на няколко крачки от „Уайн Гелъри“. — Пет бири, три водки и е гроги. Мъртвопиян! Не усеща нищо, а е изминала едва половината от тържеството. Адски се изложи! — Хари се усмихна. — Не носи на пиене!

Тя кимна. Имаше мрачно предчувствие какво ще последва.

— Алис, трябва да го откарам у дома, повърна два пъти, а не мога просто да го зарежа на някой ъгъл. Би ли... — силно храчене заглуши думите му. Той се обърна и видя Рори да повръща за трети път

в дървената саксия на един лимон на стъпалата пред къщата. — Господи! Виждаш ли за какво говоря?

Втурна се към бъдещия младоженец, повдигна прегърбеното му тяло и го повлече по тротоара към таксито.

— Какво, приятел? — шофьорът надникна през прозореца. — Не искам този нещастник да оплеска тапицерията ми — запали колата и се пригответи да потегли. — Намери си друго такси.

— Не, почакай! — Хари изтича напред и хвърли умоляващ поглед към Алис. — Тази млада дама ще го придружи до дома му и ще се погрижи да не повърне на задната седалка... нали, скъпа? — сърцето ѝ се сви. — Ще ти дам десетачка бакшиш — Хари извади пачка банкноти от джоба си, но шофьорът поклати глава. — Тогава двадесет?

— Не, приятел, тридесет — и няма да се пазаря повече.

— Добре, тридесет — съгласи се Хари и се обърна към Алис. — Моля те, направи ми тази услуга. Зная, че искам твърде много, но само го придружи вместо мен. Не мога да оставя компанията. Аз съм организаторът, трябва да уредя сметките, да се погрижа за всичко. Моля те, Ал!

Жената погледна Рори, може би единствения от тайфата, с когото не бе спала. Харесваше ѝ. Беше почтен, честен, влюбен до уши и сигурен в чувствата си... за разлика от самодоволните плейбои, които влизаха и излизаха от живота ѝ.

— А ако откажа? — попита тя.

— Ще се наложи да повикам друго такси и да го оставя в ръцете на шофьора — отвърна Хари. — Вероятно ще го зареже пред входната врата на апартамента му, а нощта ще бъде хладна... Въпреки че е май месец, може да умре от измръзване в три-четири часа сутринта — усмихна се той. — Нямам друг изход, наистина. Алис, моля те, просто го придружи до дома! Ще го направиш ли заради мен?

Тя въздъхна дълбоко. Беше твърде отстъпчива, това бе проблемът ѝ, не можеше да казва „не“.

— Добре — отвърна. Хари се усмихна широко, подпря отпуснатото тяло на Рори на колата и отвори вратата пред нея, за да се качи отново.

— „Парк Роуд“ трийсет и четири, Клафъм — каза той. — После, където пожелае младата дама. Заповядай.

Хари подаде парите и с голямо усилие стовари Рори в колата, но тялото му се строполи до черните велурени обувки с високи токчета на Алис.

— Ако повърне върху обувките ми, ще поискам нови — заплаши тя.

Хари се засмя и тръшна вратата.

— Много ти благодаря, Алис — извика той. — Страхотна си, обичам те!

Тя кимна и чу пъшкането на Рори. „Само да беше истина“, помисли си и се намести на седалката, когато таксито пое към „Клафъм“.

— Бихте ли почакали? — попита Алис шофьора и скочи от колата. Бяха прекосили цял Лондон със спуснати стъкла и хладният вятър, който брулеше лицето на Рори, го бе отрезвил достатъчно, за да се придвижи, залитайки, с нейна помощ от таксито до вратата на жилището си. — Няма да се бавя — извика, без да се обърне. Дотътриха се до вратата на голяма викторианска къща. Тя подпря мъжа на стената и затършува в джобовете му за ключовете. Не успя да ги открие. — Рори? — леко го побутна. Бе захъркал. — Къде са ключовете ти? — той промърмори, блъсна я встрани и се изви към стената. — Рори? — започна да губи търпение. Принуди го да се обърне с лице към нея и го разтърси доста по-силно. — Рори? — извика. — Ключове! — очевидно не бе в състояние да ѝ помогне. Гневно изруга под носа си. А сега какво? Проклета да бъде, ако губи повече време с него. Не можеше да стори друго, освен да го остави на площадката и да се надява, че някой съсед ще го намери и прибере. Щеше да се оправи. Нощта бе приятна и нямаше опасност да умре от измръзване. — Рори, тръгвам си — каза на висок глас. Никакъв отговор. Леко го побутна и го остави да се свлече до площадката. Главата му се отпусна напред. — Съжалявам — промълви тя. — Направих каквото можах.

Алис се обърна и тръгна обратно към таксито. Но малко преди да се качи, извърна глава към тъмния силует на земята. В съзнанието ѝ се зароди идея, която през няколко секунди, докато стоеше загледана в него, сякаш пропълзя до всяка частица от тялото ѝ като вирус. Тя никога не би пропуснала някаква възможност. Знаеше каква е причината за тъпата болка в стомаха, внезапните емоционални

изблици, лекото гадене всяка сутрин... и разбра, че жалката купчина на име Рори пред вратата на „Парк Роуд“ № 34, Клафъм, е дадена от Бога възможност, която не бива да пропуска. Алис не бе от хората, които твърде много размишляват. Без да умува, се обърна към таксиметровия шофьор и попита:

— Бихте ли почакали още малко?

Той сви рамене и твърдо решена, тя отново забърза към къщата.

— Хайде, Рори — каза и го повдигна. Бе достатъчно изтрезнял, за да ѝ помогне да го изправи на крака. — Налага се да дойдеш с мен — продължи, полуподкрепяйки, полувлачейки го към колата. Шофьорът ѝ помогна да го настани на седалката. — „Батърсий“ — извика тя и каза адреса си.

Таксито потегли в обратната посока.

— Добре ли си, скъпа? — попита шофьорът и леко извърна глава.

Алис кисело се усмихна.

— Чудесно — отвърна му, — или поне скоро ще бъда.

Щом стигна до апартамента си, Алис даде на шофьора още десет лири, след като ѝ помогна да качи Рори по стълбите и да го внесе в спалнята. Отпрати го и си отбеляза да поиска тези пари от Хари. Дължеше ѝ поне това. Сложи чайника на котлона, върна се в спалнята и се опита да съблече мъжа. Дрехите му бяха влажни и воняха на бълвоч. Не искаше да спи в леглото ѝ в такова състояние. Всъщност изобщо нямаше желание да го види в леглото си, но бе съставила план и няколко изцапани чаршафа бяха нищожна цена в сравнение с всичко, което би могла да получи.

Свали сакото и вратовръзката, разкопча ризата и я издърпа. Рори Галахър бе атлет, затова не носеше на пиене. Тя внимателно прокара пръсти по гърдите му и проследи формата на стегнатите му мускули от раменете до корема. Той промърмори, протегна се и хвана ръката ѝ. Това я смути и я накара да застине за миг. Но Рори не отвори очи, просто притегли ръката ѝ към устните си.

— Кейт — прошепна той и за първи път в живота си Алис бе така обзета от завист, че изпита физическа болка. Отмести ръката си, остана загледана в него няколко секунди и промълви на себе си:

— Стегни се, Алис, ти не искаш любов, а сигурност!

Но не се усмихна, докато изричаше тези думи, и те оставиха горчив привкус в устата ѝ. Въздъхна дълбоко и се залови да доразсъблече мъжа.

Рори се събуди с непоносимо чувство на ужас. Испита го още преди да отвори очи. Стомахът му се сви на топка, но преди да усети махмурлука. Щом това стана, едва успя да се измъкне от леглото, тръшна няколко врати в безуспешен опит да открие тоалетната и накрая повърна в кухненската мивка. За щастие не излезе нищо, освен жълта течност. Стомахът му бе напълно празен от предишната вечер.

— Господи! Къде, по дяволите?...

Опря чело на студения умивалник от неръждаема стомана и затвори очи. Нямаше и най-малка представа къде се намира.

— Рори?

Рязко се обърна.

— Алис! За Бога! Искам да кажа...

Алис винаги спеше гола, а тази нощ не бе направила изключение. Когато влезе в кухнята, тялото ѝ се виждаше ясно през ефирния копринен халат.

— Мили Боже! — промълви Рори.

— Благодаря — дяволито каза тя.

— Не исках да прозвучи така, имах предвид... о, Господи... — отново я погледна. — Нали не сме... — замълча и понеже не успя да разгадае изражението ѝ, преглътна. Последваха няколко мига тишина, след което плахо попита: — Какво се случи снощи?

Алис се поколеба. Тя също бе повърнала тази сутрин и това я бе накарало да вземе окончателно решение. Вместо без увъртания да каже на Рори чистата истина, както би постъпила при други обстоятелства, сви рамене и се обърна.

— Алис? — гласът му затрепери. Приближи се към нея, обхвана раменете ѝ и я принуди отново да застане с лице към него. — Моля те, кажи ми!

— Снощи беше пиян — заговори тя. — Появих се на партито и Хари ме помоли да те придружа до дома ти. Не можеше да стоиш на краката си. Когато стигнахме, не успях да открия ключовете в джобовете ти и затова те доведох тук.

На лицето на Рори се изписа отчаяние.

— И?

Затаи дъх и едва се сдържа да не повърне отново.

Алис втренчи поглед в него. Изглеждаше така нещастен, дори уплашен, че за миг бе готова да избухне в смях. Но само за миг, после я обзе гняв. Нима наистина бе толкова отблъскваща, че мисълта за една нощ с нея го изпълваше с ужас? Отново сви рамене.

— Алис?

Тонът му бе умоляващ, което още повече я вбеси.

— О, за Бога, Рори! Досети се сам! — отвърна с раздражение, отдръпна се от него и се приближи към кафеника. — Беше пиан. Нека просто да забравим, а?

— Да забравим? Да забравим?!

Той закри с длани лицето си и по тила му изби студена пот. Не помнеше нищо: нито как си е тръгнал от партито, нито кога се е срещнал с Алис. Как, за Бога, се бе озовал в леглото с нея? Той бе влюбен в Кейт, през юли щяха да се оженят... или поне такива бяха плановете му до снощи. Отпусна ръце, изправи се, въздъхна дълбоко и се върна в спалнята. Трябваше да излезе оттук, да размисли и прецени реалността.

Озърна се, откри дрехите си, старателно сгънати на стола, и седна на леглото да се облече. Но когато огледа ризата, идеално пригладена, събраните крачоли на панталоните, навитите чорапи и вратовръзка, се запита как ли е успял да свърши всичко това в безумната си пианска страст. Разбира се, не го бе сторил сам, някой го бе съблякъл, което означаваше, че не е бил в състояние да свали дрехите си. Как бе възможно да се е любил с жена, всеизвестна с опита си? Отново огледа стаята, този път за дрехите на Алис, и видя роклята ѝ на закачалка, а бельото и чорапогащника ѝ — грижливо сгънати на тоалетката. Нямаше никакви следи от страстна нощ. Стаята не бе безпорядък, дори нищо не изглеждаше разместено. Не бе възможно да го е направил, със сигурност не беше истина. От дрехите му се носеше мирис на бълвоч. Навярно бе изповръщал червата си. Как би могъл да прави секс, щом не е бил в състояние да задържи съдържанието на стомаха си? Рори остана замислен за малко, после бързо се облече, затаявайки дъх от неприятната миризма, и грабна сакото си от облегалката на фотьойла.

— Алис? — извика той. — Алис?

Тя пиеше кафе в кухнята.

— Тръгвам — каза Рори, преди да излезе. — Благодаря ти, че ме прибра.

Жената го погледна и видя откритото, честно изражение на приветливото му лице. Усмихна ѝ се и тя му отвърна, но не го успокои за предната вечер, а само рече:

— Беше удоволствие за мен.

Рори смутено кимна.

— Дължа ли ти пари — за таксита, химическо чистене? Счупил ли съм нещо?

— Не, само разби сърцето ми — остроумно отбеляза Алис. Той нервно прокара пръсти през косата си, все още несигурен как да разбира положението.

— Шегувам се — каза тя.

Това донякъде го успокои.

— Добре тогава, скоро ще се видим — увери я.

— Разбира се.

— Чао, Алис.

Тя сведе поглед към чашата си.

— Чао, Рори — отвърна. Чу стъпките му по коридора към входната врата. Отвори я, но след няколко мига тишина се върна в кухнята.

— Алис, извинявай, забравих ключовете си. Къде са?

Тя разклати сивкаво-кафявата течност, осъзнавайки, че всъщност не ѝ се пие кафе. После стана и отнесе чашата си до мивката.

— Не зная — отговори му, без да се обърне. — Затова те докарах тук.

— По дяволите! — той вяло разтри скулите си. — Здравата съм загазил! — промърмори.

Алис се обърна.

— Ако искаш, мога да позвъня на Хари и да попитам дали някой не ги е взел...

— Не! — каза Рори с раздразнение. За нищо на света не би искал всички да разберат, че е прекарал нощта тук. Погледна Алис и когато видя изражението ѝ, продължи по-тактично: — Искам да кажа,

благодаря за предложението, но предпочитам да отида в бара и да попитам сам.

Пъхна ръце в джобовете си. Жената не откъсваше поглед от него.

— Алис, слушай, искрено съжалявам, но... би ли ми дала няколко лири на заем? Снощи похарчих парите си и...

Тя сви рамене:

— Разбира се. Портмонето е в дамската ми чанта в спалнята — отправи се натам, но той я изпревари.

— Ще я донеса, това е най-малкото, което бих могъл да направя.

— На нощното шкафче е — извика след него, когато забърза към спалнята. Изчезна от погледа ѝ и Алис зачака да се върне. След няколко секунди се появи отново — с пребледняло лице. Подаде ѝ чантата, тя намери портмонето си и извади десетачка. — Десет достатъчно ли са?

— Да, чудесно. Благодаря.

Мъжът взе банкнотата, но остана неподвижен, сякаш се колебаеше дали да тръгне, или да остане. Отвори уста, но не промълви нито дума.

— Добре ли си, Рори? — попита го.

Той преглътна и каза:

— Най-добре е да тръгвам.

Алис се обърна към него:

— Сигурен ли си?...

Не довърши въпроса си. Озадачено смръщи вежди и го проследи с поглед, докато бързаше обратно към отворената врата. Рори се обърна, небрежно махна с ръка, излезе и затръшна вратата след себе си. Питайки се какво бе го разстроило толкова, тя влезе в спалнята, седна на ръба на леглото и посегна да вземе носна кърпа. В този миг видя малкия пакет с три презерватива, който бе купила вчера, и разкъсаните опаковки на двата от тях, използвани по-рано вечерта. Взе кутийката и замислено я огледа.

— Ясно — промърмори, досещайки се защо мъжът си бе тръгнал така разстроен. „Понякога — помисли си тя — случайността помага, без да сме очаквали. Понякога трябва просто да се възползваме.“ — Това се казва късмет — каза на глас. Сведе поглед, сложи длан на все още плоския си корем и се усмихна.

ВТОРА ГЛАВА

Алис полежа, докато събере достатъчно сили да стане. Прикова празен поглед в яркосиния костюм, който бе избрала за сватбата, окачен на вратата на гардероба. Ситните седефени копчета проблеснаха на утринното слънце и я заслепиха. Тя се размърда, но усети гадене и отново се отпусна по гръб. Почувства се малко по-добре. Протегна ръка, отвори чекмеджето на нощното си шкафче и извади опаковката, която бе пъкнала там вечерта. Едва не затрепери, докато я държеше. Отвори пакета, разкъса целofана, извади упътването и прочете:

— Първа стъпка от лесноизпълнимия домашен тест за бременност.

Прегледа указанията и почувства напрежение в гърдите. Изглеждаше твърде просто. Трябваше само да улучи отвора и резултатът щеше да предопредели съдбата ѝ. Всъщност вече бе почти предопределена. И без теста бе сигурна, че е бременна.

Изправи се, взе тръбичката и се отправи към банята. Нервите ѝ бяха обтегнати до крайност, когато отстрани капачето, зае удобна поза, здраво задържа индикатора с един пръст над отвора, за да спре разливането, и се опита да навлажни специалния химически накрайник. След процедурата цялата ѝ ръка бе мокра.

— Хм — промърмори. — Не е особено приятно — затвори капачето, остави пластмасовата тръбичка до мивката и докато миеше ръцете си, забеляза как малкият отвор промени цвета си и се появи тънка синя ивица. Това означаваше, че точно е изпълнила указанията. „Няма грешка“, помисли си тя, когато взе теста и седна на ръба на ваната. Сърцето ѝ биеше така неудържимо, че едва дишаше. Едно бе да вярва на интуицията си, а съвсем друго да има неоспоримо доказателство. Постепенно и по-широкият отвор се изпълни, по кожата ѝ изби пот и тя затаи дъх. След няколко секунди се появи още една тънка синя ивица, която потъмня и леко се разшири. Според теста несъмнено бе бременна. Алис остави индикатора и стана.

— О, Господи! — промълви. — Боже мой!

Нервно закрочи. Разбира се, че бе бременна, отдавна го знаеше. Е, не със сигурност, но имаше ясна представа и бе подготвена в много отношения. Затова го направи днес. Беше последният ѝ шанс, крайният срок. Макар и досега да не бе напълно убедена, твърдо бе решила да задържи детето. Тридесет и една годишна, неомъжена и без изгледи за скорошна женитба, искаше и него, и живота, който би могло да ѝ донесе — семейство, сигурност, обич. Винаги бе смятала, че ако забременее и остане сама, без средства за издръжка, ще намери разумен начин да се справи с положението, без да влага емоции. Но не можеше. Навярно, защото едва сега усещаше силата на майчинския инстинкт. Може би се дължеше на хормоните или просто на мисълта, че тя, Алис, след редица провали в живота си най-сетне е създала нещо красиво, което расте в собственото ѝ тяло. Единственият разумен довод, който ѝ хрумна, бе, че биологичният ѝ часовник е тиктакал тихо в продължение на години и сега най-сетне е зазвънял. А единственото решение, което не бе породено от емоции, бе съставеният от нея план. Най-важната ѝ цел бе сигурността на брачния живот, а любовта бе желателна добавка. Искаше бебето повече от всичко, за което бе мечтала в живота си... и на всяка цена щеше да постигне своето.

Алис взе теста, върна се в спалнята и го сложи върху нощното си шкафче. Това бе неопровержимото ѝ доказателство, нейната застрахователна полица. Застана неподвижно и погледна тоалета си за сватбата. За миг изпита чувство за вина, но бе твърде обсебена от плана си, за да му обърне внимание, твърде заета със себе си. Знаеше, че ще нарани доста хора, но нима всеки ден някой не преживяваше страдание? Всъщност никога не бе харесвала Кейт. Беше твърде разглезена, галеница на съдбата. Крайно време бе животът да ѝ поднесе един удар. „Освен това — помисли си Алис, — тези преживявания изграждат личността, оформят характера.“ Тя например бе понесла много разочарования, но не се бе предала. Седна, среса косите си и се приближи към огледалото да разгледа внимателно лицето си. Сега трябваше да се грижи за себе си и детето. Нямаше нищо по-важно от него. Щастieto на едно дете винаги трябваше да бъде на първо място, независимо от цената. Алис забеляза леки тъмни сенки под очите си и ги прикри с фон дьо тен. Погледна часовника. Минаваше осем, а венчавката започваше в два, така че имаше

предостатъчно време. Изправи се и продължи да се взира в отражението си. Дали не трябваше да изпитва болка? Или поне колебание? Нямаше подобни чувства. Бе изпаднала в трудно положение и трябваше час по-скоро да намери изход. „Независимо от цената“, напомни си тя, а знаеше, че цената за това бебе ще бъде висока.

Рори пееше силно и ужасно фалшиво в банята, докато се сапунисваше и мажеше тялото си с някакъв лосион с екзотичен аромат, който Хари му бе дал. Обикновено не използваше скъпи помади, но Кейт ги харесваше, а и днес все пак бе сватбеният му ден. Освен това, навярно щеше да плувне в пот и трябваше да прикрие неприятната миризма.

Спря горещата вода, след което го обля ледена струя. Неволно извика и побърза да се отдръпне от душа. Взе кърпа, енергично подсуши тялото си и се загърна с изтъркания хавлиен халат. Странно защо, родителите му не бяха го изхвърлили. Докато вървеше към старата си спалня, майка му извика от долния етаж:

— Рори? Рори, имаш посещение.

Той спря, върна се до стълбите и погледна от площадката към преддверието.

— Кой е, мамо?

Баща му се показва от всекидневната и Рори попита:

— Не трябваше ли да бъдеш в църквата, да порепетираш с хора, да пробваш органа и други подобни неща? — усмихна се, но лицето на баща му остана сериозно и младият мъж изпита странно смущение. — Всичко наред ли е, татко? — попита го, но преподобният Майкъл Галахър не отвърна. Направи крачка встрани и зад него се появи нечия сянка.

— Една млада дама иска да се види с теб, сине...

Рори се наведе напред, за да разбере коя е.

— Алис? Господи! Алис? Какво, за Бога?...

Щом я видя, в съзнанието му изплува мрачният спомен за сутринта след ергенската му вечер и лицето му пламна. През следващите няколко дни не бе престанал да мисли за случилото се и бе решил, че въпреки отворената кутийка презервативи, не е възможно да

се е любил с Алис в онази нощ. Не бе имал нито желание, нито физическа способност за това.

Остана загледан в нея няколко мига, но си спомни за добрите маниери и каза:

— Извинявай. Радвам се да те видя, Алис. Ела горе. Тъкмо се приготвям — отдръпна се, вдигна ръце от парапета и забеляза, че дланите му са оставили следи от пот върху полираното дърво. Изтри ги в халата си и се опита да запази спокойствие. Това бе просто съвпадение, нищо страшно. — Искаш ли кафе?

Тя изглеждаше напрегната.

— Не, благодаря, Рори, в момента не би подействало добре на стомаха ми.

Изглежда я учудено. Стори му се отслабнала. Бащата на Рори стоеше зад нея и наблюдаваше сцената с хладно неодобрение. Преподобният Галахър имаше силно развито чувство за благоприличие и непредизвестената поява на една млада дама в утрото на сватбения ден на сина му, според неговите разбирания, бе неприемливо поведение. Намръщи се и хвърли строг поглед към Рори, но остана незабелязан. Младият мъж бе твърде обезпокоен от посещението на жената, за да обърне внимание на реакцията на баща си.

Алис прехапа устни. Стоеше тук, в дома на викария. Вече се бе запознала с преподобния Галахър и мисис Галахър, бе огледала църквата, украсена с гирлянди от цветя, и поговорила с Рори. Изглеждаше така щастлив, въпреки появата ѝ, беше толкова бодър, честен и безкрайно почтен. За момент почти загуби кураж. Но все пак — почти.

Изкачи се по стълбите и след като побъбриха за сватбата, бавно го последва по коридора до някогашната детска стая, все още пълна със спортни трофеи и снимки на приятели по стените. Рори затвори вратата, огледа се и каза:

— Мама все заплашва, че ще ги изхвърли и ще преобзаведе стаята, но няма да ѝ позволя: това е миналото ми — протегна ръка и свали снимка на двама юноши, застанали на слънце и голи до кръста, придържащи огромна риба тон. — Това сме ние с Хари преди тринадесет години, на риболовна екскурзия в Средиземноморието — обясни и погледна снимката отблизо, преди да я подаде на Алис. — Майката на Кейт ни бе поканила да им гостуваме в Южна Франция,

защото искаше дъщеря ѝ да има компания, докато тя се забавлява с новия си приятел, но Кейт естествено не желаше да има нищо общо с нас. Наричаше ни „глупави пубертетчета“, а бе с две години по-малка — усмихна се той. — Накрая приятелят започна да води всички ни на риболов с яхта и майката на Кейт бе бясна — Алис го погледна крадешком и забеляза, че когато се засмее, около очите му се появяват бръчки. — Беше страхотно, фантастично! Прекарахме чудесна ваканция.

Тя не искаше да бъде нахална, но трябваше да разбере. Да потиска любопитството си би било мазохизъм.

— Как се запозна с Кейт? Съученици ли бяхте?

— Не. С Хари учехме заедно, но с нея се срещнахме за първи път, когато дойде в „Гънсбри“ за лятната ваканция. Лио, собственикът на имението, ѝ е вуйчо. Той ни запозна и майка ѝ одобри дружбата ни, защото знаеше, че съм син на местния викарий. После загубихме връзка. Аз постъпих в университет и едва преди две години я срещнах отново — върна снимката на мястото ѝ. — Но още онова лято в Южна Франция се влюбих в нея — каза по-скоро на себе си, отколкото на Алис. — Бях петнадесетгодишен. Носеше страхотен сребрист бански, който блестеше при всяко движение. Наричахме я „феята-камбанка“ и това ужасно я вбесяваше. През всичките години оттогава не престанах да мисля за нея. Не можех да я забравя, особено с онзи бански! — той се засмя и вдигна поглед. След миг лицето му издаде загриженост. — Добре ли си, Алис? Изглеждаш бледа — тя поклати глава, пристъпи към прозореца и мълчаливо се загледа навън. — Алис? — Рори имаше необяснимо лошо предчувствие. Усети, че го обзема паника. — Алис, какво има?

Гласът му леко затрепери. „Това е нелепо — каза си той. — Просто съм напрегнат, няма от какво да се боя, днес е сватбеният ми ден, нищо не може да ме сполети.“ Но в този миг Алис се обърна и Рори видя лицето ѝ. Тръпки го побиха.

— Бременна съм — каза тя. Той затвори очи. За момент му причерня. Не виждаше, не чуваше и не усещаше нищо. След секунди бе така шокиран, че политна назад. Подпря се на стената и впи нокти в дланите си. Опита се да преглътне, но устата му бе пресъхнала.

— Сигурна ли си?

Тя кимна. Умът му заработи трескаво и се заредиха несвързани образи. Нима в онази съдбовна нощ наистина бе спал с Алис? Нима се бе любил с жена, която едва познава и със сигурност не обича? Почувства световъртеж и сякаш подът се надигна. Застана наведен до стената, сложи ръце на бедрата си и притисна глава между коленете си. Остана така, докато възстанови равновесието си, и отново я погледна.

— Алис, какво искаш да кажеш?

— В онази нощ... — започна тя, но замълча и се отдръпна. Трябваше да изрече тази лъжа, да постъпи жестоко с него, за да спаси себе си, но не можеше да го стори, гледайки го в очите. Отново се обърна към прозореца, така че да вижда само профила ѝ, и продължи: — Не ти казак нищо, защото беше сгоден и не желаех да помрача щастието ти. Всъщност нека приемем истината. Рори, ние почти не се познаваме. Аз съм приятелка на Кейт... — не довърши, внезапно смутена от признанието. След малко добави: — Беше глупава авантюра, грешка на двама пияни, не биваше да се случва...

Рори гневно въздъхна и Алис потръпна. Докато говореше, усещаше потресавачото въздействие на думите си. Не бе приятно чувство, но трябваше да мисли за оцеляването си, а това бе единствената ѝ надежда. Извърна глава към него.

— Не използвахме презерватив. Пробвахме, но ти беше толкова пиян, че след два неуспешни опита се отказахме. Мислех, че няма опасност, не предположих, че ще... — гласът ѝ пресека. След миг каза: — Наистина не подозирах, че ще забременея. Съжалявам...

— Съжаляваш? — Рори изправи гръб. — За Бога, Алис! Съжаляваш? Появяваш се тук в деня на сватбата ми, за да ми кажеш, че в пиянството си съм направил глупавата грешка да преспя с теб и си забременяла... за което съжаляваш! — рязко се завъртя към стената и удари с юмрук по нея. Чу се силно изпукване, когато кокалчетата му докоснаха мазилката, и Алис отново потръпна. — Господи! Не мога да повярвам — извика той. — Просто не мога... — застана с лице към нея. — Не можа ли да вземеш някаква таблетка на сутринта? Не можа ли? А? Живеем в края на двадесети век, Алис, не се постъпва така лекомислено — Рори крещеше и тя се подготви за това, което щеше да последва. Сигурна бе, че ще я умолява да се отърве от бебето, беше неизбежно и вече бе готова с аргументите си. Изчака, но той не го изрече, а закри лице и малко по-спокойно попита: — Абсолютно

сигурна ли си, че си бременна? — Алис прехапа устни и кимна, все още в очакване на съдбовния въпрос: каква ще бъде цената? — От мен? — тя отново кимна. — В коя седмица си?

— Мисля, че около петата. Цикълът ми закъснява съвсем малко — срещна погледа му и затаи дъх. Това бе поредната ѝ лъжа: знаеше, че е поне в края на втория месец, но Рори не трябваше да научи. Ако бъде предпазлива, никога нямаше да узнае. — Съжалявам.

— Разбирам.

Последва тягостно мълчание, което сякаш трая цяла вечност. Жената се взираше в пода така съсредоточено, че погледът ѝ се премрежи. После чу Рори да се приближава. Застана пред нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Алис — каза ѝ. „Най-сетне — помисли си тя. — Колко ли ще предложи?“ — аз също съжалявам — гласът му бе пресипнал и той преглътна. Тя го чу и долови огромното физическо усилие, което му бе нужно, за да запази самообладание. След още няколко безкрайни мига непоносимо мълчание Рори продължи: — Не се безпокой, Алис. Ще се погрижа и за двама ви.

Отпусна ръце, прекоси стаята, излезе и тихо затвори вратата.

Алис се настани на леглото. Дълго лежа, загледана в наклонения таван. Разгледа всички снимки на Рори, Кейт Дауи и Хари Дръмънд, на „Тънсбри Хаус“, университета и игрищата за крикет и скуош — всеки момент от живота му, уловен от фотоапарат. Никъде не видя себе си, дори на групова снимка. Сякаш бе изплувала от небитието като комета и попаднала в орбитата на Рори Галахър, за да съсипе живота му. Толкова се срамуваше от постъпката си, че бе като парализирана. За кратък миг ѝ хрумна да скочи, да изтича след него и да му признае истината, а после да го помоли за помощ, но не успя дори да вдигне глава. Просто лежеше неподвижна, а минутите отминаваха. Бе сложила начало на поредица събития, които неизбежно произтичаха едно от друго. Нямаше връщане назад. Чу гневни гласове от долния етаж, викове и затръшване на врата. Обърна се настрани и се сви на кълбо.

Нито веднъж не я бе помолил да се отърве от бебето, даже не бе споменал за това. Бе приел безусловно правото му на живот и отговорността си за него. Алис бе дълбоко засрамена и изплашена за

последниците от лъжата си, но същевременно изпитваше облекчение. Рори бе оправдал надеждите ѝ. Бе постъпил почтено, беше я спасил, жертвайки щастието си. Планът ѝ бе успял.

Нямаше връщане назад.

Хари Дръмънд лакомо поглъщаше солидната английска закуска в ресторант „Дог енд Дък“ в „Тънсбри“, когато влезе Рори. Наближаваше дванадесет. Бе потичал за здраве, бе взел душ и облякъл кадифени панталони и светлорозова памучна риза с ревери, ухаеше на силен афършейв. Вдигна поглед към Рори, промърмори нещо с пълна уста, след което престана да дъвче и смаяно изгледа приятеля си.

— Какво има, Арджи? — „Арджи“ бе прякор от училище, образуван от инициалите на Рори. — Изглеждаш ужасно. Какво е станало, по дяволите?

Стана, метна кърпата на масата и се приближи към младия мъж.

— Слушай, Хари, може ли да поговорим някъде насаме? Трябва да ти кажа нещо.

Дръмънд извърна глава към градината.

— Навън?

Рори кимна и се отправи към вратата.

— Е, какво има? — Хари пхна ръце в джобовете си и се обърна към приятеля си. Бе в шеговито настроение. Очевидно предполагаше, че е възникнал някакъв незначителен проблем. — Не ми казвай, боиш се да не загубя венчалните халки? — усмихна се той. — Не е ли това? Значи искаш отново да отрепетираш речта си?

Рори стоеше неподвижен, сякаш краката му бяха приковани към земята. Чувстваше непоносима болка, която едва не го накара да се свие на кълбо. Поколеба се, осъзнавайки, че това, което се кани да изрече, ще промени целия развой на живота му, но колебанието трая само миг. Той знаеше как е редно да постъпи, винаги се бе държал достойно и щеше да продължи така. Стремехът към честност и почтеност бе толкова естествен за него, колкото дишането и храненето. Беше неизменна част от характера му.

Хари го сграбчи за ръката.

— Хайде, Рори, какво има, за Бога? — все още се усмихваше, но изразът в очите му бе загрижен. — Предсватбена треска? —

предположи.

Рори поклати глава.

— Случи се нещо ужасно, Хари — започна той. — Искам да кажа, направих нещо ужасно, отвратително, аз...

Усмивката на Дръмънд изчезна, макар и не напълно. Бавно отпусна крайчеца на устните си.

— Хайде, Рори — каза той, като че ли все още не вземаше положението на сериозно. — Господи, изплюй камъчето! Какво може да бъде толкова ужасно?

— Алис, Алис Уайт — успя да промълви Рори.

— Алис Уайт? — Хари се намръщи. — Какво общо има тя?

Губеше търпение, но внезапно у него се прокрадна предчувствие, че ще настъпи лош обрат.

— След ергенското ми парти — каза Рори. — Аз... ние...

Замълча. Винаги бе вярвал, че е силен и почти безстрашен, но това бе най-трудното признание, което му се бе налагало да направи, и не бе сигурен, че ще успее да го изрече.

Хари го гледаше втренчено. От усмивката му вече нямаше и следа.

— Продължавай.

— Бил съм мъртвопиян — каза Рори. — Явно... — отново се поколеба и най-сетне довърши: — Явно сме правили секс. Не помня нищо, но се е случило и...

Хари протегна ръце и го прекъсна.

— Аха! Достатъчно, Рори — направи крачка назад и за миг извърна глава. После, без да се замисли, попита: — Кой твърди, че е станало?

— Алис.

— И таз добра! — Хари се замисли за миг и каза: — Рори, в онази нощ беше толкова пиян, че не можеше да стоиш на краката си, камо ли да го направиш. Хайде, нали не й вярваш?

— Напротив! Разбира се, че й вярвам. Защо би го казала, ако не е истина?

— Не знам. Но слушай, дори и да си преспал с Алис Уайт, не си нито първият мъж, който се е напил и направил подобна ужасна грешка, нито последният. Непрекъснато се случва! Тогава все още не беше женен, а изражението ти издава, че искрено съжаляваш, така

че... — Хари сви рамене, но едва сдържа раздражението си. Рори Галахър имаше жилище в Кеймбридж, престижна работа в голяма счетоводна фирма, предостатъчно пари и отгоре на всичко — Кейт Дауи. А стоеше тук и хленчеше, защото бе направил малка издънка, не можеше да се държи като нормален човек и да забрави. Дръмънд бе истински ядосан. — Слушай, Рори — спокойно заговори той. — Не одобрявам постъпката ти, но ще забравя, че си ми го казал, а ти ще забравиш за случилото се, нали? Не позволявай това да провали живота ти. Престани да хленчиш и продължавай напред! Било е грешка и колкото по-скоро я забравиш, толкова по-добре. Ясно?

Рори вяло потърка страните си и погледна Хари право в очите.

— Не е толкова просто — каза той. — Искан ми се да беше. Но това не е всичко.

— Така ли? Какво друго има, по дяволите?

— Алис е бременна — тихо каза Рори — от мен.

След тези думи Хари избухна.

— От теб! — извика той. — Шегуваш ли се? О, слез на земята! — закричи нервно, със зачервено от гняв лице. — Господи! Тази мръсница Алис! Тя ти е казала това, нали? Алис, която е обслужвала повечето ми познати и всичките им приятели. За Бога, не вярвам! Тя твърди, че си баща на детето й заради едно бързо пиянско чукане? — застана срещу приятеля си. — Сигурно не й вярваш?

— Напротив.

Хари поклати глава и едва сдържа смеха си.

— Стига, Рори! Какви доказателства има? Направила ли е тест за бащинство? Тя си измисля, човече. Опитва се да те подведе!

— Но защо? Каква полза има да го прави?

— Набелязала те е за жертва, това е. Помисли, кой друг би взел думите й на сериозно? Алис, всеизвестната уличница! Ти си твърде почтен, приятелю, всеки глупак би го разбрал. Решила е да се възползва.

Рори поклати глава.

— Не мисля — уверено каза той. — Честна дума, Хари, наистина не мисля...

Дръмънд изведнъж втренчи поглед в него, сякаш току-що бе осъзнал какво иска да му каже.

— Приемаш абсурдното й твърдение за чиста истина?

Рори не отвърна, а само сведе очи.

— Вярваш й! — Хари тръсна глава. — Наистина! Вярваш.

Последва мълчание и Дръмънд се обърна. Замисли се за Кейт и си спомни всеки път, когато бе копнял за нея, моментите, в които бе вярвал, че може да й дари повече щастие, отколкото Рори, стига да получи възможност. Мислено се върна в юношеството си. От петнадесетгодишен го знаеше, въпреки че тя изпитваше влечение към високия, атлетичен и умен Рори Галахър. Господи, Хари пръв я бе срещнал отново в Лондон! Само ако не я бе свързал с Рори, само ако бе попречил на срещата им. Неведнъж бе мислил за това през последните две години. Неведнъж бе съжалявал за тази единствена грешка. Обърна се към приятеля си и попита:

— И сега какво? — щом изрече въпроса, осъзна, че може да се възползва от положението. Това бе неговият шанс. За първи път от години не бе превъзхождан от естествения чар на Рори и не се губеше в сянката му. Хари бе армейският офицер, но винаги Галахър бе лидерът, а сега, за първи път от години, наистина се почувства равен с него. Рори здравата бе загазил! Дръмънд погледна приятеля си, осъзнавайки, че е негов дълг да му даде най-добрия съвет, да го убеди внимателно да обмисли всичко, може би да отложи сватбата, да поговори с Кейт. Но се отърси от тези скрупули и попита: — Ще отмениш ли сватбата?

Галахър прикова поглед в земята. Напрегнатото мълчание създаде пропаст помежду им и той едва събра кураж отново да вдигне глава.

— Не зная, наистина не зная — каза най-сетне. — Какво друго бих могъл да сторя? Как да постъпя?

Хари прецени риска, преди да отговори. Познаваше Рори и пословичната му честност.

— Забрави тази история — каза той, внимателно подбирайки следващите си думи. — Лъжи! Не променяй намеренията си, ожени се и се преструвай, че нямаш нищо общо с Алис, отричай всичко.

— За Бога, Хари! Как бих могъл да лъжа? Ако премълча, ако забравя, както предлагаш, и се ожения днес... а по-късно се окаже, че наистина съм баща на това дете, Кейт никога не би ми простила. Алис може да заведе дело за бащинство и докъде ще стигна? Кейт ще узнае, че съм я лъгал и мамил по най-ужасния начин. Разбираш ме, нали?

Макар и да не искаше да признае, Хари разбираше. Знаеше, че трябва да защити почтеността на Рори, но не можеше да не мисли за себе си. Бе настъпила пълна бъркотия, но пред него се очертаваше ясен път. Днес трябваше да бъде до Кейт, да овладее положението, да ѝ спести неудобството и да облекчи страданието ѝ. Дълго след това щеше да се навърта около нея, за да ѝ помага да превъзмогне болката и да я утешава. Когато най-сетне се отърси от удара и забрави, кого другиго би обикнала? Съчувстваше на приятеля си, но не се поколеба кого от двамата да защити. Срећна умоляващия поглед на Рори.

— Сигурен съм, че разбираш, Хари. Нямам избор и трябва да поема отговорността си. Кажи ми, че разбираш! Моля те!

Дръмънд не бе сигурен дали очаква да потвърди, или да го разубеждава. Почувства, че от него зависи какъв обрат ще вземат нещата. Остана мълчалив няколко секунди.

— Хари?

Най-сетне отвърна:

— Да, разбирам. Трябва да поемеш отговорността си.

— О, Господи! — Рори закри лице. — В каква каша се забърках!

Хари понечи да го потупа по рамото, но размисли. Отдавна бяха приятели, близки приятели, но сега всичко щеше да се промени. Щом искаше Кейт, налагаше се да реши на чия страна да застане.

— Наистина е адска бъркотия — каза той. — И трябва да се действа много предпазливо. Боя се, че е най-добре незабавно да изчезнеш.

— Как така да изчезна?

— За Бога, Рори! Трябва да се разкараш оттук и да оставиш нещата на мен! Никой няма да иска да види физиономията ти, след като съобща новината.

— След като ти я събщиш?

— Да. От кого предпочиташ да я научи Кейт? От Алис?

— Не, от мен естествено.

— От теб? Господи! Помисли добре! — Хари не можа да сдържи раздражението си. — Най-доброто, което би могъл да сториш, Рори, е да се покриеш. Вече сгафи достатъчно, нали?

— Но не мога просто да си тръгна! Какво ще стане с Кейт? Длъжен съм поне да ѝ го кажа лично.

— Защо? Каква полза би имало? Действително ли искаш да видиш мъката ѝ? Не ти ли хрумна, че би било жестоко?

Важно бе Хари да съобщи на Кейт. Той трябваше да я утеши, да бъде неин закрилник и опора.

— Не, аз... — Рори замълча и отпусна глава на дланите си. Мисълта да замине, без да се види с Кейт, поне за да ѝ обясни, бе толкова ужасяваща, че едва понесе чувството на безпомощност и отчаяние. Беше в безизходица. — Наистина ли смяташ, че още повече ще нараня чувствата ѝ, ако опитам да поговоря с нея?

— Да! Не виждам какво би постигнал. Ти взе решение и тя няма да го промени, така че не я измъчвай повече. Остави на мен.

Трябваше да остави на него! Какво би станало, ако нещата се уредяха по някакъв начин или Рори променеше решението си? Хари не можеше да рискува. Сега бе неговият шанс, последната му възможност.

— Но това е бягство, подла постъпка, това е...

— Единственият разумен изход. Не става въпрос само за вас двамата. Всичко е уредено, похарчени са пари, трябва да се обадя на поканените, да свърша още куп неща, Рори. Отменяш сватба и не бива да се мотаеш наоколо и да усложняваш още повече емоционалната бъркотия. Кейт трябва да узнае, да получи утеха, а после да се заеме с останалото.

Последва мълчание и Хари бе сигурен, че почти е успял да убеди приятеля си. Но след няколко секунди разбра, че се е излъгал.

— Не, не мога да го направя. Не мога да избягам, аз...

— Трябва! — гневно го прекъсна Дръмънд.

Беше грешка.

— Не! — каза Рори. — Не, Хари, не трябва! Всъщност, напротив. Знам кое е редно, а да оставя ти да кажеш на Кейт определено не е. Ще поговоря с нея лично.

Замълча и с мъка преглътна. Би могъл да замине някъде, да се вслуша в съвета на Хари, просто да изчезне и остави на него да се погрижи за всичко. Но Рори не беше страхливец. Бе постъпил честно с Алис, поемайки отговорността си, и трябваше да бъде честен и с Кейт. Дължеше ѝ го.

— О, Господи... — промърмори той. — Каква каша!

— Не е разумно — продължи да го разубеждава Хари. — Наистина не мисля...

Но младият мъж забърза към ресторанта.

— Слушай, Рори — извика Дръмънд след него и той се обърна. — Щом държиш сам да кажеш на Кейт, обещавай ми поне едно. Обещавай ми, че от днес нататък, след като разбиеш мечтите и надеждите ѝ, ще имаш доблестта да я оставиш на мира, за да продължи живота си.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако я обичаш, каквото и да стане, трябва да я оставиш да започне на чисто.

Рори прикова поглед в земята. Не знаеше дали би могъл да стори това, за което го молеше Хари. Как би понесъл никога вече да не види Кейт? Но приятелят му бе настойчив. Трябваше да я защити... естествено — и себе си.

— Рори! Кажи, за Бога! Обещавах ли?

— Добре! — застана точно срещу него. — Щом така искаш — отговори той. След тези думи продължи към ресторанта и излезе от живота на Хари завинаги.

Земите на „Тънсбри Хаус“ бяха недалеч от селото, отвъд нивите, до потока над „Прайъри Лейн“. При други обстоятелства Рори би се наслаждавал на гледката, но сега вървеше бавно, мрачен и твърдо решен да изпълни намерението си.

Прескочи портала на най-далечната нива и продължи към къщата с обувки, влажни от росата, която често съпътства утрото на слънчев ден в началото на лятото. Стигна до задната фасада на „Тънсбри“. Покритият с лишеи златист мрамор блестеше на утринното слънце и привлече вниманието му за момент. Взе камъче от пътеката. Това бе отдавна уговорен знак, почти ритуал. Примери се в прозореца на спалнята ѝ и го хвърли. То се удари в тънките пречки на оловната решетка и отскочи със звън. След миг той зърна през прозореца лъскави тъмни коси, а после лицето на Кейт, бледо и по-красиво от всякога. Косите ѝ бяха прихванати високо с шнола, а над плътното увитата около тялото ѝ кърпа се виждаше дългата извивка на шията и нежната матова кожа на раменете ѝ. Тя отвори прозореца и се наведе навън.

— О! О, Господи, Рори! Не бива. Носи лош късмет, ако видиш булката... — замълча, леко се отдръпна и сведе поглед, за да се увери, че кърпата е на мястото си. Изчерви се, внезапно смутена заради вида си, и забеляза нещо в изражението на бъдещия си съпруг, което помрачи настроението ѝ. — Рори? Какво има? Какво?...

— Кейт, съжалявам — прекъсна я той, — но трябва да поговорим насаме. Би ли могла да слезеш?

Тя вдигна ръка към косите си, както винаги, когато бе нервна, и задърпа един немирнен кичур.

— Какво се е случило? Не можеш ли да ми кажеш сега?

Рори потръпна. Поклати глава и отвърна:

— По-добре е да слезеш, Кейт.

Тя се поколеба за миг и извика:

— Добре, почакай, ще дойда след няколко минути.

Докато затваряше прозореца, Рори долови ужаса, който внезапно се изписа на лицето ѝ, и бе потресен.

— Здравей!

Рори се обърна. Беше се загледал в земите на имението и не бе усетил приближаването на Кейт през моравата. Изглеждаше чудесно — свежа, красива и сияеща. Дъхът му спря. Когато се приближи да го целуне по бузата, той се отдръпна и това явно я смути.

— Рори? Какво има, за Бога?

— Кейт, трябва да ти кажа нещо — припряно ѝ заговори. — Нещо ужасно, нещо... — замълча, сякаш не му достигна дъх. Бе замаян от уплаха. — Кейт, случи се нещо... не можем... искам да кажа, не мога... не мога да се оженя за теб днес, Кейт, не мога...

Тя се отдръпна крачка назад. Втренчи поглед в него за миг и поклати глава.

— Не, не е вярно — каза със странна усмивка. — Престани, Рори! Това е нелепо. Какво става?

Той пристъпи напред, хвана ръцете ѝ, а след това внезапно ги пусна и стисна юмруци до тялото си. Младата жена застина и продължи да се вира в него.

— Кейт, направих грешка — промълви Рори. — Сторих нещо ужасно, отвратително, аз...

— За Бога! — извика тя. — Какво се е случило? Кажи ми!

Той застана неподвижно. За част от секундата сякаш се издигна над тялото си и видя сцената отвисоко. Въздъхна и бе сигурен, че измъченото и уплашено изражение на Кейт в този миг ще се запечата в съзнанието му завинаги. Отвърна:

— Напих се, преспях с Алис Уайт и тя очаква дете от мен.

Най-сетне го бе изрекъл. След още миг напрегнато мълчание отново погледна Кейт.

— Не вярвам — заяви тя и тръсна глава. — Съжалявам, но просто не вярвам!

Рори затвори очи.

— За Бога, Кейт — каза той. — Това е проклетата истина, повярвай ми. Направих го, провалих живота и на двама ни. Не зная как или защо, дори не си спомням, но се е случило... Господи! — закърши ръце. — Кейт, толкова съжалявам, не зная как е станало...

— Престани! — внезапно изкрещя тя. — Престани, престани, престани! — закри с длани ушите си. — Не желая да слушам! Не искам да зная какво си сторил!

Гласът ѝ прозвуча на пресекулки от риданията, които напиреха в гърлото ѝ, но тя не заплака. Отново настъпи тишина, която напълно ги отчужди един от друг. Нервите на Кейт бяха изопнати. Пое си дъх.

— Каза ли на Хари? — попита тя.

Рори кимна.

— А на Лио?

— Не, не се сетих...

Отново мълчание.

— За Бога, Кейт! Кажи нещо, нахвърли се върху мен, развикай се. Моля те, кажи нещо! — не беше честно, безмълвието правеше положението още по-непоносимо. Посегна към ръката ѝ, но тя се отдръпна. — Моля те, Кейт, не бъди сурова с мен, недей... — внезапно усети силна плесница, олюля се и политна назад. Потърка бузата си и втренчи поглед в нея. — Ти, ти...

— Мисля — каза тя, стискайки юмруци така силно, че кокалчетата ѝ побеляха, — мисля, че трябва да си тръгнеш.

Гласът ѝ затрепери от гняв и мъка и младата жена се обърна с гръб към него.

— Но, Кейт?

Някак успя да вдигне глава и пристъпи към къщата. Краката ѝ се бяха подкосили и едва не пропълзя последните няколко метра до сигурността. Но не се обърна назад.

— Кейт, аз...

Рори замълча. Какво можеше да каже? Думите бяха безполезни. Проследи я с поглед, докато вървеше по площадката. Знаеше, че я вижда за последен път, но бе безсилен да промени този факт. Когато сви към живия плет, от сенките изплува силует, който се приближи към нея. Тя направи още крачка и се отпусна в нечия прегръдка, сякаш жизнеността ѝ изведнъж се бе изпарила. Рори остана загледан в нея, както му се стори, цяла вечност, след което двата силуета продължиха към къщата. Позна придружителя ѝ и стомахът му се сви.

— Хари Дръмънд — прошепна той и не можа да помръдне, докато гледаше как неговият приятел отвежда Кейт от живота му завинаги.

По-късно, много по-късно, след като доставчиците си отидоха, гостите в църквата бяха отпратени, уговорката с джазовия оркестър бе отменена, а неотворените бутилки вино бяха прибрани в избата и чашите — опаковани обратно в кашоните, Кейт Дауи застана до високия прозорец с витраж край стълбището на „Тънсбри Хаус“ и се загледа в ливадите. Палатката все още бе там, огромното кремаво платнище със старомодна форма, поддържащи въжета и цветни ленти. Украсата от цветя не бе развалена, а масите и столовете стояха подредени за гостите, които никога нямаше да пристигнат.

— Сватба на призраци — промълви тя с огорчение и усети как нечия ръка докосна рамото ѝ.

— Кейт?

Беше Лио — вуйчо ѝ и единственият човек, на когото можеше да има доверие, но не му отговори. Не искаше съчувствие. Щеше да ѝ бъде още по-трудно да сдържи сълзите си, а нямаше намерение да плаче. Проклетата да бъде, ако прояви слабост!

— Кейт? Как се чувстваш?

Остана неподвижна при допира на ръката му. Защо всички питаха как се чувства? Какво мислеха, че би могла да изпитва? Остана загледана в палатката и не каза нищо.

— Кейт, скъпа, ела да пийнеш чай или нещо друго... — гласът му прозвуча плахо и тя долови в него отчаяние. Застина. Отново усети напирашите сълзи, отдръпна се от вуйчо си и се притисна към стъклото. — Кейт?

Поклати глава.

— Остави ме — прошепна. — Моля те, остави ме!

Искаше да бъде насаме с мъката си. Нима не бе понесла достатъчно унижение и без да избухва в плач пред всички тях? Пръстите му притиснаха рамото ѝ и след миг той се отдалечи. Стъпките му заглъхнаха в коридора и Кейт затвори очи. Нищо не се промени. Образите от проваления сватбен ден не избледняха, а болката от думите на Рори бе все така ужасна.

Лио Олдър надникна през вратата на всекидневната и влезе вътре. Безшумно затвори.

— Е? — майката на Кейт — Адриана, пушеше дълга ментолова цигара с тънко златисто пръстенче. Изтръска пепелта в малката чинийка, която държеше в ръка, и отново попита: — Е? Хайде, Лио, какво каза тя?

— Както предполагам: да я оставя сама.

Адриана гневно изгледа брат си, когото нито обичаше, нито разбираше, и всмука дълбоко от цигарата си. Свали кръстосаните си крака, обути в ефирен лъскав чорапогащник, купен от „Ла Перла“, и стана.

— Аз ще поговоря с нея — заяви тя.

Лио препречи пътя ѝ.

— Не мисля, че е добра идея — възрази той.

— О, за Бога, Лио, престани с този мелодраматизъм! — каза Адриана с раздражение. — Искам да поговоря с дъщеря си и ще го направя! — остави цигарата върху порцелановата чинийка и без да обърне внимание на измъченото и смаяно изражение на брат си, продължи към вратата. Бе свалила широкополата си капела на сини и бели райета, украсена с пера и копринена лента, и все още тъмните ѝ коси, прихванати на френски кок, бяха леко разрошени, което ѝ придаваше по-непринуден вид. За миг Лио си помисли колко много от красотата си е предала на Кейт. — Махни се от пътя ми, Лио! — каза

тя с обичайния си заповеднически тон и това му напомни колко малко за щастие е наследила дъщеря ѝ от характера ѝ. — Кейт се нуждае от мен — продължи Адриана. — Сигурно иска да поговори с някого, не бива да се затваря в себе си така. Трябва да отида при нея, Лио, наистина. Самотата не помага. Нужна ѝ е глътка бренди и да се наплаче.

— Прав е, Адриана — започна бащата на Кейт, първият съпруг на Адриана, Джон Дауи. — Щом казва, че иска да остане сама, тогава...

Но не довърши. Тя му хвърли същия смразяващ поглед, както преди малко на Лио.

— Не се меси, Джон! Ако разбираше от друго, освен книги и лекции, щях да те попитам за мнението ти. Но ти не разбираш, така че стой настрана! — чу се дискретно покашляне откъм прозореца и Адриана погледна натам. — Да? — попита.

Последният ѝ съпруг — четвърти поред и единственият, който се осмеляваше да спори с нея, Пиер Жилбер, граф Дьо Гран Бле — се обърна и я погледна.

— Адриана, скъпа, щом дъщеря ти иска да бъде сама, трябва да уважиш желанието ѝ.

Тя понечи да възрази, но графът ѝ даде знак да замълчи. Преглътна и сведе поглед към скъпите си тъмносини обувки „Бруно Мали“.

— Искам само да ѝ помогна — каза тихо.

Пиер се приближи, хвана ръката ѝ и галантно я поведе обратно към креслото ѝ.

— Разбира се — отбеляза той. — Кейт е твоя дъщеря и ти я обичаш.

В стаята се възцари тишина. Всички обичаха Кейт. Дръзката, забавна и красива Кейт, която винаги бе непринудена и приветлива. Мисис Ейбъл, икономката на Лио в „Тънсбри“, заподсмърча, а Хари втренчи поглед в ръцете си.

В този момент вратата на всекидневната се отвори.

— Я, както виждам, всички сте тук!

Кейт застана на прага, все още с високо прихванати със стара шнола коси и в същите къси панталони с оръфани крачоли и тясна бяла тениска, които набързо бе облякла, за да слезе при Рори. На

лицето ѝ се появи ослепителна принудена усмивка. Явно се стараеше да бъде силна, но изглеждаше така крехка и уязвима, че за миг Лио си помисли, че ако я побутне, дори съвсем леко, ще се разбие на хиляди парченца. Не влезе, а само рече:

— Търся ножици. Лио, мисис Ейбъл? Бихте ли ми казали къде мога да намеря?

— Ножици?

Адриана не можа да скрие изумлението си. Кейт бе преживявала разочарования и по-рано. Понякога дъщеря ѝ се разстройваше за дребни неща и един разговор, целувка или малък подарък бе достатъчен, за да подобри настроението ѝ. Но никога не бе виждала личността, която сега стоеше пред нея — крехкото момиче с празен поглед, което изглеждаше така, сякаш някой е унищожил душата му и изцедил цялата му жизненост. Пое си дъх и усети как ръката на Пиер притисна нейната.

— Да, ножици — отвърна Кейт, обръщайки се към майка си. — Ще прекроя сватбената си рокля! — погледът ѝ блуждаеше из стаята, сякаш не виждаше никого от тях. — Хари спомена за някакъв бал в офицерския стол, нали, Хари? Хрумна ми, вместо да похабявам тази хубава рокля, да я скъся и боядисам в черно, за да се издокарам с нея за бала — отново се усмихна, но жилите на врата ѝ изпъкнаха, сякаш ѝ костваше неимоверно физическо усилие. — Мога дори да отрежа ръкавите и да направя деколтето по-дълбоко. Имам хубави гърди, бих могла да покажа част от тях. Сега, когато вече не съм сгодена естествено!

Всички в стаята застинаха.

— Е, намират ли ви се ножици, мисис Ейбъл?

Лио отвърна:

— Тук, в чекмеджето с шивашки принадлежности, скъпа — стана, приближи се към викторианската махагонова маса, извади шивашките ножици и ѝ ги подаде. — Сигурна ли си, че искаш точно това? — тихо я попита.

Кейт взе ножиците.

— Разбира се! — отвърна достатъчно силно, за да бъде чута от присъстващите. — Защо не? Няма за какво да използвам тази рокля, така че спокойно мога да го направя — обърна се. — Благодаря, вуйчо. Ще ти я покажа, когато свърша.

Затвори вратата и всички останаха безмълвни от изумление и тъга.

Кейт се качи в спалнята, която винаги бе смятала за своя, пристъпи към булчинската рокля, окачена на обвита с дунапрен закачалка пред гардероба, все още в мек хартиен калъф, и приближи ножиците към подгъва. Разтвори ги, прихвана между остриетата голяма гънка тайландска коприна и се приготви да я разреже. Ръката ѝ затрепери. Хвана здраво китката си с другата, рязко стисна ножиците и чу звучното хрущене на плата. Сама в тишината, Кейт най-сетне заплака.

ТРЕТА ГЛАВА

Четири години по-късно

Болногледачката на Лио Олдър в „Гънсбри Хаус“ бе омъжена, майка на трима ученици, а в днешно време децата искаха скъпи компактдиск плеъри, маратонки „Найк“, компютърни игри и футболни екипи. Бе постъпила на непълно работно време в частна компания за социални грижи, за да може да си позволи всички тези неща, но се оказа, че колкото повече печели, толкова повече се увеличават разходите на семейството ѝ и никога не успява да спести достатъчно, за да открие влог в банката. Бе опитна, честна и приветлива, усърдно и търпеливо се грижеше за болния от рак Лио през последните няколко месеца от живота му, но когато получи предложението за малка еднократна сума в замяна на няколко телефонни обаждания за състоянието на мистър Олдър, го обмисли и прие без колебание. Не бе етично да нарушава доверието между медицинско лице и пациент, но не бе незаконно, а парите бяха повече от добре дошли.

Затова позвъняваше на номера, който ѝ бяха дали, веднъж седмично; по-късно, когато състоянието му се влоши, през няколко дни, а в деня на смъртта му се обади още преди да повика лекаря. Както винаги, използва мобилния си телефон, поиска да я свържат с господина, на когото даваше сведения, и каза:

— Мистър Олдър почина тази сутрин в девет и десет. Искате ли още нещо от мен?

Гласът отговори, че е свободна, и я увери, че ще получи обещаната сума в брой на домашния си адрес до края на следващия ден. Тя благодари на господина, прекъсна разговора и излезе от спалнята на Лио Олдър, за да уведоми икономката на долния етаж и да позвъни на доктора от кабинета да дойде и удостовери смъртта.

На разсъмване, в топлия опияняващ въздух на малкия остров Мистик, телефонният звън достигна до прохладната сенчеста

всекидневна на голямата вила, чиито градини се простираха до белия пясък на плажната, ивица, а през високите сводести прозорци се откриваше изглед към ослепителното лазурносино море.

По мраморния под в коридора зачаткаха чифт токчета. Слушалката бе вдигната.

— Ало?

— Аз съм. Обаждам се само за да ви кажа, че Лио Олдър почина тази сутрин преди час, в девет и десет.

Последва дълго мълчание и човекът на телефона стана нетърпелив.

— Ало? Там ли сте?

— Да, тук съм — бе отговорът. — Заемете се с процедурата още днес.

Чу се щракване и линията бе прекъсната.

Кейт Дауи измина пътя от „Виктория“ до Пимлико, умело маневрирайки с велосипеда си през движението до отбивката вляво към площад „Егъртън“. Качи се на тротоара, спря и слезе, след което извади катинар от големия преден багажник с рекламен надпис „Кейт Дауи — висококачествени доставки на храна“.

Заклучи колелото за железния парапет и взе от багажника куп малки хартиени кесии с дръжки, на червени и бели ивици, две големи пластмасови бутилки и с пълни ръце прекоси улицата към сградата. Тази сутрин микробусът закъсняваше и тя мислено си набеляза да позвъни на мобилния телефон на Ребека, за да провери дали има някакви проблеми. Всяка сутрин Кейт разнасяше екзотични сандвичи с велосипеда си, а Ребека — една от най-добрите ѝ готвачки, се грижеше за доставките на готвени ястия за обяд. Обикновено пристигаше доста след микробуса, когато Бека вече се бе заела с менютата за вечерните приеми, затова сега бе пообезпокоена, когато отключи входната врата и я побутна с крак. Днес трябваше да се свърши доста работа, имаха уговорки за три приема и подготовка за голям коктейл в центъра следващата вечер. Кейт спря до масичката в коридора, погледна писмата, взе своите, прихванати с ластик, и ги прегледа, докато вървеше към стълбите. Забеляза, че повечето са в бели пликове, и изпита известно задоволство. След четири трудни години „Кейт Дауи

— висококачествени доставки на храна“ имаше завидна клиентела и можеше да се нарече преуспяваща фирма.

Но в началото не бе така. Когато се зае с този бизнес — въпреки съветите на всички, през есента след раздялата с Рори — откри, че са й продали фирма пред фалит, с един-двама клиенти, които организират тържества веднъж месечно. Бе заложила всичко, за да я купи, отхвърляйки предложението на майка си за заем и настоявайки за пълна независимост и шанс да докаже себе си. Отначало не бе сигурна какво точно иска да постигне. Но щом започна да влага цялата си енергия във всеки прием, с който се заеме, да става в четири часа в делнични дни, за да приготвя екзотични сандвичи и да ги разнося пеш по офисите в центъра, а впоследствие се научи да смесва свои комбинации от билки за чай и сортове кафе, стана експерт по съставянето на менюта и избора на вина, а домашно приготвените сладки се превърнаха в нейна запазена марка, осъзна, че целта ѝ е да докаже своята значимост. Да възвърне самоуважението си и да добие увереност, че въпреки провала — смяташе решението на Рори да отмени сватбата за свой провал и дълго след това обвиняваше себе си, — никога, никога вече няма да го допусне.

Преди години Алис я бе смятала за галеница на съдбата. Може би известно време бе имала късмет, но сега Кейт се бе научила сама да управлява живота си. Вече не бе така изтънчена, ала бе запазила красотата и неподправения си чар, който често оставаше незабелязан, но когато се усмихнеше или неочаквано подхвърлеше остроумна забележка, караше всекиго да затаи дъх. Тя се бе променила точно както бе предвидила Алис. В известна степен сякаш бе станала друга личност — многообразна, сложна, уравновесена, но дълбоко в себе си и за хората, с които работеше и бе близка, все още бе предишната забавна, приветлива и умна Кейт.

Когато стигна до полуетажа, остави пластмасовите бутилки на пода, освободи се от хартиените кесии и писмата, извади ключовете си от джоба, където преди малко ги бе пъхнала, и понечи да отключи вратата на жилището си. В този миг тя се отвори и пред нея застана Стефан, чаровен както винаги, мургав, мускулест и бос, по сиви къси панталони и бяла тениска.

— Здравей! — Кейт се наведе да вземе багажа си. — Обаждал ли се е някой?

— Двама души — отвърна ѝ, пое бутилките и тръгна пред нея към кухнята. Стефан и Кейт бяха добри приятели от три години. Той живееше на горния етаж и имаше ключ от апартамента ѝ. Всяка сутрин слизаше, след като тя тръгнеше за центъра, и в продължение на два часа вдигаше телефона и записваше съобщенията. Кейт имаше скрупули относно телефонните секретари и използваше своя само когато се налагаше. Смяташе, че ако клиентите чуват истински глас при заявките си, фирмата ѝ би се отличавала от всички други доставчици. Освен това Стефан притежаваше забележителен чар и имайки предвид, че много от клиентите ѝ бяха жени, знаеше, че е голямо предимство за нея той да вдига слушалката.

— Мисис Варъл позвъни ли за петък вечерта? — попита тя и се втурна към хладилника, за да провери дали мусът с аспержи и скариди е приготвен. — Оставих вариантите за менюто ѝ на бюрото, видя ли ги?

— Кейт?

— Ммм? — пхна тънкото острие на ножа, повдигна го и бе доволна, че мусът е готов. — Трябва да позвъня на Бека, преди да се заловя, с каквото и да е друго — продължи, прибра го обратно в хладилника и извади продуктите за това, което се канеше да приготви. — Закъснява, дано няма неприятности. Сигурно всичко е наред, но не мога да не се тревожа, днес е толкова натоварен ден, а...

— Кейт?

Тя замълча и извърна глава към приятеля си.

— Съжалявам, Стефан, разбърбих се. Искаш да ми кажеш нещо ли?

Той се поколеба. Новината не бе дошла като гръм от ясно небе: беше я очаквал, а навярно и Кейт, въпреки че явно хранеше сляпа надежда, независимо от прогнозата на лекарите. Все пак сега не знаеше откъде да започне. Побиха го хладни тръпки.

— Господи, не ми казвай, че не можеш да работиш в петък следобед, това ли е? Надявах се да тръгна рано за „Тънсбри“, за да видя Лио. Когато говорих с болногледачката му преди няколко дни, каза, че състоянието му се е влошило... — замълча. — Извинявай, ако не можеш, не се безпокой. Не бива да те товаря с толкова много работа... — обърна се и долови нещо в изражението му. — Стефан?

— Кейт, слушай, забрави за петък. За съжаление, тази сутрин се обади... и няма смисъл да ходиш. Искам да кажа... — замълча за миг и сведе поглед към ръцете си. — Искрено съжалявам, Кейт, но...

— Лио е починал? — попита тя. — Мъртъв е, нали?

Стефан кимна. Не бе сигурен какво да очаква, как ще реагира Кейт. Обикновено проявяваше твърдост, когато преживяваше трудности или мъка, но този път бе различно. Ставаше дума за смърт и за Лио. Никога не бе любопитствал за живота на Кейт и се задоволяваше с информацията, която сама решаваше да му даде, но не бе необходимо да си гений, за да разбереш, че винаги бе разчитала на подкрепата на вуйчо си от „Тънсбри“, към когото можеше да се обърне, когато майка ѝ заминеше някъде с поредния си съпруг, а баща ѝ се откъснеше от реалния живот и се посветеше на интелектуалните си занимания.

Протегна ръка да докосне рамото ѝ, но тя се отдръпна.

— Добре съм, Стефан — промълви. — Наистина — пристъпи към прозореца и обви ръце около тялото си. Той я проследи с поглед и видя как притисна ръцете си толкова силно, че върховете на пръстите ѝ побеляха. Сложи чайника и извади от шкафа бутилката коняк, който Кейт използваше за сладките си. Наля няколко капки, добави в чашата пакетче чай, две пълни лъжички захар и ѝ я подаде. Тя отпи голяма глътка, но не каза нищо. Ръцете ѝ затрепериха и той го забеляза.

— Кейт, хайде, изпий чая с коняк — поколеба се дали да се обади на някого, може би на Хари, но инстинктивната му неприязън към този човек го възпря. Погледна я. Затваряше се в себе си и сякаш губеше връзка с реалността. — Кейт?

Тя се раздвижи и след миг вдигна чашата. Бавно изпи чая и потръпна от парещия вкус на коняка. Постепенно руменината на страните ѝ се върна. Стефан стоеше безмълвен. Не знаеше как да постъпи. Дали би искала да остане при нея, или бе по-добре да си тръгне? Трябваше да ѝ каже и още нещо, но не мислеше, че сега би имала сили да го понесе.

— Стефан?

Той вдигна глава. Шокът бе започнал да отминава и в очите ѝ проблясваха сълзи. Това донякъде му вдъхна увереност, стори му се по-естествена реакция, с която по-лесно би се справил.

Кейт попита:

— Кой позвъни? Баща ми или мисис Ейбъл?

Поколеба се, защото знаеше какво би й причинила истината и се боеше.

— Не — отвърна, не откъсвайки поглед от лицето й. — Обади се Рори Галахър.

Промяната в изражението й бе толкова внезапна и поразителна, че го накара да подскочи. Очите й се присвиха и добиха суров израз, а страните й пламнаха, сякаш всичката й кръв бе нахлула в тях.

— Рори Галахър! — изсумтя тя. — Какво общо има той с Лио, за Бога?

Стефан мъчително преглътна.

— Обади се от „Тънсбри“, работел е за вуйчо ти в имението. Настоял е да ти го съобщи, той...

— Работел за него? — извика Кейт и ужасено размаха ръце. — Как така? Какво искаш да кажеш, за Бога? Защо? — бе обзета от ярост и сякаш не можеше да си намери място. — Последното, което чух за него, бе, че се е оженил и живее в Нотинг Хил. За какво, по дяволите, говориш, Стефан? — изпадаше в истерия. — Не разбирам! Как е възможно Рори да има нещо общо с Лио? Откъде е разбрал за смъртта му? Защо се е обадил именно той? Защо? Не мога да проумея...

— Успокой се, Кейт! Само се успокой — Стефан сложи ръце на раменете й и с известно усилие успя да я укроти.

— Кейт, Рори е работел за Лио като управител на имението, не знам нищо повече. Позвъни, защото искаше да се увери, че с теб всичко ще бъде наред. Това е, разбра ли?

Но той не й каза цялата истина. Не спомена, че Рори се бе обаждал и по-рано, и то много пъти, или че това, което бе узнал за него, го караше да изпитва симпатия — главно заради факта, че очевидно държеше на Кейт.

Тя сведе глава. Помълча няколко секунди и Стефан забеляза, че се опитва да сдържи сълзите си. Знаеше, че мрази да плаче пред когото и да било.

— Съжалявам, Кейт, наистина съжалявам за Лио — каза той. Тя кимна и Стефан се оттегли в другия край на стаята, за да не я смуцава. — Да помоля ли Бека да те замести днес? Ще й помогна. Навярно имаш нужда от почивка?

Младата жена вдигна поглед.

— Не — решително възрази. — Не, благодаря ти, че проявяваш загриженост, но... просто предпочитам да работя — закърши ръце и изтри очи в престилката си. — Извинявай — взе някаква салфетка и неприлично шумно издуха носа си. — По-добре е да работя, както винаги.

„Отново същата история“, помисли си той. Явно искаше да се вгълби в работата си, за да забрави. Но ѝ каза само:

— Добре, щом така желаш.

— Не съм шокирана от новината. Искам да кажа, очаквах да се случи, дълбоко в сърцето си знаех, че е неизбежно, и бях подготвена, но... — отново изсекна носа си и очите ѝ се насълзиха. — Господи, съжалявам...

Стефан се приближи, обгърна раменете ѝ и бавно я поведе към всекидневната. Помогна ѝ да легне на дивана и отиде в кухнята за още чай. Когато се върна, Кейт каза:

— Стефан, почистил си! Не беше необходимо, много мило от твоя страна, толкова... — замълча, изтри носа си за трети път и каза през кърпичката: — Господи, толкова е трогателно! Съжалявам, беше ужасно разхвърляно. Наистина нямаше нужда да правиш всичко...

Той ѝ подаде чашата.

— Не беше нищо особено — побърза да я увери, въпреки че бе положил доста труд. След съобщението за смъртта на Лио бе изпитал отчаяно желание да стори нещо за Кейт, да ѝ покаже колко държи на нея, и в продължение на няколко часа усърдно бе чистил, разтребвал, лъскал зацапани повърхности, отварял и затварял прозорци, за да приведе в приличен вид красивия, но доста занемарен апартамент. Това бе единственото, което му бе хрумнало. — Освен това — продължи, докато изтриваше едно петно от огледалото над камината с подгъва на тениската си, — спомни си колко ми помогна ти.

— Предложих ти работа като мияч — отвърна тя. — Не беше много.

— Може би така ти се струва — каза той. — Но за мен наистина бе много навремето — отдръпна се крачка назад и погледна Кейт, докато отпиваше глътка чай. Беше ѝ безкрайно задължен за стореното тогава, тя го бе спасила — харесваше му да мисли така, — бяха се запознали в едно кафене до гара „Ватерло“ в мразовита вечер, когато бе останал с десет лири в джоба и нямаше къде да отседне, а Кейт го

бе избавила от бедността. Беше го почерпила чаша кафе, бяха поговорили пет минути и импулсивно бе предложила да го наеме за мияч на съдове след един банкет за тридесетачка. Това бе началото.

Гладко обръснат, в нова бяла риза и черни джинси — приятелски подарък от нея, и с пригладени назад черни коси, бе направил впечатление с привлекателната си външност. В компанията на известни личности от медиите за трите часа, през които бе едновременно сервитьор и мияч, бе станал съвсем нов човек. Беше оставил зад гърба си Стивън Бригс от Акейша Авеню в Мейдстоун, Кент — радваше се, че се е отървал от него — и се бе превърнал в Стефан Владимир, образован младеж с неясно, но интригуващо източноевропейско минало. Беше се представил като актьор, очакващ предложение за нова роля, и в края на вечерта си бе осигурил първата клиентка. Това не бе достойна работа, но носеше доста пари, а той бе млад мъж, чиято жажда за приключения се съчетаваше със здраво тяло и сексапил. Преди да опита, не бе предполагал колко обича жените, и че е способен да им дарява толкова любов, колкото пожелаят. Всъщност имаше необичаен талант за това. Беше техен кавалер на тържествени вечери, приеми и премиери, а тайно ги караше да се чувстват точно както биха желали, което наистина бе дарба.

Сега имаше редовна клиентела и апартамент над този на Кейт, наполовина по-малък, но достатъчно уютен, за да забавлява гостенките си. Стараеше се да поддържа приятния загар на тялото си — мускулесто и съвършено изваяно, както винаги гладко избръснатото му красиво лице. Носеше модел на Армани за дами от медиите, ушит по поръчка костюм от „Симпсънс“ на „Пикадили“ за изпълнителни директорки и адвокатки, „Пол Смит“ за собственички на рекламни агенции и фино памучно бельо на Калвин Клайн за всички. Бе изискан, от класа и скоро щеше да натрупа малко състояние.

— Стеф? — вдигна поглед. Беше се замислил така дълбоко, че гласът ѝ го стресна. За миг изпита чувство на вина, че размишлява за себе си, а не за Кейт, и се смути. — Стеф, какво точно каза Рори?

Той се наведе, взе чашата ѝ и я отнесе в кухнята. Докато я миеше, се опита да реши какво, за Бога, да ѝ отговори. Знаеше за случилото се между Кейт и Рори — или поне част от историята, но това бе станало, преди да я срещне, и въпреки че бе разговарял с бившия ѝ годеник по телефона, не се познаваше лично с него. Точните

думи на Рори Галахър бяха: „Лио почина в девет и десет тази сутрин. Бихте ли предали на Кейт? Не исках просто да ѝ бъде съобщено, а когато чуе новината, да бъде с някого, който държи на нея. Как е тя, искам да кажа, добре ли е, щастлива ли е? Ще се погрижите за нея, нали? Обадете ми се, ако мога да помогна с нещо, но не ѝ казвайте за „Тънсбри“, освен ако не можете да го избегнете.“

— Стефан?

— Каза, че Лио е починал и че държи да го научиш от приятел, а не, от когото и да е.

— Попита ли за мен?

Той кимна.

— Какво? — Кейт леко се приближи и Стефан долови мириса на коняк в дъха ѝ. Сигурно бе гладна. Въпреки че се издържаше с готвене, не проявяваше особен апетит. — Какво попита?

Тонът ѝ бе странно рязък.

— Нищо... нищо особено. Каза... ммм... — замълча. Не знаеше как да продължи. Откакто познаваше Кейт, никога не бе говорила за Рори Галахър, сякаш напълно го бе заличила от паметта си. Дали наистина се интересуваше, или бе някаква реакция, породена от скръбта за Лио? По челото му изби пот. Какво щеше да стане, ако отвори всички стари рани? Вече бе достатъчно уязвима. Макар и да знаеше, че притежава силни защитни механизми, взе решение. По телефона Галахър му се струваше свестен, но щом веднъж бе наранил Кейт толкова жестоко, би могъл да го стори отново, а Стефан не искаше неволно да му стане съучастник. — Просто ме помоли да ти кажа, нищо друго — излъга я.

— О! — сякаш някой я удари с юмрук в гърдите и не бе в състояние да си поеме дъх. — Разбирам — изглеждаше сломена и разочарована и Стефан се помоли да е постъпил правилно. — Значи нищо повече — каза на себе си. Обърна се, почти треперейки от гняв. — Трябва да позвъня на Хари. На учение е, но може би ще успее да се свърже с него.

„О, не, не и Хари“, помисли си Стефан и наистина се запита дали бе постъпил правилно.

— Флора! Престани, моля те!

Рори Галахър не вдигна глава. Седеше с дъщеря си до издрасканата маса в кухнята на малката пристройка в имението „Тънсбри“, правеше изчисления с калкулатора си и записваше сумите в счетоводната книга. Пронизителното потракване на метал по порцелан продължи.

— Флора, предупреждавам те... — отново се съсредоточи върху досадните сметки и докато проследяваше цифрите с върха на молива, настроението му стана още по-мрачно. Внезапно се чу силен звън. Той рязко изправи гръб, протегна ръка над масата и грабна ножа за мазане. — Престани! Веднага! — остави го на масата до себе си и строго изгледа дъщеря си. — Когато те предупредя да не правиш нещо, ще ме слушаш.

Флора нацупи устни.

— Защо?

— Какво защо?

Тя потопи пръст в сладкото до ръба на чинията си и започна да шари с него по плота.

— За бога, Флора! Свърши ли?

— Да.

— Какво трябва да кажеш?

Флора се наведе и облиза останалото сладко.

— Благодаря молямо галида изляза.

Рори се усмихна.

— Три по двадесет и три. Да, можеш — проследи с поглед малката ѝ фигура, когато слезе от стола и тръгна към мивката да измие ръцете си. Откъде ли бе усвоила тези елементарни маниери, когато той не се задържаше у дома, а майка ѝ не даваше никакъв пример за добро възпитание. — Измий и лицето си — каза той. — Целите ти бузи са в сладко.

— Татко...

— Да?

— Какво правиш?

— Сметки, само още няколко минути.

— Татко...

— Да?

— Кога ще свършиш?

Рори въздъхна, остави молива и вдигна поглед. Флора го гледаше съсредоточено от другия край на малката кухня.

— Сега — отвърна й. — Вече свърших. Тичай да обуеш ботушите си.

— Ура!

— Проклети сметки — промърмори той, когато момиченцето се отдалечи. Заниманието бе досадно, а отчаяно се нуждаеше от свеж въздух.

— Значи ще излизате? — мисис Ейбъл слезе по стълбите с кош кърпи за пране. Работеше като икономка в „Тънсбри“ от тридесет години и познаваше Рори от детството му. — Изглеждаш потиснат, момчето ми — приближи се към масата и остави коша на пода. — Днес е тъжен ден за всички ни... трябва ти време да се съвземеш — потупа го по рамото и извади кърпичка от джоба на пенъора си. След като издуха носа си, предложи: — Нека аз да изведа Флора тази сутрин, а ти си почини.

Той се усмихна, но поклати отрицателно глава.

— Направи толкова много, Рори, не можеш да сториш нищо повече.

— Може би си права.

Но дали наистина бе сторил достатъчно? Бе поел управлението на едно имение в ужасно финансово състояние и използвайки деловите си умения, се бе опитал да го направи процъфтяващо, но нима бе постигнал нещо друго, освен малка победа? Не мислеше. Беше разочаровал Лио и не бе успял да направи последните месеци от живота му по-малко мъчителни и да му помогне да умре спокойно. Рори сведе глава. Последните три години бяха изпълнени с провали — лични и професионални, и се питаше дали някога ще се опомни.

— Готова съм!

И двамата погледнаха Флора, която изведнъж се появи на площадката с разменени ботуши, шапка, нахлупена така, че ушите й стърчаха под нея, и наполовина облечено палто. Рори неволно се усмихна. Детето винаги имаше такова въздействие върху него.

— Умница! Все пак ела да ги обует правилно.

Сложи я на стола в кухнята, застана на колене, издърпа гумените ботуши и бързо ги размени.

— Татко...

— Да?

— По-добре ли си?

Той погледна милото личице, на което се бе изписала искрена загриженост.

— Какво искаш да кажеш, скъпа?

— Тази сутрин плачеше...

— Така ли?

— Да, чух те и помислих, че си се ударил.

— А, това ли било?

— Да!

Рори затаи дъх за миг. Едва не заплака отново. Харесваше Лио, той му бе дал шанс за нов живот и винаги щеше да му бъде признателен за това.

— Права си, скъпа, бях се ударил.

Флора се наведе и докосна бузата на баща си с влажна целувка.

— Това ще те излекува — каза тя и вече с правилно обути ботуши, скочи от стола и изтича към вратата.

— Доведи я на обяд при нас с Джон — заръча мисис Ейбъл. — Днес и ние имаме нужда да се поразсеем.

Икономката заподсмърча и изтри очи с кърпичката си с шарка на рози.

Рори облече палтото и обу ботушите си, а след това се обърна към нея и каза:

— Благодаря, ще дойдем.

Целуна я по бузата, което правеше рядко, и отвори вратата. Последният звук, който чу, преди да излезе, бе неодобрително цъкване с език, но когато извърна глава към мисис Ейбъл, тя се усмихваше.

— Хайде, Флора! — извика той. Бе застанала до ограждението за конете и се опитваше да примами едно пони с шепа трева. — Агънцата ни чакат!

Флора се обърна, дотича при него и хвана ръката му.

— Добро момиче. Трябва да побързаме или из цялото имение ще побегнат разбунтували се овце.

— Какво е това „разбунтували“?

— Непослушни — отвърна Рори. Рязко се наведе и сграбчи Флора. Тя изпищя и докато тичаше с нея през малкия двор, той започна да я гъделичка. — Пиратите, капитан Хук и татко са дошли заедно да

те отвлекат! — извика. Детето запищя по-силно и за няколко минути Рори Галахър забрави за скръбта си и мрачните изгледи за бъдещето на „Тънсбри Хаус“ и имението. Той имаше Флора и не за първи път се радваше на късмета си да бъде неин баща.

Адриана събираше багажа си, когато Пиер влезе в спалнята. Бе подредила десетки старателно сгънати тоалети на леглото и внимателно ги поставяше в куфар. Лицето ѝ бе бледо, но в очите ѝ проблясваха, странни чувствени пламъчета.

— Къде заминаваш, скъпа? — попита той, свали ризата си и я остави да се свлече на пода.

Тя се изправи. Обикновено стройното мургаво тяло на съпруга ѝ имаше мигновено въздействие върху нея, но тази сутрин я накара да изпита единствено раздражение.

— Направих резервация за полета на „Еър Франс“ до Париж тази вечер. Очаквам такси в три часа.

Пиер седна на леглото.

— Защо до Париж?

Адриана сложи ефирен шифонен костюм в куфара, но промени решението си, извади го и го метна върху купчината разхвърляни дрехи на дивана.

— Искам да бъда близо до Кейт, а знаеш, че ненавиждам Лондон. Затова позвъних на Мани и го помолих да подготви апартамента — погледна часовника си. — Ще ме вземе от „Шарл дьо Гол“ утре сутринта. Господи, трябва да свърша толкова неща, а не мога да открия Лорна. Изчезнала е, както винаги, точно когато имам нужда...

— Днес е почивният ѝ ден, Адриана, не е длъжна да бъде на разположение всеки път, когато внезапно ти хрумне да пътуваш до Париж, за да опакова багажа ти.

Пиер говореше с обичайния си леко ироничен тон, но съпругата му не му обърна внимание.

— Може ли да попитам защо реши да ме изоставиш заради пъстротата на Париж?

Той прелисти романа, който бе оставила на нощното си шкафче. Беше ѝ препоръчан от приятелка, но нито ѝ харесваше, нито го разбираше, и Пиер забеляза, че е направила списък за пазаруване в

горната част на тридесета страница със ситния си равен почерк, което го накара да се усмихне.

Адриана вдигна глава.

— Лио е починал тази сутрин — каза тя.

Усмивката на Пиер угасна. Погледна съпругата си и забеляза как очите ѝ се плъзнаха по тялото му към слабините. Лицето ѝ доби познатия еротичен израз и той почувства възбуда.

Адриана развърза колана на копринения си халат и бавно го свали. Имаше прекрасен загар и след няколкото пластични операции в Калифорния през последните години тялото ѝ бе като на жена в разцвета на младостта. Приблужи се към него с високите си чехли, седна в скута му и проследи устните му с топлия си влажен език.

— Каж ми — прошепна той — защо този факт те възбужда толкова...

Не успя да довърши. Адриана леко захапа устните му и го накара да въздъхне и да затвори очи. След дълги години, през които бе властвал над хората с парите и общественото си влияние, Пиер си бе намерил майстора. Съпругата му знаеше точно как да го манипулира и това го ужасяваше, но същевременно му харесваше и го изпълваше с неутолимо желание.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джан Ингръм претича през фоайето към отворения асансьор. Мокрите ѝ обувки се хлъзнаха по мраморния под и умореното ѝ тяло се олюля от тежестта на портативния компютър, пакетиранията закуска, дамската чанта и рекламната торбичка на „Теско“, пълна с документи, които не бе успяла да побере в калъфа на компютъра. Загуби равновесие и щом влезе, политна към мъж с мокър шлифер, счетоводител в някаква компания на втория етаж.

— Пазете се! Искам да кажа, извинете! — изправи се с негова помощ и погледна малкото петно от кафе върху шлифера му. — Господи, съжалявам, тези проклети чашки!

Напразно се опита да го изтрие със смачкана салфетка, изцапана с червило, която извади от джоба на палтото си, но мъжът каза рязко:

— Не си правете труда!

Сърдито се отдръпна от нея.

— Но... — Джан едва сдържа напиралите сълзи. — Съжалявам — промълви отново. Прикова поглед в пода и му стори път, когато асансьорът спря. После мислено преброи оставащите три етажа до офиса си. Срамуваше се да погледне другите пътници. Слезе, забърза, придържайки пробитата чашка далеч от палтото си, и силно блъсна с ханш остъклената врата на финансова кантора „Ингръм Лоуд“. — Господи! — торбичката падна на прага и влажните листове се разпиляха навсякъде, докато Джан се опитваше да задържи кафето. — По дяволите! Синди! — извика тя. — Ако нямаш нищо против?

От рецепцията бавно се приближи високо стройно момиче с безупречна прическа и много неохотно се наведе да събере документите. Джан най-сетне стигна до бюрото и стовари чантата, компютъра и пробитата чашка. Подпря се на ръба на плота и погледна опръскания си с кал клин.

— Каква скапана сутрин! — промърмори. Беше мокра и разрошена, но в момента не можеше да мисли за това. — Ако обичаш, донеси ги в офиса ми, когато свършиш — погледна Синди, очаквайки

отговор, преди да вземе хартиената кесия. Не чу нито дума. — Стига да не представлява голяма трудност — саркастично добави Джан. За миг изпита желание силно да я ритне. „Недодялана мърла — помисли си, — поредната празноглава кукла, назначена от Дънкан.“ Но реши, че е безсмислено да избухва.

Мълчаливо се обърна, взе кафето и закуската и оставяйки мокра следа, продължи към офиса си.

Няколко минути по-късно Джан седеше на бюрото си, все още с мокрото палто, опряла брадичка на дланите си. Вратата на кабинета бе затворена и нямаше кой да я безпокои. Затвори очи за няколко секунди и почувства световъртеж. Проклет да бъде Дънкан, този слабоумен, себичен негодник! Очите ѝ се наляха със сълзи и тя ги остави да потекат по бузите ѝ. Гримът ѝ вече бе размазан, така че какво значение имаше? Кой, по дяволите, се интересуваше как изглежда? Подсмръкна и изтри нос с опакото на ръката си. Господи, колко бе жалка! Вдигна глава и отпусна ръце. Такава бе — стара и жалка. Облегна се, отвори чекмеджето и потърси носна кърпа, но вместо това намери полупразен пакет салфетки. Издуха носа си в една от тях и когато се почувства малко по-добре, изтри лицето си.

— Стегни се, Джан! — промърмори на себе си. — Пред теб е целият скапан ден.

Докато сваляше палтото, погледна двата вестника, оставени на бюрото ѝ — „Индипендънт“ и „Файненшъл Таймс“. Първо взе „Индипендънт“ и прегледа заглавията. Преди време започваше с „Файненшъл“ веднага щом седне, прелистваше страниците, водеше бележки и позвъняваше на Дънкан, когато попаднеше на нещо интересно. Но нещата се бяха променили. Сега, щом погледнеше указателя, я обземаше отчаяние и чувство за безнадеждност. Въздъхна, отново изтри носа си, вдигна капака на чашката с кафе и се съсредоточи върху вестника. В горната част бе прихваната малка бележка, напечатана, кратка и суха. Пишеше:

„Джан, ако обичаш, открий сведенията за финансовото състояние на имението „Гънсбри“. Лио Олдър е починал вчера. Моля те, прегледай ги и тази сутрин ще поговорим.

— Проклетник! — извика тя. — За кого се мисли, по дяволите? — отново затвори очи за миг, твърде разстроена, за да свърши каквото и да е. Когато се опомни, извади книгата и им хвърли бегъл поглед. За първи път от седмици остави собствената си трагедия на заден план за няколко минути и се замисли за Лио Олдър.

— Горкият Лио — промълви. Харесваше го и никога не бе одобрявала действията на Дънкан по отношение на „Тънсбри Хаус“. Извади закуската от пакета и за момент ѝ хрумна да прегледа папката, преди да се залови, с каквото и да е друго, но щом отново зърна бележката на Дънкан, се отказа. Бяха женени от двадесет години, а през последните три месеца общуваха само с кратки бележки. Обзета от гняв, рязко захапа закуската и капка кайсиево сладко падна върху предницата на блузата ѝ.

В офицерския стол на „Блус енд Ройълс“ цареше тишина и спокойствие, еднакво ценени от персонала и столуващите. Всички тихо четяха вестници и се хранеха. Дори семейни мъже напускаха квартирите си, за да хапнат традиционната английска закуска или прясна херинга, без да бъдат смущавани от хленченето на децата и досадното бърборене на съпругите си.

Тук бе любимото място на Хари Дръмънд. Всъщност привлекателният тридесет и две годишен капитан обичаше всичко в живота на военнослужещите. Беше висок метър и осемдесет и пет, русокос и строен, добър играч на ръгби, скуош и крикет и си бе избрал съвършено подходяща кариера. Не бе твърде егоцентричен, което, изглежда, бе един от критериите за армията, но бе изключително самоуверен. Харесваше живота си и се чувстваше доволен от себе си.

Тази сутрин бе забил нос в страниците на „Сън“ само заради спортната рубрика и за да може да участва в разговора. С наслада отхапваше от филията пълнозърнест хляб с любимия си мармалад „Купър“ и се радваше на тишината. Наскоро бе приключил двуседмично учение и веднага бе заминал за тридневен отдих в Шотландия със сестрата на Тъли. Естествено Кейт не знаеше за това.

Не беше нужно да знае. Поддържаше тази връзка от години, доста преди да започне да се среща с нея, и смяташе, че има пълното право да продължава. Хари бе динамична личност, имаше силно и здраво тяло с естествени сексуални потребности, а Кейт не проявяваше особен интерес в тази насока, за което той нямаше вина. Цели три години се бе опитвал да я предразположи и никой здравомислещ човек не би очаквал от него пълно въздържание през това време.

Той се усмихна. Споменът за последните три дни го изпълни със задоволство. Беше ги прекарал в похапване и риболов, и то в доста приятна компания.

— Добро утро, капитан Дръмънд! — един от младшите офицери седна срещу него, разстла салфетката върху коленете си и изчака сервитьорът да приеме поръчката му. — Получихте ли съобщението?

Хари вдигна глава.

— Не, какво съобщение? Дойдох преди малко, но нямаше никакви вести за мен.

Започна да маже друга филия.

— Значи полковникът не се е свързал с вас?

Внезапно спря.

— Нима ме е търсил? Какво иска полковникът от мен, за Бога?

— Не зная. Някакво момиче помолило спешно да ви открият. Може би приятелката ви, не съм...

Но младият лейтенант не довърши. Преди да се доизкаже, Хари скочи и изтича да потърси началника на стола, за да разбере какво става.

Пет минути по-късно, след като узна, че се е обаждала Кейт, застана пред телефонния автомат. Набра номера на апартамента ѝ, но попадна на телефонния секретар и се озова в незавидното положение да гадае какво е разбрала и да увърта.

— Ало, Кейт — каза той. — Явно не си там. Чух... че си ме търсила. Неочаквано един приятел ме покани да му гостувам и прекарах три дни в Шотландия. Господи, Кейт, надявам се да си добре! Казаха, че е спешно, и... — поколеба се. Трябваше да изрази обич и загриженост, но не знаеше как. — Безпокоя се за теб, ужасно се разтревожих. Ако не можеш да позвъниш, ще се обадя отново по-късно, за да проверя дали си там — „обич“, напомни си той и напрегна ума си. — Мисля... да, мисля за теб, Кейт, скъпа — изведнъж осъзна,

че е използвал твърде много лента и побърза да завърши: — Много! Дано си добре. Дочува не засега. Чао.

Затвори и въздъхна с облекчение. Не беше безчувствен или сухар, но просто не бе в толкова интимни отношения с Кейт. Скоро щеше да го постигне... Господи, колко се стараеше, но все още не бяха така близки, както повечето влюбени. Всъщност Хари дори не бе сигурен дали помежду им съществува любов или просто дълготрайно приятелство, което донякъде бе успял да превърне в нещо друго. Отново въздъхна дълбоко, но този път по-скоро с тъга и съжаление, върна се в трапезарията и макар и загубил апетит, довърши закуската си.

Джан дочете „Индипендънт“ и точно когато се канеше да прегледа „Файненшъл Таймс“, вратата на офиса ѝ рязко се отвори. Тя се стресна, изпусна последната хапка в скута си и се наведе да я вземе. Когато вдигна поглед, бъдещият ѝ бивш съпруг стоеше до бюрото ѝ и гневно я гледаше.

— Джан, какво, по дяволите?...

Тя сложи залъка в устата си.

— След пет минути започва заседание на борда. Не ми казвай, че си забравила.

— Не, разбира се... — замълча, когато долови ненавистта в изражението му, и вяло задърпа един фризиран кичур. — Ще бъда там.

— Е, време е да се размърдаш. Господи! Погледни в какво състояние си!

Той се обърна, хвърли още един полуподигравателен, полусъжалителен поглед към нея, а после силно тръшна вратата след себе си.

Джан замислено задъвка хапката и този път не можа да сдържи гнева си.

— Върви по дяволите, Дънкан! — извика тя. — Бездушна създание! — нима не бе я унизил достатъчно? Беше я предал и захвърлил като стара дрипа заради жена, с двадесет години по-млада от нея. Не му ли стигаше, че продължава да работи за тази скапана компания и да помага с финансовия си усет за успеха на това, което бяха изградили заедно за петнадесет години, жертвайки всичко

останало? Отново почувства напиралите сълзи и извади пудриерата от чантата си. — Господи, в какво състояние съм била! Как иска да изглеждам? Вече съм на четиридесет и три, а не на двадесет!

Сложи силен руж, за да прикрие петната по лицето си, но сълзите потекоха по страните ѝ и реши, че няма смисъл. Среса набързо фризираните си коси.

Остави четката, погледна часовника си и вдигна телефона. Леко се покашля, набра номера и попита:

— Синди? Събра ли онези книжа от пода? Добре. Би ли ги предала на мистър Лоуд? Трябват му за заседанието. Да, веднага. Благодаря.

Остави слушалката и отиде до етажерката, където бяха документите за имението „Тънсбри“. Предположи, че ще бъде включено в дневния ред на заседанието. Откри папката, издърпа я и прегледа съдържанието ѝ. Не бе сигурна дали ще може да понесе това. Случаят бе сложен и свързан с много чувства, а и истински бе харесвала човека. Не би могла да говори за конфискуване на имота двадесет и четири часа след смъртта му. „Навярно ме обзема старческа сантименталност“, помисли си тя и се отказа от намерението отново да оправи грима си.

Не бе станала твърде сантиментална, знаеше го. Отдавна нещата, които се случваха тук, ѝ се струваха нередни. Усещаше, че има нещо гнило, а случаят с Лио Олдър бе най-същественото доказателство.

Бяха натрупали състояние, „Ингръм-Лоуд“ бе толкова преуспяваща фирма, че бяха получили оферта от една от най-влиятелните банки на „Хай Стрийт“. Подобно предложение бе мечта за всяка компания, всеки се стремеше към такъв успех, но в замяна на какво? На каква цена? Да предлагат заеми на хора с финансови затруднения, изпаднали в тежка рецесия и дори понякога просто стремящи се да оцелеят, а после да начисляват непосилни лихви и отново да ги връщат на дъното. Да конфискуват имоти и да ги продават за повече печалба.

Джан приглади полата и закопча сакото си, за да прикрие петното от сладко върху блузата. Какво ѝ бе останало? Освен парите и угризенията на съвестта? Беше се отказала от деца, приятели, развлечения и всичко друго, за да се посвети на „Ингръм-Лоуд“. От всичко! Отправи се към вратата и щом я отвори, видя Дънкан да излиза

в коридора. Смееше се на някаква шеговита реплика на колегата си и Джан почувства толкова силна болка, че потрепери.

— Нищо — тихо си каза тя. — Вече нямам нищо.

Но направи усилие да се усмихне и тръгна след него към заседателната зала.

Кейт сипа последната двойна доза натурална сметана в машината за сладолед, изхвърли празната опаковка и доволна, че формулата се оказа сполучлива, включи и изчака няколко минути, докато заработи. После почисти плота, отвори тетрадката си и описа подробно стореното, като използва нахвърляните си бележки. Беше десет и половина и почти от пет часа съставяше рецепти за сладолед. Не бе излязла да разнася сандвичи, защото Стефан бе настоял да си почине, но не можеше да спи и бе станала в четири сутринта и отишла с кола до пазара „Ню Ковънт Гардън“ да купи кашон пресни плодове, след което бе постъпила както винаги, когато бе неспокойна или разстроена — беше се съсредоточила върху работата си.

За четири часа и четиридесет минути успя да приготви три комбинации сладолед и след последната бележка в тетрадката си сложи капачката на химикалката и отпусна глава на ръцете си върху плота. Очите ѝ горяха, сухи и възпалени от плач и безсъние. Затвори ги за миг, за да облекчи паренето, и усети остра болка в стомаха. Мисълта, че никога вече няма да види Лио, бе непоносима. Внезапно примигна и си пое дъх. Стана, огледа разхвърляната стая и се зае да разтреби. Ако продължаваше да работи без почивка, до пълно изтощение, както след раздялата с Рори, нямаше да ѝ остане време да мисли, да страда и скърби. Не би имала време за нищо, освен просто да съществува.

Кейт напълни мивката с гореща вода, наля течен препарат за съдове и отвори първо вратата, а после и прозореца на кухнята. Беше задушно и тя искаше бързо да навлезе свеж въздух. След миг телефонът иззвъня. Забърза към всекидневната да вдигне, чу как телефонният секретар се задейства и ѝ хрумна, че навярно е звънял и по-рано, но не е чула, докато вратата на кухнята бе затворена и машината за сладолед работеше. Щом стигна, се увери в това, защото имаше три записани съобщения. Явно Стефан бе включил секретаря

вечерта, за да не бъде смуцавана. Кейт изслуша записа на гласа си и почака да чуе кой се обажда. Към края на посланието си изпита странно безпокойство. След сигнала чу:

— Кейт, скъпа, мама се обажда!

Без колебание и с огромно облекчение тя вдигна слушалката.

— Мамо, тук съм, извинявай, току-що стигнах до телефона.

— О, Кейт, слава Богу! Как си, скъпа? Преди малко научих и... знам колко близки бяхте с Лио... — в тона на Адриана се долови отегчение. Лио бе неин брат, но никога не бе отдавала особено значение на тази връзка. Никога не бе изпитвала нито симпатия, нито уважение към него. Не се бяха виждали от тридесет години, преди Кейт да настоя да присъстват заедно на провалената ѝ сватба. — Съжалявам, Кейт — каза тя. — За теб.

Това бе истина. Не можеше да понесе факта, че дъщеря ѝ страда.

Съчувствие. В гърлото на Кейт напиреха сълзи и тя едва ги преглътна.

— Благодаря, аз...

Адриана я прекъсна:

— В Париж съм, пристигнах сутринта.

— Защо?

— В случай че имаш нужда от мен, скъпа... тук съм заради теб.

Младата жена отново бе смутена. Беше невероятно мило от страна на майка ѝ — едва не я разплака, — но бе и доста необичайно за нея. Кейт никога не се бе съмнявала в майчинската ѝ любов, но Адриана я обичаше по свой сдържан и егоистичен начин, различен от чувствата, които изпитват повечето майки към потомството си. Този факт не я караше да негодува: никога не бе познавала друго отношение. Просто характерът на Адриана бе такъв.

— Благодаря ти. Извинявай, че не се обадох, не... — истината бе, че дори не беше ѝ хрумнало, защото майка ѝ не проявяваше никакъв интерес към Лио, докато бе жив. Но Кейт каза: — Бях твърде разстроена. Как разбра?

Лио бе помолил адвоката си да се погрижи за всички подробности — сам бе казал това на Кейт преди няколко седмици, — но тя не мислеше, че името на майка ѝ бе в списъка на хората, които трябваше да бъдат уведомени.

След кратко мълчание Адриана отвърна:

— Обадох се в къщата.

— Така ли?

Дъщеря ѝ бе изненадана, но в скръбта си не се сети да попита защо.

— Да... слушай, Кейт! — тонът на Адриана се бе променил, гласът ѝ прозвуча по-строго, но младата жена не обърна внимание, беше ѝ твърде тежко. — Кейт, ще ми обещаеш ли нещо?

— Да, предполагам. Какво?

— Че няма да предприемеш нищо, без да си разговаряла с мен.

— Какво искаш да кажеш... да не предприемам нищо? За какво говориш?

Майка ѝ въздъхна:

— Нищо конкретно, имам предвид... — поколеба се за миг и продължи: — Просто помни, че съм тук, в Париж, ако се нуждаеш от нещо.

Кейт отново усети напиралците сълзи и издуха носа си.

— Благодаря.

Дочу звук, който ѝ подсказа, че майка ѝ е доловила сподавения ѝ плач, и внезапно се почувства неловко.

— Скъпа, трябва да затварям — каза Адриана. — Имам няколко уговорки за тази сутрин. Ще ти се обадя отново през седмицата. Да ти изпратя ли нещо от Париж?

Кейт доби увереност. Последните думи бяха на онази Адриана, която познаваше.

— Не, благодаря.

Майка ѝ бе готова да ѝ купи буквално всичко, което поискаше, но никога не ѝ хрумваше да попита как върви бизнесът ѝ или отношенията ѝ с Хари.

— Добре тогава, скъпа, ще се чуем скоро — Адриана изпрати целувка. — Чао засега и умната.

Затвори, преди да успее да ѝ отвърне.

Кейт задържа нямата слушалка няколко секунди, несигурна как да реагира след този разговор. Остави я на мястото ѝ и натисна бутона на телефонния секретар. Първото съобщение бе от Хари и силният му уверен глас изпълни стаята. Тя се облегна на стената и затвори очи. „Защо — помисли си с тъга — след толкова време и след всичко, което направи за мен, Хари не успява да ме трогне?“ Прекъсна записа му.

Реши, че другите съобщения могат да почакаат, и се върна в кухнята, за да продължи с почистването.

ПЕТА ГЛАВА

На следващия ден Кейт се събуди преди разсъмване. Погледна часовника си с фосфоресцираща картинка на Мики Маус и червена пластмасова каишка и видя, че е шест и пет. Напълно разсънена, тя се надигна, отметна коси назад и стана от леглото. Нахлузи оръфани джинси и сив кашмирен пуловер, потърси чорапи и се замисли какво да обуе. Избра чифт стари, но добре лъснати високи ботуши. Влезе в банята, изми лицето и зъбите си и среса косите си. Беше готова. Не осъзнаваше, че дори без грим и с невзрачно облекло изглежда невероятно.

Обиколи апартамента си, включи лампите, вдигна капациите и отвори прозорците да проветри, подреди няколкото възглавнички на дивана и вестниците на масата и влезе в кухнята да пийне кафе. Кейт бе експерт по съставянето на комбинации кафе, това бе една от дарбите ѝ. Подбираше различни сортове и специални есенции в съответствие с вкуса на клиентите и с ястията, но у дома пиеше нес кафе, от каквато и да е марка, със сухо мляко и подсладител. Обикновено се получаваше блудкава смес, но ѝ бе все едно. Докато отпиваше, без да усеща вкуса, си спомни поговорката: „Дрехите на шивача винаги са скъсани.“

Кейт мразеше да готви у дома фризерът ѝ винаги бе пълен с полуготови ястия и хапваше от тях или препечени филийки с „Мармайт“ само защото се налагаше да се храни. Когато имаше гости, което се случваше рядко, защото повечето вечери бе заета, поръчваше пица и я сервираще направо от кутията.

Отпи последната глътка и изля утайката в мивката. Взе солета от буркана върху плота и я загриза, докато вървеше към спалнята да вземе чантата си. Стовари я в коридора, затвори прозорците на апартамента, угаси осветлението и се отправи към входната врата. Провери дали е сложила на масичката пакетите за Стефан и Бека с напечатани инструкции, проекти за менюта, фактури и идеи за резервни рецепти, които ѝ бяха хрумнали в последния момент. Беше сряда, а тя възнамеряваше да се върне до петък, защото им предстоеше натоварен

уикенд. Колебаеше се дали може да си позволи да отсъства дори дотогава. Ако адвокатът на Лио не ѝ се бе обадил, щеше да отиде в „Тънсбри“ само за погребението и да си тръгне още същия ден. Не искаше да стои там без Лио, не би го понесла, а и трябваше да мисли за бизнеса си. Работата я крепеше. Боеше се, че без нея би полудяла.

Миг преди да отвори вратата, Кейт се сети за подаръка за мисис Ейбъл и се втурна да го вземе. Откри го в хладилника и внимателно го сложи в чантата си — кутия домашни сладки. Най-сетне готова, излезе от жилището си, заключи и слезе до колата, която бе наела за тази седмица. Чувстваше се ужасно, стомахът ѝ бе свит на топка от напрежение, но нямаше избор. Потръпна, вдигна поглед към бавно изсветляващото небе и се качи в колата. С дълбока въздишка включи двигателя и потегли.

Рори се претърколи в леглото, протегна ръка към будилника, неволно го събори от нощното шкафче и полежа буден в тъмнината, заслушан в писукането му на пода. Най-сетне стана, откри часовника под леглото и го изключи. Потръпна в студената стая, грабна пуловера си и забърза към банята да се измие. Щом излезе на площадката, забеляза, че лампата в стаята на Флора свети.

Надникна през вратата и видя дъщеря си да седи на леглото. Разлистваше книжката „Цар лъв“ и си разказваше приказката на глас. Той се усмихна, а след това въздъхна, осъзнал, че се налага да я облече и вземе със себе си на нивата, която трябваше да бъде изорана. Ако спеше, както обикновено по това време сутрин, щеше да излезе и да се върне, преди да се е събудила, но сега положението се променяше. Когато бе будна, Флора се нуждаеше от внимание и грижи.

— Добро утро, скъпа. Рано си станала тази сутрин.

— Здравей, татко. Чета.

— Да, виждам. Е, след няколко минути трябва да се облечеш.

Искам да дойдеш с мен и да ми помогнеш с трактора.

— Защо?

— Защо ли? — Рори се поколеба, несигурен дали има сили за подробно обяснение, но Флора нямаше да го остави на мира. — Трябва да започна да ора горната нива, защото... нали познаваш Мик? Той е болен и не може да работи днес.

— Защо?

Рори въздъхна.

— Какво защо? — попита и вдигна дрехите ѝ от предишния ден. Провери дали по тях има петна и реши, че може да ги облече и днес.

— Защо е болен?

— Настинал е.

Не ѝ каза истината, защото днес не бе в състояние да обяснява какво е „вазектомия“.

— Ох! Добре тогава.

Флора завъртя очи, затвори книжката си и седна на ръба на леглото.

Баща ѝ се усмихна.

— Така. Сега ще се облечем и ще измием лицето и зъбите.

Детето погледна дрехите в ръцете му и каза:

— О, татко! Не мога да облека тези. Пфу! Вчера бях с тях, мръсни са.

Скочи, грабна ги и ги хвърли обратно на пода.

— Хей!

Срещна строгия му поглед, вдигна ги и изтича да ги пъкне в коша за пране, след което тръсна ръце. После избра нещо от купчината старателно изгладени дрехи на стола до прозореца.

— Ако сложа червена блуза, трябва да обуя и червен чорапогащник — промърмори тя и потърси червения си вълнен чорапогащник. Откри го, както и жилетка и гащеризон в същия цвят. — Ето, тези ми харесват — заяви.

Истински засрамен, Рори взе дрехите, праметна ги върху ръката си и изтича с нея към банята да я облече.

Кейт пристигна в „Тънсбри“ точно когато се съвваше. Беше средата на ноември и дните бяха къси и студени. Сви по дългата алея с дървета от двете страни, спря и слезе от колата да вдъхне чист въздух. Беше мразовит и влажен, с лек мирис на дим от дърва, който събуди спомени от детството ѝ: за прескачане на огньовете и дълги разходки, как някога пиеше следобеден чай пред камината в зимни дни, гледаше как Лио язди или играеше навън, докато напълно се мръкне, а после хапваше топла вечеря в кухнята с мисис Ейбъл. Всичко тук ѝ напомни

за онези щастливи години и за първи път след смъртта на вуйчо си Кейт истински се предаде на скръбта, опря чело на леденостудения капак на колата и затвори очи. С цялото си сърце и съзнание желаше той да се върне в живота ѝ — добрият, грижовен закрилник Лио. Но щом отново отвори очи, почувства единствено празнота и тъпа болка в стомаха и реши, че е безсмислено да тъгува. Отново се качи в колата и измина останалия път до къщата.

Флора седеше край нивата и гледаше как баща ѝ се отдалечава с малкия трактор към хоризонта. Беше седнала в единия ѝ край и оставаше почти скрита зад няколко дървета, когато машината свиеше в обратната посока, за да изоре нова, неособено права бразда. Трябваше да се вози на трактора, но шумът и друсането ѝ се струаха ужасно неприятни и бе започнала да мърмори. Затова баща ѝ я бе оставил край нивата и я бе предупредил в никакъв случай да не се отдалечава. От време на време подаваше ръка от кабината, махаше ѝ и тя трябваше да застане права на зида и да му отвърне, както бе инструктирана, за да види, че е там. Но сега ѝ бе скучно и студено, енергично поклащаше крака и риташе по каменния зид, за да види дали ще затрепери. Искаше да се прибере у дома, да повика мисис Ейбъл и да хапне вкусен сладкиш, току-що изваден от фурната. Потърси си занимание и изведнъж забеляза, че някой идва към нея. Изправи се и размаха ръце. Човекът отвърна и се приближи, Флора скочи.

— Здравей! — извика на непознатата, която ѝ се усмихна и отвърна на поздрава ѝ, а после прекрачи преградата и продължи през нивата към ниската каменна стена. — Какво правиш тук? — попита детето. — Как се казваш?

— Кейт. Разхождам се. А ти как се казваш и защо си сама тук?

— Казвам се Флора. Плакала си.

Кейт се смути.

— Да. Не отговори на въпроса ми — клекна до нея. — Не си ли с някого?

В имението живееха две семейства и тя реши, че навярно Флора е дете на някое от тях.

— Татко е ето там. Остави ме да си играя, докато работи. Искаш ли да видиш тайното ми място?

Младата жена се изправи, сложи ръка над очите си и потърси с поглед трактора. Видя, че нивата е изорана наполовина, и искаше да помахна на човека, за да я види. Но не забеляза никого. Това не я обезпокои, Флора бе в безопасност, самата тя бе скитала много из имението като дете. Но за всеки случай попита:

— Къде каза, че е татко ти?

Момиченцето завъртя очи.

— Няма да ти покажа пак!

Кейт се усмихна. Детето ѝ се стори доста забавно.

— Ще ми покажеш. В онази нива ли е?

— Да, ето там, в трактора. Хайде, искаш ли да видиш скривалището ми?

Флора задърпа ръкава ѝ. Кейт не можа да устои.

— С удоволствие, но не трябва ли първо да кажем на татко ти къде отиваш?

Отмести тънките пръсти от пуловера си и хвана ръката, която ѝ се стори много по-малка, отколкото бе очаквала.

— О, не, той ще ме намери! Винаги знае къде съм.

— Разбирам — Флора говореше толкова сериозно и разумно, че тя отново се усмихна. — Сигурна ли си?

— Аха.

Кейт обичаше децата, но нямаше никакъв опит с тях. Не ѝ хрумна, че момиченцето не би могло да има представа дали баща му ще знае къде е. Все пак бе едва тригодишно.

— Добре тогава, Флора — каза тя. — Къде е това скривалище? Дано не е много далеч.

— О, не е далеч, зад онази ограда и дърветата — Флора се отправи натам и дръпна ръката ѝ. — Хайде!

Кейт ѝ позволи да я води, но се досети къде би могло да бъде тайното място и искаше да го види почти толкова, колкото детето. Ако не се лъжеше, ставаше дума за колибата, която Лио бе построил за нея. Хванати за ръце, двете прекосиха нивите, прескочиха вадата и се озоваха в горичката.

— Там! — заяви малката. — Горе.

Кейт вдигна глава и се усмихна. Оказа се права.

— Чудесна къщичка — каза тя. — Твоя ли е?

— Аха.

— Ей!

Флора се обърна и я изгледа изпитателно, сякаш се боеше, че не ѝ вярва, но след миг засия.

— Искаш ли да се качим?

— О, да, ако нямаш нищо против.

— Само бъди много внимателна.

Младата жена едва не избухна в смях.

— О, ще бъда — увери я. — Обещавам!

Момиченцето отново втренчи поглед в нея.

— Добре. Аз ще тръгна първа, а ти стой зад мен, за да не падна.

— Много разумно — отбеляза Кейт и стори точно това.

Рори скочи от трактора, ритна голямото колело с металния връх на ботуша си и изруга на висок глас. Проклетият двигател отказваше, а бе изорал едва половината нива. Господи, мразеше всичко, свързано с механиката! Наскоро се бе научил да оре, защото Мик бе взел болнични заради операцията си. Как, за Бога, щеше да поправи скапания дизелов двигател, когато нямаше представа какво да стори? Налагаше се да повика механик, а това означаваше да отдели средства, с които не разполагаха. Трябваше да се погрижи и за Флора, да я нахрани и заведе на детска градина, а нямаше надежда скоро да свърши работата си.

— По дяволите! — промърмори той. — Може би мисис Ейбъл...

Обърна се и се загледа в далечината. Би могъл да я върне у дома и вероятно да я остави. Не я виждаше оттук, където се намираше сега, полускрит зад горичката, и изтича до средата на нивата, за да я потърси. Огледа стената, размаха ръце и извика с все сила:

— Флора! — гласът му се понесе над нивите, но не зърна и следа от нея. — Непослушно хлапе. Какво, за Бога... — отново размаха ръце и извика, пронизително изсвири с два пръста и звукът отекна. — Флора? — никакъв отговор. Беше ядосан. — Сигурно се е заиграла, вместо да стои, където ѝ казах — измърмори той. Качи се в трактора, извади ключовете, скочи и гневно закричи. Дните бяха кратки и нямаше време за губене.

Щом стигна до стената, Рори спря. Огледа пътеката край нивата, качи се и обходи с поглед земите пред нея. Внезапно го обзе паника.

— Флора! Флора, къде си?

Сви ръце пред устата си като фуния и отново извика името ѝ. Нито получи отговор, нито я зърна.

— О, Господи! — слезе и се запъти към съседната нива, забравил за трактора. Не биваше да я оставя сама, бе постъпил глупаво, трябваше да я задържи при себе си. Продължи да вика и да тича. Може би се бе прибрала у дома, въпреки че нямаше представа как би успяла да стигне сама. — Дано си у дома, Флора — промълви той и ускори крачката си. — Дано си у дома!

Кейт погледна часовника си. Наближаваше осем, а играеха от половин час. Хрумна ѝ, че са прекарали тук твърде дълго време, навярно някой вече се тревожеше за детето.

— Флора, мисля, че трябва да тръгваме и да открием мама и татко.

— Защо?

— Защото трябва да се прибереш у дома. Сигурно си гладна. Искаш ли да закусиш?

Детето поклати глава.

— Само още една минута — каза и вдигна три пръста.

Кейт се усмихна. Вече два пъти се бе хванала на този номер.

— Не, нито минута повече, съжалявам! — наведе се и целуна косите на момиченцето. — Ще си поиграем отново друг път, ако искаш — стана, наведе се под ниския покрив и стъпи на стълбата. — Ще слеза първа, ти — след мен, и ще скочиш от долните стъпала, а аз ще те хвана.

— Ура! — извика Флора.

Кейт слезе, разпери ръце и едва успя да задържи малкото пъргаво телце, което полетя във въздуха към нея.

— Ей, казах само последните стъпала, а не да скочиш отгоре — Флора се заливаше от смях и Кейт не я пусна. — Хайде — подкани я, — кажи ми къде живееш и ще те занеса на конче дотам.

— В „Гъли Котидж“ — отвърна детето, когато Кейт го качи на раменете си. Нямаше никакви спомени за тази къща.

— Значи „Гъли Котидж“ — каза тя и бавно пое на зигзаг към дома на Флора.

Рори изтича обратно до къщата по шосето, откъдето бе най-пряко, сигурен, че ще открие Флора у дома. Но я нямаше. Бе отчаян. Включи лампите, надникна във всички стаи, викайки името ѝ, а след това остави вратата широко отворена и побягна към „Тънсбри Хаус“. Трябваше да намери Джон Ейбъл, а навярно и още няколко души, за да организира издирване. Имението бе огромно, не би могъл да го обиколи сам. „Вероятно просто скита някъде“, внушаваше си той отново и отново. Сигурно бе някъде наблизко, може би дори си играеше сама. Но бе изпълнен с уплаха. Мисълта, че детето му е само и изплашено, непрекъснато се въртеше в съзнанието му и го доведе почти до панически ужас. Щом стигна до „Тънсбри“, изтича по стълбите и нахлу през отворената врата.

Кейт внимателно повдигна Флора, свали я на плочките в двора пред „Гъли Котидж“ и извика. Вратата бе отворена и всички лампи светеха. Хвана ръката ѝ, отново извика, но когато влязоха, за свое изумление откри, че долният етаж е пуст.

— Хей? — застана до стълбището и повтори по-силно: — Хей? Има ли някого вкъщи? — обърна се към детето: — Знаеш ли къде е мама?

Флора поклати глава и лицето ѝ издаде странно недоумение.

— Тогава може би трябва да се върнем да потърсим баща ти — предложи Кейт.

Флора отново поклати глава.

— Гладна съм — каза тя. — Все още не съм закувала.

— Господи! — бе започнала да се безпокои. Не знаеше какво да прави. — Мислиш ли, че татко ти ще се досети, че си у дома? — попита.

Момиченцето сви рамене.

— Ясно — огледа се и се опита да отгатне кой живее тук. Потърси дамска чанта или снимки, но не откри нищо. Освен няколко детски рисунки и закачалка с работни дрехи до вратата, нищо не издаваше, че къщата е обитавана. Сякаш семейството току-що се бе нанесло. — Слушай, Флора — клекна до нея, — татко има ли мобилен телефон, на който да позвъним и да му кажем, че сме тук?

— Какво?

— Носи ли в джоба си един от онези малки телефони, за да се обажда на разни хора?

— Не — детето отново сви рамене. — Жадна съм — каза. — Бих искала да пийна нещо, моля.

Кейт стана.

— Добре — притесни се за момент, но когато видя сериозното детско лице, се усмихна. — След толкова учтива молба, разбира се. Какво предпочиташ?

— Мляко, ако обичаш, в чаша — Кейт откри голяма чаша на сушилнята за съдове. — Не — прекъсна я Флора, — не тази, тази е на татко...

Придърпа един стол, качи се на него и посегна към по-малка на етажерката над мивката. Едва успя да я стигне и задържи в ръцете си, подаде я на Кейт и слезе. Младата жена отиде до хладилника, намери млякото, напълни чашата и я връчи на Флора.

— Седни да го изпиеш — каза тя. — Ще почакаш ли, докато позвъня на мисис Ейбъл в къщата, за да ѝ кажа, че съм тук с теб?

— Добре — отвърна момиченцето и седна да изпие млякото си.

Мисис Ейбъл забърза по мраморния коридор на „Гънсбри Хаус“ към кабинета на Лио, където звънеше телефонът. Не биваше да тича, защото страдеше от артрит и болката в ставите ѝ се усилваше, но не можеше да спре. Беше ужасно разтревожена: детето бе едва на три години и половина и не си даваше сметка за опасностите. Възможно бе да е отишло къде ли не, с кого ли не. Рязко отвори вратата и успя да стигне до бюрото, преди телефонът да замлъкне.

— „Гънсбри Хаус“, ало?

Кейт внезапно изпита облекчение, щом чу гласа на икономката.

— Здравейте, мисис Ейбъл. Обажда се Кейт.

— Здравей, скъпа, не мога да говоря по телефона, очаквам важно обаждане, случи се нещо, Флора Гал... — мисис Ейбъл замълча, изведнъж осъзнала, че Кейт няма представа, че Рори живее в имението. Бяха се постарали да запазят това в тайна, за да пощадят чувствата ѝ, както бе настоял Лио.

— Флора? Флора ли каза?

— Да, скъпа, тя...

— Затова се обаждам — Кейт замълча за миг. — В момента съм в „Гъли Котидж“ с момиченце на име Флора. Открих я в имението и се чудя чие дете е. Бяхме...

— Значи Флора е там с теб? — мисис Ейбъл сложи ръка на гърдите си. — Слава Богу! Слава Богу! Почакай само минута, Кейт — остави слушалката и изтича до прозореца толкова бързо, колкото позволяваха скованите ѝ стави. Отвори го и извика на съпруга си, който тъкмо се отправяше от тревната площ пред къщата към алеята. — Джон? Джон! Флора е в безопасност, у дома си е. Да, да, в „Гъли Котидж“. Там е с... Джон! Джон, ела за минута. Джон!

Въздъхна с раздразнение, когато съпругът ѝ ускори крачка и се отдалечи. Бе сигурна, че ще последва скандал. После се върна до телефона.

— Кейт, там ли си още? Слушай, скъпа, има нещо, което трябва да знаеш, отнася се за...

— Флора! Слез веднага! — Кейт закри микрофона с ръка. Детето отново се бе качило на стола до мивката и се опитваше да вземе купа в комплект с чашата ѝ. — Почакайте малко, мисис Ейбъл — каза. — Флора? Моля те, слез, преди да... — внезапно пусна слушалката и се втурна към нея тъкмо навреме, за да я хване, когато политна назад.

— Ах! — извика тя, препъна се и се удари в стената. — Хванах те! — лицето на Флора, пребледняло от уплаха, доби по-спокоен израз, щом видя усмивката ѝ. — Пфу! — шеговито каза Кейт. — Едва те удържах.

Момиченцето се усмихна.

— Замалко да паднем — отбеляза то.

— Точно така — потвърди Кейт, преструвайки се на спокойна. Беше ударила рамото си и болката бе непоносима.

— Сега ела с мен да кажем довиждане на мисис Ейбъл — вдигна слушалката и я доближи до ухото си. — Извинявайте, какво искахте да... — замълча и погледна микрофона. Неволно бе прекъснала връзката. — Проклятие! — промърмори, затвори и се запита дали да не позвъни отново. Хвърли поглед към бележника до телефона и видя номера на апартамента си в Лондон. Обзета от неудържимо любопитство, го прелисти, макар и да знаеше, че не е редно. Зърна бележка, написана със старомодния равен почерк на мисис Ейбъл, седна на масата и се загледа в нея. За минута успя да я разчете и

постепенно стигна до мрачно прозрение. Вдигна глава, когато чу тропот в двора, вратата на къщата рязко се отвори и щом се обърна, на лицето ѝ се изписа изумление и ужас.

— Кейт!

— Рори!

— Флора?

— Татко!

За секунди Рори прекоси стаята и сграбчи дъщеря си в прегръдката си.

— Къде беше, за Бога? — извика той, опитвайки се да запази самообладание. Бе готов да изкрещи, да я нахока и дори да я разтърси, за да разбере колко опасно и страшно е да се отдалечава така сама... Но я притисна, овладя гнева си и почувства прилив на облекчение. Беше в безопасност и единствено това бе важно. Намираше се на сигурно място, у дома. Задържа я няколко минути, но тя опита да се освободи и най-сетне внимателно я свали на земята. — Къде изчезна, майmunke? Татко те търси навсякъде!

Кейт седеше мълчалива и изведнъж застина.

— Поиграх си с Кейт — отвърна Флора, — новата ми приятелка. Бяхме в колибата.

Лицето и шията на младата жена пламнаха, когато Рори насочи вниманието си към нея. Погледна го за миг, но забеляза недоумението, което се изписа на лицето му, наведе глава и прикова празен поглед в масата.

— Съжалявам — промълви тя, — не...

— Съжаляваш! — избухна той. — Отвеждаш дъщеря ми, дете, което не познаваш, без да кажеш на никого къде отивате, а междувременно аз се поболявам от тревога, вдигам всички в имението на крак да я търсят, обаждам се в полицията... — замълча и вдигна ръце. — За Бога, Кейт! Какво си намислила?

— Татко?

— Зададох ти въпрос, Кейт!

— Татко, татко!

— Не сега, Флора. Кейт? Отговори ми. Това някакво перверзно отмъщение ли е?

— Отмъщение? — повтори Кейт. В първия миг не разбра смисъла на въпроса му, но внезапно проумя за какво намеква. —

Отмъщение? — изкрещя и скочи. — За каква ме мислиш, по дяволите, Рори? Нямах представа, че е твоя дъщеря. Откъде да разбере? Дори не знаех, че живееш тук. Кога стана всичко това, а? Намерил си уютно местенце за себе си и Алис. Как предума Лио да ви настани тук? Винаги си мечтал да живееш в „Гънсбри“, нали? И го постигна дори без да се ожениш за мен.

— За Бога, Кейт, нещата съвсем не стоят така!

— Татко!

— Казах не сега, Флора.

— Но, татко...

— Флора, престани, в момента...

Детето отмести умоляващия си поглед към младата жена и тя забеляза уплашеното му изражение.

— Флора — попита Кейт, — какво има?

— Нищо й няма! — раздразнително се намеси Рори. — Няколко плесници за наказание, че е тръгнала с непозната, ще я излекуват.

— Рори, не е честно, аз...

— О, ти си най-големият експерт по възпитаването на деца в света, нали?

— Не, просто мисля, че има нещо...

— Татко! — жално извика Флора. — Трябва да отида...

Но не успя да довърши. Наведе глава, докато до краката й се образува малка локва, и избухна в плач.

— О, Господи! Само това ми липсваше — изсумтя мъжът.

— Рори, не бъди толкова суров! — помоли го Кейт.

— Ще бъда какъвто искам! — изкрещя той. Беше му се събрало твърде много. Уплахата, че е загубил Флора, шокът от новата среща с Кейт, скръбта, бъркотията в цялото имение... сякаш всичко изведнъж се надигна у него. — Просто се махни отук, Кейт! Престани да ми казваш какво да правя и излез!

— За Бога, Рори, ти си истински тиранин! — извика му тя в отговор.

— Е, тогава имаш късмет, че не стана моя жена.

Кейт внезапно застина. В първия миг лицето й издаде изумление, а после толкова силна болка, че Рори потръпна.

— Господи, Кейт, не исках да кажа това, наистина! Съжалявам, аз... — но тя профуча покрай него, преди да довърши, и изтича навън.

Той се втурна след нея. — Кейт! — не успя да я настигне. — Господи, Кейт, каква неразбория!

Върна се вътре и видя малката да се тресе от неудържим плач.

— О, миличка! — промълви той, приближи се, застана на колене и я прегърна. — Не исках да ти се карам, но никога не трябва да тръгваш с непознати, Флора, много е опасно. Татко много се разтревожи — тя силно изхлипа и Рори я загали по гърба, докато се успокои. Чувстваше се ужасно. Държането му през последните пет минути бе непростимо. Никога по-рано не бе крещял на Флора, а сега едва не бе загубил самообладание. — Слушай — каза тихо той, пусна я и изтри сълзите ѝ с кърпичката си. — Хайде да те преобуем — тя кимна тъжно. — После ще закусим и ще те заведа на детска градина. Съгласна ли си? — детето отново кимна и дори успя да се усмихне. — Добре — каза Рори и я целуна по челото. — Да тръгваме — хвана ръката ѝ и я поведе нагоре по стълбите. — По-добре ли е сега? — попита, когато изкачиха половината стъпала.

— Даа-а — тихо отвърна Флора и Рори въздъхна. „Защо всички проблеми в живота не са така лесни за разрешаване?“, помисли си той, наведе се и отново прегърна дъщеря си.

ШЕСТА ГЛАВА

Беше осем и половина сутринта. След безсънна нощ и с пулсираща болка в слепоочията, Кейт седеше в наетата кола на едно кръстовище в най-натоварения час в Чартуел — най-близкия град до „Тънсбри“, и се опитваше да намери първата скорост. Тази сутрин шофираше така лошо, че по-добре да не бе сядала зад волана, и сега бе притисната сред множество автомобили, край нея свиреха клаксони и тя се чувстваше на ръба на отчаянието. Раздвижи лоста във всички посоки, сменяйки скоростите, но не успя да я улучи. Най-сетне включи на скорост и потегли, но внезапно закова на място. Двигателят угасна.

— О, Господи... — бе заклещена точно в линията на насрещното движение и едва сдържаше сълзите си. Няколко шофьори зад нея надуха клаксони и единственото, което ѝ хрумна да стори, бе да отвори вратата, да изскочи навън и да извика: — Добре, добре! Правя всичко възможно. Само проявете малко търпение.

Отново се качи в колата, въздъхна дълбоко няколко пъти и отмести косите от лицето си. Отчаянието и напирещите сълзи прераснаха в ярост, когато изключи скоростите, натисна два пъти съединителя и отново запали. Раздвижи лоста, светлината се смени и тя откри първата скорост. Някой почука на стъклото откъм съседната седалка.

— Мили Боже! Какво? — раздразнително попита Кейт и извърна глава да види кой е. Щом го зърна, отмести крак от съединителя, натисна спирачките и отново закова на място. Гневно изръмжа, изрече проклятие, спусна стъклото и процеди през зъби: — Какво искаш, за Бога?

Рори кимна назад към нарастващата колона и надвика клаксоните:

— Стори ми се, че имаш нужда от помощ.

Тя вдигна ръце и изкреця:

— Разкарай се! Просто... Господи! — всеки момент щеше да заплаче. — Просто се махни, Рори. Изчезвай!

Когато запали, включи на скорост и рязко натисна газта, но светна червено и едва избегна насрещното движение.

Десет минути по-късно Кейт паркира, заключи колата и погледна часовника си. Бе закъсняла почти с половин час за срещата с Дейвид Лоутър — адвокат на Лио, и бе в мрачно, гневно настроение. Забърза по „Чартуел Хай Стрийт“ към една от най-старите сгради в града, откри тъмнозелената врата на „Лоутър и Крест“ и влезе.

— Здравейте. Кейт Дауи — за среща с мистър Лоутър. Закъснях с половин час, боя се, че...

Администраторката я прекъсна:

— Не се безпокойте, мис Дауи, мистър Лоутър ви очаква. Да взема ли палтото ви?

Тя стана. Беше елегантна дама с официален вълнен костюм и кафяви обувки с връзки.

Кейт сведе поглед към дългото си палто от черно кадифе с широка кожена яка и маншети и изведнъж се смути.

— Не, благодаря, ще остана с него.

— Добре, ще ви заведа — администраторката тръгна пред нея по коридора и Кейт свали кадифената си шапка с украса слънчогледи, докато я следваше. Жената почука леко на вратата, когато стигнаха до офиса на Лоутър, и след като се чу: „Влез“, я отвори и стори път на Кейт.

Дейвид се изправи и младата жена му се усмихна, докато влизаше. Но забеляза, че в стаята има още един човек, който също стана. Кейт издаде тих сподавен вик и усмивката ѝ застина.

— О, Кейт! — поздрави я Дейвид Лоутър. Ниският, закръглен и оплешивяващ мъж на възрастта на майка ѝ се приближи и ѝ подаде месестата си ръка, покрита с петна от никотин. — Толкова се радвам да те видя отново, скъпа моя. Предполагам, познаваш Рори Галахър? — Лоутър се усмихна, но тя не успя да отвърне нито на усмивката, нито на поздрава му. За няколко мига остана напълно вцепенена, приковала празен поглед в него. Сигурно знаеше нещо за нейната история. Бе така изумена, че не можа да проговори. Дейвид се покашля и предложи: — Да седнем.

Кейт кимна, Рори седна, а тя се настани на свободното кресло до него пред бюрото. Стисна шапката в ръцете си и нервно потърка с пръсти кадифето.

— Извинете, мистър Лоутър — припряно започна, — но бихте ли ми казали какво става тук? — с мъка преглътна. — Мислех, че желаете да разговаряте с мен за нещо във връзка с вуйчо ми. Не разбирам какво общо има Рори Галахър и...

Адвокатът ѝ даде знак да замълчи. Обичаше драматични жестове, които засилваха чувството за собствената му значимост.

— Кейт, мила моя — обичаше и да използва обръщения, изразяващи привързаност, защото го караха да вярва, че покровителства хората. — Ще обясня всичко своевременно. Първо, бихте ли пийнали чай или кафе?

Кейт поклати глава, а Рори рече:

— Не, не, благодаря. Всъщност не разполагам с много време.

„Каква наглост!“, помисли си тя. Беше вбесена. Това очевидно ядоса и Лоутър, който каза:

— Е, тогава ще се постарая да бъда кратък, мистър Галахър.

В гласа му се долови цинична нотка.

Рори се усмихна. От първия миг не харесваше този превзет дребничък адвокат и давайки си вид, че не е усетил сарказма му, отвърна:

— Благодаря, много любезно от ваша страна.

Лоутър се покашля.

— Добре, тогава да започваме — прелисти страниците върху бюрото пред себе си. — Повиках и двама ви за прочитането на последната воля и завещанието на Лио Олдър. Реших да го направя днес, преди погребението в петък, защото мистър Олдър има няколко желания, свързани с церемонията, които би искал да изпълните заедно.

— Заедно?

Кейт не можа да скрие изумлението си. Не разбираше. Как бе възможно Лио да поиска от нея да свърши нещо именно с Рори от всички хора на света, когато знаеше за чувствата ѝ? Как бе могъл да го стори?

Лоутър я изгледа изпитателно.

— Някакъв проблем ли има?

— Да! Разбира се, че има проблем — избухна тя. — Отношенията ни с мистър Галахър не могат да се нарекат приятелски. Лио знаеше това, всъщност ние...

— Кейт! — Рори я изглежда гневно. — Нека оставим мистър Лоутър да ни прочете завещанието на Лио, преди...

— Преди какво? — прекъсна го тя.

— Нищо — тихо каза той. — Престани, Кейт, моля те!

— Да престана? За какво говориш? Каж ми! Имам право да зная. Не можеш просто...

— Кейт!

Изведнъж замълча и погледна Рори. За миг бе забравила къде се намира и защо, ала внезапно си припомни положението с мъчителна яснота. Смутено сведе глава и каза:

— Съжалявам, продължете, ако обичате.

Лоутър не трепна. Кимна и започна да чете с тържествен тон:

— Завещание и последна воля на Лио Кембъл Олдър, собственик на „Гънсбри Хаус“, от трети октомври хиляда деветстотин деветдесет и четвърта година. Заявява, че е в пълно съзнание, с бистър ум и здраво тяло и моли Кейт Дауи и Рори Галахър да присъстват при прочитането на това завещание, както и на погребението му, подготовката, за което поверява на мен. Би искал ти, Кейт, да посрещнеш опечалените, които пожелаят да дойдат в къщата след службата.

Тя наведе глава.

— И мистър Галахър да ти помогне за ролята на домакиня.

Младата жена подскочи.

— Да ми помогне? Какво, по...

Рори ѝ хвърли суров поглед и Кейт замълча. Отново сведе глава и загриза нокътя си, избягвайки да гледа и бившия си годеник, и Лоутър.

— А сега — завещанието — адвокатът съсредоточено я изглежда. — Имаш ли нещо против да спестя формалностите? Мисля, че това би улеснило нещата.

Тя сви рамене. Беше ѝ все едно, искаше само час по-скоро да се измъкне оттук и да се отърве от Рори. Присъствието му в стаята я изпълваше с ярост.

— Добре — Лоутър помълча за малко. — Кейт, не знам дали няма да бъдеш шокирана, когато го чуеш, скъпа, но мистър Олдър е завещал цялото си имение на теб.

— На мен? — тя изправи гръб и поклати глава. — Не, не, това е невъзможно — припряно възрази. — Възнамеряваше да го завещае на майка ми, сигурна съм, не би могъл да стори друго, той... — изведнъж

замълча и втренчи поглед в Лоутър, който седеше срещу нея. — Навярно има някаква грешка — каза. — Трябваше да го наследи майка ми...

— Няма грешка, скъпа — прекъсна я адвокатът. — Лио Олдър желаше ти да получиш къщата и имението. Това бе заявено и в предишното му завещание, беше го решил преди много години.

— Предишно завещание? Години? — повтори Кейт с недоумение. Беше така поразена, че почти не можеше да проумее какво означава това. — Не разбирам — промърмори. — Защо? Защо го е оставил на мен? Какво си е мислел? Защо?

Настъпи неловко мълчание и Лоутър каза:

— Решението е изцяло негово. Какво право имаме да го оспорваме?

— Прав сте, но...

— Кейт, скъпа, трябва да обсъдим още доста неща, а щом мистър Галахър желае да свършим бързо, най-добре е да продължим.

Резкият и странно покровителствен тон на адвокатата я стресна.

— Да, разбира се — тихо се съгласи тя.

— В завещанието са посочени няколко условия, свързани със семейството, което се грижеше за къщата на мистър Олдър, наемателите и, то се знае, мистър Галахър.

— Мистър Галахър?

Отново бе изумена и изпита яд.

Рори погледна крадешком към нея. Гневът ѝ бе като отворена рана.

— Да, в завещанието си мистър Олдър настоява мистър Галахър да остане управител на имението в продължение на една година.

— Година?

— Да, една година, стига мистър Галахър да е съгласен.

Рори кимна, но не каза нищо. Знаеше, че Лио бе привързан към него, но това условие му се струваше странно. Лио бе обичал Кейт и не би сторил съзнателно нещо, с което да я нарани или разстрои.

— Настоява също да се допитваш до мистър Галахър за всяко решение, свързано с къщата и имението, и всички банкови сметки да бъдат подписвани от двамата.

— От двамата? Не е възможно! — Кейт поклати глава. — Сигурна съм. Това е просто невероятно.

Лоутър сви рамене:

— Боя се, че положението е необичайно. Мистър Галахър се опитваше да въведе известен финансов ред в имението, нали, господине?

Рори вдигна поглед.

— Да, постигнах малък напредък.

— Мисля, че мистър Олдър е решил, че сте на прав път, и затова е пожелал да продължите работата си.

— Какво имате предвид под „известен финансов ред“? — намеси се Кейт. Почувства, че двамата мъже знаят нещо, за което тя е в неведение. — В какво Рори е на прав път?

Лоутър въздъхна:

— Боя се, че ще научиш още нещо шокиращо, Кейт. Казано накратко, „Тънсбри Хаус“ има значителни дългове.

— Дългове? — тя бе истински изумена. Помълча около минута и попита: — Какви дългове?

Адвокатът се покашля, сякаш следващото изречение бе буца, заседнала на гърлото му.

— През последните няколко години, Кейт, опитвайки се да избегне падането на цената на имението и да компенсират ограничените възможности за печалба от животновъдство и отглеждане на земеделски култури, както и пълната липса на приходи от наеми за селскостопанските сгради, мистър Олдър изтегли голям заем от кредитна компания на име „Ингръм-Лоуд“ — Лоутър извади един лист от купчината пред себе си. — Преди четири години сключи споразумение с тази компания за преипотекиране на къщата и имението. Тогава търговията с имоти беше в криза, а лихвеният процент се покачваше, затова полученият от него кредит бе с променлива лихва. Разбираш какво означава, нали?

Кейт изпита желание да отвърне троснато: „Не, разбира се, ето защо имам успех в бизнеса!“, но вместо това каза:

— Която се влияе от промените в лихвения процент?

Лоутър не долови сарказма й.

— Точно така. Ако процентът се покачи или спадне, същото става и със сумата за погасяване. За нещастие на мистър Олдър, лихвата се увеличи с шест процента за една година и той бе почти разорен. Изостана с изплащането на ипотеката и изтегли заем от банка,

за да внесе дължимото. Така се озова в омагьосан кръг от дългове. Сега — адвокатът замълча и затършува в книгата си — положението е малко по-добро. Лихвеният процент намаля и мистър Галахър успя да смали разходите и погаси част от дълга, но в незначителна степен. Имението изплаща вноските в срок, но все още има непогасена сума от триста и петдесет хиляди лири...

— Триста и петдесет хиляди лири? — прекъсна го Кейт. — Господи, това е невъзможно, аз...

— Боя се, че има и още.

Тя извърна глава към Рори.

— Значи си знаел за всичко?

Той кимна.

— И какво направи по въпроса? — попита го.

Рори не обърна внимание на намека, че по някакъв начин е отговорен, и каза спокойно:

— Опитвах се да спася каквото мога, да въведа ред в имението, дадох под наем някои от селскостопанските сгради и продадох част от добитъка. Лио вече не се чувстваше добре, той... — замълча. Нямаше нужда да напомня за страданието, което бе преживял Лио. — Той направи каквото можа — завърши.

— Ако позволите, мистър Галахър? — Лоутър подаде и на двамата счетоводните книжа. — Сега положението стои така: мистър Олдър ме помоли да ви предоставя тези сведения, за да има откъде да започнете. Както ще видите, имотът беше оценен и стойността му е цифрата в графата отдясно.

— Но това е нищожна сума! Сигурен ли сте?

Дейвид кимна и Кейт недоверчиво погледна Рори. Той потвърди.

— В момента няма пазар на този тип собственост — каза адвокатът. — Имението е твърде занемарено за така наречения „милионерски пазар“, а не е достатъчно евтино за дребните предприемачи. Освен това няма изгледи за развитие на областта — твърде провинциална е.

Тя съсредоточи поглед в него.

— Искате да кажете, че „Гънсбри“ има дълг, по-голям от стойността му?

— Да, за момента.

— И не мога да продавам, за да погася дълга. Бих могла единствено да се опитам да спестя нещо и увелича приходите по всеки възможен начин, да поддържам имението на доизживяване, като внасям всяко спечелено пени за изплащането на двата заема.

Лоутър кимна:

— Именно. Има и някои по-приятни въпроси за обсъждане, но...

— Но в общи линии са ме насадили на пачи яйца?

Резкият ѝ тон го накара да повдигне вежди.

— Щом така го приемаш — да.

— А по какъв друг начин да го приема?

Кейт не бе просто разстроена, а почти обезумяла от гняв. Лио, любимият ѝ вуйчо, единственият, който истински бе държал на нея, да стовари върху плещите ѝ бремето на дълг и занемарена стара къща и да я принуди да действа в сътрудничество с мъж, когото ненавиждаше. Беше толкова ужасно, че ѝ се струваше невероятно. Втренчи поглед в ръцете си и преплете пръсти, за да престанат да треперят. Всичко това бе фарс, през целия си живот тя не бе означавала нищо за него. Накрая се бе оказал егоист — като майка ѝ, дори по-лошо, защото тя поне никога не бе прикривала истинската си същност. В гърлото ѝ се надигна писък и едва успя да го потисне.

— Кейт? Кейт, добре ли си?

Рори посегна и докосна ръката ѝ, но тя рязко се отдръпна.

— Не ме докосвай! — изкрещя и притисна ръката си към гърдите, сякаш пръстите му я бяха опарили. Обърна се с гръб към него и остана мълчалива известно време, докато Лоутър прегледа книгата си, очаквайки я да се успокои.

Най-сетне вдигна глава.

— А какво ще стане, ако обявя фалит и се отърва от имението?

Адвокатът се поколеба и отвърна:

— Би могла да го направиш, винаги съществува такава възможност. Но трябва да те предупредя, че ако го сториш, ще загубиш и фирмата си за доставки. Всяка собственост на твое име ще бъде продадена, за да се покрие дългът.

— И апартаментът ми ли?

— Боя се, че да.

Изведнъж Кейт закри лице. Рори не бе сигурен дали плаче и не знаеше какво да стори. Дори не можеше да я утеши. Не би му

позволила.

Но тя не плачеше. Бе твърде ядосана и шокирана за това. Чувстваше се, сякаш внезапно се бе откъснала от реалния свят. Чуваше кашлянето на Лоутър, шумоленето на книгата и звъна на телефона в съседния офис, но не възприемаше тези звуци. Бе обгърната от приглушена, мъчителна тишина. Остана така няколко минути, докато адвокатът каза:

— Кейт, скъпа моя, боя се, че имам и друга уговорка. Трябва да продължим.

— Да продължим? — какво друго имаше за обсъждане? Навярно не бе важно. — Съжалявам — каза тя и тръсна глава, — но наистина трябва да си поема дъх. Не може ли да поговорим отново след погребението?

Дейвид направи усилие да прикрие облекчението си, но Рори го забеляза. Долови и още нещо в изражението му, но не успя да определи какво.

— Останалото са формалности, мога да ти ги дам в писмен вид, ако желаете — предложи Лоутър.

Кейт се изправи. Почувства, че се олюлява, и се подпря на облегалката на креслото.

— Благодаря — промълви. Адвокатът стана и се приближи да ѝ помогне. — Добре съм — увери го тя и избегна ръката му. Взе палтото си и се обърна към вратата. — Наистина съм добре — вяло повтори. — Благодаря.

Без да каже дума повече, излезе от офиса и остави вратата отворена.

Рори остана загледан в Лоутър за миг, след което стана.

— Навярно нямате нужда повече от мен?

Дейвид поклати глава.

— Мога да ви потърся в „Гънсбри Хаус“, нали? Надявам се, че няма да заминете някъде?

— Мисля, че не, поне в скоро време — Рори се обърна към вратата. Тревожеше се за Кейт, ако побързаше, може би щеше да я настигне, въпреки че нямаше представа какво би ѝ казал. — Благодаря, мистър Лоутър — каза той. Внезапно му хрумна нещо и се спря на прага. — Ще ни уведомите за подробностите около погребението, нали? Колко хора ще присъстват и прочие.

Адвокатът сви рамене:

— Мога да ви дам списъка на хората, които трябваше да уведомя, но за съжаление, не знам кой друг би решил да дойде.

— Разбирам — Лоутър бе превзет дребничък човечец, а помощта му като семеен адвокат бе незначителна. — И това би било от полза, благодаря — каза Рори. Не искаше да губи повече време. Бързо се сбогува и напусна офиса. Докато бързаше по коридора, се усмихна на администраторката, продължи към изхода на кантората и излезе на „Чартуел Хай Стрийт“.

— По дяволите! — промърмори той и се огледа в двете посоки. Нямахте и следа от Кейт. — По дяволите! — повтори, облече палтото си и тъжно се върна там, където бе паркирал ленд роувъра си.

Веднага щом Рори Галахър си тръгна, Дейвид Лоутър тихо затвори вратата и отиде до телефона. Извади указател, откри номера, който му бе нужен, седна и го набра. Някой вдигна и той каза:

— Ало, обажда се Дейвид Лоутър — снижи гласа си с една октава, за да прозвучи по-внушително. Усмихна се. — Да, всъщност доста добре — усмивката му изчезна. — Не бе „приятно“ естествено! Беше разтърсващо... Да, за нея бе шок, не мисля, че бе очаквала нещо подобно... Да, съвсем ясно ѝ обясних, че дългът се обвързва с всичко, което притежава... да, и фирмата за доставки... Отново шокирана, бих казал, и доста разстроена... Не, не мисля, че ще се противи, щом би я загубила, особено като се има предвид, че не знаеше, че Галахър е част от наследството.

Запали цигара, докато слушаше събеседника си. Облегна се на стола си и вдъхна дълбоко от дима.

— Не, не беше лесно да го убедя. Лио доста дълго беше против. Не вярваше, че Галахър и Кейт някога ще се сдобрят и че... — бе прекъснат. — Не зная, навярно е решил, че ще бъде непосилно бреме за Кейт, ако трябва да се справи сама — отново се усмихна. — Благодарение на вас, разбира се, и на моята убедителност. Накрая естествено поиска съвет от мен и аз му го дадох... Не, сигурен съм, няма да има помирение. Лио беше прав, тя е бясна и разочарована. Между двамата няма да пламне старата любов... Не, не, изключено... не, не исках да кажа, че...

Замълча и се наведе напред. Защо никога тези разговори не протичаха, както би искал? Захапа цигарата си и каза:

— Сигурен съм, че си струва. Мисля, че няма да пожелае да стори друго... Да, ще поддържам връзка, ще позвъня веднага щом разбере накъде вървят нещата — нервно започна да драска с химикалката си по бележника. Едва се сдържа да не избухне. Чертаеше квадрат след квадрат и ги запълваше с плътно черно мастило. — Погребението е в петък... да, направих го, но не мисля, че ще се получи. Те дори не могат да общуват като цивилизовани хора — разговорът вземаше неприятен обрат и Дейвид бе разочарован. — Да, разбира се, благодаря... Да, аз... — но не успя да довърши, защото линията прекъсна. — По дяволите! — извика той срещу безмълвния телефон. Чувстваше се безкрайно смутен и отчаян.

Позвъни на секретарката и я повика, за да ѝ продиктува нещо.

— Да! — раздразнително каза той по интеркома. — Веднага, ако не представлява трудност.

След това въздъхна, освободи се от част от напрежението и се почувства малко по-добре. Нищо не подобряваше настроението му така, както очакването да нахока симпатичното момиче, което имаше нещастieto да работи за него.

Дънкан разговаряше по телефона с Каръл-Ан. Беше предобед, тя все още бе в леглото и подробно му описваше какво ще стори с него вечерта, когато отиде при нея след работа. Бе възбуден, страните му горяха и бе отместил купчината документи, върху които трябваше да работи, за да се съсредоточи изцяло върху думите ѝ. Описанието ставаше все по-вълнуващо и Дънкан се изкуши да плъзне ръка под бюрото, но видя примигващата червена лампичка на телефона, която бе знак, че на другата линия чака някой. Затвори очи и се опита да не обръща внимание, но бе казал на секретарката си да не го свързва с никого, ако не е спешно.

— Каръл-Ан — нежно каза той, — аз... — долови задъхан стон и въздъхна. Страстта ѝ бе неудържима. — Каръл-Ан — отново започна. — Съжалявам, скъпа, но... — стонът стана по-дълбок и за миг го накара да се запита дали си струва да я прекъсва. Без колебание превключи на другата линия. — Ало, Дънкан Лоуд е на телефона —

наведе се напред, напълно забравил за Каръл-Ан. — Да, да, задвижих въпроса преди два дни... Не, все още не, за тези неща е нужно време. Разбрах, че погребението е в петък, а обикновено изчакваме ден-два... — бе прекъснат. — Разбира се, че можем, не бих го препоръчал, но щом така желаете... — червената светлина отново запримигва. Навярно бе Каръл-Ан. — Вероятно ще успее да изпратя някого през уикенда, ако наистина смятате... — отново го прекъснаха. Лампичката продължаваше да свети. Изведнъж Дънкан се усмихна. — Но това е далеч повече, отколкото се бяхме договорили! Не, не, приемливо е, но... да, тогава ще го направя в събота. Напълно разбирам... да, възможно най-скоро ще ви уведоим. Добре, а... — чу се щракване и разговорът приключи. — Благодаря — каза той с усмивка и отново включи Каръл-Ан.

— Скъпи, какво стана? Прекъснаха ни и оттогава се опитвам отново да се свържа с теб — прозвуча глезено хихикане и Дънкан погледна към вратата.

— Почакай, скъпа — каза той. — Връщам се след няколко секунди — стана, заключи и се върна на бюрото. Разкопча панталоните си и се отпусна на стола. — Така, докъде бяхме стигнали? Ах, ти, непослушно момиче! — отново се чу смях и тихо мъркане и Дънкан пъкна ръка под бюрото. — О, да — зашепна той — това е страхотно...

Нищо не го възбуждаше така, както мирисът на пари.

СЕДМА ГЛАВА

Беше късно следобед в петък, погребението бе отминало и след малко гостите щяха да се разотиват. Рори стоеше срещу Кейт в другия край на стаята, до вратата, за да изпраща хората, които вече бяха поднесли съболезнования и си тръгваха. Не искаше да бъде там, щом бе така враждебно и гневно настроена към него, но все пак той бе човек на честта и бе уважил молбата на Лио. Чувстваше се длъжен да присъства, независимо какво ще му коства лично. А цената наистина бе тежка. От първия миг, в който бе зърнал Кейт в „Гъли Котидж“, и ужасното стечение на обстоятелствата, което го бе накарало да изрече неща, които не бе искал да каже, знаеше, че връзката им е обречена на нещастие. Емоциите бяха бурни, болката не бе изчезнала или дори намалала, а спомените все още бяха твърде ясни и живи. Нямаше надежда за приятелство или дори добра дума помежду им и той осъзна, че е наивно от негова страна да мисли за това. Но не можеше да престане, което бе най-тежкото изпитание. През изминалите няколко години на разочарования и съжаление Рори бе хранил плаха надежда, че Кейт ще му прости и дори и да не го обикне отново, поне ще го приеме като приятел.

Сега, докато я наблюдаваше, разбираше колко се е заблуждавал и всеки миг, прекаран в една и съща стая с нея, всеки поглед и всяка нейна дума само му напомняха за това, което бе загубил.

А що се отнася до Кейт, едва издържаше да го гледа. Фактът, че Лио я бе помолил да изтърпи това, ѝ причиняваше повече болка, отколкото самото присъствие на Рори. Всеки път, когато го зърнеше, я обземаше ярост. Разочарованието отпреди четири години се връщаше и сякаш всеки момент щеше да я завладее отново. То се прокрадваше сред скръбта ѝ, помрачаваше спомените ѝ за Лио и „Гънсбри“ и разпалваше в душата ѝ почти безумен гняв. Достоинството ѝ висеше на косъм. Не разбираше молбата на Лио. На първо място, не разбираше ролята на Рори в „Гънсбри“ и бе изцяло обсебена от мисълта колко несправедливо е всичко.

Бяха останали само неколцина опечалени и мисис Ейбъл сновеше насам-натам, събирайки чинии и мръсни чаши, докато Кейт търпеливо разговаряше с възрастна роднина. Вниманието ѝ не бе съсредоточено върху разговора. Всъщност почти не бе възприела и дума от казаното през този ден. Неспойно поглеждаше към Рори, сякаш дебнеше враг. Той не откъсваше очи от нея и забеляза, че през последните няколко години тя е станала по-уверена и горда. Беше се променила, държеше се по-сериозно, не се усмихваше така често и не се стараеше да бъде мила с всички. Освен това се обличаше различно. По-рано винаги бе държала на изискания стил, а сега като че ли просто избираше удобни дрехи. Нищо не издаваше, че днес дълго е умувала какво да сложи. На погребението бе с дългото си палто и шапката от черно кадифе — официално траурно облекло — но в къщата ги бе свалила и бе останала по дълга права копринена пола с шарки на червени макове върху тъмносин фон, мек черен пуловер и пурпурен шифонен шал. Изглеждаше необичайно сред черните и тъмносини вълнени костюми, сивите чорапогащници и кафявите каскети — като рядка екзотична птица.

— Рори, приближава пет часът — каза мисис Ейбъл, когато мина покрай него на път към кухнята. Едва сега отмести поглед от Кейт и икономката го изгледа така, сякаш искаше да каже: „Престани да бездействаш, момче, продължавай напред.“ Това го накара отново да се почувства на петнадесет години. — Не е зле да позвъниш на родителите си — продължи тя — и да предупредиш майка си, че ще се забавиш. Предай ѝ да ми се обади, ако има нужда някой да ѝ помага, когато дава чай на Флора или я слага да спи. Обещава ли?

Той замислено кимна.

Щом излезе в коридора, мисис Ейбъл се спря и извърна глава към него.

— Няма смисъл да се упрекваш за миналото, момче — раздражително каза тя. — Стореното — сторено, просто трябва да продължиш живота си — той се престори на озадачен, но икономката цъкна с език. — Кажи на Кейт истината, заслужава да я узнае, и то от теб. Мистър Лио винаги е настоявал за това.

Гласът ѝ затрепери, когато спомена за покойния си работодател, но се покашля, за да го прикрие. Едва сега Рори осъзна, че всичко, което преживяват двамата с Кейт, е нищо в сравнение със загубата на

семейство Ейбъл, които бяха работили за фамилията почти през целия си живот. Погледна я и пристъпи към нея да поеме подноса.

— Нека ви помогна, мисис Ейбъл — докато вземаше чашите, му хрумна, че никога не се е обръщал към нея с малкото ѝ име, а доколкото си спомняше, и Кейт не беше я наричала с него. Съпругът ѝ, който се грижеше за поддръжката на къщата, винаги бе бил Джон, а тя вършеше домакинската работа и за всички бе мисис Ейбъл. — В кухнята ли?

— Да — отвърна тя. — После се обади на майка си.

Тръгна пред него и му отвори вратата, когато стигнаха.

Точно когато последните гости се сбогуваха, Рори се отправи обратно към всекидневната. Кейт отвърщаше на прегръдки и целувки, а Джон Ейбъл бе приготвил палтата в коридора. Рори изчака да стигнат до вратата и ги придружи през двора до колите им. Беше тъмно, въпреки че бе едва пет часът, и настъпваше студена и влажна вечер. Той потръпна, макар студът да не му се струваше толкова неприятен. Постоянната смяна на сезоните му вдъхваше увереност. „Животът продължава“, каза си. Това бе единствената мисъл, която му бе помогнала да преодолее травмата от злополучната си връзка с Алис и го крепеше, в трудни моменти. Спомни си за недалечното минало, пъкна ръце в джобовете си и погледна небето, което вече бе осеяно със звезди. Запита се къде ли е Алис сега. Последната вест от нея бе, че заминава за Австралия, но не смята да се установи там. А може би възнамеряваше, в интерес на истината. Беше му все едно, стига да оставеше Флора на мира.

Остана да помахна на последната кола, която потегли от алеята, и се върна в къщата. Знаеше, че Кейт не би желала той да се мотае наблизко, но искаше да се обади на майка си, за да я успокои, че тръгва за дома, а колкото и да бе сърдита госпожица Дауи, не вярваше, че ще му откаже да ползва телефона.

Докато вървеше по коридора, Рори се сети за Лио и внезапно си даде сметка за загубата. Чувството бе толкова силно, че бе потресен. Беше очаквал смъртта му, в много отношения се бе подготвял през последните няколко месеца и мислеше, че знае какво ще преживее. Но щом видя тъмната празна камина в коридора, осъзна, че всичко е било

напразно. Лио бе негов приятел, непредсказуем и щедър, и сега му липсваше.

Без да мисли повече, той спря до каменната камина и коленичи да види дали решетката е почистена. Беше. Стана, мина през коридора, който водеше до кухнята, и продължи към килера. Откри коша с подпалки и всичко друго, което му бе необходимо, и го стовари върху малката купчина дърва. Върна се в коридора, застана на колене и започна да стъква огън — хартия, няколко трески, жаравата и два по-малки дънера. През цялото време си спомняше как Лио винаги бе палил камината. Бе неизменна част от къщата. Потърси запалката в джоба си и доближи пламъка до хартията. Все още на колене на каменния под, проследи как огънят я погълна, стигна до треските и стана достатъчно силен, за да разпали жаравата. След няколко минути се разгоря и Рори бе доволен. Отпусна се на петите си и за първи път през този ден почувства топлина, но чу Кейт да казва зад него със смразяващ тон:

— Какво си мислиш, че правиш, за Бога?

Рязко се обърна и усети болка в коляното.

— О, Кейт, извинявай, просто... — поколеба се за миг. Чувстваше се неловко. — Реших да запаля огън — глуповато ѝ обясни.

— Виждам.

— Хрумна ми... — замълча. Какво му бе хрумнало? Че като запали камината, по някакъв начин ще възкреси Лио? Струваше му се толкова нелепо. — Хрумна ми, че тук е твърде студено — вяло довърши Рори.

— Каква загриженост — цинично отбеляза тя. — Е, ако си свършил...

Кимна към вратата.

— Да, извинявай. Разбира се — той се изправи. — Слушай, аз... Нали мога да ползвам телефона?

Кейт стисна зъби. Испита желание да изкрещи: „Не, по дяволите, не можеш!“ Но се овладя и не отвърна.

— Искам само да се обадя на майка си, да ѝ кажа, че тръгвам, за да почака да изкъпем Флора.

Младата жена отпусна рамене. Мисълта за момиченцето я разнежи, въпреки че нямаше представа защо. Детето би трябвало да събужда у нея злоба и ненавист.

— Можеш да позвъниш от кабинета на Лио — студено каза тя. — Там отивам.

Обърна се и Рори я последва до стаята с три прозореца в предната част на къщата, която Лио бе превърнал в свой кабинет и лична приемна. Кейт отвори вратата и той влезе след нея. Усети мириса на полир и парникови фрезии и видя висока квадратна ваза, пълна с тъмночервени цветя с искрящ оранжев оттенък в средата и дълги стъбла.

— Лио ги обичаше — каза тя, когато забеляза, че младият мъж гледа към тях. Но веднага щом изрече думите, се ядоса на себе си, че бе почувствала нужда да му дава обяснение за каквото и да било.

— Разбирам.

Застана до прозореца с гръб към Рори, докато той се приближи към телефона на бюрото. Реши да прояви учтивост, но при тези обстоятелства изборът ѝ не бе добър.

Трябваше да гледа към стаята, а не навън. Почувства силата, с която моравата пред къщата съживяваше образите от онзи ужасен ден, откъсваше я от реалността и отново я потапяше в дълбоко, мрачно отчаяние. Рязко се обърна с лице към стаята и за малко се заслуша в разговора на Рори... топлите му думи, издаващи привързаност изведнъж у нея се надигна огромно негодувание. Беше толкова силно, че едва не я накара да се втурне към него и да грабне слушалката от ръцете му.

— А, така ли? — продължи той, явно не усетил гнева ѝ. — Ясно. Не, няма проблем! Да, по-добре да не я будим. Да, рано сутринта, около осем — осем и половина. Изпращам ѝ голяма целувка. Благодаря, мамо, чао — затвори телефона и се обърна. — Заспала е — обясни. — Майка ми я е сложила да си легне, Флора има своя стая там... — думите му сякаш се удариха в стените и паднаха на пода. Почувства се обгърнат от толкова силна враждебност, че бе поразен. Предпазливо попита: — Кейт? Добре ли си?

Но съжали за това. Трябваше да излезе, без да обръща внимание на чувството, което изпита. Да се прибере у дома.

— Аз ли? О, добре съм, Рори, чудесно! — отвърна тя със странно равнодушен тон. — Хайде, продължавай, обади се и на Алис, за да я предупредиш, че ще закъснееш за вечеря и да ѝ кажеш, че днес не

беше толкова страшно и би могла да се появи, ако имаше поне малко кураж.

Той втренчи поглед в пода.

— Кейт, моля те! — промълви тихо.

— За какво ме молиш? Да не споменавам за Алис? Защо, Рори?

— Кейт, не е честно, ти...

Искаше да каже: „... ти не знаеш цялата история“, но тя презрително изсумтя и го прекъсна:

— Честно ли? Честно! — рязко повиши тон. Гласът ѝ издаде напирашите чувства. — Какво общо има тук честността, по дяволите? Нима беше честно да ме захвърлиш преди четири години? Честно ли постъпи, като се върна тук? Честно ли бе от страна на Лио да те настани в малката къща? Знаеше, че всеки път, когато дойда, ще ви виждам с Алис да влизате и излизате от нея! — тръсна ръце и едва не заплака. — Честно? Кое е честно, а? Кажи ми!

— Не знам — отвърна Рори. — Моля те, Кейт, не знам нищо, аз...

— „Не знам“ — подигравателно го имитира тя. — „Моля те, Кейт, не ме карай да обяснявам, не мога! Твърде жалък съм, за да събера смелост. Просто ще се прибера при Алис и ще си живеем щастливо, само не ме моли да се извинявам, че съсипах живота ти.“ Че Лио похарчи цяло състояние заради теб, че ме унизи пред стотици хора, че... преспа с Алис и ѝ даде...

— Престани, Кейт! — внезапно извика той. — Стига!

— Стига? — бавно пристъпи към него, както хищник към жертвата си. — Не издържаш повече, а? — процеди тя през зъби на сантиметри от лицето му. Усети дъха ѝ, топъл и накиселяващ. — Голяма смелост! Типично за теб: издънваш се, а после офейкваш. Изчезна, преди да избухне скандалът, и остави на Хари...

— Какво съм оставил на Хари? Не съм го карал да прави каквото и да било, аз...

— Ти какво? Имаше неотложен ангажимент? Моля те, Рори! Не отричай, че те беше страх да се изправиш срещу Лио и всички останали, точно както сега се страхуваш да доведеш Алис, защото и на двамата не ви стиска да застанете срещу мен, не...

— Не живея с Алис — изкрещя той. — Тя не е тук! Ние...

Замълча, щом съзря лицето на Кейт. Тя залитна назад и слепешком потърси зад себе си облегалката на фотьойла, за да се хване. Рори наведе глава. Когато след минута отново я погледна, явно бе успяла да се опомни. Сякаш шокът бе разсеял гнева ѝ. Бе втренчила празен поглед в него и очакваше да продължи.

— С Алис бяхме заедно за кратко, тя... — мъчително преглътна. Поради някаква глупава причина винаги си бе представял по друг начин как казва истината на Кейт и я убеждава да загърби миналото. Бе очаквал от нея известно съчувствие, дори прошка и помирение, но нямаше нищо подобно. Само сухо обяснение, което тя изслуша като вцепенена, без да издаде никакво чувство. — Не бяхме един за друг — продължи той. — Алис ме напусна преди осемнадесет месеца, затова дойдох тук. Бях отчаян, едва смогвах да работя и да се грижа за детето, родителите ми сновяха до Лондон и обратно, за да ми помагат с Флора и... да ме подкрепят. Затова дойдохме тук и живяхме при тях около година. После Лио ми предложи дом. Исках да започна на чисто и той ме помоли да му помогна за имението, а жилището бе част от сделката. Бях... — Рори отново замълча. Не би могъл да опише колко много означаваше за него идването тук. — Предложението му беше невероятно щедро. Знаеше каква болка съм ти причинил и все пак... — трудно му бе да намери думи. — Избави ме от ужасно положение и вече всичко бе различно — сви рамене. — Това промени и моя живот, и този на Флора — поклати глава и промълви: — Наистина съм страхливец, Кейт. В онзи ден трябваше да застана срещу теб и да ти кажа за Алис. Никога не бях преживявал толкова труден момент, а после...

— Престани, Рори! — прекъсна го тя. — Не искам да чувам за онзи ден, никога вече — той не каза нищо. Последваха няколко минути напрегнато мълчание, сетне Кейт попита: — Какво се случи между теб и Алис?

Рори рязко вдигна глава.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Тя срещна погледа му.

— Не си въобразявай твърде много — отвърна му. — Просто проявявам любопитство.

— Алис се поболя — каза той. — След раждането изпадна в тежка депресия и нещата не потръгнаха. Когато се роди Флора, тя...

преживя криза.

— Горката Алис! — саркастично отбеляза Кейт и веднага съжали за думите си. — Извинявай, не исках да кажа това.

— Разбира се.

Все пак изпита известно злорадство: част от нея искаше Алис и Рори да са имали трудности, да са страдали. Заслужаваха наказание.

— Извинявай — каза отново и бе искрена. По-добрата страна от характера ѝ бе надделяла. — Какво стана? Разведохте ли се?

— Не, не стигнахме до женитба. Баща ми ни посъветва да почакаме, докато се роди бебето. Мисля... — той поклати глава. — ... мисля, че родителите ми са предвиждали неща, които аз не предполагах, че ще се случат. През по-голямата част от онази година бях в шок. Тъгувах. Бях загубил единственото, на което истински държах...

— Недей, Рори! — прекъсна го бързо Кейт. — Замълчи!

За нищо на света нямаше да му прости и да снее вината от плещите му. Навремето бе направил избора си и трябваше да понесе последствията, точно както и тя.

Той наведе глава.

— Съжалявам — промълви, но не бе истина. Просто трябваше да го каже.

Когато вдигна поглед след няколко секунди, Кейт вече не се взираше в него, а седнала до прозореца, посегна към настолната лампа и я включи. Светлината изпълни стаята, разсея сенките и всички очертания станаха много поясни.

— Значи не се оженихте?

— Не, не се решихме на тази стъпка. Когато се роди Флора, Алис се разболя, не можеше да се справя с грижите и нито имахме сили, нито настъпи подходящ момент.

— Какво стана с нея? Имам предвид, с Алис? — не беше сигурна защо продължава да разпитва: дали за да си изясни всичко, или от пъклено задоволство да слуша за срина на Алис. — Извинявай — побърза да добави тя. — Искам да кажа, ако не желаш да говориш за това, напълно бих те разбрала.

— Не, не се безпокой. Алис бе обхваната от мания за майчинство, толкова искаше Флора, но когато най-сетне я роди, бе разочарована — нали разбираш: плач, изтощителни грижи,

непрестанна работа — чувстваше се неудовлетворена, сякаш бе сторила нещо нередно. Това доведе до срива. По-късно научихме, че страда от депресия поради вид химически дисбаланс, но тогава виждахме само провала ѝ. Налагаше се да вземам седмици отпуск, за да се грижа за бебето. Алис се справяше донякъде, но често оставяше Флора да плаче или забравяше да я преобуе, изкъпе и дори нахрани. Не смеех да я оставям сама с детето задълго и повиках майка си, но това само влоши положението, засили чувството ѝ за непълноценност. Нещо я глождеше — нещо, което не можеше да преодолее... — Рори замълча. Понечи да заговори за вината ѝ, но осъзна, че не може да каже на Кейт и това, поне не днес, а вероятно и никога. Спомни си какво бе почувствал, когато го бе научил от Алис. Напълно обяснимо, изпитал бе желание да я убие. „Не разбирам защо се суетиш около това бебе и защо си толкова привързан към него — бе казала тя една сутрин с почти нехаен тон. — Дори не е твое.“ Думите ѝ така го бяха разтърсили, че за първи път в живота си едва не бе извършил физическо насилие.

Затвори за миг очи и сякаш отново видя ужасната сцена, в която с Алис крещяха и си разменяха обиди, обзети от отчаяние, и в един грозен момент бе готов да я пребие. Стресна се и срещна съсредоточения поглед на Кейт. Тя знаеше, че е излишно да пита — изражението на Рори бе достатъчно красноречиво, — но трябваше да чуе всичко.

— Какво стана с Алис? Накрая?

— Напусна ни. Една сутрин събра багажа си и си отиде. Седмица по-късно се обади да ми каже, че не иска Флора и ако желая; мога да получа законно попечителство.

— Получи ли го?

Рори почти се усмихна.

— Дори не ми е хрумвало да се откажа — по ирония на съдбата, Алис бе скроила една подла интрига, за да запази детето си, а после го бе изоставила. Ирония бе и че Рори, излъганият баща, истински бе обикнал Флора. Въпреки че не бе негова кръв, се бе привързал към нея като към свое дете. — Има нещо неустойимо в това момиченце — каза той и този път наистина се усмихна.

Кейт импулсивно го увери:

— Знаем, за мое нещастие.

За миг, толкова кратък, че отмина почти неусетно, Рори изпита споделена радост, близост, която го накара да попита:

— Тогава?

Но в следващия момент съжали за това. Кейт застина.

Хари Дръмънд рязко спря оранжевото си „MG“, погледна табелата в края на алеята и гневно превключи на задна скорост. Върна се по алеята, силно изруга, докато обръщаше, и отново посегна към картата на съседната седалка. Защо, по дяволите, не можеше да открие проклетата „Тънсбри Хаус“? Господи, толкова често бе идвал като дете и още няколко пъти през последните две години с Кейт, а нямаше представа как да стигне. Намираше се някъде край този път — поне според картата и доколкото си спомняше, но въпреки всички усилия, не забелязваше имението. Нервно потърси първата скорост и профуча обратно по пътя, по който бе дошъл. След около километър и половина забави край ръждясал портал от ковано желязо, който по-рано бе подминал, и спря. Наведе се към жабката, извади фенерчето си и насочи светлината през прозореца към каменните колони, за които бяха закрепени портите.

— Най-сетне! — раздразнително възкликна той, когато успя да разчете надписа „Тънсбри Хаус“, издълбан в камъка. — Първото, което ще направя, ще бъде да поръчам сносна табела!

Форсира двигателя, сви по алеята и бързо продължи към къщата.

Рори и Кейт вървяха по каменния под в коридора, но твърде далеч един от друг, за да се каже, че са заедно. Стъпките им отекваха в тишината, която ги обгръщаше. Когато стигнаха до камината, младата жена спря. Сега осъзна, че идеята на Рори да я запали, е добра, защото огънят излъчваше топлина, която ѝ бе липсвала през целия ден. Приблужи се, протегна ръце към пламъците и мъжът забеляза как изражението ѝ стана по-спокойно. Видя възможност да поговори с нея и се възползва.

— Не биваше да се държа така онзи ден, когато Флора бе изчезнала.

Кейт не го погледна.

— Прав си, не биваше.

— Извинявай, бях непростимо груб.

Вниманието ѝ бе съсредоточено върху огъня, сякаш пламъците я хипнотизираха. „Непростимо“, помисли си. Странна дума. Не смяташе, че може да става въпрос за прошка. Беше се извинил и това бе краят. Не бе длъжна да му прощава.

— Кейт?

Вдигна глава.

— Кейт, аз...

Но той не довърши това, което искаше да каже. Бе прекъснат от хрущението на камъчета по алеята отвън, затръшването на автомобилна врата и тропота на тежки ботуши с налчета по стъпалата към вратата. Чу се почукване и нечий глас извика:

— Ало? Кейт? Ало?

Рори подскочи като ужилен. Гласът отново извика и го накара да затаи дъх. Отмести смаян поглед към Кейт, а след това отново към вратата. Знаеше кой е, но не можеше да повярва.

— Хари? — въпросително погледна жената до себе си. Вратата се отвори и се появи човекът, когото не бе виждал от четири години. — Невероятно! Хари Дръмънд! — възкликна.

— Рори Галахър? — Хари загуби ума и дума за няколко секунди. Обърна се към Кейт, чието лице издаваше ужас, и се втурна към нея, сякаш забравил, че Рори е там. — Кейт! Кейт, скъпа! — прекоси коридора и я сграбчи в прегръдката си, преди да успее да изрече името му. Пусна я и все още изумен, хвана ръката ѝ, притисна я и прошепна: — Кейт, мила моя, скъпа моя Кейт! — доближи пръстите ѝ до устните си и опитвайки се да не обръща внимание на Рори, попита: — Защо не ми каза, че погребението е днес? Разтревожих се, скъпа. Обадих се в апартамента ти и Стефан ми каза, че си тук, после спомена за погребението и... — замълча и отново притисна ръката ѝ към устните си. Усети, че Рори е зад него, бавно се обърна и проследи погледа на Кейт. — А — каза той, — разбирам!

— Нима? — попита Рори спокойно, доколкото успяваше. Не преставаше да мисли: „Какво прави той тук, по дяволите?“ — Тогава може би ще ми обясниш?

Хари не отговори и отново се обърна към Кейт:

— Сигурно пак те е разстроил?

Тя поклати глава. Не можеше да гледа никого от двамата. Дръмънд се държеше глуповато, правеше се на мъжкар и закрилник, а Галахър изглеждаше така изненадан и обиден, сякаш не бе очаквал Кейт да има личен живот без него.

— Не — каза тя, — не е — в действителност беше я разстроил, но не по начина, по който предполагаше Хари. Просто не можеше да стои в една стая с Рори, без да изпитва болка. — Всъщност... не зная, искам да кажа, не, разбира се. Аз... той...

— Той какво? — Хари бе готов за скандал. — Ако питаш мен, няма работа тук — обърна се към Рори: — Мисля, че е време да си вървиш.

— Така ли? Кой го казва?

— Аз.

Рори изглежда втречено мъжа, когото някога бе смятал за свой най-близък приятел, и почувства, че в гърдите му се надига гняв. Отлично знаеше защо той го бе изоставил, дори в началото го разбираше. Хари не искаше да нарани Кейт, а да я подкрепи в страданието ѝ, тя бе жертвата. Самият той се надяваше най-добрият му приятел да помогне на жената, която бе обичал, и разчиташе на него да се грижи за нея. Но по-късно, когато Рори бе този, който страдаше и се нуждаеше от приятел, Хари не се трогна. Бе твърде зает с Кейт, за да отдели време и сили за него и да запази приятелството им.

— Кой си ти, та да ми казваш какво мога и какво не мога да правя? — попита Галахър.

Хари го остави в напрегнато очакване. Зае самодоволна поза, леко вирна глава и погледна Кейт. След това се усмихна. Толкова години бе живял в сянката на Рори Галахър, толкова години бе чувствал превъзходството му и бе получавал това, което му отстъпеше. Сега той имаше нещо, което Рори искаше — видя го изписано на лицето му, и годините сякаш се стопиха. Усмивката не изчезна от устните му.

— С Кейт се виждаме от известно време и мисля, че имам право да кажа... — погледна я и повдигна вежди, но тя бе приковала поглед в земята. — Мисля, че имам право да кажа, че разчита на мен да я защитавам и да се грижа за нея. Всъщност — отново хвърли поглед към нея — възнамерявам да ѝ предложа да стане моя съпруга.

— Твоя съпруга?

Кейт подскочи и изгледа Хари с недоумение. Но преди да каже още нещо, Рори сграбчи ръката ѝ и я принуди да се обърне с лице към него.

— Негова съпруга? — изражението му издаваше искрено съмнение. — Кейт, нали не говори сериозно?

Тя освободи ръката си.

— Защо? Толкова ли е трудно да си представиш, че бих могла да имам свой живот, че някой друг би поискал да се ожени за мен? — стаеният гняв и негодуванието изведнъж избухнаха. — За Бога, Рори! Мислиш, че щом ти не ме искаш, никой друг не би проявил интерес към мен? Ти, нагъл, самодоволен...

Рори обхвана раменете ѝ и ги притисна.

— Не, не исках да кажа това.

— А какво? — тя разтърси рамене, освободи се и се отдръпна от него към Дръмънд. — Идеята да се омъжа за Хари не ми се струва толкова налудничава, всъщност тъкмо обратното — потърси ръката му и я хвана. — Точно от това имам нужда. Хари винаги ме е подкрепял, имам му доверие, той е...

Опита се да намери точната дума, точния смисъл. Той бе просто Хари, никога не се бе замисляла какъв е фактът, че никога не я бе привличал, а просто се бе понесла по течението към него, сега нямаше значение. Все още не изпитваше пламенна страст, завладяващо желание, но това ѝ се струваше несъществуващо. Хари я обичаше и току-що ѝ бе предложил брак пред мъжа, който я изпълваше с толкова неудържим гняв, че я довеждаше почти до лудост, и тя не можеше да остане безразлична. За нищо на света не би причинила на Хари разочарованието, което самата тя бе преживяла.

— Той е мъжът, към когото изпитвам възхищение и уважение — довърши и преглътна напирещите сълзи.

Рори застина. Сякаш земята под него се отвори.

— Нима? Наистина ли?

Прониза Кейт с поглед. Надяваше се да срещне очите ѝ само за миг, за да разбере дали вярва в това, което бе изрекла. Вече се бе примирил, че тя му е сърдита, дори, че го мрази, но ако обичаше друг, ако се бе влюбила в Хари, това променяше всичко. Кейт наведе глава. Загледа се в пода, скръцна със зъби и притисна ръката на Хари така силно, че пръстите ѝ оставиха отпечатъци. Как смееше да я пита? Защо

би излъгала? Бе готова да изкрещи, да се нахвърли върху него, но Дръмънд пристъпи напред, пусна ръката ѝ и каза:

— Стига, Рори! Мисля, че е най-добре да си отидеш.

— Кейт?

Тя не помръдна.

— Господи, Кейт! Защо не ми каза? Защо поне не даде знак...

— Нима съм длъжна? — внезапно извика тя. — Ти не си част от живота ми, не бях те виждала от години. Не ти дължа нищо... за Бога, дори не те харесвам, аз...

Но не довърши. Рори се обърна, пое по коридора към вратата, тръшна я силно след себе си и побягна надолу по стъпалата.

Настъпи гробна тишина, нарушавана само от съскането и пращенето на огъня. Тогава Хари каза:

— Е, свърши се най-сетне!

Кейт избухна в плач до него.

ОСМА ГЛАВА

Хари лежеше в леглото на Кейт — огромна спалня, която преди няколко години бе обновила, като бе заменила овехтелият тъмен балдахин от викториански брукат с бял муселин. Високият матрак бе застлан с бели чаршафи и отрупан с множество възглавници в искрящо чисти памучни калъфки. Отначало Лио бе шокиран, но бе продал бруката за смешна според него сума на търговец от Портобело Роуд, а после бе доста въодушевен от идеята за преобзавеждане.

Хари се облегна на купчината меки възглавници и сложи зад главата си една по-малка, ръчно избродирана, която Кейт бе донесла от Франция. Забрави за гела, от който косите му добиваха божествен аромат, но оставяха мазни следи по всяка повърхност, до която се докоснеха. Забрави всичко, освен мига. Беше доволен, истински щастлив — въпреки особеното настроение на Кейт. Рядко спеше така спокойно и се чувстваше толкова добре, а и никога досега не бе изпитвал подобна наслада от секса с нея. Всъщност никога не бе имал истинско страстно изживяване с Кейт. Почти през цялото време любовните им игри представляваха негови плахи ласки и закачки, на които тя отвърщаше почти като по задължение. Винаги бе студена и равнодушна. Но не и тази нощ. Този път бе проявила любовна сила, която Хари никога по-рано не бе долавял у нея, и страст, на каквато не бе подозирал, че е способна. Беше различна, не онази Кейт, която познаваше, и за няколко неповторими мига му бе хрумвало, че разбира какво е откривал Рори в нея.

Сега лежеше в това легло, до което по-рано не би дръзнал да се доближи, наблюдаваше жената, която, макар и не напълно, се бе съгласила да се омъжи за него — красива наследница на имение — и се чувстваше предоволен от живота, от бъдещата си съпруга и най-вече от себе си. В интерес на истината, не бе имал намерение скоро да се обвързва, но Кейт бе доста добра партия — красива, чаровна и богата — и Хари се бе решил на тази стъпка. Би било от полза за кариерата и благосъстоянието му. Естествено трябваше да скъса със сестрата на

Тъли. Не искаше да започва деня с мрачни мисли, но за малко в съзнанието му се прокрадна безпокойство. Реши засега да остави тази грижа на заден план. Най-добре бе да почака, докато види как ще се развият нещата и колко време ще му бъде нужно да постигне целта си. Освен това Саша Тъли бе страхотно парче и той нямаше намерение прибързано да се отказва от нея.

Хари леко се раздвижи върху възглавниците. С удоволствие би пийнал чаша кафе. Погледна Кейт, която седеше до прозореца, загърната с одеяло. Единият от дългите ѝ стройни крака се подаваше, но гледката не го развълнува. Нищо не би го измъкнало от топлото легло, а и не искаше да бъде натоварен със задачата да приготви питието.

— Кейт?

— Ммм?

Не извърна глава, а зави крака си и отново се загледа навън.

— Случайно да искаш чаша кафе? — тя сви рамене. — Не? — той придърпа юргана под брадичката си, ядосан, че не проявява интерес към него, и обзет от любопитство да разгадае настроението ѝ. — За какво мислиш, Кейт?

Най-сетне се обърна.

— Замислих се за къщата — отвърна тя. — Има нещо...

— Така ли? Сигурно се чудиш какви промени да направим тук, когато се оженим.

— Всъщност...

— Навярно има господарска спалня? Бихме могли да се настаним там, естествено, след като я преобзаведем. Има ли отделна баня? Знаеш ли, тази къща е прекрасна, наистина си заслужава да похарчим малко състояние за нея. Снощи ми хрумна, че не е зле да напусна армията, за да живея тук постоянно и да ти помагам с управлението. По-късно ще помислим и за деца, разбира се, а това е идеален дом за...

— Хари!

— Какво? — захили се той. — Тук наистина е чудесно място за деца! Нали? Ще имат предостатъчно свобода, пространство за игри, а и може да каним много приятели, винаги да кипи живот...

— Хари!

— Извинявай, прибързвам ли? — засмя се и се надигна от леглото. Пристъпи гол към прозореца и я накара да се изправи. — Съжалявам, не искам да насилвам нещата, Кейт, скъпа — повдигна брадичката ѝ и я целуна по устните. — Нямах нищо против да продължа, нали?

— Не... — тя извърна глава със свито сърце. Все още не беше му казала нито за дълга, нито че Рори живее на няколко крачки оттук. Почти не бе имала възможност, а когато бе настъпил подходящ момент, не ѝ бе достигнала смелост. Отново се обърна с лице към него и каза: — Слушай, Хари, трябва да ти кажа нещо за къщата.

Той разсеяно кимна. Погледна през прозореца над рамото ѝ към гледката, която бе погълнала вниманието на Кейт още щом се бе събудила.

— Великолепен изглед — възкликна. — Зашеметяващ! — устните му докоснаха косите ѝ, когато застана до нея, за да надникне по-отблизо. — Каква е онази сграда отвъд долината, с димящия комин?

— Една от малките къщи, мисля, че „Гъли Котидж“ — не мислеше, а знаеше, че е тя. Цяла сутрин я бе наблюдавала.

— Наистина ли? Не знаех, че в имението има други къщи. Живее ли някой в нея, или бихме могли да я даваме под наем на летовници или ловци?

— Наета е — припряно каза Кейт.

— Ясно — Хари се обърна. — Все пак си струва да помислим, скъпа. Искам да кажа, за бъдещето. Не е зле днес следобед да отскоча дотам и да я поразгледам — щом видя изражението ѝ, добави: — Отвън естествено.

— Разбира се — промърмори Кейт. „Това е шансът ти — помисли си тя, — кажи му за Рори, а после и за къщата.“ Но Хари сложи ръце на раменете ѝ и отново я целуна. Усети допира на топлите му влажни устни и леко се отдръпна.

— Какво има? — той докосна шията ѝ с върха на носа си. — Къде е страстта от снощи? — прошепна. — Онова неудържимо...

— Престани, Хари!

Отскубна се от прегръдката му, загърна се по-плътно с одеялото, докато вървеше към леглото, и се наведе да вдигне дрехите си от пода. Сгъна полата си и се запита дали бе изживяла истинска страст, или яростен, отчаян опит да се избави от миналото. Да забрави мъката.

Чувствата от изминалата нощ бяха толкова силни, че дъхът ѝ бе спрял, но дали ги бе разпалил Хари или нещо доста по-опасно и необяснимо? Нахлузи бикините и сутиена си от предишния ден и метна одеялото на леглото.

— Значи ставаш, а? — попита Хари и се зави презглава.

— Ще си взема чисти дрехи и ще се изкъпя — Кейт се опита да прикрие нотката на раздразнение в гласа си. — Защо?

Той протегна ръка към нощното шкафче и взе кутия цигари.

— Бих пийнал чаша кафе — отвърна с умоляващ тон. Когато срещна гневния ѝ поглед, остави кутията. — С мляко и две бучки захар.

Тя въздъхна:

— Добре.

Извади чисто бельо, джинсите си и памучна блуза с дълъг ръкав от все още неразопакованата си чанта и взе хавлиена кърпа от стария чугунен радиатор. Беше влажна, радиаторът не работеше.

Погледна мъжа, преди да тръгне към вратата. Бе разместил възглавниците и лежеше плътно завит, готов за дрямка.

— Хари? — започна тя, но осъзна, че моментът не е подходящ.

— Ммм? — лениво и разсеяно се обади той.

— Нищо — промърмори Кейт, взе тоалетните си принадлежности от скрина и тихо излезе от стаята.

Стефан тичаше към дванадесети коловоз със стара брезентова чанта на рамо, плътно загърнал изтърканото си кожено яке. Бе закъснял, чу как началник-влакът изсвири и видя, че бариерата се спуска. След секунди стигна до нея, прескочи я с лекотата на атлет и изтича по перона. На половината път едва не се сблъска с жена, която се опитваше да бяга с прилепналата си пола, обувки с висок ток и куфарче, тежък портативен компютър и издута дамска чанта в ръце. Сви вдясно, спря за миг и докато железничарят проверяваше дали са останали незатворени врати, се обърна, сграбчи чантите на дамата, хвана я под ръка и буквално я повлече към последната отворена врата. Докато влакът потегляше, Стефан скочи, стовари багажа, подаде се навън и вдигна жената на ръце. Вратата се затвори зад нея, началник-

влакът изрече ругатня по негов адрес и потеглиха. Младият мъж избухна в смях.

— Господи! Това беше невероятно! — Джан Ингръм все още бе задъхана от усилието да догони влака и вълнението, което бе изпитала, когато високият силен Адонис я бе вдигнал във въздуха. За миг помисли, че е мъртва и е попаднала в рая, после се присъедини към смеха му. — Често ли спасявате безпомощни дами?

Стефан остана усмихнат и се наведе да подаде на жената принадлежностите ѝ.

— Винаги — отвърна той. — Много съм добър, но само когато влакът е стар. Автоматичните врати са изпитание за кавалерството ми!

Джан усещаше, че откровено флиртува с нея, но нямаше нищо против. „Възползвай се, Джан — каза си, — отдавна не ти се е случвало.“ Отвърна на усмивката му, взе нещата си и благодари на младия непознат.

— Бихте ли приели малка почерпка в бюфета? — попита тя, но не очакваше да се съгласи. — В знак на благодарност?

Стефан кимна:

— С удоволствие, благодаря — никога не отказваше почерпка от дами. Не би пропуснал възможност за бизнес. — Къде е мястото ви?

— А, хм... — изненадана, Джан кимна към предните вагони: — Натам.

Изведнъж се почувства неловко. Нима наистина току-що бе направила дръзко предложение на млад мъж?

— В първа класа? — попита Стефан. Тя кимна. — Добре, ще си намеря място, ще оставя багажа си и ще дойда.

Отново се усмихна и когато се наведе да вземе чантата си, прилепналите джинси „Ливайс“ подчертаха извивката на стегнатото му седалище. Обърна се и тръгна да потърси свободно място.

— Господи — промълви Джан на себе си, — не вярвам, че направих това!

Заусуква един кичур, който вече се бе изправил и се спускаше над челото ѝ. За първи път от години се чувстваше поне малко привлекателна. Приглади кичура назад и се усмихна. Внезапно си спомни защо е тук и депресията отново я завладя. Взе чантите и с въздишка на отчаяние се отпрати към мястото си.

„Всъщност защо съм тук? — запита се десет минути по-късно, докато вяло прелистваше списание и от време на време мрачно поглеждаше през прозореца. — Сигурно съм полудяла?“ Но не бе луда, а просто отчаяна и знаеше тъжната причина за пътуването си. Бе тръгнала, защото Дънкан я бе помолил, а въпреки че се опитваше да го намрази, въпреки гнева си заради унижението и болката, които ѝ бе причинил, не можеше да му откаже услуга. Когато бе казал: „Джан, сделката за „Гънсбри“ ни е нужна, означава адски много за мен“, без колебание се бе качила на влака за Чартуел, близо до Уинчестър, в събота сутринта, защото Дънкан бе предположил, че през уикенда ще открие там наследника на „Гънсбри“, който и да е той, ден след погребението. Ненавиждаше се за слабостта си, упрекуваше се, че изобщо го слуша, но двадесет години ѝ се струваха твърде дълго време, за да бъдат напълно заличени от една нова връзка. Джан затвори списанието и отново въздъхна. В този момент до нея се появи Стефан и попита:

— Ще отидем ли да пийнем?

Тя изненадано премигна два пъти, кимна, усмихна се, а миг след това се изчерви и смутено избегна погледа на мъжа, който седеше срещу нея. Залитна, докато ставаше, и едва се задържа на краката си.

— Бюфетът е натам — смотолев. — Вече трябва да е отворен.

Тръгна пред него, питайки се какво, по дяволите, прави и на първо място защо го бе поканила. Щом стигнаха, попита какво би искал и усмивката му веднага ѝ припомни повода. По гърба ѝ пробяга трепка и тя отново се изчерви, този път по-силно.

— Какво предпочитате?

— Бира.

— Бира? Добре, чудесно. Хм... Аз ще пийна джин с тоник... — разколеба се за миг, но реши, че ѝ предстои неприятна задача и един малък джин не би ѝ се отразил зле. Отиде до бара, поръча напитките, плати и поиска квитанция. Когато се обърна, притискайки миниатюрна бутилка джин, кутия светло пиво и две пластмасови чаши, забеляза, че придружителят ѝ я гледа. — За фирмата — смутено обясни тя. — Затова ми е нужна квитанция.

— Разбира се — Стефан отвори кутията и отпи направо от нея. Клиентките с доходна професия бяха обещаващи. — Наздраве — каза и изтри уста с опакото на ръката си. — Да се преместим ли?

Кимна към ъгъла. Барът бе само за правостоящи, но Стефан знаеше от опит, че ъглите често са доста по-подходящи места за уединение, отколкото маса за двама. Стори и път да се облегне на стената на вагона и застана срещу нея. Така му харесваше.

— Е — каза тя, — да се представя. Казвам се Джан Ингръм.

Той задържа ръката ѝ миг по-дълго, отколкото бе необходимо.

— Стефан Владимар. Радвам се да се запозная с вас, Джан, и благодаря за питието.

— За мен е удоволствие.

Тя отдръпна ръката си и се опита да намери тема за разговор, но не ѝ хрумна нищо.

— Е, Джан, закъде пътувате? — бе доловил смущението, което струеше от нея на вълни. — Струва ми се нечестно да работите в събота!

— Прав сте, нечестно е! — отпи голяма глътка за кураж и я погълна наведнъж, но в гърлото ѝ се надигна доста въглероден двуокис и трябваше да се обърне и да закрие уста с ръка. — Извинете — страните ѝ пламнаха и вълнението ѝ бавно премина в неудобство. — Обикновено не го правя — запелтечи, — искам да кажа, не работя в събота, но... възникна нещо извънредно и съпругът ми... по-точно бившият ми съпруг — всъщност почти, разделени сме... — та той ме помоли и...

Замълча, когато усети как Стефан докосна ръката ѝ. Беше невинен, успокояващ жест. Щом сведе поглед към ръката му — с дълги тънки пръсти и чисти, грижливо поддържани нокти, Джан забрави за несигурността и тъгата си. Забрави, че навярно изглежда като пълна глупачка в бюфета на влака, докато флиртува с мъж, около петнадесет години по-млад от нея, и се усмихна.

Настъпи момент, в който и двамата се отпуснаха, и тя каза:

— Извинявайте, твърде много бърборя, нали?

Стефан сви рамене и се усмихна:

— Може би малко. Достатъчно, за да бъдете чаровна, а не досадна.

Усмивката на Джан премина в кратък гърлен смях.

— Може ли да ви се вярва?

Той протегна ръка напред и стегна мускула си.

— Пипнете, съвсем истински е, плащам доста, за да поддържам форма!

Тя махна с ръка и отпи още глътка джин.

— Е, накъде сте се запътили, Джан? — усмихна се Стефан. — По нареждане на бъдещия ви бивш съпруг?

— О, трябва да се видя с един клиент тази сутрин. В събота, защото е най-сигурно да го заваря у дома. Ще бъде малко... — понечи да каже, че ще бъде тягостна среща, че трябва да връчи предупреждение за конфискация на имот поради неизплатена ипотека, но не ѝ се струваше впечатляващо или дори приятно, затова реши да го запази за себе си. — Ще ми бъде малко скучно да работя в събота — довърши тя. — А вие? Къде отивате?

— На гости при приятелка. Искам да я изненадам. Вуйчо ѝ почина наскоро и мисля, че има нужда някой да я развесели.

— Добра идея — „прекрасно — помисли си Джан. — Сигурно става дума за гаджето му.“ Лицето ѝ помръкна и Стефан обясни:

— От три години сме добри приятели, живея в апартамента над нейния. Ходи с един превзет, надменен тип и не мисля, че би получила утеха и подкрепа от него. Той е сухар.

— А вие не сте?

— Не, за Бога! Нима приличам на такъв? — сведе поглед към небрежното си, леко омърляно облекло и се усмихна. — Плача на „Малка къща в прерията“!

Джан се засмя.

— Не се и съмнявам — каза тя. — Знаете ли, аз също плача!

Вдигнаха чашите си като за тост и отпиха по този повод.

Час по-късно влакът пристигна на гарата в Чартуел точно навреме, за разочарование на Джан. Почти се бе надявала да има голямо закъснение поради сериозна повреда по трасето, но за първи път в дългогодишния ѝ опит с Британските железопътни линии не бе възникнал дори незначителен проблем. Сбогува се със Стефан, без никой от двамата да спомене накъде продължава, даде му визитна картичка и се опита да го забрави, докато вървеше към купето си. Нямаше да се обади. Какво би го накарало? Навярно го преследваха десетки обожателки. Взе багажа си. Чувстваше се замаяна от ранното

питие и ѝ се струваше глупаво дори да се надява, че ще ѝ позвъни. Почувства се неловко, че бе дала номера си. Когато слезе и тръгна по перона, се опита да потисне импулса си да погледне назад, но малко преди да премине през бариерата, не устоя на изкушението. Обърна се и ѝ хрумна да му предложи да пътуват донякъде с едно такси. Потърси го сред множеството хора, но сякаш бе изчезнал. Джан премигна няколко пъти и се запита дали случилото се не е плод на фантазията ѝ. Бе повлечена от тълпата и след няколко секунди се отказа. Излезе от гарата, продължи към спирката на такситата, откри едно свободно и обясни на шофьора докъде иска да стигне. Разочарована, качи се в колата, пъкна в устата си ментов бонбон, за да претъпи вкуса на джина с тоник, и се настани на седалката. Въпреки предстоящия тежък ден, смущението и мислите за Дънкан, Джан почувства прилив на задоволство, че бе привлякла вниманието на мъж като Стефан.

— Сив и мрачен ден, а? — извика шофьорът.

— О, не знам — отвърна тя. — Струва ми се далеч по-приятен, отколкото очаквах!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Наближаваше обяд. Мисис Ейбъл стоеше до дългата дъбова маса в кухнята на „Гънсбри Хаус“ и месеше голяма топка тесто за хляб. Бе запретила ръкави, вързала престилката си, а ръцете ѝ бяха покрити с брашно до лактите. От другата страна на масата седеше Хари Дръмънд и докато се опитваше да я заговори, от време на време силното, почти гневно стоварване на тестото върху плота заглушаваше думите му.

— Значи в къщата няма друг персонал, така ли, мисис Ейбъл?

— Да — „персонал — мислено повтори тя с ярост, — никой досега не ме е наричал персонал, натрапнико.“ Удари с все сила тестото в масата и зарови пръсти в него.

— Има ли тук приеми, такива неща? Идват ли гости?

— Рядко — „приеми? Какво си въобразява този хлапак? Че това е роман на Нанси Митфърд?“ Мисис Ейбъл поръси още брашно върху тестото и когато отново го стовари, към Хари политна бял прах. Той се покашля и понечи да поведе разговор на друга тема, но бързо се отказа. Жената му се струваше твърде своенравна.

Усмихна се при тази мисъл и икономката се запита какво му е толкова смешно. Настръхна и каза:

— Навярно бихте искали да почетете вестници във всекидневната, докато Кейт се върне от разходката си. Камината е запалена.

— Добре — Хари стана. Най-сетне бе казала нещо разумно. Реши да поговори с Кейт за нея. Ако той остане, тя трябваше да си отиде. — Ще ми донесете ли кафе след малко?

Тестото отново се стовари с трясък върху плота и ръцете на мисис Ейбъл го притиснаха така енергично, сякаш изцеждаха живота от него.

— Е, знаете къде ще бъда — каза той, смутен от гледката на беззащитното тесто. — Довиждане засега.

Тя не вдигна поглед. Щом чу стъпките му да се отдалечават, изтри ръце в престилката си и се отпусна на един стол. Къде, за Бога,

го бе намерила Кейт? Или нещо ѝ убягваше, или Кейт трябваше да се прегледа при психиатър! Вдигна топката идеално омесено тесто и го сложи в голяма купа да втасва. Но тъкмо когато се канеше да я занесе близо до печката, на входната врата се позвъни. Мисис Ейбъл остави купата, свали престилката и забърза през нишата към коридора.

— Здравей, Рори. Нямахте нужда да звъниш.

Той стоеше смутен на каменните стъпала.

— Съжалявам, но не исках просто да нахълтам...

— Защо? Никога по-рано не си се притеснявал.

Мисис Ейбъл се усмихна, но страните на Рори пламнаха от неудобство.

— Може би Кейт няма да одобри... — започна той.

— Не се безпокой, тя е на разходка, така че можеш да влезеш — обърна се към кухнята и извърна глава към него. — Идваш ли?

— Мисля, че мога да я почакам, за да видя как е. Ще постоя във всекидневната, ако няма проблем.

— О, Господи! — Мисис Ейбъл внезапно се сети за Хари Дръмънд. — Не, има проблем! — извика му. Дали Рори знаеше за Хари? А ако Кейт пазеше връзката си в тайна от него? Представи си как Рори го заварва във всекидневната и изпадна в паника. — Не съм почистила — припряно продължи икономката. — Капаците са спуснати и пердетата не са дръпнати. Почакай в кабинета на мистър Лио, там е по-топло и светло по това време на годината, защото има три прозореца. Хайде... — поведе Рори натам. — Ще ти донеса чаша чай, виждаш ми се напрегнат.

— Мисис Ейбъл? — преди да се опомни, Рори се озова до вратата на кабинета. — Мисис Ейбъл, добре ли сте?

— Аз ли? Разбира се. Защо да не съм? Ммм? Нищо ми няма! — рязко отвори вратата, побутна младия мъж напред и бързо затвори след него. — Чудесно — промърмори тя и изтри потта, избила над горната ѝ устна. — Превъзходно.

Засуети се пред вратата за миг, питайки се какво да прави, и внезапно се обърна, щом чу изскърцване на гуми пред къщата.

Джан слезе от таксито, взе визитката на шофьора и се уговори с него да я изчака в селището „Тънсбри“. Не знаеше колко ще се забави,

но ѝ бе все едно, не се тревожеше за разходите. Всъщност почти злорадстваше, че ще натрупа голяма сметка. Плати за идването, пъкна квитанцията в дамската си чанта и се наведе да вземе останалия багаж. Бе идвала в „Тънсбри Хаус“ само веднъж, но когато се изправи и погледна къщата, разбра защо си струва човек да заложи живота си, за да я запази. Беше красива, макар стара и олющена, и бе съхранила безброй съдби. Почти почувства присъствието на хората, които бяха я обичали и създали облика ѝ.

„Господи, това наистина е старческа сантименталност — помисли си тя. — Или може би винаги съм таила в себе си съчувствие към другите.“ Хвана здраво компютъра и куфарчето си, изкачи каменните стъпала до отворената входна врата и почука.

— Добро утро.

Мисис Ейбъл застана на прага, преди Джан да се отдръпне от вратата. Това я накара да подскочи.

— Господи! — неволно вдигна ръка към гърдите си и малко се засрами пред възрастната жена в сиви вълнени дрехи и груби обувки с връзки. — Добро утро. Извинявайте, не очаквах някой да дойде толкова бързо.

— Естествено — промърмори икономката. Бе забелязала куфарчето в ръката ѝ, а нямаше доверие на хора с куфарчета. — С какво мога да ви помогна?

— Джан Ингръм — представи се тя. — Бих ли могла да поговоря с... — поколеба се. Не знаеше кого да търси. — Аз съм от кредитна компания „Ингръм-Лоуд“ — обясни с повече увереност, отколкото чувстваше. Леко вдигна глава. — Бих искала да се срещна със сегашния собственик на имението.

— А, разбирам — мисис Ейбъл държеше вратата леко открената. — Бихте ли се легитимирали?

Мистър Лио я бе инструктирал винаги да проверява непознатите посетители. Напоследък човек не можеше да има доверие на никого.

— О! — Джан бе изненадана. — Разбира се, трябва да имам визитна картичка — претършува чантата си, но откри, че е дала последната визитка на Стефан и попита:

— Карта за пътуване става ли? Или шофьорската ми книжка?

— Да, предполагам.

Извади ги и ги подаде на жената. Положението ѝ се струваше смешно. Все още се чувстваше замаяна от питието във влака, стоеше на студа и бе подложена на проверка от една застаряваща икономка.

След като разгледа внимателно неясната снимка върху пропуската за пътуване и я сравни с лицето на Джан, мисис Ейбъл се увери, че е тази, за която се представя, отвори вратата и я покани да влезе.

— Трябва да почакате — каза тя. — Мис Дауи не се е върнала от разходка — в този миг си спомни за Хари и Рори и я обзе паника. Къде да почака? Не можеше да настани тази жена при приятеля на Кейт — би било неучтиво, — а не смееше да я отведе при Рори, защото Кейт би се разсърдила. Като че ли всичко, свързано с Рори, я разстройваше. Не я искаше при себе си в кухнята, а не можеше да я остави на течението в стария коридор. Опита се да разсъждава бързо, но не блестеше с особено пъргав ум. — Боже мой — промърмори тя, — заповядайте в... приемната, не, в трапезарията. Да! Това е единствената свободна... искам да кажа, почистена стая.

— Добре, ще...

— Насам — каза мисис Ейбъл, хвана гостенката за ръка и я поведе по коридора към трапезарията. — Ето тук — отвори вратата, Джан влезе и се обърна, за да сподели, че стаята ѝ харесва, но преди да отвори уста, вратата бе тръшната зад нея и стъпките на икономката бързо заглъхнаха в коридора.

„Странно“, помисли си тя, когато остана сама в тишината. Но си спомни коя е и защо е тук и реши, че ако има нещо странно, това е само нейното присъствие.

Кейт прехвърли крак над последния портал, който отделяше нивите от градината на къщата, остана седнала върху него за няколко мига и погледна назад към потока, а после скочи и навлезе в двора. Обувките ѝ бяха мокри — беше с един от няколкото свестни чифта, които имаше, мокасини от черен велур — и съжали, че не бе обула ботуши. Краката ѝ бяха подгизнали, но не усещаше студа. Поглъщаше гледките, уханията и звуците на „Тънсбри“, но те не събуждаха у нея умиление. Имението тежеше като камък на шията ѝ. Пристъпи тежко, надявайки се да се случи нещо, може би да стигне до някакво прозрение, но се оказа напразно. Спря на алеята, обърна се назад за

последен път и продължи към къщата. Забеляза някого в средата на алеята — с брезентова чанта на рамо, и безпогрешно разпозна фигурата на Стефан. Извика името му и той весело размаха ръце над главата си. Тя се усмихна за първи път от няколко дни и се затича към него.

— Кейт!

— Стефан! — прегърнаха се и той я повдигна, притискайки я силно. — Защо не ми каза, че ще дойдеш?

Мъжът я пусна и се отдръпна крачка да я погледне.

— Импулсивно решение — отвърна.

— Защо поне не позвъни от гарата? Щях да те взема!

— Ааа! — махна с ръка и се усмихна. — Пътувах гратис, за сметка на Британските железници, и прескочих бариерата в Чартуел, за да избегна проверката на билетите.

— Стефан, шокирана съм!

— Само заради тръпката, Кейт. Естествено щях да платя, ако ме бяха хванали, но щом пристигнах в Чартуел, без никой да ме провери, ми се стори глупаво да се предам.

— А от гарата дотук?

— Един млад мъж с ленд роувър ме докара на автостоп.

Тя се усмихна.

— Е, независимо от всичко, вече си тук! — отново го прегърна. — Толкова се радвам да те видя!

— И аз се радвам, Кейт — каза Стефан и я целуна по бузата. — Отслабнала си, имаш нужда от специалните ми грижи и внимание!

— Не ставай смешен, не бих могла да си позволя цената ти!

Тръгнаха към къщата, хванати под ръка.

— Е, какво ново? Как върви бизнесът?

— Кейт, отсъствала си само няколко дни! Но нещата вървят добре. Ребека е много способна, а аз съм просто неотразим...

— Някакви заявки?

— Две. Донесох ти дневника, за да ги прегледаш. Хрумна ми, че може би искаш да ми дадеш инструкции, в случай че се наложи да останеш малко по-дълго — Стефан потупа чантата си. — Тук е.

— Благодаря, по-късно ще ги погледна, но няма да стоя дълго. Искам да се върна на работа, а и... — сви рамене. — ... тук не се чувствам много спокойна...

— Значи си се видяла с Рори Галахър?

— Да.

— Впрочем майка ти се обади и ме попита дали си се срещнала с него.

Кейт спря.

— Майка ми те е попитала дали съм се срещнала с Рори Галахър?

— Да. Иска да ѝ позвъниш. Предложих да ѝ дам номера на къщата, но като че ли това... малко я разстрои.

— За нищо на света не би ми се обадила тук. Позвънила е в къщата само веднъж, откакто я е напуснала през шестдесет и трета. С Лио не се разбираха. Мисля, че винаги е смятала, че къщата се полага на нея по право. Била е първородното дете, но Лио е бил наследникът от мъжки пол.

— А той я завеща на теб, вместо на майка ти.

— Да.

Кейт се замисли за момент.

— Как го прие тя?

Младата жена изведнъж закри с ръка устата си.

— Все още не знае! Господи! Не съм разговаряла с нея, откакто разбрах, аз... — помълча няколко секунди, преди да добави: — Сигурно не знае и за Рори. Откъде би разбрала, че работи тук?

— Може би е разговаряла с вуйчо ти?

— Искрено се съмнявам.

Наистина ѝ се струваше невероятно, но през последните няколко дни се бяха случили толкова странни неща, че едва ли би се изненадала.

— Сигурно случайно е дочула отнякъде. Знаеше за болестта на Лио, нали?

— Да, но... — Кейт сви рамене. Не можеше да мисли за това сега. Нямаше сили. — Хайде — каза и продължи по алеята. — Сигурно не си идвал в „Тънсбри“?

— Не съм.

— Е, тогава ще те разведа из имението. Красиво е.

Щом изрече тези думи, осъзна, че за първи път след прочитането на завещанието ги казва искрено.

Двадесет минути по-късно, след кратка разходка из двора и градините, Кейт и Стефан се изкачиха по каменните стъпала до входа на „Гънсбри Хаус“ и тя потърси в джобовете си месинговия ключ за вратата.

— Никога досега не се е заключвала — каза Кейт, — но реших, че днес ще е глупаво да я оставя отворена цял ден. Всеки би могъл да нахълта.

Протегна ръка напред, пхна ключа и миг преди да го завърти, вратата рязко се отвори и се показа мисис Ейбъл, която се опита да скрие, че дълго е стояла там в очакване.

— Мисис Ейбъл! Да не би...

— Кейт! — извика икономката. — Слава Богу!

След като изрече името ѝ, вратите на кабинета, всекидневната и накрая трапезарията последователно се отвориха.

— Кейт! — възкликна Галахър.

— Рори!

— Стефан? — плахо промълви Джан.

— Джан? — учудено каза той и се обърна към Кейт.

— Кейт? — попита Хари.

— Хари... — смутено заговори младата жена. Погледна Стефан и забеляза как всички се отдръпнаха един от друг.

— Господи — завайка се мисис Ейбъл. — Мили Боже!

— Какво, за Бога... — започна Рори.

— Стефан, това са Рори Галахър и мисис Ейбъл — каза Кейт. — Вече познаваш Хари. Рори, мисис Ейбъл, това е Стефан, мой много добър приятел от Лондон.

— Джан? — попита Стефан и се приближи към нея. — Нима това е работата, която...

Замълча, когато забеляза, че лицето ѝ пребледня. „Как ще се справя, по дяволите?“, помисли си тя и се облегна на стената зад себе си.

— Боже мой! — промълви Стефан. Потърси стол и каза: — Седни, Джан, изглеждаш много бледа. Добре ли си?

Тя закри лице и кимна. Но съвсем не бе така. Беше изпаднала в глупаво положение. Трябваше да се справи, това бе бизнес, а тя беше професионалистка! Но мисълта, че е необходимо да разкрие на Стефан

точната цел за посещението си, да се промъкне в скръбта на тези хора и да им каже, че скоро ще загубят дома си, бе почти непоносима. Чувстваше се ужасно. Какво, за Бога, я бе накарало да се съгласи да изпълни молбата на Дънкан? Защо не бе проявила повече твърдост или поне предвидила това?

— Стефан? Тази жена твоя приятелка ли е? — попита Кейт.

— Не! — отрече Джан. — Искам да кажа, запознахме се във влака — хрумна ѝ да стане и да си тръгне, без да стори или каже каквото и да било. За миг едва не грабна чантата си и не избяга, но само за миг. Бе дошла да върши работа и щеше да изпълни задължението си. Освен това не биваше да допуска чувствата да надделеят над професионализма ѝ! Пое си дълбоко дъх, изправи се и каза: — Слушайте, съжалявам, но не нося добри новини. Трябва да разговарям със сегашния собственик на имението.

— Мисля, че търсите мен — каза Кейт. — Кейт Дауи, племенницата на Лио.

Джан се опита да избегне погледите на пет чифта очи, вперени в нея, и продължи:

— Представям кантората „Ингръм-Лоуд“, казвам се Джан Ингръм и компанията ми е сключила споразумение за кредит...

— Да, знам — прекъсна я Кейт. Значи лешоядите вече бяха започнали да кръжат! — Фактът, че имението е било ипотекано при вашата компания, ми е напълно известен.

— Ипотекано? — тихо промълви Хари.

Кейт не му обърна внимание и лицето ѝ доби решителен израз.

Джан се смути. Щеше да бъде дори по-ужасно, отколкото бе очаквала.

— Мис Дауи — попита тя, — бихме ли могли да поговорим някъде насаме?

Кейт се поколеба. Това означаваше, че новините са лоши.

— В кабинета на Лио — каза тя. — Насам.

Джан я последва и преди да влязат, Рори запита:

— Искаш ли да остана?

— Не — отвърна Кейт. — Не искам, но предполагам, че трябва. Ти си най-запознат с положението тук.

— Какво положение, Кейт? — извика Хари. — Не трябва ли аз да дойда с теб?

Тя се обърна.

— Благодаря, Хари, но не. Би ли почерпил Стефан с чаша кафе?

— Аз да му сваря кафе? — извика Дръмънд, но Кейт не чу дразнещата забележка. Вече бе влязла в кабинета с Рори и Джан Ингръм и затвори вратата след тях. Хари хвърли гневен поглед натам.

— Не се безпокой — каза Стефан. — Мисля, че мога да се обслужа сам — обърна се към икономката: — Бихте ли ми показали къде стои джезвето, мисис Ейбъл? Ще сваря и за двама ни.

— Много мило, Стефан — отвърна тя с една от редките си усмивки. — Насам.

Хари гневно изсумтя, завъртя се на пети и се върна във всекидневната.

Джан сложи компютъра си на бюрото в кабинета, наведе се да вдъхне от аромата на фрезииите и разгледа стаята. Беше прекрасна, малко разхвърляна, но много светла и пълна с книги и компактдискове. Ухаеше на полир и цветя, дървената ламперия блестеше и всичко навяваше чувство за вечност. Когато се изправи, забеляза, че Кейт се визира в нея, и се изчерви.

— Прекрасна стая — каза тя и веднага съжали за думите си. Увеличаше се. Бе дошла тук във връзка с възбраната поради просрочена ипотека и не можеше да си позволи сантименталности. — Мис Дауи — започна тя, — първо, бих искала да изразя искрените си съболезнования за смъртта на вуйчо ви — това бе стандартно встъпление, опит за смекчаване. Кейт кимна. — За съжаление, със смъртта му настъпват промени във връзка с непогасената ипотека на къщата и имението и се боя, че се налага да преосмислим позицията си относно отпуснатия кредит — думите бяха изречени, но ѝ се сториха така безсмислени, че Джан почти изпита неудобство, че ги бе казала. Това бе често прилагана от компанията процедура и я бе изпълнявала безброй пъти в какви ли не ситуации. Но тогава се бе чувствала спокойна, доволна и сигурна. „Ако хората не се справят с управлението на собствеността си, тя им се отнема — често казваше Дънкан — толкова е просто.“ Но в действителност съвсем не бе просто. Джан винаги се бе старала да управлява отношенията си с Дънкан и живота си, всеотдайно се бе посветила на работата заради

него, а един ден се бе събудила и открила, че е загубила всичко. Не носеше никаква вина за това. — Ние... — за миг забрави докъде бе стигнала. Когато се опомни, каза: — За жалост, сегашната ни позиция е, че понеже нямаме никакви гаранции за погасяването — в миналото мистър Олдър доста често е закъснявал с вноските по ипотеката — не сме склонни да прехвърлим кредита на друго лице — замълча за секунда, за да им даде възможност да осмислят думите ѝ. — Следователно единственото, което ни остава — и за което имаме пълно законно право, — е да наложим възбрана — Джан спря и сведе поглед към пода, преди да продължи: — Разбирате ли какво означава това?

Кейт поклати глава. Не смееше да проговори. Сърцето ѝ биеше неудържимо и по дланите ѝ бе избила пот.

— Означава, че сумата трябва да бъде изплатена в пълен размер в срок от три месеца.

— В пълен размер? — Кейт ужасено изгледа Джан. — Не е възможно да говорите сериозно! Откъде бих могла да се сдобия с такава сума? Навярно сте проверили и знаете точната стойност на имението?

— Да, разбира се. Това е един от факторите, които сме взели под внимание.

— Тогава как очаквате да изплатя заема, щом не мога дори да продам имението, за да го погася? — обърна се към Рори: — Редно ли е това, Рори? Наистина ли имат право?

— Не съм сигурен. Мисля, че могат да ти дадат и друга възможност, но не зная с положителност.

— Има ли друга възможност? — попита Кейт.

Джан се поколеба, издърпа един стол и каза:

— Имате ли нещо против да седна? — направи го, макар и да не бе сигурна защо, и продължи: — Да, има и друга възможност, но не сме длъжни да ви я дадем. Боя се, че когато лице, получило кредит, изостава с изплащането, защитната точка в договора за ипотека вече не е валидна и сме в пълното си право да поискаме пълно изплащане в определен срок. Но можете да обжалвате с помощта на адвокат и вероятно ще бъдем задължени да вземем под внимание исканията ви.

Обикновено тази информация не се предоставяше доброволно.

— Как става обжалването?

— Чрез адвоката ви, както казах.

— Какво трябва да съдържа искът?

Джан отново се поколеба, след което каза:

— Вижте... — потърка скули. Усещаше въздействието на алкохола. — Наистина не е моя работа, но трябва да помолите да продължите с вноските и ако докажете, че има с какво да ги гарантирате — например като започнете някакво бизнес начинание, което би увеличило приходите на имението — вероятно ще бъдем задължени отново да обсъдим позицията си.

Кейт погледна Рори.

— Бизнес начинание?

Той сви рамене:

— Например да превърнем къщата в частен хотел?

— Не знам, това е една възможност — отвърна Джан.

— Не — каза Кейт. — Лио провери преди години. Къщата не отговаря на изискванията на Националния тръст, а без подкрепа от тях е невъзможно. Има твърде много правила за обществената безопасност и ред други неща.

— Е — въздъхна Джан и стана, — както изтъкнах, това не е в моята област. Дадох ви повече информация, отколкото обикновено си позволявам. Боя се, че не мога да кажа повече.

Кейт я погледна изненадано. Изведнъж ѝ се стори преуморена и тъжна и въпреки собственото си положение, изпита състрадание към нея.

— Тогава — попита тя — как стоят нещата за нас?

— Целта на посещениято ми днес е предупреждение за възбрана. В договора ни има клауза, според която имате на разположение три седмици за обжалване. Трябва да ви оставя някои документи — Джан отвори куфарчето си и извади кафява картонена папка, която подаде на Кейт. — Длъжна съм да ви уведомя, в случай че не изплатите пълната сума в срок, че ще загубите собствеността върху къщата.

— Ще ми отнемете къщата!

Кейт бе изумена.

— Да, такава е обичайната процедура. След това ще продадем имота, за да покрием част от дълга, и ще изискаме от вас останалата сума.

— Страхотно — каза Рори. — Законно ли е това?

— Напълно, мистър...

— Галахър. А какво ще стане, ако получите по-голяма сума от продажбата? Ако сключите изгодна сделка?

— Това е бизнес, мистър Галахър.

— Да, но не особено почтен, нали?

Джан не отговори. Прав бе, разбира се. Така бяха натрупали доста пари, но тя не се гордееше с това, въпреки че не би го признала. Изправи се и приглади полата си. Трябваше да ползва тоалетната и телефона, но моментът никак не бе подходящ да помоли. Взе чантите си и каза:

— Съжалявам, аз... — но замълча. Бе понечила да каже, че разбира как се чувстват, но истината бе, че нямаше представа, а би прозвучало фалшиво. — Ще се обадя отново — вяло довърши тя.

— Благодаря — каза Кейт.

— Ще ви изпратя — предложи Рори. Приблужи се към вратата и я отвори. Джан разбра намека, сбогува се набързо и излезе от кабинета. Галахър я придружи по коридора, тя му благодари и напусна къщата, без да се обърне. Запита се къде ли е Стефан, но реши, че трябва да престане да мисли за него. „Достатъчно се изложи за един ден“, каза си Джан и с мъка запристъпва с високите си токчета по чакълената алея.

Кейт настигна Рори в коридора.

— Трябва да пийнеш и да хапнеш нещо — каза той, — изглеждаш изтощена.

Тя сви рамене. Беше прав, чувстваше се отпаднала след внезапния шок, но не мислеше, че би могла да вкуси храна.

— Чаша кафе ще ми се отрази добре — отвърна му.

— Да вървим тогава.

Опита се да хване ръката ѝ, но тя избегна жеста и забърза пред него към кухнята.

Стефан седеше там сам. Мисис Ейбъл бе отишла в селото да напазарува. Когато видя Кейт и Рори да влизат, вдигна поглед от списанието си „Хелю“ и се опита да разгадае израженията им.

— Каква е лошата новина?

Кейт издърпа стол и се отпусна на него, а Рори мълчаливо се залови да ѝ свари кафе.

— Много лоша. Кредитната компания иска незабавно погасяване на ипотеката. Заемът е по-голям от стойността на къщата, така че ще

загубя всичко, което притежавам.

— Сигурно се шегуваш!

— Напротив. Мисля, че това се нарича отрицателен баланс, но има и по-лошо. По всяка вероятност компанията ще ми отнеме къщата, ако не обжалваме, и когато са готови, предполагам, ще изпратят съдия-изпълнител да ни изхвърли оттук.

— Ще ти отнемат къщата?

— Да.

— Могат ли да го направят?

— Да.

Кейт отпусна глава на дланите си.

— Знаеш ли, никога не съм искала това имение. През последните няколко дни го чувствах като камък на шията си, но, Господи, щом някой се опитва да ми го отнеме, съм готова да се боря за него до смърт!

— Сигурна ли си?

Кейт извърна глава към Рори и сви рамене:

— Не, вероятно не. Може би...

Замълча.

— Може би какво?

— Нищо.

— Навярно ако аз не бях въввлечен, щеше да бъдеш напълно уверена. Ако не трябваше да понасяш присъствието ми тук, сигурно наистина щеше да бъдеш готова да се бориш — Рори не можа да съдържи гнева си. — Така ли е, Кейт?

— Престани, Рори — каза тя и отново опря брадичка на дланите си.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Стефан.

Тя му се усмихна.

— Много мило от твоя страна, Стеф, но не виждам с какво. „Ингръм-Лоуд“ са решили да поискат незабавно погасяване на кредита, който Лио е получил преди няколко години, а дори и да продам „Тънсбри“, няма да успея да го изплатя. В момента имам около триста и петдесет хиляди лири дълг, а имението струва едва малко над двеста. Това е положението.

— Господи, Кейт! Откога знаеш? — чу се гласът на Хари.

Тя се обърна към вратата на кухнята. Никой от тях не знаеше колко време е стоял там.

— Влез, навярно би искал да се присъединиш към компанията — погледна Рори. — Келнер, още едно кафе, ако обичаш.

— Кейт, не ставай смешна — каза Галахър.

— Повярвай ми — студено отвърна тя, — съвсем не ми е смешно.

Хари бе влязъл и седна срещу нея.

— Нима е истина, че имението има дългове, скъпа?

— Аплодисменти за блестящото прозрение — каза Кейт. — Затънало е в дългове, разорено, фалирало! Обичано и пълно със скъпи спомени, но боя се, без никаква стойност — избухна в почти истеричен смях, щом зърна изражението му: — Аз също, както навярно се досещаш.

— Боже мой!

— А може би и ти, Хари, когато се оженим — изкрещя тя. — Трябва да проверя, но мисля, че и ти ще бъдеш отговорен за изплащането на дълговете ми — усмихна се и сви рамене: — Животът е забавен, нали? — плесна се по бедрото. — Някои неща те размиват, а други...

— Кейт — тихо каза Рори. — Моля те, недей!

Тя внезапно замълча, наведе глава и с мъка преглътна.

— Извинявай, Хари — промълви. — Боя се, че наследството ми е една голяма илюзия.

Изправи се и застана до прозореца.

— Но, Кейт, това е ужасно!

— Така е — промърмори тя.

Стефан стана.

— Кейт, слушай, не мисля, че има смисъл да оставам.

Тя се обърна.

— Бих се радвала, Стеф, ако можеш да изтърпиш настроението ми.

— Не, не затова, а... — сведе поглед към ръцете си. Хрумна му да изтича след Джан. Беше внезапна, импулсивна идея, но не успя да си намери друго занимание, а не желаше да стои тук и да бездейства. — Струва ми се, че само преча. Имате проблеми за разрешаване...

— Точно така, имаме проблеми! — раздразнително се намеси Хари.

— Искаш ли да остана?

Кейт го погледна.

— Не, прав си. Трябва доста да помисля и изпитвам нужда да бъда сама.

Той взе брезентовата си чанта от облегалката на стола.

— Да те изпратя ли?

— Не — Стефан се приближи към Кейт, която стоеше до прозореца, прегърна я и я целуна по косите. — Може би ще убедя Джан да удължи срока за изплащането на заема, ако успея да я настигна. Ще ти позвъня — каза той. — Навярно положението не е толкова лошо, колкото изглежда. Винаги има изход.

— Може би наистина не е — но Кейт не бе напълно убедена. Перспективата за фалит или за загубата на „Гънсбри Хаус“ я ужасяваше. Обичаше Лио, а той бе обичал имението. Щом Стефан излезе, обърна се и извика след него: — Благодаря!

Той сви рамене, усмихна ѝ се едва забележимо и забърза по пътеката.

Тя отново се върна до прозореца.

— Кейт? — обърна се към нея Хари.

— Какво?

Младата жена продължи съсредоточено да се взира в пейзажа навън.

— Кейт, защо не ми каза, за Бога? — Хари хвърли бегъл поглед към Рори. — Той знаеше ли?

Кейт не отговори. Рори се отправи към вратата и излезе. Дръмънд забеляза оттеглянето му и си помисли: „Проклет страхливец, напуска потъващия кораб!“

— Просто не мога да повярвам — продължи той, — това е ужасно, наистина ужасно. Слава Богу, че още не сме женени! Не бих понесъл да загубя всичко: офицерския си чин, кариерата си, апартамента си...

Кейт го прониза с поглед.

— Хари? — хладно каза тя.

— Снощи и тази сутрин ти ме накара да повярвам, че си наследила огромна къща, земи и значителна сума пари...

— Не, не съм.

— И се обзалагам, че го виждаме за последен път да се измъква през вратата като змия. Мили Боже, Кейт, фалит! Трябва да се откажеш от имението. Не може да има две мнения по този въпрос.

— Нима?

— Не ще и съмнение. Това променя всичко, Кейт. Искам да кажа, че не можем да предприемем нищо сериозно, докато имаме този товар на плещите си. Би било глупаво, дори опасно.

— Разбира се.

— Разбира се! Да, схващаш какво искам да кажа — Хари закри из стаята. — Честно казано, Кейт, това не влизаше в сметките ми. Положението е сериозно. Не знам дали мога да си позволя да бъда въвлечен.

— Не.

— Не, явно е. Ще трябва да бъдат уредени много юридически въпроси. Това е истински кошмар! При тези обстоятелства все още не можем да обявим годеща си.

Настъпи дълго, тягостно мълчание, след което Кейт каза необичайно спокойно:

— Предполагам, че си прав.

Хари я погледна за миг, питайки се дали наистина мисли така.

— Имам нужда да помисля известно време, скъпа. И двамата се нуждаем от това, особено ти.

— Несъмнено.

— Сигурно е трудно за разбиране, но не мога да поема отговорност в тази ситуация.

— Не, не можеш.

— Не го вземай толкова навътре, Кейт. Ти нямаш вина, такива са обстоятелствата. Виж! — приближи се към нея и пое отпуснатите ѝ хладни ръце в своите. — Скъпа, мисля, че е най-добре да прекъсна почивката си, да се върна в полка и да те оставя да подредиш мислите си.

— Прав си.

— Бих могъл да стегна багажа си и да изчезна от погледа ти след около половин час.

— Да.

— Наистина разбираш, нали, Кейт? — Хари я погледна умолително, но бе излишно.

— То се знае — каза тя. Беше ѝ напълно ясно и единственото, което ѝ се струваше странно, бе, че почти няма нищо против той да си тръгне. — Постъпи така, както намериш за добре, Хари.

— Да. Да, това и ще направя.

Освободи ръцете ѝ, внезапно смутен при мисълта за физически контакт, и успокоена, Кейт попита:

— Да те изпратя ли?

— О! — Хари не знаеше как да постъпи. Беше леко разочарован от съгласието ѝ. — О, не, не се притеснявай — отвърна. — Мога да събера багажа си и сам да си тръгна. Сигурен съм, че има много неща, с които трябва да се справиш.

— Не, всъщност не — не виждаше смисъл да лъже просто за да бъде любезна. — Но постъпи, както желаш — после включи кафеника. Изведнъж силно ѝ се прииска да изпие чаша от обещаното кафе, което така и не бе получила.

Хари се запъти към вратата.

— Добре ли си, Кейт? — попита той по-скоро по задължение, отколкото от загриженост.

— Добре съм — отвърна тя, докато сипваше нес кафе в чашата. — Просто чудесно — и докато посягаше към захарта, чу как той се отправи по каменния коридор към преддверието и миг след това изчезна. — Наистина съм добре — прозвуча гласът ѝ в празната кухня. — Защо да не съм? — седна пред чашата с кафе, закри лице с ръце и заридна неудържимо.

Когато стигна до края на алеята, която водеше към „Гънсбри Хаус“, Джан се огледа и се подвоуми по кой път да поеме към селото. Нямахше представа. Бе започнало да ръми, обувките бяха разранили краката ѝ, чувстваше студ и умора. Извади мобифона си и набра номера от визитката, която ѝ бе дал шофьорът на таксито, с което бе пристигнала в имението. Свърза се с таксиметровата компания и помоли да го изпратят да я вземе. След като ѝ казаха, че ще се наложи да почака около половин час, тя възрази:

— Няма да стане, от селото дотук има десет минути път, а аз плащам и такса за престой. Ще го чакам най-много до без петнадесет!

След това изключи мобифона.

Трябваше да се облекчи, затова се огледа наоколо за някой скрит храст. Не бе любителка на полевите условия, но нямаше избор. Забеляза подходящо място в нивата от другата страна на пътя и се отправи натам. Сложи принадлежностите си върху мократа трева, прескочи портала, но стъпи накриво и изкълчи глезена си. Чувстваше силна болка, докато вървеше по края на калната нива към няколко дървета, близо до живия плет. Провери дали по земята не пълзи някоя буболечка, заметна полата си, приклепна и неспокойно се огледа, притеснена да не я види някой.

Стефан затича по алеята със спокойна и равномерна крачка. Стъпваше бързо и леко и атлетичното му тяло почти не чувстваше усилие. Когато стигна до входа, забави ход, загледа се в далечината да открие някаква следа от Джан и тогава забеляза принадлежностите ѝ на отсрещната страна. Пресече пътя, подвижна, чу задъхано дишане и разтревожен за нея, прескочи портала. Гледката, която се разкри пред очите му, силно го изненада. Инстинктивно усети какво смущение би предизвикала внезапната му поява, прескочи обратно, отново пресече пътя и зачака. Не бе в стила му да поставя дами в неудобно положение.

Джан бързо се изправи и приглади дрехите си. Надникна през една пролука в живия плет и видя Стефан на отсрещната страна на пътя. Слава Богу, че не бе отвърнала на повикването му. Навярно се бе досетил какво прави, но поне не я хвана в крачка. Върна се обратно до портала и започна да се чуди как по най-достоеен начин да го прескочи. Тъкмо сложи крак на първата преграда, когато Стефан се появи.

— Може ли да ти помогна?

Тя кимна, изкачи се до половината, после той я повдигна във въздуха и я прехвърли от другата страна. Джан се почувства лека като перце и някак подмладена. Всъщност тежеше почти шестдесет килограма и съвсем не бе в първа младост, но имаше нещо у Стефан, което я караше да се чувства така, въпреки разликата в годините им.

— Благодаря — каза тя, взе нещата и оправи дрехите си. Когато пресякоха пътя, забеляза брезентовата му чанта на земята. — Няма ли

да останеш?

Стефан сви рамене.

— Тръгвам си — отвърна ѝ. — Смятам, че Кейт се нуждае от известно време насаме. Трябваше да помисля за това, преди да измина толкова километри дотук — погледна Джан. — Работата ти не е особено приятна, нали?

Лицето ѝ пламна и тя сведе поглед към ръцете си.

— Не, не е — очите ѝ внезапно се наляха със сълзи. — Не трябваше да идвам, аз...

— Дойде, защото съпругът ти — който скоро ще бъде бивш — те е помолил и независимо колко го ненавиждаш, тъй като те е изоставил, не си могла да му откажеш.

Джан рязко вдигна глава.

— Какво, по дяволите?...

— Няма значение — Стефан сложи ръка на рамото ѝ. — Просто зная как се чувстваш, това е всичко.

Тя с мъка преглътна напиралите сълзи, отвори ципа на чантата си и затършува вътре за носна кърпа. Единствената, която намери, беше измачкана и изцапана с червило, но все пак успя да издуха носа си в нея.

Изпита съжаление.

— Не трябваше да идвам — тъжно каза Джан. — Осъзнах го още щом влязох. Кейт Дауи — тя е приятелката, за която спомена, нали? — Стефан кимна. — Изглежда прекалено чувствителна, за да ѝ се стовари всичко това на главата — той отново кимна. — Дори не съм убедена, че в този случай е правилно да се постъпи така — заемът да бъде обявен за просрочен. През последните няколко месеца започнах да се съмнявам в почтеността на Дънкан. Естествено не съм го споделяла с никого... — гласът ѝ затрепери и тя замълча. Стефан извади чиста бяла кърпа от джоба си и ѝ я подаде. Джан изтри очи и каза: — Защо ли ти разказвам всичко това? Дори не те познавам.

— Защото ме харесваш.

Тя поклати глава.

— Тогава, защото мислиш, че наистина ще те разбере. И — срещна погледа ѝ, — защото изпитваш нужда да поговориш с някого за това.

— Може би.

Джан издуха носа си в кърпата, после си спомни, че е на Стефан, и се изчерви.

— Извинявай, ще я взема вкъщи и ще я изпера.

Той се усмихна.

— Не ставай смешна. Използвай я спокойно.

— Благодаря — отново изтри очите си и дълбоко си пое дъх. — Откъде си се научил така добре да разбираш хората? Да не би да си психолог?

Стефан сви рамене:

— Нещо такова — не бе толкова далеч от истината. Част от чара му се дължеше именно на способността да проявява мълчаливо разбиране към проблемите на жените, които придружаваше. Умееше да ги изслушва така, както техните съпрузи, любовници или колеги не биха могли. — Слушай — каза той. — Щом и двамата сме тук, какво ще кажеш да ползваме едно такси и да пътуваме заедно обратно до Лондон?

Джан прикова за миг изпитателен поглед в него, за да разбере дали е искрен. Видя само правилните му, изваяни черти и спокойните сини очи, които бе забелязала най-напред. Дори и да я заблуждаваше, правеше го майсторски, без да проличи.

— Добре — съгласи се тя. — Щом така желаеш — вероятно искаше да помогне на приятелката си. Може би дори я харесваше. Каквато и да бе причината, реши да приеме предизвикателството. Какво ѝ бе останало да губи? — Повиках такси преди около десет минути, всеки момент трябва да пристигне.

— Чудесно — каза Стефан. Усмихна се на Джан и се наведе да вземе своята и нейната чанта.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Татко, хайде идвай, баба каза, че вечерята е готова.

Рори се отдръпна от прозореца на „Гъли Котидж“, който бе с изглед към голямата къща, и погледна Флора. Бе закрепил салфетка за хранене за яката на блузата си, а около устата ѝ имаше следи от кетчуп.

— Само с доматиен сос ли се нахрани?

— Не.

Тя решително поклати глава.

— Флора, сигурна ли си?

— Да.

Рори я последва в кухнята и забеляза, че покривката на масата е окапана с кетчуп.

— Пак си е развалила апетита с това — обърна се той към майка си.

Фей Галахър извърна глава.

— С какво?

— С кетчуп.

— О, Рори, няма нищо! Всички деца обичат кетчуп — снизходително се усмихна на Флора. — Аз също, да си призная, особено с панирани рибни пръчици.

Рори се засмя:

— Не я поощрявай.

— Не я поощрявам — отвърна Фей. — Говоря сериозно. Между другото — обърна се към него с две пълни чинии в ръце, — какво толкова интересно има в „Тънсбри“ тази вечер? Откакто се прибра, не си откъснал очи от прозореца.

— Кейт — отвърна той.

Фей сложи на масата двете чинии и се върна за своята.

— Флора, изми ли ръцете си?

— Да.

— Какво ѝ е на Кейт?

— Не зная, лампите не светят, а получи лоши новини тази сутрин. Аз...

— Хапни и нещо друго, Флора, не яж само кетчуп — каза Фей.
— Ти какво, Рори?

— Надявам се, че не стои сама и отчаяна на тъмно.

— Толкова лоши ли бяха новините?

— Много лоши.

— Може да се е върнала в Лондон.

— Да, може.

— Къде се намира Лондон?

— Лондон е голям град, Флора — каза Рори и се запита дали някога ще успее да проведе сериозен разговор в тази къща, без да бъде прекъсван. — Също като онзи в приказката за малката полярна мечка, помниш ли?

— Да. Може ли да си взема още малко кетчуп, моля?

— Първо изяж картофите, а после можеш да си вземеш още малко.

— Защо не отидеш да видиш дали е добре? — Фей престана да се храни и се наведе към Флора. Взе лъжицата от ръцете на момиченцето и гребна малко грах и картофено пюре. — Яж — каза тя.
— Мисля, че няма смисъл да стоиш тук и да се терзаеш.

— Не се терзая, мамо.

— Какво значи да се „терзаеш“?

— Да се тревожиш. Вземи си малко от пилето.

Рори погледна за миг към майка си и Флора, после сложи ножа и вилицата в чинията.

— Всъщност права си.

— Както винаги.

— Да, както винаги — усмихна се той. — Притеснявам се и ето, скачам и отивам да проверя дали е добре.

— Добра идея.

— Какво значи „добра идея“?

Фей погледна към Рори, а той се усмихна и се наведе да целуне Флора по косите.

— Какво означава „добра идея“, татко?

— Престани да питаш — каза й. — Хайде, изяж си вечерята.

— Къде отиваш?

— Просто излизам за малко. Ще се върна да те изкъпем във ваната.

— Може ли да дойда с теб?

— Не, изяж си вечерята.

Рори се изправи и взе палтото си от закачалката.

— Защо не мога да дойда?

Той се облече и каза:

— Защото ако дойдеш, няма да можеш да хапнеш от ябълковата торта и сладоледа на баба си.

— Ябълкова торта? — Флора се обърна към Фей: — Има ли ябълкова торта, бабо?

— Чао — извика Рори, докато излизаше, но никой не му отговори. Последното, което чу, бе майка му да казва:

— Не, само след като хапнеш от това чудесно пюре и от пиленото, хайде...

Рори се усмихна, щракна фенерчето и се запъти към голямата къща.

Когато пристигна, сградата бе тъмна и пуста и това го разстрои. Не бе сигурен какво би направил, ако откриеше, че Кейт се е върнала в Лондон. Не можеше да си представи, че би си тръгнала, когато „Тънсбри“ има толкова неразрешени проблеми. Но забеляза, че задната врата не е заключена, и разбра, че все още е тук. Влезе, светна лампата и се запъти към кухнята. Това бе любимото място на Кейт и ако не беше си легнала, вероятно щеше да я открие там. Отвори вратата, насочи светлината на фенерчето, бързо огледа стаята и я зърна. Бе захлупила глава върху масата, наметнала палтото на раменете си, и спеше дълбоко. Рори прекоси антрето, взе едно одеяло от скрина и се върна в кухнята. Разгъна го възможно най-внимателно и я зави. После светна лампата, та ако се събуди, да не бъде на тъмно. Обърна се и излезе. Тъкмо затваряше вратата след себе си, когато Кейт извика:

— Рори, ти ли си?

Той се върна обратно в стаята.

— Съжалявам, не исках да те будя.

Тя вдигна глава и разтърка очите си.

— Няма нищо. Спя от доста време — каза. За първи път през последните дни не изпита раздразнение при вида му. — Благодаря за това — загърна се с одеялото. — Умирах от студ.

Рори остана до вратата. Искаше му се да стои на разстояние. Кейт току-що се бе събудила и изглеждаше точно така, както си я спомняше — замаяна, обърквана и толкова секси, че сърцето му замря. Бе така смутен от силата на чувствата си, че изпита неудържимо желание да избяга. Но тя попита:

— Няма ли да влезеш?

Той машинално сви рамене и отвърна:

— Да направя ли чай?

— Мисля, че имам нужда от по-силно питие — каза Кейт.

— Ще погледна в килера. Сигурно там ще се намери нещо — изправи се, протегна се и все още наметната с одеялото, се запъти натам. — Коняк за сладкиши? — провикна се. — Малко мътна домашна бира или ето това... — надникна през вратата. — „Тънсбри Ориджънъл“ — каза с бутилка в ръка. — Мисля, че е джин. Ще свърши ли работа?

Рори кимна и тя се върна в стаята. Чудеше се как да разбира тази внезапна промяна у нея. Преди малко не можеше да търпи присъствието му, а сега му предлагаше питие. Колебливо застана в другия край на кухнята и я проследи с поглед.

— Чудя се в какво да го налеем — каза Кейт. — Мисля, че лесно ще намеря нещо. Ще го разреждаме ли?

— Кейт?

Тя търсеше чаши около мивката и не се обърна.

— Ммм?

— Кейт, каква е тази промяна у теб?

Прекъсна търсенето и без да го погледне, каза:

— Чист егоизъм. Боя се, че не искам да бъда сама, не и тази вечер — обърна се с две чаши в ръце, избягвайки погледа му, докато се приближаваше. — Мисля, че няма лед — каза. Сложи бутилката на масата и седна. — Все едно — отстрани бандерола, завъртя капачката и я отвори. — Да пийнем! — без колебание напълни чашите, побутна едната към Рори и докато той сядаше, отпи голяма глътка от своята. — Ммм! — протегна ръка към бутилката, взе я и я погледна. — Не е лошо. Всъщност е доста приятно. Има вкус на билки и малко прилича

на ликьор. Знаеш ли, смятам, че е по-добро чисто. Етикетът също е чудесен. Откъде ли се е взело? Навярно...

— Кейт?

Вдигна поглед към него и сложи бутилката обратно на масата. Настъпи кратко мълчание, след което каза:

— Искаш да знаеш как ще постъпя, нали?

— Мисля, че поне трябва да поговорим — той отпи глътка джин.
— Нужно е да се посъветваш и с други хора, Кейт, и честно казано, считам, че много скоро трябва да вземеш решение.

— Знам — Кейт пресуши чашата си, напълни я отново и отпи още глътка, преди да продължи: — Трябва да бъдеш търпелив с мен. Научих всичко това едва днес и все още се опитвам да го проумея. Но...

Потопи пръст в питието и с пронизително стържение го прокара по ръба на чашата.

Рори сложи ръка върху нейната и я спря.

— Кейт, поговори с мен!

Тя издърпа ръката си и я отпусна в скута си.

— Доста мислих — продължи — и смятам, че всичко това е жестока ирония. Имам предвид живота си.

Той втренчи поглед в нея.

— По ирония на съдбата, ти се обвърза с Алис, защото носеше твоето дете и отчаяно искаше да бъде майка, въпреки факта, че това щеше да разруши нашето щастие. Но тя напусна и двамата ви, изоставяйки детето, на което толкова държеше. А сега и „Гънсбри“ — моето наследство, което, честно казано, не съм сигурна дали желаех. Вероятно щях да реша да го продам на някого, който би се грижил за него. Днес разбрах, че има вероятност да ми го отнемат и не мога да понеса мисълта, че би могло да се случи.

Отпи още глътка джин и тресна чашата на масата.

— Това означава ли, че искаш да запазиш „Гънсбри“?

— Не знам — тя поклати глава. — Как бих позволила на някого като онази Ингръм да се разпорежда тук и да вземе това, което Лио обичаше и с толкова усилия се опитваше да съхрани? Те ще го получат на безценица, ще го разпродадат на отделни апартаменти или нещо също толкова ужасно, а аз ще трябва да изплащам непосилния заем. Господи, Рори! — посегна към бутилката и наля по

още една чаша джин. — Но как, как да го задържа? Това е невъзможно! Да се заема с някакво бизнес начинание? Да увеличи приходите си? Всъщност ти вече си използвал всевъзможни начини да се справиш. А аз как да постъпя?

— Не зная, Кейт. В момента нямам никакъв отговор, но ако това е желанието ти, действай.

— Поемам страхотен риск.

Рори помълча известно време, после попита:

— А Хари? Той ще те подкрепи, нали?

Тя сви рамене, прехапа устни, отпи глътка джин и избегна погледа му.

— Кейт?

— Хари си замина — равнодушно каза тя. — Не иска да се замесва.

— О, разбирам! — Рори остана загледан в нея няколко секунди. — Добре ли си?

Не му отговори веднага.

— Класически случай — каза тя накрая. — За втори път съм изоставена от мъж и търся утеха от първия, който някога също ме отблъсна — после сви рамене: — Но наистина съм добре. Забрави ли, че съм свикнала да бъда захвърляна в навечерието на сватбата? Вече съм го преживявала.

— О, за Бога, Кейт! — внезапно избухна Рори. Беше изпитал измамно чувство на спокойствие, мислейки, че тя най-накрая се е вразумила, но ето че само след няколко минути разговор пак започваше да се заяжда с него, да напомня отново и отново за миналото. — Кога най-сетне ще оставиш всичко това зад гърба си и ще продължиш живота си?

— Какво мислиш, че правех през последните четири години? — каза Кейт с раздражение. — Със сигурност не съм ронила сълзи над суфлетата си.

Размениха гневни погледи, после Рори забеляза, че тя потръпва въпреки палтото и одеялото.

— Студено ти е, трепериш — каза той, забравил за негодуванието си.

Гневът на Кейт също се бе уталожил и тя отвърна:

— Краката ми са премръзнали. Намокриха се, когато се разхождах из имението, и сега ги чувствам като парчета лед.

— Дай да видя — Рори се наведе и сложи единия ѝ крак върху коляното си. Тя понечи да го издърпа, но топлината на ръцете му я спря. — За Бога, Кейт, не се шегуваш! Обувките и чорапите ти са подгизнали — свали едната ѝ обувка и започна да разтвива стъпалото. — Трябва да събуеш чорапите. Така краката ти никога няма да се стоплят — тя отново затрепери. Рори запретна крачолите на джинсите ѝ, свали мокрите чорапи и изведнъж младата жена почувства, че настръхва при допира му. Нежно разтри пръстите ѝ и ги стопли. Често го бе правил, когато бе малко момиче. Беше съвсем естествено, но същевременно му подежда така възбуждащо, че дъхът му спря. — Другият крак, моля — каза Рори. Кейт го повдигна и той повтори процедурата. — По-добре ли си?

— Малко — отвърна тя.

Отпусна крака ѝ на пода и се изправи.

— Ще ти донеса други чорапи от шкафа. Ще те стоплят по-добре.

— Не — каза Кейт, — не ме оставяй сама.

Той я погледна и отново седна. Наведе се, развърза обувките си, свали ги и събу чорапите си.

— Ето, тогава вземи моите.

Тя се усмихна.

— Не си забравил старите си навици — в апартамента си имаше пълно чекмедже с чорапи, взети назаем от Рори. Не бе събрала смелост да ги изхвърли. Взе чорапите, обу ги и каза: — Благодаря, имаш право. Веднага се стоплих — наклони глава назад, притвори очи, внезапно замаяна от джина.

— Трябва да разредем това питие — каза той и я погледна. — Иначе ще се напием.

Кейт отвори очи и се раздвижи на стола.

— Ще взема нещо.

— Не, не се безпокой. И аз мога да намеря...

Едновременно се изправиха. Кейт се олюля, замаяна от джина, а Рори бе с развързани обувки. Сблъскаха се, той леко загуби равновесие, политна напред, обувките му се изхлузиха и за да не падне по очи, сграбчи каквото му попадна, а най-близо бе Кейт.

Препъвайки се като непохватни танцьори на танго, двамата се строполиха до стената. Кейт се озова в обятията на Рори и за миг затвори очи. Тогава той я целуна. Не беше толкова изненадана, почти очакваше тази целувка, но въздействието ѝ бе поразително. За момент бе изумена от начина, по който откликна тялото ѝ, от физическата наслада, която изпита. Отвори очи и погледна лицето на Рори.

Миг след това се върна към действителността. Рязко се отдръпна и извика:

— Какво правиш, по дяволите?

Обърна му гръб така внезапно, че той силно се блъсна в масата.

— Какво искаш да кажеш с това „какво правиш“? — изкрещя Рори. Усещаше пронизваща болка от удара в ръба на масата. — Целунах те и не усетих особена съпротива от твоя страна.

— Съпротива? И какво от това? — Кейт се отдалечи от него и отиде до другия край на кухнята. — Излез оттук! — процеди тя през зъби. — Хайде, изчезвай!

— Да изчезвам? Какво толкова съм направил? Ти ме изкуши за тази целувка, разнежи ме...

— Нищо подобно не съм направила! Това е типично за теб, нали? Типично! Да преиначаваш нещата както ти харесва и да се възползваш. Господи, колко ме отвращаваш! — смутена и разстроена, Кейт се върна до стената и се облегна на нея. Как бе дръзнал да си въобрази, че ѝ се иска да я целуне? След всичко, което ѝ бе причинил? — Искам да се махнеш оттук и от имението — изкрещя тя отново.

— И от имението ли?

— Възможно най-скоро! Не ме е грижа какво е искал Лио, просто желая да стоиш далеч от мен, далеч оттук. Хайде, разкарай се!

Рори стоеше безмълвен и втренчено я гледаше.

— Не говориш сериозно, нали, Кейт?

— Разбира се, че говоря сериозно! Защо, по дяволите, да не е така?

Беше толкова разгневена, че кръвта нахлу в главата ѝ и запулсира.

Рори стоеше неподвижен, все още с поглед, вперен в нея, недоумявайки какво става.

— Хайде — извика тя. — Изчезвай!

Силният ѝ глас го накара да се опомни и той се наведе да завърже обувките си. После отиде да вземе палтото си. Не бързаше, движенията му не издаваха страданието, което изпитваше. Свали палтото от облегалката на стола, облече го и се отправи към вратата, която все още бе отворена. Навън коридорът тънеше в мрак. Искаше му се отново да погледне към Кейт — само да зърне лицето ѝ, за да се увери, че наистина мисли така, — но гордостта му не позволи да го стори.

Без да каже нито дума повече и без да погледне назад, Рори излезе от кухнята и се запъти по коридора към задната врата, преди Кейт да успее да се съвземе.

В къщата цареше злокобна тишина, а по стените пробягваха призрачни сенки. Кейт се свлече на пода и се сви на кълбо. Тогава в тъмнината отвън се чу пронизителен звън, който сякаш раздра хладния влажен въздух. Вдигна глава, изправи се и с мъка се придвижи по коридора, прекоси антрето и се озова в кабинета. Не беше запалила лампите, защото не можеше да понася светлината. Вдигна слушалката само за да прекрати този ужасен шум, доближи я до ухото си и промърмори:

— Ало?

— Кейт? Кейт, скъпа, мама е — последва мълчание и Адриана попита: — Кейт, добре ли си, детето ми?

— Не — избухна тя. — Всичко тук е ужасно, просто ужасно, и наистина не знам какво да правя — гневът ѝ премина в сълзи, които се стекоха по лицето ѝ.

— Само се успокой, Кейт, скъпа, успокой се! — от другата страна на линията Адриана запали цигара и протегна ръка към чашата с вино. Бе доволна, че наруши навика си никога да не се обажда в „Тънсбри“. — Поеми си дълбоко дъх, скъпа — опита се да я предума тя. — Седни и ми разкажи всичко. Познавам тази къща доста отдавна и съм напълно сигурна, че знам какво трябва да се направи.

Час по-късно в апартамента си на улица „Реноар“, в парижкия квартал Паси, Адриана се зае с досадното занимание да опакова багажа си. Мразеше да се подготвя за пътуване до Лондон, защото по отношение на модата англичаните бяха твърде консервативни в

сравнение с французите, а в гардероба ѝ вече нямаше подобни дрехи. Трябваше да си набави няколко тоалета от магазините „Н. Пийл“ веднага щом пристигне и да обиколи набързо „Симпсън“ и „Харви Никс“. Всичко това бе много отегчително, но Адриана не изпитваше особено раздражение, защото желанието ѝ да бъде близо до Кейт бе изместило на заден план всички останали чувства.

Внимателно изваждаше нещата си от чекмеджетата, слагаше ги върху леглото и ги отмяташе в списъка. Беше педантична: с каквото и да се заемеше, вършеше го както трябва, изпипваше го до най-малката подробност. Когато стягаше багажа си, правеше няколко списъка. Пъхваше ги в купчините грижливо сгънати дрехи, които проверяваше по два пъти, преди да бъдат подредени в куфарите. Обикновено някой от персонала вършеше това, докато тя ръководеше цялата дейност. Но тази вечер нямаше никого на разположение, защото решението ѝ да замине бе импулсивно. Докато приготвяше костюма, новите чорапи, обувките и бельото, с които щеше да пътува, чу, че външната врата се затваря, прекоси стаята и извика на Пиер:

— Скъпи, в спалнята съм — ослуша се няколко секунди, чу го да разговаря с домашната прислужница и докато чакаше той да влезе, продължи с приготовленията. Когато вратата се отвори, Адриана хвърли бегъл поглед натам и каза: — О, Пиер, скъпи! Ето те и теб! Няколко пъти се опитах да ти съобщя...

— Къде тръгваш по това време, Адриана?

Тя умееше да се изчервява, когато пожелае. Прекрати заниманието си и седна на ръба на леглото.

— Кейт ми се обади по телефона тази вечер — преиначи леко истината. — Изпаднала е в ужасно положение и мисля, че има нужда от мен. Въпреки че се бях зарекла да не стъпвам в онази стара порутена къща, не мога да остана в Париж. Трябва да замина за Лондон, за да бъда по-близо. Наистина ме разбираш, нали?

Пиер свали сакото си и го хвърли на дивана. По-късно някой щеше да го закачи вместо него.

— Това е рядка проява на майчинска загриженост, Адриана — каза той. — Просто поразително!

— Не бъди саркастичен, Пиер. Може и да не съм от най-грижовните родители, но винаги се отзовавам, когато дъщеря ми има нужда от мен.

Той премести сакото си и седна.

— Адриана, току-що прекъснах почивката си, за да дойда при теб в Париж. Нима очакваш да те последвам и в Лондон? — тя сви рамене. — Е, как е Кейт? Винаги ми е правила впечатление на много способна млада жена.

— Пак онази проклета къща — избухна Адриана. — Лио я е завещал на нея, заедно с огромен дълг и Рори Галахър в добавка — изправи се и стисна юмруци. — Проклетият Лио! Не трябваше той да наследява „Тънсбри“, беше абсолютен некадърник! Правеше цветни градини, вземаше заеми за всевъзможни глупави проекти за бързо забогатяване и в крайна сметка фалира. Грандиозно, бих добавила. И на всичкото отгоре, в завещанието си настоявал Рори Галахър да остане управител. Не стига, че Кейт трябва да се справя с толкова много неща, да се бори с кредиторите и фалита, а ще ѝ се налага всеки ден да се среща с този негодник — обърна се към тоалетката, взе четката за коса и заплашително я насочи към Пиер. — Обещах ѝ да я избавя от заемите, ако просто се отърве от имението и Рори и се погрижи за собствения си живот — Пиер спокойно се изправи и взе четката от ръката на съпругата си, преди някой да пострада. После отново седна и продължи да я слуша. — Но тя иска да задържи къщата и да се заеме с бизнес и именно затова мисля, че трябва да отида. Няма да допусна да се залови с нещо, за което ще съжалява до края на живота си. Казах ѝ: „Кейт, няма да ти дам пари назаем, за да постъпиш като глупачка, както направи Лио. Избави се от всичко това, докато все още имаш шанс!“ Казах ѝ...

— Адриана? — тя си пое дъх и го погледна. — Адриана, не си ми казала, че Лио е оставил къщата на Кейт, а не на теб.

Тя сви рамене и извърна глава, така че Пиер да не види израза на лицето ѝ. После презрително махна с ръка.

— Не мислех, че е толкова важно.

Но Пиер познаваше съпругата си много по-добре, отколкото тя предполагаше. Знаеше всичко за нея. Беше се научил да усеща кога не е искрена с него, да предвижда реакциите ѝ и да бъде предпазлив.

— Разбира се — каза той. — Защо да е важно.

— Точно така.

Тя се обърна към него, лицето ѝ бе спокойно, но му се стори, че в очите ѝ проблясват гневни пламъчета.

— Е, кога тръгваш?

Адриана се усмихна:

— Знаех си, че ще ме разбереш.

Приблѝжи се до него, наведе се и го целуна по бузата.

— Нима не съм те разбирал винаги? — попита той.

Докосна лицето му с красивата си, нежна и удивително гладка за възрастта ѝ ръка и каза почти искрено:

— Да, наистина е така — после се изправи. — Е, идваш ли с мен?

Но Пиер поклати глава:

— Не, сега не мога — беше му по-лесно да наблюдава Адриана от разстояние. — Може би след седмица-две.

— Когато решиш — отговори тя.

По кожата му — там, където го бе докоснала — останаха леки следи от аромата на парфюма ѝ. Върна се до купчината дрехи и продължи с приготовленията си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джан Ингръм влезе в сградата, където се намираха офисите на „Ингръм-Лоуд“, бавно прекоси мраморното фоайе, приближи се към асансьора и го извика. Беше закъсняла, асансьорът се бавеше цяла вечност и при други обстоятелства може би щеше да изтича нагоре по петте редици стъпала и да пристигне няколко минути по-рано, но днес не го направи. Внимателно сложи на пода до себе си двете торби с покупки от „Харви Никс“, извади брой на списание „Вог“ и дочете статията, която бе започнала в таксито на път за фирмата. Дори не си направи труда да погледне часовника. Закъсняваше много, беше отсъствала почти половината сутрин, но в края на краищата можеше да си го позволи. Сама си бе началник.

Докато асансьорът се изкачваше към петия етаж, тя прибра списанието, оправи косите си, разрошени от студения вятър навън, и леко начерви устните си. Слезе на етажа, на който бе „Ингръм-Лоуд“, и се усмихна на администраторката — ново момиче с безупречна външност на двадесет и няколко години. Реши веднага щом стигне, да се обади в трудовата борса. Сигурно имаше кандидатки за работа в позряла възраст. Продължи бавно по коридора към офиса си, без да се притеснява от факта, че е пуст, защото в момента течеше сутрешното заседание, което изобщо не я интересуваше. Отвори вратата и влезе вътре.

Остави чантите си на пода пред бюрото, прерови набързо пощата и позвъни на секретарката си.

— Добро утро, Моли. Би ли ми донесла чаша кафе, ако обичаш?... Да, зная, че пропуснах заседанието, но съм сигурна, че Дънкан ще ме уведоми за по-важните решения, благодаря.

После седна, разсеяно отвори няколко писма и хвърли бегъл поглед към папката с документите на „Гънсбри Хаус“ върху бюрото. Телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката.

— Да, Моли? О, разбира се, свържи ме — усмихна се и зачака. — Стефан! Здравей, как си? — заигра с жицата на телефона и я уви

около пръста си. — Да, чудесно, благодаря... Не, не съм, току-що влязох, но тя е на бюрото ми, мислех да я прегледам малко по-късно — освободи пръста си, отвори папката и хвърли поглед върху първата страница. — Не, още няма решение — засмя се. — Разбира се, че правя това, за да те накарам да останеш още малко на телефона. Каква друга причина би могло да има? — Джан затвори папката. — О, да, разбира се, ще те уведомя. Може ли да ти се обадя на мобифона? Добре — отново се засмя тя. — Не съм сигурна. Трябва да помисля още едно денонощие, но все пак ти благодаря... Добре, благодаря, че се обади. И на теб. Чао!

Затвори, посегна към чантата си и извади цигарите и пудриерата. Погледна отражението си в огледалото, докосна леко с пръсти ъгълчетата на устните си, където червилото се бе размазало, и извади цигара от кутията. Запали я, седна отново на стола и дълбоко всмука дима. За първи път от дълго време насам се почувства спокойна. Да, щеше да прегледа папката с документите на „Тънсбри“ и твърде вероятно щеше да направи нещо по въпроса просто защото желаше. Защото Кейт Дауи ѝ бе направила силно впечатление. Беше ѝ отворила очите за същността на бизнеса, с който се занимаваше. Разбира се, от значение бе и това, че искаше да помогне на Стефан и да натрие носа на Дънкан, но не тази причина бе най-съществената. Един час във влака от Лондон до Чартуел и незначителният факт, че бе привлякла и задържала вниманието на млад мъж, бяха достатъчни да възвърнат самоувереността ѝ. Животът често е изпълнен с дребни жестове, които имат силно въздействие, и в нейния случай бе точно така. Щом познатият глас на Дънкан, с присъщата му невъздържаност, достигна до малкия ѝ офис, Джан вдигна глава и се усмихна. Седмица по-рано не би реагирала така.

След миг вратата се отвори с трясък и Дънкан Лоуд нахълта вътре.

— Какво става с теб, по дяволите? — попита той.

— Не е твоя работа — предизвикателно отвърна Джан. — Но от учтивост ще ти кажа. Аз...

— Имаш нова прическа!

— Колко мило от твоя страна, че забеляза.

Джан докосна лъскавите си боядисани коси, които за първи път бяха подстригани от стилист, вземащ изключително скъпо в луксозен

лондонски салон, и се усмихна. Щом видя израза на лицето му, реши, че всяко похарчено пени си е струвало.

— Прекалено къса е.

— Да.

Преди косите ѝ бяха накъдрени и изглеждаха ужасно, а сега бяха подстригани по последна мода. Прическата ѝ отиваше и я подмладяваше с няколко години — и тя го знаеше. След като се бе подстригала, бе похарчила цяло състояние за грим на щанда на „Боби Браун“, за нови дрехи и шест комплекта екстравагантно, изключително сексапилно бельо. В момента бе сложила ефирни черни бикини и сутиен, обточени с дантела, и макар да бе закръглена, с доста сбръчкана кожа, не можеше да се отрече, че ѝ стоят добре. А бяха и изключително приятни за носене. Какво бе казала продавачката в „Ригби и Пилър“? „Когато жената носи бикини, които биха вкарали в изкушение дори папата, се чувства изключително уверена.“ „Права е, за Бога!“ Джан се усмихна по-широко.

— Какво смешно има? — Дънкан се придвижи до бюрото и седна на ръба.

Тя забеляза, че леко накуцва.

— Нищо особено — отвърна му. — Какво е станало с крака ти?

Лицето му пламна.

— Разтегнат мускул — промърмори той и погледна към купчината неотворени писма.

— Разтегнат мускул? Как стана това? Дънкан, за Бога, единственият спорт, за който те бива, е панаирджийски футбол — забеляза как изражението му стана още по-гневно. Вчера това може би щеше да я разстрои, но днес само разпали любопитството ѝ. — Хайде, изплюй камъчето!

Той безцелно започна да рови в купчината писма.

— Аеробика — промърмори Дънкан, без да вдигне поглед.

— Аеробика? — Джан внезапно избухна в смях.

Мъжът се изправи и тръсна писмата върху бюрото.

— Хайде, продължавай да се смееш! Само защото не искам да свърша на буницето, както повечето си връстници, защото искам да се погрижа за себе си, да изглеждам добре и да се чувствам добре.

— Но, Дънкан — извика тя, — аеробика, с лъскаво леопардово трико! — изхълца и с голямо усилие овладя смеха си. — Искам да

кажа, нима това е в стила ти?

Дънкан смутено пристъпи от крак на крак. Болката в разтегнатия мускул бе толкова силна, че трябваше отново да седне. Джан наистина имаше право. Всъщност той мразеше физическите упражнения. Беше с двадесет години по-възрастен от инструктора в спортната зала — млад австралиец с добре оформени мускули, облечен в черно трико — и притежаваше едва четвърт от издръжливостта на останалите в групата. Не би се чувствал толкова зле, ако не бе напрегнал крака си твърде много по средата на тренировката и не се бе наложило да излезе, накуцвайки, от студиото, зачервен и потен, докато останалите подскачаха и се поклащаха в такт. Инструкторът, красив като Адонис и мускулест като Кинг Конг, се бе провикнал: „Не се отчайвай, приятел, следващия път опитай в групата за начинаещи!“ — и Дънкан бе почувствал, че става за смях. След като си тръгна, реши, че никога не би допуснал отново да изживее нещо подобно. Но не разказа всичко това на Джан, а добави:

— Всъщност бях доста добър — взе броя на „Вог“, преди тя да продължи да го разпитва. — Какво е това? — попита я. — И ти ли искаш нов имидж?

Джан сви рамене.

— Просто ми писна да чета „Файненшъл Таймс“ — каза тя. — А, щях да забравя, какво стана на сутрешното заседание?

Настроението на Дънкан се промени и изражението му стана по-ведро.

— Имението „Гънсбри“ — отвърна той. — Как се справи в събота? Беше включено в дневния ред тази сутрин.

Тя избегна погледа му.

— Чудесно! Ще получиш доклада ми до края на седмицата.

— Доклад до края на седмицата? Хайде, Джан, можеш да ми кажеш и сега, за Бога!

Дънкан се усмихна, но тази хладна усмивка ѝ бе добре позната.

— Трябва да се свърши още работа, да се направят някои изчисления, такива неща...

— Престани да шикалкавиш, Джан! Всички цифри са ми известни, няма какво друго да се прави. Искам този заем да бъде обявен за просрочен. Аз...

— Ти искаш да бъде обявен за просрочен?

— Знаеш какво имам предвид, Джан. Нуждаем се от тази сделка. Репутацията ни ще пострада, ако я оставим неуредена.

Той бегло погледна към секретарката на съпругата си, която бе влязла в офиса, без да почука.

— Кафето, Джан — Моли заобиколи Дънкан и сложи чашата и чинийката на бюрото. Работеше за Джан от пет години и ѝ бе изключително предана. Смяташе, че Дънкан се държи ужасно и ѝ хрумна, че сега ѝ се удава изключителната възможност да му го покаже.

— Господин Владимир отново се обади, Джан. Казах му, че си на заседание и ще се освободиш след няколко минути.

Докато изричаше това, гневно погледна към Дънкан.

— Владимир — поправи я Джан. Произнесе полското име без затруднение и Дънкан я изгледа втренчено. Беше го изрекла много пъти през нощта, дори в съня си, и не бе изненадана, че сега прозвуча така добре. — Стефан Владимир. Ако позвъни пак, би ли ме свързала веднага?

Моли кимна и със самодоволна усмивка напусна стаята.

— Да не те задържам тогава — мъжът се изправи. — Щом очакваш обаждане — раздразнението му бе очевидно. Тя изпита леко задоволство. — Джан, сделката с „Тънсбри“ трябва да бъде уредена бързо — каза той. — Не искам да тежи на плещите ни като воденичен камък.

— Закъде си се разбързал? — попита го тя. Въпросът ѝ бе искрен, не бе изречен само за да го подразни. Заемът наистина бе голям, но бизнесът им вървеше добре и нямаше място за паника. — Казах, че ще бъда готова до края на седмицата. Няма причина да пришпорваме нещата, нали?

— Щом казвам, че трябва да я уредим, значи трябва — гневно заяви Дънкан.

— Задръж, почакай малко! — Джан също повиши тон, въпреки че обикновено не бе в стила ѝ да отвръща със същото. — С кого мислиш, че разговаряш, по дяволите? Аз не съм... — но телефонът иззвъня и тя не довърши изречението. За миг и двамата го погледнаха, после Джан вдигна слушалката. — Стефан? Да, да, получих съобщението ти. Какво мога да направя за теб, разговаряхме само преди няколко минути — усмихна се. — Обяд? Днес? — прегледа

дневника си и когато стигна до страницата за деня, каза: — Чудесно! Къде и в колко часа?

Дънкан остана неподвижен няколко секунди. Не знаеше как да разбира тази внезапна промяна у съпругата си. Не желаше да слуша повече уговорките ѝ за срещи и се отправи към вратата. Изгледа Джан, видя как лицето ѝ засия и сякаш се подмлади. Обърна се и излезе от стаята. И докато вървеше обратно към офиса си, ядосан от нейната внезапна самонадеяност, усети, че болката в разтегнатия мускул значително се усилва.

Рори зави с разнебитения стар ленд роувър към задния двор на „Тънсбри Хаус“ и изключи мотора.

— Флора — каза той и отвори вратата от своята страна, — стой тук, докато аз се отбия за малко вътре. Няма да...

— Но, татко, искам да дойда да видя мисис Ейбъл.

— Връщам се след две минути, Флора — скочи от колата. — Стой тук!

— Татко, моля теее!...

Рори гневно се обърна, после хлопна силно предната врата и се запъти към задната. Отвори я, разкопча предпазния колан на дъщеря си и ѝ помогна да слезе.

— Защо ли съм толкова добър с теб, млада госпожице?

Но детето не му обърна внимание. Скочи, втурна се към къщата и извика:

— Мисис Ейбъл, мисис Ейбъл!

Изчезна вътре, преди той да успее да се опомни.

— Флора! — Кейт престана да мие съдовете и се отдръпна от мивката, когато момиченцето връхлетя в кухнята и се спусна към мисис Ейбъл. Имаше ужасен махмурлук, начални симптоми на настинка и се чувстваше безкрайно объркана, разстроена и нещастна.

— Здравей, Флора, скъпа — каза мисис Ейбъл с облекчение, че бе настъпило временно разведряване на мрачната атмосфера, която цареше в кухнята. — Колко хубаво изглеждаш с тази рокля!

— Това не е рокля, а сукман.

— О, извинявай — усмихна се икономката, — каквото и да е, много е хубаво. Не беше ли на детска градина?

— Не, с татко си опаковахме багажа.

— Опаковахте си багажа? — погледна към Кейт, а тя само сви рамене.

— Да — продължи Флора, без да забележи, че мисис Ейбъл се натъжи. — Трябваше да напъхам всичките си играчки в голяма найлонова торба и татко каза, че мога да сложа три книжки и розовото плюшено мече в моето куфарче, но всичко останало трябва да поберем в чантите заедно с дрехите ми. Знаете ли колко са много... ей толкова! — Флора разпери ръце и погледна мисис Ейбъл. — Има ли сладки?

— Разбира се, скъпа. Ще донеса кутията — приближи се до шкафа, до който бе застанала Кейт, и отново попита: — Събират багажа си? Какво става тук, Кейт?

Тя поруменя. Тъкмо се чудеше какво извинение да измисли, когато чу как един стол изскърца по каменния под на кухнята и някой го затътри към мивката.

— Може ли да ти помогна? — попита тънко гласче.

— О... да! Защо не?

Флора се покатери на стола до нея и започна да навива ръкавите си.

— Да ти помогна ли? — попита я Кейт.

— Да, моля.

Запретна ръкавите ѝ високо над лактите.

— Благодаря.

Момиченцето потопи ръцете си в топлата сапунена пяна и посегна за гъба.

— Къде е баща ти? — запита мисис Ейбъл.

Беше разтревожена и продължаваше въпросително да поглежда към Кейт.

— Не знам — детето също погледна младата жена и направи гримаса. — Днес е много сърдит и още е облечен със същите дрехи, с които беше вчера. Ух, а краката му как миришат! — Въпреки лошото си настроение, Кейт се усмихна. — Той каза, че това е приключение. Аз обичам приключенията, а ти?

Флора я погледна въпросително с големите си ясни очи и Кейт изведнъж си спомни, че когато бе на нейната възраст и живееше с баща си, животът ѝ бе изпълнен с приключения. Местеха се от къща на къща, отсядаха у приятели, а многобройните чужденки детегледачки,

на чиито грижи бе поверявана, не се интересуваха от нея и не говореха езика ѝ. Кимна и каза:

— Когато бях малко момиченце, аз имах много приключения.

При тези думи сърцето ѝ се сви и спомените я натъжиха.

— Здравей, Рори, момчето ми — каза мисис Ейбъл и Кейт рязко се обърна. — Искаш ли чай?

— Не, благодаря, отбих се да видя Кейт.

Тя отново поруменя, Флора бе права. Рори все още бе облечен с вчерашните дрехи и очевидно бе спал с тях, ако изобщо бе мигнал.

— Кейт, искам да говоря с теб насаме — каза той. — Бихте ли наглеждали Флора, мисис Ейбъл?

— Разбира се.

— Кейт?

Тя хвърли бегъл поглед към детето, кимна, избърса ръцете си и се отдръпна от мивката.

— Къде отиваш? — извика Флора.

— В кабинета на Лио. Няма да се бавим — отвърна Рори.

Малката сви рамене:

— Добре тогава.

Рори отвори вратата, стори път на Кейт и излезе след нея. Докато затваряше, чу Флора да казва:

— Омръзна ми да мия съдове, мисис Ейбъл. Може ли да си взема от сладките, моля?

При мисълта за нея той почувства остра болка в гърдите.

Кейт застана до бюрото в кабинета на Лио и изчака Рори да влезе. Не бе останала и следа от снощния гняв. Смущение — да, както и болка, но сляпата ярост бе отстъпила място на тъга, която я обгръщаше като наметало. Обърна се, погледна го в лицето, докато влизаше, и изведнъж се сети за Флора.

— Кейт, исках да знаеш, че снощи събрах багажа и съм готов да замина още днес.

— О, аз...

— В багажника на ленд роувъра са счетоводните книжа, папките с документи, сметките и други — продължи той, без да ѝ даде възможност да каже каквото и да било. — Донесох ти ги и ако мога да ползвам колата, за да пренесем нещата си, ще ти върна ключовете заедно с тези от къщата по-късно следобед. Става ли?

Тя безмълвно кимна и той си пое дъх.

— Но преди да си тръгна, искам да ти кажа нещо. Искам да ме изслушаш и добре да помислиш. Това е всичко, за което те моля. Съгласна ли си?

Отново кимна. Бе започнала да чувства студ и обви ръце около тялото си.

— Кейт, снощи ми хрумна идея как да се справиш с проблемите на „Гънсбри“ и как може да се започне малък бизнес в имението. Виж — пхна ръце в джобовете си и избегна погледа ѝ, — знам, че не искаш да присъствам в живота ти. Показа го много ясно, разбирам те и го приемам. Но тази идея, ако е осъществима, наистина държа да участвам в реализирането ѝ — Кейт се опита да каже нещо, но Рори вдигна ръце и ѝ даде знак да замълчи. — Знам какво ще кажеш, но съм обмислил всичко. Няма да се налага да ме виждаш, може да се върнеш в Лондон и да оставиш аз да движа нещата. Няма да живея тук. Бих могъл да наема стаи за себе си и Флора в селото или да се върна у дома за известно време. Няма да е необходимо да се занимаваш с това, щом веднъж си дала съгласието си — пристъпи напред и тя инстинктивно се отдръпна. — Целта ми не е да се бъркам в живота ти, Кейт, честно. Бих го направил заради Лио, защото той обичаше тази къща и... просто защото прояви голяма щедрост към мен, когато имах нужда, и... — замълча за миг. — ... мисля, че това е дяволски добра идея и може да помогне.

Той я погледна за миг, а после извърна глава. Кейт потърси с ръка стола зад себе си и седна.

— Би ли ми казал каква е тази идея?

— Разбира се, но смятам, че първо трябва да поговоря с някои хора. Ако е осъществима и разбере това този следобед, бихме могли да я обсъдим.

Тя сведе поглед към ръцете си и в тишината чу тънко гласче, което повтаряше отново и отново: „Гатко каза, че ще бъде приключение.“

— Ще дадеш ли шанс на идеята ми, Кейт?

Младата жена вдигна глава.

— Да — каза, — разбира се.

Рори кимна, пхна ръцете си в джобовете, обърна се и понечи да си тръгне.

— Знаеш ли, опитвам се да разбера защо Лио остави тази къща на мен, а не на майка ми — рече Кейт и той се спря. — През последните няколко дни непрекъснато си блъскам главата и едва сега осъзнах каква е причината — отново сведе поглед. — Когато бях дете, след като майка ми ни напусна, с баща ми непрекъснато се местехме, особено през ваканциите. При приятели, роднини или в пансиони. Естествено стеите на баща ми в колежа не бяха място, където едно момиченце би могло да живее дълго време, и той непрекъснато ме залъгваше. Наричаше го „приключение“. Нямахме дом, не и като повечето хора. И тогава Лио ни откри. Бях на шест години и след първия уикенд, прекаран тук, винаги съм имала своя собствена стая — това бе моята къща. Лио не ходеше никъде, винаги бе тук и мисля, че осъзнаваше каква промяна е настъпила в детството ми — усмихна се за миг. — Разбира се, когато пораснах и опознах по-добре майка си, „Тънсбри“ вече не значеше толкова много за мен, но предполагам, че Лио винаги го е виждал като мой дом — отново се обърна към Рори: — Как бих могла да не се боря за него? Това е домът ми! А също и на Флора — той долови в гласа ѝ нотка на вина. — Слушай, дори ако тази идея не се окаже добра, не отвеждай Флора. Остави я тук, докато разберем какво ще стане с къщата — изправи се. Вълнението ѝ бе изчезнало и тя попита: — Става ли?

— Да, става — отвърна той. — Благодаря ти — не намери за необходимо да добави нищо друго. — Да се върна ли следобед?

— Да.

И без да каже нито дума повече, Рори излезе и остави Кейт сама в кабинета.

Стефан бе избрал за обяда ресторант, в който никога преди не бе идвал. За него бе важно да започне всичко на чисто. Пристигна рано, зае мястото си до прозореца и зачака да се появи Джан. Бе започнал да предлага компания на дами преди две години и половина. Оттогава бе видял какво ли не и вече нищо не можеше да го изненада, но трябваше да си признае, че днес чувстваше известно напрежение. Това бе втората му среща с Джан за по-малко от четиридесет и осем часа. Рядко му се случваше подобно нещо и бе изпълнен с почти момчешко вълнение. Едва бе събрал кураж да ѝ се обади. Все още не ѝ бе казал с

какво се препитава. Не бе намерил подходящ момент и не бе сигурен дали някога ще се осмели. Джан бе започнала да се превръща в нещо повече от обещаваща клиентка и ако трябваше да бъде честен със себе си, желанието му да помогне на Кейт бе само претекст.

Огледа се за сервитьора. Бе решил да поръча бутилка вино — нещо, което рядко правеше на обяд — когато я зърна да влиза в ресторанта. Изправи се, махна ѝ и щом забеляза усмивката ѝ, внезапно изпита чувство на облекчение, че бе дошла. Джан се приближи и той кавалерски издърпа стола ѝ.

— Изглеждаш чудесно! — бяха първите думи, които изрече.

— Така се и чувствам — отвърна тя. — Удивително е как харченето на купища пари се отразява на душевното състояние.

И двамата се засмяха, когато сервитьорът се появи да вземе поръчката им.

— Би ли пийнала вино?

— Да, малко.

— Бяло? Шардоне?

— Страхотно!

Стефан прегледа списъка на предлаганите вина и направи избор. Имаше опит, защото това бе част от работата му. Дамите желяеха той да поръчва вместо тях.

— Е, и?

Джан свали палтото си.

— Е, и? — отвърна тя.

— Благополучно ли се прибра в събота?

— Да.

— Слава Богу!

Двамата се засмяха и Стефан продължи:

— Наистина прекарах чудесно в събота — въпреки всичко, което се случи с Кейт.

Това не бяха празни приказки, изречени от любезност. След като се бяха върнали с влака, бяха вечеряли в ресторант и няколкото часа, прекарани заедно, бяха едни от най-хубавите, които Стефан помнеше.

— Аз също.

Последва мълчание, но то не бе тягостно. Просто в момента почувстваха нужда да помълчат. Джан извади пакета с цигари, запали

една и леко изпусна дима през крайчеца на устата си. Това бе невинен жест, но му се стори доста съблазнителен.

— Е, и? — отново попита той.

Джан се усмихна.

— Какво „е, и“? — сервитьорът донесе виното и прекъсна разговора им. Наля в чашите, сложи бутилката в съда за охлаждане и постави пред двамата по една папка с менюто. Джан побутна своята встрани, отпи глътка вино и каза: — За заема на имението „Гънсбри“ ли става въпрос?

Стефан бе искрено изненадан. Не бе забравил, но все още не смяташе, че е настъпил подходящият момент да спомене за това.

— Какво става с него? — попита той.

— Работата е много съмнителна. Мисля, че Дънкан крои нещо. Иска сделката да приключи веднага и изпадна в паника, когато забеляза, че я бавя умишлено. Това ми подсказва, че има нещо наум.

— Какво по-точно?

— О, не зная! Може би потенциален купувач, някакви планове за благоустройство, всичко би могло да бъде, Стефан. Той е много ловък играч.

Младият мъж сложи ръка върху нейната.

— Но неособено умен.

— Благодаря. Между другото, реших да протакам нещата, докато разбере какво става.

— Наистина ли? Как?

— Мисля, че бих могла да скрия някъде папката временно — остави цигарата и разгърна менюто. — Само за няколко седмици, за да дадем шанс на Кейт Дауи да стъпи на крака. Това искаш, нали?

— Какво?

— Искаш от мен да забавя малко нещата?

Стефан поне от благоприличие си даде вид, че е смутен.

— Ами да, но...

— Така си и мислех.

Въпреки че Джан бе подготвена за този момент и не хранеше илюзии за целта на всичко това, не можеше да не изпитва разочарование. Съсредоточи се върху менюто, за да избегне погледа на Стефан.

— Джан?

Очакваше горещо да ѝ благодари, без дори да вдигне глава.

— Джан, има едно „но“ — каза той. Тя впери поглед в ордьоврите, решила, че въпреки всичко, би могла прилично да се нахрани. — Исках да кажа, че не това е причината за този обяд, нито пък за прекараната чудесна вечер в събота.

Продължи да се взира в менюто.

— Джан, погледни ме, моля те!

Най-сетне вдигна глава.

— Слушай! — Стефан се поколеба за миг. — Джан, наистина ли си гладна или просто можем да пропуснем обяда, да отидем вкъщи и да се хвърлим в леглото?

В първия момент бе така шокирана, че почувства тръпки по цялото тяло. После внезапно се върна към действителността. „И така, услуга за услуга“ — помисли си тя и това я накара да се почувства стара, жалка и оскърбена.

— Благодаря за предложението, Стефан — каза, сграбчи цигарите и ги пхна в чантата си. — Вече не съм гладна.

Стана, облече палтото си и преди мъжът да успее да пророни дума или дори да протегне ръка да я спре, рязко се обърна и побягна.

— Джан — извика той след нея. — Джан! — но нямаше смисъл, вече бе напуснала ресторанта. — По дяволите! — каза Стефан на глас.

Поседя слисан няколко минути, после остави на масата банкнота от двадесет лири за виното и излезе. Навън се огледа в двете посоки с надеждата да я зърне, но от нея нямаше и следа. Пхна ръце в джобовете си и се отправи към метрото, но забеляза свободно такси и му махна.

— Пимлико, моля — каза той и се качи.

Но при мисълта да се прибере у дома сам изведнъж се почувства дълбоко потиснат.

Кейт бе в кабинета, когато по-късно следобед Рори се върна в къщата. Бе опитала да почете, но без особен успех. Стараеше се да не мисли какво би могло да се случи и какво не. Все още бе объркана и разстроена и изпитваше постоянна болка под лъжичката, което, ако не друго, бе признак за силно вълнение. Чу как Рори влезе и размени няколко думи с мисис Ейбъл, а после прекоси преддверието и се

отправи към нея. Опита се да отгатне по тона му в какво настроение е, но той говореше тихо, както винаги, и не успя да долови нищо.

— Кейт?

Вдигна глава и дъхът ѝ спря, когато го зърна на прага.

— Извинявай, малко закъснях. Забавих се, но не загубих времето напразно — приближи се до бюрото и стовари две найлонови торбички. Свали палтото си и го преметна върху облегалката на стола. Извади от торбичките няколко бутилки и ги подреди на бюрото. — Добре ли си? Изглеждаш уморена.

— Чувствам се чудесно — троснато отвърна Кейт.

Рори я погледна и тя почувства леко раздразнение, но не бе сигурна дали причината е в него или в самата нея.

— Добре — той обърна всички бутилки така, че да се виждат етикетите им, и за миг се отдръпна назад. — Открих, че в имението има дестилатор — каза.

— Дестилатор?

— Бил е използван за производство на джин преди около четиридесет години.

— Къде?

— Какво „къде“?

— Къде го откри?

— Под един навес близо до стария склад. Действително не е чак толкова далеч от къщата, което е напълно обяснимо.

— Накъде биеш?

— Ще ти кажа след малко — Кейт бе започнала да се безпокои, докато Рори прекоси стаята, отиде до шкафа и взе две чаши за уиски. — Подозирах, че може да е тук. Всъщност бях сигурен, че съм го виждал веднъж.

— Рори?

— Ммм? — беше донесъл чашите и развинтваше капачките на бутилките. — Готово. Ела насам, Кейт.

Тя не помръдна.

— Рори, защо е всичко това?

— Ще ти кажа след секунда. Ела, ела насам!

Тя неохотно се приближи и застана до него.

— Добре — започна той и свали капачката на първата бутилка. — О, почакай, имаме нужда от съд, в който да изплюваме, иначе ще се

напием — отиде до шкафа, взе стъклена купа и каза: — Това ще свърши работа — върна се до бюрото и наля по малко от бутилката в чашите. — Джин „Стандарт“, опитай!

Кейт взе чашата си, помириса питието и попита:

— Рори, за Бога! Каж ми какво става! Това някаква шега ли е?

— Не, не е шега, а идея, родила се тъкмо навреме. За начало ще дегустираме всичките марки. Съгласна ли си?

— Не, но... — тя отпи, задържа течността в устата си, за да усети вкуса ѝ, и я изплю. — Джин като джин — промърмори. — И какво от това?

— Ще ти кажа след малко — отговори Рори и наля от следващата бутилка. — Ето, опитай!

Тя взе чашата, отпи, задържа и отново изплю.

— Това е по-хубаво, какво е?

— „Бомбайски сапфир“ — чудесен, изключителен и скъп джин.

Ето.

Третата бутилка бе „Джин Супермаркет“.

Кейт почти веднага изплю.

— Има същия вкус.

Накрая Рори наля от последната.

— „Тънсбри Ориджънъл“ — каза той.

Кейт отпи, задържа в устата си и преглътна.

— Чудесен е — подаде чашата си. — Може ли още една глътка? — Галахър ѝ наля, после на себе си и двамата отпиха. — Чудесен е — каза Кейт. — Много приятен, лек и ухае на билки.

Рори допи питието и взе бутилката.

— Кейт — каза ѝ, — мисля, че от това може да излезе нещо — прокара пръсти по синьото гравирано стъкло до етикета. — Наистина смятам... — замълча и сложи бутилката обратно на бюрото. — Добре, ето фактите — извади от едната торбичка кафяв етикет и сгънати книжа и ги разстла на бюрото. — Джинът, който пихме — „Тънсбри Ориджънъл“, се е произвеждал и бутилирал тук, в имението, до 1959 година. В началото на века било нещо обичайно провинциалните имена да дестилират и бутилират своя собствена марка джин и „Тънсбри“ не правело изключение. Тук се е развивала малка индустрия и според архивните документи, които откри баща ми, през 1947 година са били произведени над 5000 бутилки.

— Това ли е всичко?

— „Това ли е всичко“! Кейт, невероятно е! Не забравяй, че говорим за следвоенната 1947-а година и за малка местна спиртоварна. Между другото разговарях с баща ми и той каза, че си спомня всичко доста добре. Джинът е бил много популярно питие, което се е търсело в цялата околност, а някои бутилки се продавали дори в Лондон. Когато дядо ти се заловил с това, наел специалист от голяма компания за производство на джин и в селото се говорело, че този човек е открил тайни съставки, които правели джина наистина специален. Той...

— Рори — прекъсна го Кейт, — всичко това е много интересно, но с какво би могло да ни помогне?

— Би могло... — той замълча, хвана ръцете ѝ и продължи: — Кейт, знам, че ще ти се стори налудничаво, но поне ме изслушай, моля те! — тя се намръщи и се почувства неуверена и смутена от докосването му. — Моля те! — повтори Рори.

— Добре — съгласи се Кейт и внимателно издърпа ръцете си.

— Благодаря ти. И така, тази сутрин открих дестилатор, нали?

— Да, но...

— Никакво „но“, само слушай. Според баща ми, по всяка вероятност все още е в изправност. Очевидно е солидна изработка, а и татко казва, че един дестилатор не може да има други повреди, освен да бъде разглобен. Така че... — Рори спря и си пое дъх. Въодушевляването му бе очевидно — ... разполагаме с основното оборудване тук, в имението, и още многобройни потенциални възможности да възстановим дестилационната на „Тънсбри“ — отново взе бутилката джин „Тънсбри Ориджънъл“. — Кейт, това е фантастично! Приятно е за пиене, има луксозен и изискан вид и притежаваме разрешително да го произвеждаме.

— Да го произвеждаме? — възкликна тя. — Рори, искаш да кажеш, че си готов да се заемеш с производство на джин?

— Да. Какво друго си помисли?

— Когато спомена, че искаш да възстановиш дестилационната на „Тънсбри“, предположих, че става въпрос за музей, а не за някаква фабрика за джин — Кейт направи няколко крачки, обърна се и каза: — Рори, не говориш сериозно, нали? Прав си, наистина звучи налудничаво — поклати глава. — Всъщност е най-налудничавата идея,

която някога съм чувала. Та ти не разбираш нищо от дестилация на джин, за Бога!

— Точно така.

— Какво искаш да кажеш с това „точно така“?

— Няма да има нужда да натрупвам знания и опит с години. Баща ми е насреща.

— Баща ти? — последното изявление ѝ се стори не просто налудничаво, а твърде нелепо. — Какво общо има преподобният Галахър с производството на джин?

— Не точно на джин, но с правене на домашна бира, както и много други неща. Затова се забавих толкова. Може да разказва с часове, занимавал се е години наред.

— О, това е абсурдно! — възкликна Кейт и припряно пристъпи към прозореца. Застана с гръб към Рори, загледа се навън и опита да се успокои.

— Не, Кейт — каза той, — напротив. Мислиш ли, че щях да спомена пред теб, ако не бях го обмислил? За Бога, Кейт! Точно това търсехме с Лео месеци наред, но така и не го открихме. И ако не бяхме намерили онази стара бутилка джин, която изпихме снощи, сигурно все още щях да умувам.

Тя впери поглед в него, но думите му не прозвучаха никак убедително.

— Не разбираш ли? — продължи той. — Съдбата има пръст в това, че открихме бутилката. Сигурно е било писано да се случи...

— Това е лудост, Рори — каза Кейт. — Лудост! — върна се до бюрото, взе свитъка книга и им хвърли бегъл поглед. — Добре — продължи. — Да предположим, че одобря тази идея, а после какво? Ммм? Не... — вдигна ръка и му даде знак да замълчи. — Да ти кажа ли? Първо, ако дестилаторът, който си открил, наистина е в изправност, по някаква щастлива случайност успееш да намериш производител на бутилки като тази и баща ти има достатъчно познания за правене на джин, откъде ще вземеш рецептата? Коя е съставката на джина, произвеждан в „Гънсбри“, която му придава този специфичен вкус? Второ, дори ако откриеш рецептата и започнеш производство, къде и как ще продаваш този джин? Откъде пари за маркетинг и реклама? Какво знаеш ти за пазара на алкохол? Трето и най-важно, колко време ще продължи всичко това? Месеци, години? Не трябва ли

джинът да отлежава в бъчви няколко години, както уискито? Нямам на разположение толкова време, Рори. Необходим ми е проект, който да стартира до седмици. Трябва ми...

— Точно това ти трябва, Кейт! — каза Рори. — Виж! — измъкна книгата от ръцете ѝ и отново ги сложи върху бюрото. — Джинът е готов за консумация веднага, не е нужно да отлежава. Ако дестилаторът е в изправност, аз ще го почистя и ще доставя гориво. Татко мисли, че работи с въглища. После ще набавя основните съставки...

— Които са?

Той протегна ръка към книгата, прелисти ги и каза:

— Които са: пшеничен спирт, приблизително деветдесет пенса за литър, плюс добавките — хвойна, кориандър, корени от ангелика, портокалови кори, лимонови кори или канела и, разбира се, онова, което прави джина на „Тънсбри“ толкова специален. Като се прибавят разходите за отопление, бутилиране и опаковане, трябва да се постарая да огранича всичко това, но... — извади друг лист със сметки. — Изчислих, че мога да произвеждам джин „Тънсбри“ за около лира — лира и половина на литър, включително разходите за пакетиране и маркетинг, но също пресметнах, че мога да го продавам между двадесет и тридесет лири за бутилка от 700 милилитра.

— Тридесет лири за домашно приготвен джин! Рори, това е абсурдно!

— Може би, но такава е цената, на която се продават някои от тези наистина запазени марки. Въпрос на имидж, Кейт, и ако постигна тази цел, кой знае?

— Написал си домашното си, нали?

Рори вдигна поглед, питайки се дали не го казва със сарказъм, но тя се усмихна и той ѝ отвърна:

— Наистина. Стоях буден цяла нощ и мислих.

— Разбирам — каза Кейт. Взе бутилката и прокара пръсти по надписа „Тънсбри Ориджънъл“, гравирани в стъклото. — Къде бихме могли да го продаваме?

Рори тържествуваше. Беше казала „ние“. Беше проявила интерес.

— Какво ще кажеш да започнем от хората, на които продаваш сандвичи в центъра на Лондон? — отговори той. — Раздай няколко бутилки безплатно и спомени, че можем да продаваме директно оттук

или да правим доставки. Може да се насочим и към някои нашумели барове, но съм напълно сигурен, че ако стигнем дотам, продажбата няма да представлява проблем.

— Ако стигнем дотам... — промърмори Кейт. Продължи да се взира в бутилката, после внезапно попита: — А заемът? А лиценз?

— Имението вече има разрешително. Срокът му е изтекъл, но баща ми позвъни на обяд в Службата за издаване на лицензи и няма да бъде трудно да се поднови. Що се отнася до заема... — сви рамене. — Това е въпросът, който трябва да уредим, преди да се захванем с каквото и да било. А също и да открием рецептата.

Кейт остави бутилката.

— Не знам, Рори, всичко изглежда толкова сложно.

— А ти какво очакваше? Няма нищо лесно, Кейт. Това не е план за бързо забогатяване, а истинско бизнес начинание.

— Много средства ли ще бъдат необходими в началото? Имам предвид, ще трябва ли да се снабдим с много суровини?

— Не, не и в началото. Бихме могли да закупим малки количества и да видим как ще потръгне. Виж... — той вдигна ръце. — Защо не се захванем с търсенето на тази рецепта и ако я открием, да започнем оттам?

Кейт се поколеба. Вътрешният ѝ глас ѝ подсказваше: „Не се увличай, послушай съвета на майка си, измъкни се, преди да пострадаш.“ Майка ѝ бе предложила да склони Пиер да плати остатъка от дълга, ако се откаже от „Тънсбри“. И все пак с цялото си същество искаше да се заеме с това, да се бори или поне да му даде шанс. Настъпи мълчание. Рори не каза нищо. Страхуваше се, че всяка дума от негова страна би наклонила везните в обратната посока. Накрая Кейт кимна.

— Добре — каза тя, — ще опитам.

— Правилно! Хайде тогава — рече той, прикривайки чувствата си — да се захващаме с търсенето — пристъпи към полиците с книги и придърпа стълбата там, откъдето имаше намерение да започне. — Позвъни на приятеля си и разбери дали е успял да постигне нещо с онази Ингръм, а аз ще прероя книгите — отново я погледна и искрено ѝ се усмихна. — Би трябвало да е някъде тук. Сигурен съм.

Покатери се на стълбата и внимателно огледа най-горната полица със стари счетоводни книжа.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джан се върна в „Ингръм-Лоуд“ късно следобед, след дълга разходка в „Хайд Парк“ и след като се бе отбила да пийне кафе в едно уютно кафене на „Найт Бридж“. Бе отсъствала около три часа, чувстваше се поуспокоена, но все още разстроена. Първото, което направи, щом влезе в офиса си, беше да позвъни на Моли и да я помоли да не я свързва с никого. След това извади папката с документи на „Тънсбри Хаус“. Мина известно време, преди да я отвори, през което поразмишлява за обяда, за Стефан и за самата себе си.

— Толкова труд от страна на един непознат, за да ме предразположи! — промърмори под нос. — А когато стигна до предложение за интимност, аз побягнах като сърна. Или по-скоро като тъжна стара кошута.

Отвори папката, но мислите ѝ бяха далеч оттук. Дали не бе реагирала прекалено остро? Трябваше да признае, че мисълта за Стефан в леглото я бе спходила неведнъж през последните четиридесет и осем часа. Тогава защо предложението му я шокира толкова? Наистина ли той имаше намерение да си разменят услуги? Или случаят беше най-обикновен: „Аз те харесвам и ти ме харесваш, хайде да го направим!“ При тези мисли Джан се изчерви и бързо погледна към папката. Буквите се замъглиха пред очите ѝ и тя отново се върна към мислите си.

Може би се самозалъгваше, че е решила да направи тази услуга по свое собствено желание. Може би отново се бе хванала на въдицата? Беше ли готова да загърби професионалния си усет и да причини болка на Дънкан, да се отрече от начина, по който винаги бяха действали, за да получи морално удовлетворение, към което никога по-рано не се бе стремилa? Или просто заради интимната връзка? Джан наистина не знаеше и часовете, прекарани в „Хайд Парк“, не ѝ бяха помогнали да изясни чувствата си.

Затвори папката и я пъкна в чекмеджето. Беше казала на Стефан, че ще я „загуби“ за няколко седмици и точно това възнамеряваше да

направи. Главно, защото си бе обещала основно да я прегледа, за да разбере какво си е наумил Дънкан, а точно сега не бе в състояние да мисли за това. Възнамеряваше да приключи всякаква работа, да изпуши една цигара и да се прибере у дома.

Кейт седеше на пода в кабинета. Бе сложила телефона до себе си и обхванала главата си с ръце. Навън почти се бе стъмнило, но не бяха включили осветлението. С Рори работеха на светлината на огъня в камината, защото ако запалеха лампите, щяха да осъзнаят колко дълго са търсили без резултат. Тя пак вдигна слушалката и набра номера на Стефан. Никой не отговори. Сложи я обратно и каза:

— Никакви новини от Стефан, а няма и никаква рецепта. Търсим от часове, Рори, започва да ми се струва безнадеждно.

Той затвори голямата стара счетоводна книга, която прелистваше, и погледна към Кейт.

— Факт е, че в „Гънсбри“ се е произвеждал джин. Тук са всички данни и изчисления — повдигна книгата. — Това означава, че някъде трябва да е записано как се е приготвял — усмихна се окуражително. — Със сигурност съществува рецепта, Кейт.

Тя сви рамене. Отчаяно ѝ се искаше да му вярва, но все още не можеше да възприеме всичко това.

— Да — изправи се, приближи се към огъня и протегна крака, за да ги стопли. — Разбира се, със или без рецепта, няма да има никакъв бизнес, ако онази Ингръм не ни помогне.

— Сигурен съм, че твоят приятел ще направи всичко възможно.

— Ммм. Колко време мина, откакто оставих съобщението? Чудя се дали вече го е получил? Може би трябва да изпратя друго, да кажа, че чакаме да... — телефонът иззвъня и Кейт не довърши. — Сигурно е той — бързо се върна до бюрото и сграбчи слушалката. — Ало?

Рори видя как лицето ѝ посърна и чу глас от другата страна:

— Кейт, скъпа, как си?

— О, мамо, здравей. Добре съм.

— Струва ми се, че не си добре. Гласът ти звучи направо ужасно. Слушай, обаждам ти се, за да ти кажа, че съм в Лондон. Пристигнах тази сутрин и съм отседнала в апартамент в „Хилтън“. Защо не напуснеш онова свърталище на плъхове и не дойдеш в града утре?

Можеш да останеш при мен, няма нужда да се връщаш в малкия си претъпкан апартамент. Позволи ми да те поглезя няколко дни. Ще пазаруваме, ще се почерпим...

— Благодаря, мамо, но не мога — лицето ѝ доби предизвикателен израз. — Не мога да тръгна в момента и „Тънсбри“ не е свърталище на плъхове, а апартаментът ми не е претъпкан.

Адриана леко се засмя:

— Не се обиждай, скъпа. Исках само да кажа, че тук има страшно много място. Разбира се, че можеш да тръгнеш. Можеш да напуснеш къщата, когато пожелаеш, и никой не би имал право да те упрекне — направи кратка пауза и Кейт чу как отпи глътка вино. — Какво те задържа там, по дяволите! — в гласа ѝ се доловиха сурови нотки.

— Джинът — отвърна Кейт.

— Джин? — Адриана отново се засмя. — Скъпо дете, какво искаш да кажеш, за Бога?

— Помниш ли да си чувала, че някога в имението се е произвеждал джин, мамо?

Последва мълчание. После Адриана каза:

— Възможно е. Защо?

Младата жена се напрегна.

— Ами... — поколеба се, защото не знаеше как ще реагира майка ѝ. — Всъщност открихме в имението дестилатор в добро състояние и решихме да опитаем да го инсталираме отново и да произвеждаме специален джин.

— Да произвеждате джин? — почти извика Адриана. — Нима напълно си откачила?

Кейт потръпна. Имаше право да бъде нерешителна.

Майка ѝ избухна:

— Какво си намислила, за Бога? Производство на джин! Ти нямаш понятие как се прави това, не можеш да се захванеш с подобно нещо, абсурдно е! Няма да ти позволя! Ще си навлечеш беда. Ако се заемеш с производството, ще затъваш в нови и нови дългове и всичко ще се провали с гръм и трясък, също както малките авантюри на Лио. Между другото, кои сте „вие“? Всъщност кой ти даде тази безумна идея?

— Е...

— Да не би онзи твой смахнат приятел, който служи в армията и няма капка мозък в главата си?

— Не, не е той, а...

— Рори Галахър, нали? — процеди Адриана през зъби. — Той е, нали? Хайде, признай си!

— Да. Наистина е Рори, но...

— Но какво? Никакво „но“, Кейт. Набелязал те е за жертва. Не знам как дори ти е хрумнало да бъдеш в една стая с този негодник, да не говорим за започване на бизнес с него. Умът ми не го побира, Кейт, наистина. Искан ми се да дойда там и да те издърпам за косите от онази ужасна къща, за да не правиш повече глупави грешки.

— Не мисля, че това е грешка — каза дъщеря ѝ, без да губи самообладание. — Действително смятам, че си струва да опитам.

— О, наистина ли? Добре тогава, помни думите ми, млада госпожице. Със сигурност ще фалираш и ще си навлечеш неприятности! Но аз няма да те измъкна от затруднението, не и този път...

— Ти никога не си ме измъквала от затруднение! — внезапно извика Кейт. — Никога не съм те молила за помощ, а и нямам намерение да фалирам.

— Откажи се, Кейт — просъска майка ѝ. — Спри това безумие и продай проклетата къща. Отърви се от нея!

Дъщеря ѝ остана безмълвна.

— Чуваш ли ме? — Адриана повиши тон и дори Рори я чу. Кейт не отвърна. — Ако не ми отговориш, ще затворя! — заплаши тя.

Настъпи кратко мълчание, после щракване и линията прекъсна. Младата жена остави слушалката и се отпусна на стола.

— Права е, знаеш ли? Идеята е глупава. Никога няма да успеем, никога — каза тя и сведе поглед към ръцете си.

Рори затвори книгата, която прелистваше. „Край — помисли си той. — Всичко свърши, преди дори да е започнало. Подходяща епитафия за отношенията ми с Кейт.“ Стана, приближи се до прозореца и се загледа навън. Мълчанието стана още по-тягостно.

— Но — каза Кейт, внезапно се изправи на крака и повдигна счетоводната книга, която Рори бе оставил на пода — можем да опитаме, по дяволите, нали?

Той забеляза решителната ѝ дръзка усмивка и се отдръпна от прозореца.

Дънкан застана до офиса на Джан и леко почука на вратата. Чу гласа ѝ и влезе. Неприятно му бе, че трябва да чака да го покани, но му бе заявила, че няма повече да разговаря с него, ако не зачита нейната самостоятелност.

— Щом живеем разделени — хладно бе казала тя, — ще поддържаме дистанция и в офиса.

— Искаш ли да поговорим? — дяволито попита той.

— Не особено. Имам ли избор?

— Не.

Но въпреки че обичаше да се перчи, Дънкан се поколеба, преди да влезе. За първи път от години не бе напълно уверен в позициите си.

— Все още не съм взела решение за „Гънсбри“, ако това искаш да знаеш — каза Джан. — Смятам, че трябва сериозно да си помисля. Не одобрявам идеята да обявим заема за просрочен просто така, Дънкан. Не считам, че е в интерес на компанията.

— В интерес на компанията? — възкликна той. — Откога започна да решаващ кое е най-доброто за компанията? Мисля, че превишаваш правата си.

— Нима?

— Може би си забравила кой притежава петдесет и един процента от тази компания.

— А може би ти си забравил, че аз все още притежавам четиридесет и девет! — каза Джан с раздражение. — Това ми гарантира достатъчно влияние, особено ако се появят потенциални купувачи.

— Охо! — Дънкан вдигна ръце, пое дълбоко дъх, отмести поглед за миг и когато отново срещна очите ѝ, на лицето му се бе появила усмивка, която я накара да потрепери. — Джан — попита той, — не мислиш ли, че в случая проявяваш лични пристрастия? — влезе в стаята, застана до бюрото и тя вдигна поглед към него. — Усещам, че онзи твой така наречен обожател те ласкае, и знам, че отдавна никой не е проявявал интерес към теб, но... — сви рамене. — ... ако бях на твое място, не бих допуснал някой да ми замае главата — отново се

усмихна и тя забеляза злоба в очите му. — Мъчно ми е, че се надценяваш. Сигурно не мислиш, че този мъж, толкова по-млад от теб...

— Откъде знаеш, че е по-млад?

— Логично предположение, скъпа моя. Прическата, гримът, всички тези усилия — Дънкан се засмя и поклати глава. — Хайде, Джан, какво привлекателно би намерил млад и силен мъж в една застаряваща жена?

— Да ви кажа ли?

Дънкан рязко се обърна.

— Стефан! — възкликна Джан. — Какво, за Бога... — не довърши, защото осъзна, че е по-добре да бъде сдържана.

Стефан стоеше облегнат на касата на вратата. Бе облечен с тъмносин костюм от „Пол Смит“, бледовиолетова риза с разкопчана яка и носеше кафяви велурени мокасини с подметки от естествен каучук. Изглеждаше безупречно. Пое си дъх и каза:

— Тя е умна, забавна и далеч по-вълнуваща от доста жени на половината на нейната възраст — отдръпна се от касата на вратата и се приближи към бюрото. — О, а да не говорим за секса! — усмихна се на Джан. — Стефан Владимар — представи се и подаде ръка на Дънкан.

Той я пое, усмивката бе застинала на лицето му. После каза:

— Е, различни хора, различни вкусове, нали? — пусна ръката на Стефан и се отправи към вратата. — Джан, няма да търпя повече отлагане във връзка с въпроса, по който разговаряхме. Трябва да ми предоставиш папката утре сутринта, разбрано?

Тя не отговори. Не помръдна от мястото си и погледна встрани.

— Добре. Точно така, мистър...

— Владимар — повтори Стефан.

— Да... е, това е, мистър Владимар. Довиждане, приятно ми е, че се запознахме.

Обърна гръб и без да каже нито дума повече, излезе от стаята.

Стефан се обърна към Джан:

— Това ли беше...

— Да. Съпругът, който скоро ще бъде бивш — каза тя. — Приятен човек е, нали?

— Много, но е доста заблуден — отговори той. — Ти добре ли си?

Джан кимна, после обхвана главата си и за миг закри лице. Имаше нещо в подигравката на Дънкан, което я засегна. Може би бе разочарована, че след толкова години той се държи с нея по този начин, или може би от факта, че винаги е толкова близо до истината. Преглътна напиралците сълзи, вдигна глава и каза:

— Появи се точно навреме, Стефан. Благодаря.

Той сви рамене.

— Между другото, какво правиш тук?

— Не успях да се свържа по телефона, а не можех да оставя нещата така след начина, по който се разделихме.

— Не.

Стефан пъкна ръце в джобовете си.

— Слушай, исках да ти кажа още, че не биваше да се държи така на обяд. Беше нетактично и те обидих. Съжалявам.

Джан не отговори.

— Що се отнася до онзи заем...

Тя настръхна.

— Когато тръгнах от „Тънсбри“ веднага след теб, ми хрумна, че по някакъв начин мога да помогна на Кейт. Не знаех как. Може би като те накарам да се намесиш, като те помоля да помогнеш, но... — застана още по-близо до бюрото. — Може ли да седна? — Джан кимна и той се настани на ръба. — Не искам да те използвам. Харесвам те, колкото и налудничаво да звучи само четиридесет и осем часа след запознанството ни. Бих искал да се видим отново и ако мога да те убедя да помогнеш на Кейт, би било чудесно, но ако не успея... е, ще реша, че така е писано — въздъхна и каза: — О, мисля, че това е най-дългата реч, която някога съм произнасял.

Джан се усмихна.

— Аз също съжалявам. Постъпих глупаво, като избягах. Между другото това, което казах по въпроса за заема, си остава. В момента не мога да направя повече. Искрено желая нещата да се уредят.

Стефан кимна. Искаше му се да протегне ръка и да я погали по лицето, но тя усети това и се наведе да извади цигарите от чантата си. Когато се изправи и запали, той предложи:

— Един месец. Отложи го с един месец.

Джан мълчаливо запуши. Да, имаше право. Един месец щеше да даде шанс на Кейт Дауи да състави планове и да реши дали да обжалва, а това би дало възможност и на нея да се запознае с тази страна от техния бизнес. Би имала време и да реши какво да прави със Стефан. Изтръска пепелта. Помисли си: „Едва ли това е най-професионалното решение, но няма Дънкан постъпи професионално, когато свали секретарката си?“

— Добре — отговори тя. — Един месец.

Преди да успее да се отдръпне, Стефан се наведе и я целуна.

Наближаваше полунощ, огънят в камината тлееше и в кабинета бе започнало да става студено, когато телефонът иззвъня. Рори вдигна слушалката. Кейт отмести поглед от огромната папка със стари документи и леко нададе ухо да чуе разговора, а после отново се върна към заниманието си.

— Беше твойт приятел Стефан — каза Рори. Приблужи се и приклепна до нея. — Издействал ни е един месец отсрочка, за да стъпим на крака.

Тя не вдигна глава и загриза нокътя си.

— По-добре е от нищо, Кейт. Дава ни шанс да се организираме и поне да започнем, а междувременно може да съставим чудесни планове за бизнес.

Тя кимна, но пак не отговори. Стана, протегна се и докато се чудеше дали да прекратят търсенето за вечерта, изведнъж извика.

Рори се обърна.

— Тук е! Намерих я! „Джин „Метличина“ в скоби: „Гънсбри Ориджънъл“, сух лондонски джин“. Ето я! Тук е списъкът със съставките, някакви цифри и други неща.

Погледни! — скочи и му я подаде. — Не мога да повярвам. Наистина я открих!

Рори взе папката и погледна към страниците, изпълнени с ръчно написани бележки, после вдигна очи към Кейт и се усмихна.

— Браво, Кейт! — каза той. — Дяволски добре се справи.

Импулсивно разпери ръце и я сграбчи в прегръдката си. Но това бе грешка. Не трябваше да го прави. Ужасните спомени от миналото отново изплуваха, тя се възпротиви и грубо го отблъсна.

— Не, Рори! Моля те, недей!

Той прекоси стаята и заставайки възможно най-далеч от нея, каза:

— Съжалявам, беше неволно, просто...

— Нямах право да ме докосваш — гневно извика тя. — Щом ще работим заедно, готова съм да прикривам чувствата си в момента, но това не значи, че съм ги забравила. Ясно ли е, Рори?

Той стисна зъби. Кейт му говореше като на дете.

— Наистина няма да мога да работя с теб, ако не разбереш тази проста истина — заяви тя.

— Добре — съгласи се Рори изведнъж, доста отегчен. — Разбирам — взе палтото си от облегалката на стола и се отправи към вратата. — Виж, и двамата сме уморени. Сега си отивам, а утре ще обсъдим нещата. Става ли?

— Да.

— Тогава до утре.

— Да — повтори тя.

Рори zakрачи по хладния коридор и крадешком се обърна да я погледне.

— Чао!

Кейт кимна. Той не знаеше какво друго да каже и просто махна с ръка, направи безуспешен опит да се усмихне и я остави сама. После се запъти към къщи, без да чувства студа, и се предаде на ужасното разочарование, което го обземаше.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хари чу стъпки по килима в салона на офицерския клуб и се приведе на стола си. Повдигна вестника и се скри зад него. С малко късмет, ако някой го видеше, щеше да разбере, че не желае компания, и нямаше да го безпокои. Но надеждите му не се оправдаха.

— Дръмънд! Ти ли си? — позна гласа на Ник Тъли и реши да не се обажда, за да види дали ще се отдалечи, но Тъли прекоси салона и леко перна вестника с опакото на ръката си. Хари го свали. — Какво правиш тук така намусен в събота следобед, за Бога? Не си на дежурство, нали?

Хари въздъхна дълбоко.

— Не — отговори, — просто се наслаждавах на малко тишина и спокойствие.

— Да, да. Явно не си успял да си намериш по-добро занимание — засмя се Тъли. — Е, скоро ще имаш.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите? — раздразнително попита Дръмънд.

— И таз добра! — Ник отскочи назад. — Не бъди толкова докачлив, Хари, стари приятелю — пхна ръка в джоба си и извади цигара. Имаше навик да носи само по една. Правеше го, за да не се налага да черпи. Хари рядко пушеше, но това го подразни. — Господи, миналата седмица беше толкова потаен, та едва ли някой би помислил, че приятелката ти е наследила голяма къща и имение, и ако изиграеш правилно картите си, би могъл да станеш господарят на...

— Млъквай, Тъли! — процеди Дръмънд през зъби. — Просто замълчи!

Ник повдигна вежди.

— Какво толкова казах? Че може би скоро ще се ожениш и ще напуснеш полка.

— Кой ще напуска полка?

Тъли се обърна по посока на гласа и Хари забеляза полковника да се приближава към тях. Ако Ник бе по-близо, навярно щеше да

получи силен ритник.

— Не мислиш да напускаш, нали, Тъли? — попита полковникът.

— Не, сър.

— Ще ни липсва, а, Дръмънд? Не че е толкова добър войник, но е страхотен играч на крикет.

Ник се засмя и Хари изтръпна. Предчувстваше, че ще се случи нещо.

— Не аз, сър — смехът на Тъли стана неудържим, — а Дръмънд. Приятелката му се е сдобила с прилично състояние и го посъветвах да се възползва, като ѝ предложи брак.

— О, Тъли, няма? Много необичайно от твоя страна да показваш добри чувства — полковникът се обърна към Хари. На лицето му, обикновено безизразно, се изписа искрица интерес. — Вярно ли е, Дръмънд? Наистина ли една жена е успяла да те заплени и накара да бленуваш за романтика и любов?

Хари силно се изчерви.

— Съвсем не, сър.

— Съвсем не? О, жалко! — искрицата угасна. — Тъкмо онзи ден казах на Джейни, че все още нито един от младите ни офицери не е женен. Много жалко. За полка би било от полза някои от вас да се озоват под чехъл, ха-ха!

Полковникът винаги се смяташе за безкрайно духовит. Тъли се присъедини към смеха, а Хари издаде въздишка на раздразнение.

— Знаете ли, сър, не мисля, че Дръмънд е напълно откровен с нас — каза Ник с насмешка. — Обзалагам се, че крои нещо. Миналата седмица беше много потаен.

Хари се опита да го ритне, но не успя и удари крака на масичката.

— Наистина ли, Дръмънд? — на лицето на полковника отново се изписа любопитство, което подразни Хари. — Хайде, изплюй камъчето!

— Съвсем не, сър — твърдо заяви Хари. — Наистина няма нищо за каване. Аз, ние... — не довърши. Той не бе особено популярен в полка. Беше добър войник и способен, умел спортист, но рядко го канеха да играе. Отнасяха се към него с уважение, но не се ползваше с голям авторитет. Приспособяваше се, без да изпъква, справяше се добре, без да блести. Но сега, когато поглеждаше крадешком към

лицето на полковника — развеселено, любопитно, с поглед, вперен в него, — за миг доби бегла представа какво е да бъдеш звезда. Изведнъж, без да се двоуми, каза: — Не сме определили дата и все още не сме го обявили официално.

— Обявили! — извика полковникът. — Е, значи има какво да обявявате?

Хари бе изненадан. Не бе очаквал подобна настойчивост.

— Не съм сигурен, но предполагам...

— Слава Богу! Поздравления, Дръмънд! Чудесна новина, бих казал. Естествено ще си остане между нас. Нито дума!

Подаде му ръка.

— Защо, Хари? Ти, хитър, стар мошенико! — избухна Тъли. — Не можа ли да кажеш поне на мен?

Дръмънд сви рамене и се усмихна смутено. Цялата му ръка затрепери от силното ръкостискане на началника му.

— Трябва да полеем повода! — заяви полковникът. — Мисля, че е редно да организираме тържество. Още сега ще отида в квартирата да съобщя на Джейни. Парти в твоя чест. Твоя и на Кейт.

Хари се изчерви.

— О, не мисля...

— Стига! Това е съвсем в реда на нещата.

— Е, тогава, чудесно... — промърмори Хари. — Благодаря, сър.

— Няма защо, Дръмънд. Страхотна новина! Страхотна! Е, Тъли? Ти си следващият, а? — смушка го в ребрата, доволно се усмихна, обърна се и тръгна. Погледна бегло назад и каза: — Остави всичко на нас!

— Какво, сър?

— Почерпката. Някой ден този месец — отново се усмихна, прекоси салона и подвикна на сервитьора да донесе голям джин с тоник.

След като полковникът се отдалечи, Хари мрачно се загледа в огъня в камината. Ник видя как началникът им се настани в другия край на салона, достатъчно далеч, за да не ги чува, и удари приятеля си с юмрук по ръката.

— Хайде, Хари, горе главата — процеди той през зъби. — Не всеки ден човек получава височайша покана за почерпка — широко се усмихна. — Радвай се на късмета си. Чувал съм, че на такива

събирания се леел джин и нямало отърваване от съпругата на майор Скънър — завъртя очи. Мисис Скънър бе скандално известна в полка. Беше наета да води курс по оказване на първа помощ и обичаше да вербува млади мъжествени офицери, с които да практикува изкуствено дишане уста в уста. — Кой знае — засмя се Тъли, — може би ще те избере да ѝ помагаш да изпълнява свещения си дълг.

Хари рязко се изправи.

— Стига, Тъли! Никак не е забавно — сгъна вестника и го остави на стола. — Отивам в стаята си. Повикай ме, ако някой позвъни.

— Но, Хари...

— Млъквай, Тъли! Каза достатъчно за днес — прекъсна го Дръмънд и се запъти към стълбите.

— Но, Хари, чуй ме, има нещо...

Щом стигна до вратата, Дръмънд се обърна тъкмо когато полковникът погледна към него, за да види за какво е цялата суматоха. Тъли замълча, усмихна се глуповато и Хари продължи. „О, Боже!“, каза си Ник, мислейки за това, което се бе случило току-що и за мрачното настроение на Дръмънд. Осъзна, че наистина е направил погрешен ход. Известен с безцеремонните си шеги, той често откриваше, че не всички споделят чудатото му и малко цинично чувство за хумор.

Хари стигна до стаята си. Спря пред вратата и потърси ключа в джоба си. Беше в отвратително настроение, раздразнен, потиснат и ужасно засрамен от себе си. „Какъв идиот съм!“ Какво го бе накарало да наговори онези лъжи за годежа си с млада жена, която притежава цяло състояние.

— Мили Боже! — промърмори и опря чело на вратата. — Какво направих!

Когато понечи да завърти ключа, с тревога установи, че вратата е отключена. „О, прекрасно — помисли си той, — като капак на всичко, забравил съм да заключа. Остава да са откраднали видеото и портмонето ми и денят наистина ще бъде страхотен.“ Натисна дръжката, отвътре се чуха леки стъпки и Хари зае войнствена поза. Очаквайки да завари някой неканен гост, със замах отвори вратата и прекрачи прага.

— Мили Боже, Саша! — гледката, която се разкри, би трябвало да го разсмее. Сестрата на Тъли бе облечена само с чифт дълги черни чорапи, черен дантелен колан с жартиери, пелерината и фуражката от униформата му. — Саша, какво правиш тук, по дяволите? — влезе в стаята и бързо затвори след себе си. — Дръпни се от прозореца, за Бога! — втурна се през стаята, спусна завесите и повали сестрата на Тъли върху леглото. — Аз съм сгоден!

— Сгоден? — Саша премигна няколко пъти и пребледня. — Сгоден!

— О, Боже, не! Искам да кажа, не наистина, но току-що казах на полковника... — Хари се отпусна на стола и притисна глава между ръцете си. — Няма значение — отчаяно въздъхна той, — твърде сложно е за обясняване.

Саша втренчи поглед в него. Бе висок метър и осемдесет, стопроцентов мъжкар, а в този момент приличаше на малко момче. Явно изпита съжаление и изненадата й понамаля.

— Хари? — глезено промърмори тя. — Не искаш ли да видиш медала ми? Това може да те разсее.

Дълбоко си пое дъх. Каквато и да бе Саша Тъли, наистина бе страхотна. Едрогърда, кръшна, с пищна кадифена плът като от картина на Рубенс. Заобленият ѝ ханш се извиваше сладострастно и тя често го украсяваше с коприна и дантели.

— Не, не искам — промърмори Хари. Беше изобретателна и Бог знае къде го бе скрила. — Облечи нещо, Саша, моля те!

Отмести поглед от нея.

— Облечена съм — отвърна тя. — Хайде, Хари! — отново се изтегна на леглото и пелерината се свлече, разкривайки съвършените ѝ закръглени гърди с твърди тъмнокафяви зърна. — Не мога да те позная.

Той отново ѝ хвърли бегъл поглед и смутен от възбудата си, се раздвижи на стола.

— О, Хари! — подкани го тя. — Хайде, какво има?

Младият мъж опря чело в здраво стиснатите си юмруци и затвори очи.

— Какво ли? — промърмори. — Ще ти кажа какво има. В живота ми цари безпорядък, връзката ми с Кейт е в криза, нищо не върви както трябва, а сега и полковникът ще устройва тържество в моя чест —

простена той. — Ако това е представата ти за шега, Саша, боя се, че не я намирам особено забавна.

Внезапно почувства как ръцете ѝ отместиха юмруците му и нежно го подканиха да се изправи. Стисна по-силно очите си и се остави да бъде воден, неспособен да окаже съпротива.

— Не е шега — прошепна Саша в ухото му. — Ник мислеше, че имаш нужда от утеха — разтвори ципа на панталоните му, дългите ѝ ловки пръсти се плъзнаха навътре и тя усети силното му желание. Хари отново простена. След миг Саша каза: — Сега искаш ли да видиш медала ми?

Против волята си, Хари кимна и тя мълчаливо го обърна с лице към себе си и остави джинсите и слиповете да се свлекат по бедрата му.

— Виж — прошепна тя.

Свали пелерината от раменете си и прокара пръсти от гърдите си до колана. Там бе забола с карфица раирана панделка и обвит в златист станиол шоколад с формата на монета. Хари се усмихна, после се наведе към гърдите ѝ и всмука с устни едното зърно.

— Може да се яде — прошепна тя. — Медалът, искам да кажа. Опитай и ще видиш.

Наклони леко глава надолу, притисна се до стената и разтвори крака. Хари обхвана бедрата ѝ, долепи устни до гладката бяла кожа и все още с фуражката на главата, Саша вкопчи пръсти в косите, му и издаде вик на наслада.

Помещението, в което бе дестилаторът, и разположеният наблизко склад се намираха на пет минути път пеш от къщата. Кейт измина цялото разстояние тичешком. Бе напрегната и развълнувана. Последната седмица бе отминала неусетно. Беше изпълнена с безброй ангажменти, открития и усилена работа. Сега държеше в ръката си последното потвърждение — факс от стъklarския завод в Бегшот, който поемаше задължението да произвежда бутилките, от които се нуждаеха, на цената, предложена от тях — и нямаше търпение да съобщи новината на Рори. Всичко останало бе уредено и не им оставаше друго, освен да се заемат с производството на джин, което всъщност вече бе започнало.

— Кейт, урааа, Кейт!

Флора, която седеше с мисис Ейбъл, скочи и се спусна към нея, щом влезе. Кейт се наведе, прегърна я и преди да усети, я повдигна. Двете се приближиха към Рори и баща му.

— Получих потвърждението за бутилките — извика тя.

Рори сипваше въглища в огъня и без да прекъсне заниманието си, само вдигна глава за поздрав. Кейт се върна до мисис Ейбъл и заедно се загледаха в дестилатора. Беше огромен и приличаше на меден бойлер с прикрепен кондензатор и тухлена пещ за въглища отдолу. Бащата на Рори, преподобният Майкъл Галахър, се присъедини към тях. Бе зачервен и потен от горещината.

— Докъде стигнахте? — попита го Кейт.

— Работим от около два часа и парата излиза все по-чиста от отдушника. Предполагам, че след три-четири часа дестилаторът ще бъде напълно почистен.

— Но как ще разберете, че наистина е чист? — запита мисис Ейбъл.

— Парата ще започне да излиза без миризма. Трябва само да го напълним с вода, да я загреем до кипване и ще бъде почистен. Много просто, нали?

— Да — икономката не изглеждаше напълно убедена. Обърна се към Кейт: — Значи въпросът с бутилките е уреден? — взе факса. — Чудесно! Браво! Имате ли достатъчно средства?

— Да, ще се вместим в бюджета.

Рори бе изготвил първоначалния бюджет и засега не го бяха надвишили.

— Видя ли какво са направили Флора и мисис Ейбъл? — бащата на Рори посочи към продълговатата маса в ъгъла на помещението. — Задействаха старата машина за поставяне на етикети и сега работи отлично, нали?

— Да, отче — въпреки желанието му всички да го наричат просто Майкъл, на Кейт и мисис Ейбъл им се струваше по-лесно да се обръщат към него с „отче“. — Правим по една бутилка на минута, нали, Флора?

Кейт със задоволство погледна машината. Бе удивена, че изобщо са успели да я задействат, и то съвсем сами. Не бе слагала това в сметките си. Цялото оборудване все още бе тук, грижливо съхранено и

с малко почистване и поправка можеше да стане като ново. Започваше да чувства, че възражда една традиция, нещо, което принадлежи на къщата и семейството ѝ. Това събуждаше спомените ѝ за Лио, които толкова ѝ бяха помогнали през последната седмица на траур. Съоръженията нямаха голям капацитет и не отговаряха на съвременните стандарти, но всичките бяха в изправност, а именно това бе от значение.

— Разбрах как работи и тази машина за поставяне на тапи — мисис Ейбъл посегна към масата и придърпа към себе си уред с тежък метален лост. Взе бутилка и коркова тапа, нагласи ги в машината, с рязко завъртане на ръката издърпа лоста и бутилката бе затворена.

— Възхитително! — извика Кейт, истински впечатлена. Самата тя не бе успяла да разгадае начина на действие.

Мисис Ейбъл сияеше. Бе загрята и потна от горещината около дестилатора. Косите ѝ се бяха измъкнали от шнолите и досадно висяха около лицето ѝ. Блузата ѝ бе изпоцапана и артритът на пръстите ѝ се обаждаше от работата с машината, но бе доволна. През последната седмица двамата с Джон се чувстваха полезни, както никога от години насам. Най-сетне в „Тънсбри“ имаше нещо, на което да се надяват, да работят за него и да се борят. Къщата отново се оживи, идваха и си отиваха хора, пристигаха доставки, телефоните звънях, накъдето и да погледнеш, кипеше работа. Това донякъде ѝ напомняше за войната. Не за страха, разбира се, или за мъчителните загуби, а за чувството за сплотеност и съвместните усилия да постигнат нещо, в което всички вярват.

— Извинете?

Всички се обърнаха към отворената врата.

— Нося доставка от „Спайс енд Найс“, за вас ли е?

— О, да — каза Кейт. — Почакайте, идвам да я взема.

Бързо прекоси помещението и се отправи към микробуса, паркиран в двора. Шофьорът отвори багажника, извади един кашон и попита:

— Може ли да проверите всичко на място? Отметнете по списъка и се подпишете... тук.

Подаде ѝ кашона, извади химикалка от задния си джоб, изчака, докато Кейт проверяваше подправките, които бяха поръчали, и накрая подписа формуляра.

— Благодаря. Ще се видим отново, надявам се.

Доставчикът се качи в микробуса и запали, когато Рори се показа навън, разгорещен и изтощен от насипването на въглища. Хвърли бегъл поглед към кашона.

— Какво е това?

Кейт сложи кашона на земята, наведе се и отвори найлоновата торбичка, пълна с хвойнови зрънца, която бе вътре. Загреба пълна шепа и леко ги разтри между пръстите си, за да се почувства ароматът.

— Това е... — каза тя и ги поднесе към носа на Рори.

— Джин — довърши той.

Кейт широко се усмихна.

— Да, джин — съгласи се тя и двамата се засмяха.

Адриана леко натисна копчето на дистанционното управление и картината от екрана на телевизора в спалнята ѝ изчезна. Погледна към подноса за чай до себе си, взе тънкия като вафла сандвич с краставица, но го остави след първата хапка. Бе отегчена, изнервена и уморена от чакане. Стъпи на пода и както бе боса, се запъти към банята. Застана пред голямото осветено огледало, търсейки занимание, и се загледа в отражението си. Изглеждаше безупречно. Естествено, след като цяла седмица бе обикаляла козметичните салони. Беше отслабнала с няколко килограма и бюстът ѝ определено бе по-стегнат. Кожата ѝ блестеше, маникюрът ѝ беше отлично оформен, но все пак се чувстваше нещастна, много нещастна. Вече пети ден очакваше обаждане от дъщеря си, ала то така и не идваше.

„Невъзможно момиче — помисли си тя и гневно отскубна един посивял косъм от главата си. — Проклетата да съм, ако аз ѝ се обадя!“ Но при мисълта за Кейт, сама в онази ужасна къща, за глупостта ѝ да допусне онзи негодник до себе си, очите ѝ се напълниха със сълзи. Почти... Не ѝ оставаше друго, освен да премине към план Б.

Хвърли бърз поглед към отражението си в огледалото и се върна в спалнята. Седна до тоалетката, вдигна слушалката на телефона и набра номера, който преди няколко дни бе записала в хотелския бележник. Когато чу отговор, каза:

— Ало, мога ли да говоря с капитан Дръмънд?... Да, разбира се, ще почакам. Да, предайте му, че го търси графиня Дьо Гран Бле.

Благодаря.

Седна и зачака обаждането на Хари.

Хари се надигна в леглото. Чувстваше се още по-потиснат, отколкото преди два часа. Сексът със Саша Тъли бе изтощителен, беше го откъснал за известно време от действителността, но сега отново бе напрегнат и отчаян. Посегна да вземе бонбон от чекмеджето на нощното шкафче, разви го и го пъкна в устата си. Някои хора след секс пушеха, други заспиваха, а Хари дъвчеше бонбони. Устата му се напълни със слюнка, той леко замляска и отстрани с нокът парченце от бонбона, което бе залепнало за зъба му.

— За Бога, Хари! — недоволно промърмори Саша. — Трябва ли да правиш това?

— Да — с раздразнение отвърна той. — Трябва.

Тя се претърколи и го изгледа втренчено.

— О, скъпи, наистина си в лошо настроение, нали? — Хари не ѝ обърна внимание и Саша се надигна. — Слушай, може и да не съм много умна, но мога да изслушвам хората с техните проблеми — той отново не ѝ обърна внимание. — Бих могла дори да помогна.

— Да помогнеш? — Хари схруска бонбона и посегна за друг, като първо предложи на Саша.

— Благодаря — тя си взе и придърпа покривката на леглото върху гърдите си. — Да, да помогна. Добре, връзката ти е в криза. И защо е така?

— О, Боже — простена Хари, — много дълго е за обясняване.

— Опитай.

Обърна се и я погледна.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Саша кимна. Всъщност изобщо не я интересуваше, но отчаяно желаше Хари. Обожаваше го и си бе въобразила, че ако често е край него, за да му доставя удоволствие, да го изслушва, да се смее на шегите и разбира проблемите му, би могла да го спечели.

— Хари, аз съм ти приятелка. Нека поговорим.

Той хвана ръката ѝ.

— Миналата седмица изоставих Кейт. Не се гордея с това, но наистина не знам дали мога да си позволя да бъда замесен. Тя има

неприятности, нали разбираш. По-точно дългове. Наследи онази проклета къща и имението, но се оказа, че са я насадили на пачи яйца — загледа се в ръката на Саша. Беше нежна, с добре поддържани нокти, лакирани в бледорозово, а той си спомняше ръцете на Кейт, които винаги миришеха на лук и чесън или някаква друга храна, бяха изпръхнали и оцветени в оранжево от морковите под ноктите. Целуна пръстите на Саша и вдъхна смесицата от аромата на парфюма и чувствеността ѝ. — Проблемът е, че този дълг може да засегне и мен. Искам да кажа, че вероятно тя ще обяви фалит, а ако сме заедно, това може да се отрази и на мен. Армейски офицер, стълб на обществото и така нататък — Саша кимна в знак на съчувствие. — Казах ѝ: „Кейт, просто не мога да си позволя да се замеся, всичко това би накърнило репутацията ми“ — погледна към Саша. — Прав съм, нали?

— О, да — каза тя. В неин интерес бе да го подкрепи. — Напълно си прав.

— Но има още нещо. Нали разбираш, по един или друг начин — всъщност не знам точно как стана, — но май казах на полковника, че ние с Кейт сме сгодени и... той се развълнува и иска да организира парти в наша чест и... О, Боже...

Хари сведе глава и Саша го погали по тила нежно и успокояващо. Умът ѝ заработи трескаво. Не минаваше за особено хитра, притежаваше повече чар, отколкото разсъдливост, но това бе важно. Не искаше Хари да бъде сгоден или да заблуждава околните, че е така.

— Първото нещо, което трябва да направиш, Хари — каза тя, измъкна ръката си и се изправи, — е да кажеш на полковника, че Кейт има затруднения с легализирането на завещанието.

— Легализиране на завещанието?

— Да, това е юридически термин за...

— Знам какво означава, Саша! — раздразнено каза той. Забележката му не я разколеба.

— Извинявай, разбира се, че знаеш. Кажй му това, както и че Кейт не може да ходи никъде, защото има много неща за вършене, да подрежда къщата и така нататък. Можеш да оставиш бележка в пощенската му кутия, в която да обясниш, че си имал телефонен разговор днес следобед, и да изчезнеш някъде до края на уикенда.

— Да изчезна?

— Да, би могъл да дойдеш с мен в Лондон, ако желаеш.

— Ммм. А после?

— Щом избегнеш партито — поне за известно време, някой ден може деликатно да намекнеш на полковнишата, че нещата между вас с Кейт не вървят добре, да се престориш на наранен годеник, да я спечелиш на своя страна и после, няколко седмици по-късно, да съобщиш новината, че Кейт е скъсала с теб.

— Кейт да скъса с мен? — извика Хари. Не бе съгласен да се преструва на мъж с наранена гордост.

— Това е единственият начин, ако искаш да излезеш на чисто.

— Хм, наистина ли мислиш така?

— Да.

Тя протегна ръка и отново го погали по косите.

— Господи, Саша — простена той, внезапно възбуден, — единствено ти ме разбираш. Знаеш го, нали?

Саша замърка гальовно и успокояващо.

— Не знам какво бих правил без теб. Искам да кажа, само ако не беше... — на вратата се почука и той не довърши.

— Ако не беше кое, Хари?

Прозвуча повторно почукване.

— Хари?

— Шшшт!

— Капитан Дръмънд? Търсят ви по телефона, сър. Дамата чака на линията. Някоя си графиня Дьо... мисля, че каза френско име.

— По дяволите! — Хари пусна ръката на Саша, отметна завивките и скочи от леглото. — Майката на Кейт!

Запъти се към вратата, но се сети, че е гол и грабна слиповете си от пода.

— Капитан Дръмънд?

— Да, един момент, ефрейтор — тръгна към вратата. — Саша, скрий се! — каза шепнешком.

— Но, Хари...

— Направи го!

Тя се зави презглава и остана неподвижна, когато той отвори вратата.

— Да кажа ли на дамата, че идвате, или ще се обадите по-късно?

— Идвам веднага, благодаря, ефрейтор.

Затвори и известно време остана замислен. Саша се измъкна от завивките и попита:

— Да те чакам ли тук?

Хари се опомни и бързо започна да се облича. Докато слагаше ризата и панталоните, погледна към нея.

— Не знам, за Бога, Саша... или... не, по-добре недей! Трябва да помисля.

С вълнение очакваше разговора с чаровната и богатата майка на Кейт.

— Защо не?

— Може би доста ще се забавя, ако е прекъснала линията и се наложи да чакам да се обади отново или ако изникне нещо друго. Освен това — закопча ризата си, — навярно имаш и по-полезни занимания, отколкото да висиш тук и да ме чакаш. А?

Истината бе, че нямаше какво друго да прави. Не се сецаше за нищо по-полезно, но кимна и промърмори:

— Разбира се.

— Чудесно!

Хари не бе сноб, но се възхищаваше на богатите хора с благороднически титли и нямаше търпение да излезе от стаята.

— Тогава до скоро виждане, Саша.

Натисна дръжката на вратата и хвърли бегъл поглед към нея, още затоплена в леглото му.

Тя отново кимна.

— Ще получа ли целувка?

— Да, за Бога, извинявай! — върна се обратно, целуна я приятелски по бузата и се озова до вратата, преди тя да успее да обвие ръце около него. — Благодаря, Саша!

— Хари, аз...

Не довърши, защото вече бе излязъл.

Стефан стоеше на ъгъла на „Фулъм Роуд“ и се оглеждаше за Джан. Бяха си определили среща в седем вечерта, но вече бе осем без петнадесет, а от нея нямаше и следа. Филмът започваше в осем. Беше купил билети и голяма кутия шоколадови бонбони и бе резервирал маса за десет часа в близкия италиански ресторант. Започваше да

изпитва разочарование. Нещо повече, чувстваше се измамен. Извади мобифона от джоба си и за трети път позвъни в централата на „Ингръм-Лоуд“ — не отговаряше. Набра номера на мобифона ѝ — беше изключен. Чудеше се какво да прави. Да почака още половин час и съвсем да стане за смях или просто да зареже всичко и отиде да пийне нещо. Огледа се за последен път, не я видя да идва и реши да си тръгне. Каквато и да бе причината, тя му бе вързала тенекия. Колкото и упорито да се опитваше да отмине това с безразличие, самата мисъл го караше да се чувства ужасно потиснат.

Зави към „Гоут енд Буут“, хвърли пътьом кутията шоколадови бонбони и билетите в кофа за смет и се отправи към кръчмата. Точно когато се канеше да влезе, чу името си и нетърпеливо се обърна.

— Стефан? Стефан, скъпи, насам!

Видя една от клиентките си да паркира от другата страна на улицата и да му маха с ръка от шофьорската седалка на „Мерцедес 80 SL“. Прикривайки разочарованието си, той се приближи и се наведе към прозореца на колата.

— Здравей, Лойс. Какво правиш тук? Дано не си тръгнала да търсиш компания.

Лойс Маккини шумно се засмя и размаха накичената си с бижута ръка.

— Чаках един приятел, но той не дойде. Не вярвам да си свободен, а, Стеф? Имам запазена маса в „Ла Каприз“. Искаш ли да хапнем?

Той нямаше особено желание, но Лойс бе почтена и просто търсеше кавалери, с които да се показва в обществото. Искаше да унижи бившия си съпруг, като се появява на светски вечери и приеми в компанията на Стефан и още няколко подбрани млади мъже. Той бързо погледна към „Фулъм Роуд“, без да знае какво очаква да види, а след това кимна и ѝ се усмихна:

— Лойс, умирам от глад. С удоволствие бих хапнал.

Тя отново се засмя. Имаше дълбок, гърлен смях, който привличаше вниманието. Бе част от чара ѝ. Протегна ръка, отвори вратата и Стефан се настани до нея.

— Изглеждаш много шик, любов моя. Вързаха ти тенекия, а?

Стефан сви рамене. Лойс извади дълга тънка цигара от кутията на таблото, той посегна към запалката, щракна я и ѝ поднесе огънче.

— Предполагам, че все пак ще ѝ поискаш пълната такса — каза тя, засмя се и изпусна дима през крайчеца на устата си.

— Не беше бизнес среща — довери ѝ той.

— О, скъпи — потупа го по бедрото и включи двигателя, — утеши се с факта, че тази жена очевидно е глупачка — натисна газта и увеличи скоростта.

— Глупачка?

Той протегна ръка и взе една от цигарите на Лойс. Обикновено не пушеше, но тя обичаше да ѝ прави компания.

— Да, скъпи. Нима иначе би пропуснала шанса да получи безплатно това, за което други броят пари?

Отново избухна в смях, изтръска пепелта от цигарата на пода и Стефан потръпна.

Беше двадесет и два и петнадесет. Саша седеше в колата си на платения паркинг пред „Хилтън“, на „Портланд Плейс“, и чакаше Хари. Беше ѝ казал, че не е необходимо да идва да го взема, че би могъл да повика такси след вечерята, но тя му бе предложила да си спести пътните разноски и той, верен на себе си, не бе устоял на изкушението да го откарат безплатно.

Саша бе притеснена. Тревожеше се за Хари и за себе си, най-вече заради Кейт Дауи. За първи път този следобед наистина бе помислила, че може да постигне нещо, че се е появила пукнатина в отношенията между Хари и Кейт и има вероятност всичко между тях да свърши. Но само едно телефонно обаждане на графиня Еди-коя си — и той отново бе скочил да се облича, за да вечеря в Лондон и да разговаря с майка ѝ „откровено и сериозно“, както се бе изразил.

Разбира се, Саша бе предложила да го откара до града и да прекара нощта в апартаментата ѝ, а той бе приел без колебание. Така че, веднага щом го бе оставила пред „Хилтън“, се бе втурнала към „Найн Елмс Сейнсбърис“, за да купи кроасани, прясно кафе, три вида макарони, яйца, бекон, колбаси, гъби и домати за печене. Но дали имаше някаква полза от всичко това? Какво ли искаше майката на Кейт? И дали Хари щеше да ѝ го даде? Саша тъжно въздъхна и погледна часовника си. Тридесетте минути, за които бе платила на паркинга, бяха изтекли и тя отново извади от портмонето си монета от

една лира, подаде се от колата и я пусна, за да продължи самотното си бдение.

В хотела, в ресторант „Меморис“, на дискретна маса за двама седяха Адриана и Хари. Тя прикри прозявка на досада, отпусна ръката си обратно в скута, а след това посегна към чашата. Докато отпиваше, Хари забеляза, че изостава и припряно вдигна своята чаша. Имаше погрешното схващане, че е любезно да отпива, когато домакинята го прави, но бе пропуснал факта, че Адриана пие вода, а той — вино. Резултатът бе, че изпусна нишката на разговора и погледът му започна да се премрежва. Щом остави чашата, мълчаливият сервитьор, който се суетеше наоколо, я напълни отново, преобърна вече празната бутилка в съда за охлаждане и попита:

— Мадам, бихте ли искали още една?

— Да, благодаря — отвърна Адриана, чудейки се защо Кейт поддържа връзка с този добронамерен, но доста скучен и надут млад мъж. Леко се покашля, за да привлече вниманието му, и каза: — Обсъждахме идеята за малка финансова помощ за вас и Кейт, за да стъпите на крака в Лондон, може би да купите ресторант.

— Ресторант?

Адриана пренебрежително махна с ръка.

— Каквото и да е — отвърна с досада. Вече бяха обсъдили тази тема. — Само да я измъкнем от „Тънсбри“ и този безсмислен бизнес с джин.

— Какъв бизнес с джин?

— Онзи, за който ми каза Кейт.

— О, да.

Хари нямаше представа за какво говори. Изглежда, бе пропуснал тази част от разговора, но долови раздражението на Адриана и въпреки че бе замаян от изключително доброто „Бордо“, реши, че е най-добре да се съгласи с нея, независимо за какво става дума.

— Естествено не е необходимо да споменавате на Кейт за този подарък. Сумата може да бъде прехвърлена на ваше име и бихте могли да кажете, че е ваш личен капитал. Разбира се, тя ще има право на дял от бизнеса, но не виждам проблем да получите известна премия за себе си, щом се устроите.

— В какъв смисъл да се „устроим“? — попита Хари, като се опитваше да произнася думите отчетливо.

— Това наистина зависи от вас, Хари — каза му Адриана с приветлива усмивка, въпреки че всъщност си мислеше: „Ако Кейт иска да се омъжи за него, ще трябва да свикна с това, когато се стигне дотам.“

Сега за нея бе по-важно да предпази Кейт от най-голямата грешка в живота ѝ.

— Искате да взема отпуск и да отида в „Гънсбри“, за да я убедя, че напразно губи време и усилия?

— И като се опитва да спаси онази обречена къща, ще провали живота си.

— Но защо?

— Какво защо? — почти се сопна Адриана.

— Защо ще провали живота си? И защо просто не ѝ дадете тази сума, за да изплати дълга на къщата?

— Дъщеря ми ще провали живота си, Хари — каза тя, сякаш говореше на слабоумен, — защото ще бъде обсебена. Виждам, че това вече се случва. Ще си въобрази, че може да спаси „Гънсбри“, и цял живот ще се чувства длъжна да се бори за имението — Адриана запали цигара, въпреки че Хари все още се хранеше. Видя, че той направи гримаса, но реши, че вината е негова, щом повече от час яде основното ястие. — И аз няма да я избавя от дълга именно поради тази причина — продължи тя. — Ако ѝ помогна да започне на чисто, след няколко години отново ще затъне. „Гънсбри“ непрекъснато поглъща пари. Видях какво стана с Лио — той нямаше личен живот, семейство, само тази проклетата къща — и няма да позволя с Кейт да се случи същото! — остави цигарата и даде знак да донесат сметката. Винаги когато си помислеше за „Гънсбри“, настроението ѝ се влошаваше. — Хари, простете, но имам ужасно главоболие — сложи салфетката си в чинията и стана. — Запишете сметката на стая номер сто четиридесет и осем — заръча на сервитьора. — Хари, ще ме извините ли?

Докато полагаше усилие да се изправи, той усети с пълна сила ефекта от изпитото вино и се облегна на ръба на масата, за да не политне.

— Разбира се, съжалявам. Надявам се, че...

— Благодаря — Адриана взе малката си чантичка „Шанел“, направи опит да се усмихне и каза: — Е, ще поддържаме връзка. Ще отидете ли до „Гънсбри“?

— Да, разбира се, ще замина в близките дни. Моля ви, разчитайте на мен.

Тя успя да прикрие ужаса си от подобна перспектива и кимна:

— Лека нощ, Хари.

— О, да, разбира се... — направи крачка встрани, за да я целуне, когато мине покрай него, но не бе достатъчно бърз, неволно закачи покривката на масата и събори три чаши и малката ваза с цветя. — Лека нощ — извика той, докато Адриана излизаше от ресторанта.

После се отпусна на стола.

— Бихте ли искали още вино, сър? — попита сервитьорът, който току-що бе донесъл нова бутилка.

— Да, ако обичате — отвърна Хари. — Затворете я, ще я взема за вкъщи — сгъна салфетката и я сложи на масата. — Благодаря, много благодаря.

Стана, взе бутилката и излезе.

Бе почти полунощ, когато Джан най-сетне свърши с преглеждането на документите. Бе изчислила лихвите на имението „Тънсбри“, като се бе върнала три години назад, за да проследи покачването на лихвените проценти, размера на средствата и каква печалба носи заемът. Беше доволна, че няма причина да бъде обявен за просрочен. Сделката бе добра, при условие че Кейт Дауи е готова да възстанови плащанията. Но имаше една клауза в договора, според която „Ингръм-Лоуд“ имаха право да поставят заема под възбрана, ако сметнат за необходимо, и тя бе сигурна, че Дънкан възнамерява да използва именно нея.

Джан затвори папката и се изправи. Работеше с Дънкан от много години и бе почти сигурна, че познава всичките му трикове, но тази... тази припряност в сделката с „Тънсбри“ будеше у нея недоумение. Нямаха потенциален купувач, беше проверила. Нямаше и планове за застрояване — бе установила и това. Тогава какво, по дяволите, си бе наумил? Щом искаше да обяви заема за просрочен, може би възнамеряваше да купи имота на ниска цена. Но ако искаше този имот, какво ли криеше, което Джан и Кейт не знаеха? Остави папката на бюрото и извади ключовете. Напусна кабинета си, тръгна по коридора

към офиса на Дънкан и загаси лампите по пътя си. Вратата бе заключена. Потърси ключа във връзката, отвори я и влезе.

Първото, което направи, бе да провери чекмеджетата с папки. Три от тях бяха отворени, но четвъртото бе заключено. Какво ли имаше вътре, за което Дънкан не желаше никой друг да знае? Огледа бюрото, но не откри нищо. Всъщност не знаеше какво точно търси и какво очаква да намери, но наистина бе убедена, че трябва да има нещо. Разгърна дневника му и запрелиства страниците. Срещи, обеда, аеробика... усмихна се, щом видя бележка за последното. Дънкан бе педантичен по отношение на дневника си. Страниците разкриваха подробен отчет за живота му. За всеки светски или делови ангажимент бяха отбелязани не само часът и мястото, но и адресът, телефонният номер и очакваната продължителност, а също и заявки за таксите и многобройни лични бележки, например:

„Костюм на карета като на Уелския принц, бледосиня раирана риза („Пинкс“), синя вратовръзка „Хермес“.“

А по-долу:

„Вечеря в клуба на Кралската академия.“

Джан винаги му се бе възхищавала за това. Самата тя записваше небрежно часа и мястото, а останалото запомняше, но този изключителен навик превръщаше дневника му в интересно четиво за нея. Докато прелистваше и четеше личните бележки, едва не пропусна една за среща в понеделник в 11,30 — кратка бележка, написана с молив и нищо друго. Прочете я бегло и не й обърна внимание, но след страница-две се върна обратно към нея. Изглеждаше странно вмъкната между две срещи, които бяха подробно описани — втората дори съдържаше списък на сандвичите, които секретарката на Дънкан трябваше да приготви за работния обяд. Съсредоточи се върху бележката за няколко секунди, после седна на стола и разгърна дневника от началото на годината. Прегледа внимателно всяка

страница и откри още пет подобни, написани с молив, за едновременни срещи. Без посочено място, име или други подробности. Това бе странно, дори подозрително, и въпреки че нямаше представа какво може да означава, изпита непреодолимо желание да открие.

Затвори дневника и го остави точно както го бе намерила: в противен случай Дънкан щеше да забележи. Изправи се, замислена за това, което бе видяла. „Не ставай смешна, Джан — каза си, — просто се е отклонил от принципа си, случайна грешка.“ Но мисълта не я напусна и докато отключваше отново офиса си, и когато влезе вътре.

Застана до бюрото си, прегледа своя дневник за уговорките за следващата седмица и се запита дали би имало смисъл да проследи Дънкан, когато излезе за тази среща. Идеята ѝ се стори истинско безумие: да преследва почти бившия си съпруг из Лондон, да проявява едва ли не перверзен интерес към личния му живот. Седна, запали цигара и отново се замисли.

Всъщност в понеделник бе напълно свободна. Струваше ѝ се странно, много странно, че Дънкан не е записал никакви подробности. Може би трябваше да види с кого ще се срещне? Само един бегъл поглед — да застане отвън и да се опита да го зърне. Прелисти дневника за текущата седмица, проследи страниците и видя ангажимента си за петък, тази вечер. Плесна се по челото и изохка. Как бе могла да забрави, по дяволите! И защо той не бе позвънил да ѝ напомни? Извади мобифона от чантата си и видя, че е изключен. Изруга на глас и посегна към телефона на бюрото. Набра номера, чу позвъняването, щракването на телефонния секретар и отново изруга. Изчака сигнала и каза:

— Стефан, толкова съжалявам за тази вечер. Наистина. Сигурна съм, че няма да ми повярваш, но просто забравих. Разбираш ли, работех върху документите на „Тънсбри“ и загубих представа за времето. Цял ден се занимавах с това и... — усети, че бърбори несвързано и замълча. — Както и да е. Все пак съжалявам. Надявам се, че не съм провалила вечерта ти. Слушай, обади ми се скоро, моля те!

И без да знае дали той слуша, дали не си е у дома, или е толкова ядосан, че може би никога вече няма да ѝ се обади, Джан затвори.

— Проклятие! — каза си на глас.

Прибра цигарите, ключовете и мобифона в чантата, грабна палтото си и излезе.

Стефан взе кадифеното палто на Лойс Маккини и го наметна върху голите ѝ рамене. Бе около шестдесетгодишна, но тялото ѝ бе поддържано и все още изглеждаше добре. Тя пое палтото и се надигна. Посегна да вземе цигара и каза:

— Стефан, беше...

С кратка целувка той я накара да замълчи и се изправи. Не бе искала точно това, но от време на време изпитваше нужда от физическо удоволствие и той никога не ѝ отказваше. Тази вечер бе такава. Бяха срещнали бившия ѝ съпруг в „Ла Каприз“ с новата му съпруга, което я бе разстроило повече, отколкото би искала да признае.

— Искаш ли кафе? — попита я. Лойс поклати глава:

— Няма да мога да заспя, скъпи, искам да си отида у дома и да си легна.

Стефан нахлузи панталоните и пуловера си.

— Ще те откарам, а на връщане ще взема такси.

— Благодаря, скъпи — тя също се облече, но пъкна бельото си в чантата. Щом бе готова, излезе в коридора да го почака. — Червената лампичка на телефонния ти секретар ми намига, Стефан — извика. Телефонът се намираше на масичка в коридора. — Надявам се, че жената, която ти върза тенекия, се обажда, за да се извини.

Стефан я настигна.

— Ще го прослушам по-късно — каза той. Сега нямаше желание да мисли за Джан. — Ключовете? — Лойс му подаде малък позлатен ключодържател с ключовете от колата и дома си. — Готова ли си? — тя кимна и Стефан я прегърна. Изглеждаше уморена и малко тъжна. — Казвал ли ти е някой, че наистина си чудесна, Лойс Маккини?

Тя се усмихна.

— Плащам ти, за да чувам това, Стефан.

Той спря.

— Не, Лойс. Плащаш ми, за да те придружавам на приеми и да ти правя приятна компания. Но не и да мисля, че си чудесна.

Тя нежно го целуна по бузата.

— Благодаря ти, скъпо момче — отвори вратата и изчака да ѝ подаде ръка. — Похабяваш се с този занаят, Стефан — каза му. Обърна се и добави със сериозен тон: — Откажи се, докато не те е покварил!

Стефан сви рамене.

— Може би — отвърна.

Но докато изричаше тези думи, образът на Джан се прокрадна в съзнанието му и той осъзна, че това „може би“ не е толкова неискрено.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше понеделник сутринта, а Джан се чувстваше уморена. През уикенда не бе правила нищо, но въпреки това бе изтощена и потисната. Изпитваше мъчително отчаяние, примесено с тревога, и напрегнато очакване Стефан да отговори на обаждането ѝ или поне да я уведоми, че е получил съобщението. През целия уикенд телефонът ѝ не бе звъннал и все пак се опитваше да си внуши, че може би той е зает, има много работа или изобщо не е прослушал съобщението ѝ. Не се реши да му позвъни отново в събота или в неделя и дори днес, в понеделник, а не преставаше да мисли, че навярно не възнамерява да я потърси отново. Това я потискаше и в съчетание с натрапчивото съмнение, че Дънкан върши нещо непочтено, което не можеше да прогони, я караше да се пита на кого би могла да има доверие.

„Може би на никого — помисли си и погледна часовника си, — или на всички, но просто страдам от параноя.“ През изминалите двадесет години, откакто бе омъжена за Дънкан, той винаги се бе съобразявал със закона, поне доколкото знаеше, и никога не бе вършил нещо непочтено и нечестно. Но нима това, че от година и половина поддържаше връзка със секретарката си, бе почтена и честна постъпка? Докъде ли щеше да стигне? Джан се наведе, извади голяма найлонова торба „M&S“ и чантичка за тоалетни принадлежности от шкафчето на бюрото си и отиде да вземе палтото си. Бе подозрително настроена към всичко и всички. Позвъни на Моли и събщи:

— Моли, излизам за няколко часа. Имам уговорен час при лекаря. Ако Дънкан иска да знае къде съм, кажи му: „На Харли Стрийт“, и че ще се върна по обяд.

После се облече, взе чантата си и найлоновата торба и излезе от офиса. Мина ѝ през ум, че навярно е полудяла, ала се усмихна на себе си. Беше луда, напълно луда... и какво от това, по дяволите? По-добре луда, отколкото глупава, но сега, каквото и да си бе наумил, Дънкан нямаше да се отърве безнаказано.

Щом излезе на улицата, тя се запъти към кръчмата на ъгъла, премина през бара, влезе в дамската тоалетна и се заключи в една от кабинките. Извади съдържанието на торбата — неща, които бе купила сутринта на път за работа. Свали палтото си и облече нов бежов шлифер, сложи шал и високи до коленете черни ботуши. Приглади косите си назад, прихвана ги е шнола и извади от тоалетната чантичка стара руса перука, дълга до раменете. Намести я, погледна се в огледалото, разреса я и нахлупи шапка. Почти готова, пъхна палтото, обувките и дамската си чанта в празната торба и излезе от кабинката. Огледа се в огледалото, сложи червено червило и завърза елегантно шала около врата си. Излезе от кръчмата и навън веднага откри, че черното такси, което бе поръчала, я чака.

— Добър ден! Таксито за Ингръм ли е?

— Да, накъде?

— Малко е опасно всъщност — Джан отвори вратата, седна на задната седалка и се наведе напред. — Ще ви помоля да следвате друго такси. Ще бъде ли възможно?

Шофьорът сви рамене.

— Щом си плащате — отвърна той. — Апаратът ми вече отчита.

— Добре. Ще ви покажа кое точно — каза Джан и се обърна, за да наблюдава изхода на „Ингръм-Лоуд“. След няколко минути — по-рано, отколкото бе очаквала — забеляза Дънкан да излиза от сградата. Затаи дъх, видя го да поглежда часовника си и се помоли предположението ѝ да се окаже правилно. Дънкан винаги пътуваше из Лондон с черно такси и тя бе сигурна, че по-рано е поръчал такова, което ще се появи всеки момент.

Дънкан чакаше... Джан също, скрита в своето такси зад ъгъла. Докато той нетърпеливо пристъпваше от крак на крак и през секунда поглеждаше часовника си, тя се въртеше нетърпеливо на задната седалка.

— Хайде — промърмори Джан под нос.

Дънкан огледа улицата, не видя да се задава такси, пъхна ръце в джобовете си и се отправи към метрото.

— По дяволите! — каза тя на глас.

Нямаше начин да успее да го проследи пеша. Но точно тогава едно такси мина покрай него, той каза нещо на шофьора и се качи. Джан почука на стъклото.

— Онова — каза тя, — което току-що потегли, ето там — посочи го. — Става ли?

Шофьорът ѝ направи знак с палец, вдигнат нагоре, и се включи в потока от коли. Джан си пое дълбоко дъх, докато зорко следеше колата отпред.

Когато таксито на Дънкан напусна центъра и се отправи към „Кингс Крос“, Джан изпита безпокойство. Ако слезеше и решеше да върви пеш до мястото на срещата, не бе сигурна, че е безопасно да го проследи в този район. Но притесненията ѝ се оказаха напразни, защото след малко таксито спря до тротоара и Дънкан слезе. Нейното такси спря няколко метра зад неговото. Той се обърна и погледна назад към другата кола.

— Мисля, че трябва да слезете — обърна се към нея шофьорът — и да се престорите, че ми плащате.

Джан кимна. Дънкан се оглеждаше, докато чакаше за рестото, и щеше да му се стори странно, ако никой не излезе от таксито, спряло зад него.

— Влезте в банката — предложи шофьорът. — Почакайте пет минути и когато излезете, ще ви взема.

Джан отвори вратата, слезе и се наведе към него с портмоне в ръка. Виждаше Дънкан с периферното си зрение. Той я изгледа от главата до петите, но не я позна и повече не ѝ обърна внимание. Тя се усмихна на шофьора и каза:

— Много добре се справяте.

— Постоянно го правя, госпожо — отговори той, обърна се и потегли.

Джан погледна напред и видя, че Дънкан го няма. Запомни името на кантората, в която влезе, и се отправи към банката. Чувстваше се объркана и същевременно смешна. Свали шапката, намери в чантата си химикалка и записа „адвокатска кантора Рикмън-Ливай“ с въпросителен знак на края. После въздъхна, изчака да мине определеното време и излезе навън да потърси таксито.

Но Джан пропусна нещо почти толкова важно, колкото това, което видя. Докато потегляше обратно, пред кантората спря друго такси и от него слязоха двама души. Жена — елегантно облечена, но доста угрижена, и мъж с измачкан костюм и тревожно изражение, който правеше безполезни опити да се държи галантно.

Беше обяд, но в спиртоварната още никой не бе ял. Бе горещо, във въздуха витаеше напрежение и всичко бе готово за започване. Подправките бяха накиснати в пшеничния спирт още предната вечер, сместа се вареше в дестилатора вече цял ден, кондензирайки двойно дестилирания спирт, и бе време да потекат първите количества джин. Кейт стоеше до преподобния отец Галахър и наблюдаваше как Рори прикрепя маркуч към дестилатора и поставя кофа, в която да изтече първакът. След като направи това, той дотъркаля двадесетлитров бидон за готовата течност. Цялата процедура бе извършена буквално за минути и Кейт не можа да повярва, че са успели да постигнат всичко за толкова кратко време.

— Готови ли сте? — извика той.

Двамата вдигнаха палци нагоре в отговор.

— Първакът — течността, която излиза най-напред — наистина ли не може да се пие?

— Не, Кейт, твърде силен е — отвърна Майкъл Галахър. — Съдържа висока концентрация от подправките. Изхвърля се. Както и последните количества. Когато подправките свършат, джинът губи аромата си и става негоден.

— А това, което е по средата, ще бъде ли качествено?

Той повдигна вежди:

— Надявам се, Кейт. Наистина се надявам.

Рори се приближи към тях и взе кърпата от нея. Изтри лицето и врата си и каза:

— Веднъж да потече първакът и сме готови да започваме. Пригответена ли е водата?

Кейт кимна. Използваха изворна вода от природен кладенец в имението, но трябваше първо да я дейонизират, което бе най-големият разход. Химикалите бяха много скъпи. Тя стисна палци и каза:

— Всичко сме приготвили.

— Добре — отвърна Рори. — Да започваме.

Двамата застанаха до дестилатора. Рори се наведе към клапана, отвори го и погледна Кейт. Първакът потече по тръбата и започна да се събира в кофата. В инструкциите бе записано, че нормално той изтича

за около десет минути, затова, щом клапанът бе отворен, Рори нагласи сигналния часовник.

— Да се дръпнем — предложи той и двамата заеха удобни позиции да наблюдават течността, която се стичаше в кофата.

— Господи, колко е горещо! — отбеляза Кейт. И при най-малкото движение започваше да се поти.

— Съвсем не е изненадващо — отвърна Рори.

Огънят гореше вече от около седем часа. Двамата го поддържаха, като се редуваха, и въпреки че сега бе по-слаб, жегата все още бе непоносима. Когато бе близо до дестилатора, Кейт плувваше в пот и затова цял ден ту се приближаваше, ту се отдръпваше. Бе започнала да чувства умора, но адреналинът и вълнението ѝ даваха сили. Погледна часовника.

— Още три минути — каза тя и Рори се усмихна. Изчакаха сигналният часовник да звъне и той рече:

— Ти прехвърли маркуча, Кейт! Това е твоят джин.

Усмихна му се и стори точно това. Сложи маркуча в бидона и вътре потече първото количество джин „Гънсбри“.

Щом таксито напусна „Кингс Крос“, Джан реши, че е свършила достатъчно за един ден и може да си отиде направо вкъщи. Беше все още с перуката, но щом влезе и затвори входната врата, я свали, както и бежовия шлифер и черните ботуши, после се качи в спалнята, за да разреши косите си. Докато седеше пред огледалото, си помисли: „Адвокатска кантора „Рикмън-Ливай“ — кои са те, по дяволите, и какво прави Дънкан там?“ Съмняваше се, че посещението е частно. Дънкан имаше малко приятели и никога не си губеше времето с тях в работен ден. Какво го бе накарало да отиде в тази малка кантора на края на „Кингс Крос“? Струваше ѝ се странно, главно защото през цялата си кариера той бе държал „Ингръм-Лоуд“ да ползват услугите само на известни консултанти: уважавано адвокатско дружество на „Ченсъри Лейн“, известна банка и най-влиятелната счетоводна фирма в централната част на Лондон. И защо ли никога не записваше тези срещи в дневника си? Тя остави сешоара и прокара пръсти през косите си. Не ѝ оставаше друго, освен да провери.

Слезе до бюрото си, обади се на „Справки“, попита за номера на „Рикмън-Ливай“ и го записа. След това позвъни и се свърза веднага.

— Ало — каза тя, — търся адвокат в района на „Кингс Крос“ и бих помолила да ми кажете с какъв вид дейност се занимавате.

— Разбира се, госпожо — каза приятен глас. — Предимно с документи за прехвърляне и възвръщане на собственост, договори за имоти, за наеми. Главно с пазара на имоти. Желаете ли да запиша името ви и да предам на някого от партньорите да ви се обади?

— Благодаря, но търсех специалист по семейно право. Бихте ли ми препоръчали някого?

Гласът я помоли да почака, след което каза, че съжالياва, но не знае за никого в района. Джан благодари и затвори. Следващото, което трябваше да разбере, бе дали Дънкан има бизнес отношения с тях, но това нямаше да бъде толкова лесно. Вдигна слушалката и позвъни в офиса.

— Здравей, Моли. Би ли ми направила лична услуга? Добре. Ще ти дам един номер, обади се от моя офис, без никой да забележи, като кажеш, че си новата секретарка на мистър Лоуд и се запознаваш с делата му и партньорите, с които поддържа връзка. Добре. И ми се обади веднага щом получиш отговор. Благодаря, Моли. Чао.

Джан затвори, остана на мястото си и нервно зашари по бележника, докато чакаше обаждането. Телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката.

— Ало, добре, да, разбрах, Моли, благодаря — Записа името Рикмън, загради го и каза: — О, наистина ли? Би ли повторила? „Мистър Рикмън се занимава с всички сделки на мистър Лоуд.“ Това ли бяха точните й думи?... „Всички сделки на мистър Лоуд.“ Разбирам... Да, да. Непременно. Благодаря, Моли. Чао!

След миг Джан затвори и погледна бележника си. „Значи Дънкан е имал поредица уговорени срещи през цялата година, които иска да запази в тайна — помисли си тя. — Състояли са се в адвокатска кантора, занимаваща се изключително с пазара на имоти, на която мистър Лоуд е редовен клиент. О, Боже, докъде ли ще ме отведе, всичко това? Каквото и да узная, мисля, че няма да бъде приятно.“ Взе палтото и чантата си, нахлузи обувките, грабна ключовете за външната врата и излезе. Реши да поговори със Стефан — не по някаква специална причина, а защото нямаше с кого друго да сподели.

Рори, Кейт и Майкъл Галахър седяха около масата в кухнята на „Тънсбри Хаус“ в пълна тишина, Флора се бе настанила в скута на Кейт, която я галеше по главата. Масата пред тях бе отрупана с чаши, буркани, бутилки и разхвърляни записки. Във въздуха витаеше разочарование.

— Просто не мога да си обясня — каза Рори. — Следвахме инструкциите, сложихме всички подправки, използвахме висококачествен пшеничен спирт, втори път го дестилирахме толкова, колкото бе необходимо, отмерихме времето за изтичане на първака, разрешихме алкохола... — поклати глава. — Какво още трябваше да направим? Къде сгрехихме?

Кейт го погледна.

— Рори, за Бога! Вече го обсъдихме. Не знам къде сме сгрешили, баща ти също. Единственото, което знаем, е, че имаме сто и петдесет литра джин, чийто вкус никак не прилича на оригиналния. Моля те, престани! Това няма да реши проблема.

— Но, Кейт, имаме сто и петдесет литра джин, негоден за пиене.

— Не че не може да се пие, Рори — добави Майкъл. — Не става за продан, но мисля, че би могъл да се консумира като домашно приготвен джин.

— Но не това беше целта, татко! — младият мъж бе изтощен и разочарованието го правеше раздражителен. — Ако искаме да продаваме, трябва да повишим качеството до търговско ниво.

Баща му леко го потупа по ръката. Искрено му съчувстваше. Трябваше да има решение, Майкъл Галахър бе сигурен. Винаги можеше да се намери изход.

— Ще успеете, Рори — каза той. — Това бе само първият ви опит.

— Нямаме нито време, нито пари за многобройни неуспешни опити. Цялото количество е негодно. Хвърлихме пари на вятъра, а трябва да платим и мито, и акциз за всичкия произведен джин, независимо дали сме го продали или не. Не мога да си обясня какво стана. Просто...

— Рори? — Майкъл замълча и погледна към Кейт. — Късно е, Флора е уморена. Нека обмислим всичко отново утре сутринта. Мисля,

че детето трябва да се прибере у дома за вечеря.

— Кейт ще ме заведе, татко.

Рори се изправи.

— Не, скъпа. Аз ще те заведе — каза той изнервено. — Кейт е уморена, беше дълъг ден.

Флора се надигна.

— Не, татко, Кейт ще ме заведе.

Младата жена сви рамене и смутено отмести поглед.

— С удоволствие ще я заведе, Рори. Аз...

— Свърши предостатъчно за днес! — избухна той. Долната устна на Кейт трепна, но тя остана мълчалива. — Хайде, Флора, татко ще те заведе. Стига капризи. Да тръгваме.

Детето не помръдна.

— Скачай, Флора, искам да си почина.

Но момиченцето се притисна към Кейт.

— Флора! — ядоса се Рори.

Детето вдигна поглед, устните му затрепериха и Майкъл Галахър каза укорително:

— Рори!

Той прокара пръсти през косата си и въздъхна:

— Добре, Флора, щом Кейт няма нищо против, може да те заведе у дома.

— Наистина нямам — търсеше начин да се измъкне оттук. Напрежението и мрачната атмосфера бяха потискащи. — Скачай, за да мога да стана, и ще те отнеса на конче до дома, съгласна ли си? — смучейки палеца си, Флора безмълвно кимна и направи това, за което я помолиха. Кейт стана, повдигна я и се обърна към Майкъл Галахър:

— Мислиш ли, че трябва да опитаме отново?

Той кимна:

— Да, Кейт, така смятам.

— Ще подготвиш ли всичко, Рори, за да можем утре отново да дестилираме?

Не й отвърна.

— Рори?

— Щом така желаш, Кейт, но...

— Виж, нека пак да опитаме. Би било истинско чудо, ако бяхме успели от първия път, нали?

Той сви рамене.

— Е, ще опитаме ли?

— Да, но не съм съгласен да го правим до безкрайност.

— Имаш ли друга идея?

— Не, но...

— Значи нямаме избор — тя се отдалечи от него и каза: — Хайде, Флора! — гласът ѝ веднага стана по-нежен. — Целуни татко и дядо за довиждане.

Все още здраво притисната към Кейт, Флора целуна Рори и Майкъл Галахър и двете се отправиха към вратата.

— Да я изкъпя ли, след като пийне чай? — извика Кейт, без да се обърне.

Рори вече разчистваше масата.

— Ако искаш! — рязко отвърна той.

Кейт не си направи труда да отговори. Без да каже дума повече, затвори вратата и остави Рори насаме с баща му.

— Според мен най-добре е да извадим подправките — каза той. — Ще трябва да поръчаме нова доставка на пшеничен спирт утре сутринта. Чудя се дали не трябва да го обогатим с нещо. Може би качеството му не е същото, както преди четиридесет години... — погледна баща си и видя, че широко е отворил очи. — Какво има?

Майкъл Галахър не отговори. „Колко тъжно — помисли си той, — твърде много щастие между двама души не е на добро.“ И не за първи път в кариерата си на свещеник едва се сдържа да не извика на глас към Господ: „С какво са заслужили това?“

— Добре ли си, татко? — попита Рори.

Баща му поклати глава, за да се отърси от мрачните мисли, сви рамене и отвърна:

— Да, само си мислех... — но замълча, защото не намери думи да изрази чувствата си. — Мислех си колко близки изглеждат Флора и Кейт — довърши най-сетне.

Рори не каза нищо, обърна се и продължи да разчиства.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стефан бе под душа, когато на входната врата се позвъни. Едва чу звънеца по време на паузата между първа и втора част на концерта за виолончело на Елгар, който бе пуснал на усиления докрай CD-плеър в спалнята. Спря водата, прокара пръсти през косите си, грабна хавлиена кърпа, уви я около кръста си и излезе. С леки стъпки се приближи към вратата, включи домофона и чу гласа на Джан.

— Джан, каква приятна изненада! Качи се горе. Ще ти отворя.

Втурна се обратно в спалнята, намери хавлиения си халат и го облече. Докато входната врата се отваряше, той погледна костюма, който лежеше готов на леглото, изгладената риза и вратовръзката, преметната върху облегалката на стола, и изруга. Трябваше да излезе в седем и половина, сега бе шест и петнадесет, а последното, което искаше, бе да отпрати Джан. Чудеше се дали да отмени уговорката си за вечерта, но бе с клиентка, на която държеше, а и нямаше време. Чу се почукване и Стефан се втурна към вратата. Когато я отвори, бе изненадан колко приятно се почувства, щом зърна Джан.

— Здравей — каза той, без да се смути, че е по хавлия. — Влизай.

Тя влезе в апартамента. Стефан ухаеше на одеколон с дъх на екзотични плодове и цветя. От него струеше сила и енергия. Забеляза, че не е облечен, и неволно задържа погледа си върху тъмните косъмчета на гърдите му, които се подаваха изпод халата.

Той й стори път.

— Заповядай. Получи ли съобщението ми?

— Не. Какво съобщение?

— Всъщност съобщения. Позвъних на секретарката ти няколко пъти и я помолих да ти предаде да ми се обадиш.

— Не бях на работа днес, а когато разговарях с Моли, беше много набързо. Съжалявам.

Джан изведнъж се почувства по-добре. Съмненията, които бе изпитвала сутринта, че не желае да я вижда повече, изведнъж се

разсеяха.

Стефан сви рамене.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Да, ако обичаш, бих пийнала — последва го по коридора, украсен с множество черно-бели снимки, поставени в рамки, и двамата влязоха във всекидневната. — Извинявай, че се отбих така ненадейно, както и за петък вечерта... Работех и знам, че звучи глупаво, но съвсем забравих.

— Не звучи никак глупаво и приемам извиненията ти. Да не говорим повече за това — намери пепелник и го сложи на масичката пред нея. — Има ли някаква причина за посещението ти или просто си дошла да се видим?

Джан посегна към цигарите.

— Има причина — каза тя. — И знам, че ще прозвучи налудничаво, но искам да ти се доверя за нещо, което мисля, че мога да кажа единствено на теб. Въпреки че е само подозрение — нямам никакви доказателства, но мисля, че е свързано с твоята приятелка Кейт Дауи, и предположих, че може би ще те заинтригува — замълча за миг. — Разбираш ли?

Стефан кимна.

— Напълно. Ще донеса нещо за пиене — каза той, — после ще ми обясниш за какво става дума. Какво ще кажеш за бяло вино?

— Да, чудесно, благодаря.

Той се отправи към кухнята и не след дълго се върна с две чаши.

— Заповядай.

— Благодаря — каза Джан и отпи глътка. Свали палтото си и седна на ръба на канапето. Когато вдигна глава, видя, че Стефан поглежда часовника си, и рече: — За Бога, съжалявам, ще излизаш ли?

— Нещо такова... всъщност да, ще позвъня, за да предупредя, че ще закъснея. Ще се обадя от спалнята. Нали не възразяваш?

— Не, разбира се.

Джан бе седнала точно до телефона и се учуди защо Стефан трябва да ходи до спалнята. Отпи още вино и изчака да се върне. Той се появи след пет минути и каза:

— Уредено е. Отложих срещата за по-късно — вдигна чашата си. — Извинявай, кажи за какво се отнася.

— Всъщност — Джан сведе поглед към ръцете си — не съм сигурна дали има нещо за казване, или всичко е малко пресилено, но не съм убедена, че заемът на имението „Тънсбри“ трябва да бъде обявен за просрочен — с това бях заета в петък, между другото. И все пак Дънкан настоява да го направи. Не мога да си обясня защо и да ти призная, в петък през нощта се порових из офиса му и открих в дневника нещо наистина странно — запали цигара. — Няма да те отегчавам с подробностите, но тази сутрин го проследих и видях да влиза в невзрачна адвокатска кантора на „Кингс Крос“ — фирма, за която никога не бях чувала, а това е доста необичайно, като се има предвид, че Дънкан винаги е настоявал в „Ингръм-Лоуд“ да ползваме услугите на най-добрите консултанти.

— Може би е било частно посещение?

— Не мисля. Позвъних им и разбрах, че се занимават предимно със сделки с недвижими имоти и един от партньорите, мистър Рикмън, движи всички дела на мистър Лоуд.

— Съжалявам, но не схващам.

— Добре, извинявай. Виж, „Ингръм-Лоуд“ е кредитна компания и през последните пет години на рецесия се наложи да отнемем правата на собственост върху много ипотекирани имоти, чиито собственици не бяха в състояние да погасят заемите. После ги продавахме. Това ни осигури солидни приходи и бих казала, че по-голямата част от сделките ни бяха с точно такива имоти. Така че, първо: Дънкан иска да обяви заема на „Тънсбри“ за просрочен, без да има потенциален купувач или строителен предприемач. И, второ: разкрих, че често посещава адвокатска фирма, на която е клиент и която се занимава именно със сделки за собственост.

— Защо ли?

— Именно — каза Джан и посегна към чашата с вино. — Има нещо съмнително, но нямам представа какво — усмихна се тя. — Може би страдам от параноя. Но ако не е така, каква би трябвало да бъде следващата ми стъпка?

— Дявол да го вземе! — рече Стефан и седна срещу нея.

— Питаш мен, Стефан Владимир, първокласния детектив? — поклати глава. — Боя се, че нямам никакво обяснение — отпи от виното и след няколко секунди мълчание запита: — Подозираш, че Дънкан е замислил някаква афера с имота?

— Не знам, как ти се струва?

— Мисля, че имаш право. Провери ли договорите за продажби от последните няколко години?

— Не. Смяташ ли, че трябва да го направя?

Стефан се усмихна.

— Джан, ти разбираш тези неща много по-добре от мен, но според моето скромно мнение, не е зле да се започне с това.

— Да — промърмори тя. Замисли се за миг и каза: — Може би си прав — отпи глътка вино, угаси цигарата и стана. — Благодаря, Стефан, наистина съм ти много признателна.

Той сви рамене:

— Не съм направил нищо особено.

— Напротив... — Джан замълча, внезапно смутена, че става сантиментална. След миг се усмихна. — Предложи ми чаша чудесно вино — каза тя и Стефан се засмя.

— Заповядай отново — отвърна той. — Какво ще кажеш за утре вечер?

Хари Дръмънд се отклони от главното шосе, зави към „Гънсбри“ и погледна часовника си. Времето за вечеря отдавна бе отминало и бе гладен, но вече знаеше как да стигне до имението, без да се лута, и с малко късмет, щеше да склони Кейт да му стъкми нещо за хапване, когато пристигне. Намали скоростта на разклона, погледна табелите и зави надясно. Точно тогава новият му мобифон, подарък от Саша, иззвъня.

— По дяволите! — беше в пътната чанта, която се намираще на пода до предната седалка, и Хари отново забави, продължи по крайпътната ивица трева и спря. Наведе се, припряно затършува, за да открие мобифона, и едва когато извади всички грижливо сгънати дрехи, си спомни, че го е сложил в страничния джоб, за да му бъде подръка. Бързо разтвори ципа и накрая го намери, но му бяха нужни няколко секунди, за да си спомни как се включва. — Ало?

Не бе в особено добро настроение, когато най-сетне отговори.

— Хари, здравей, аз съм — настъпи тишина и той се замисли коя ли е тази „аз“. — Саша е, Хари.

— О, Боже, да! — трябваше да се досети, че е Саша. Засега единствено тя знаеше номера. — Саша, извинявай, говоря по мобифона, връзката е лоша.

— Да, зная.

— Така ли?

— Зная, че говориш по мобифона.

— О, да, да, разбира се — стомахът му стържеше от глад и той погледна часовника си. — Е, и?

— Как си?

— Питаш как съм?

— Да, позвъних ти, за да те попитам как си.

Хари въздъхна.

— Но, Саша, разделихме се само преди няколко часа.

— Господи, няколко часа ли? Сториха ми се цяла вечност.

Гласът ѝ прозвуча като котешко мъркане и тя почти усети реакцията на Хари от другата страна на линията.

— Но не са, нали? — промърмори той, изпълнен с копнеж.

— Кога ще се върнеш, скъпи?

Хари отново въздъхна, този път по-различно.

— Не зная, скоро, надявам се. Да ти се обадя ли?

— Ммм, моля те! Бих се радвала — глезено се засмя. — Харесвам всичко, което правиш. Знаеш това, нали, Хари?

Той почувства прилив на кръв в слабините и се усмихна.

— Наистина ли?

— Наистина, но най-добре тръгвай, палавнико.

— Ооох! — подразни я Хари. — Трябва ли?

Саша отново се засмя глезено:

— Да, мисли си за мен.

Без да добави нищо повече, тя прекъсна връзката.

— Проклятие! — каза Хари. — Беше толкова приятно.

Хвърли мобифона на седалката до себе си, отново включи двигателя и потегли на първа скорост. Беше ядосан, а Саша — доволна. Той едва ли предполагаше, че току-що е завършила първата фаза от новия ѝ план и че го очакват още много вълнуващи случки.

Атмосферата в спиртоварната бе напрегната и тревожна. Оставаха още около петнадесет минути до потичането на готовия джин от второто варене. Кейт бе седнала зад дестилатора до един отворен прозорец. Лицето ѝ бе зачервено от горещината и подпухнало от умора. Рори крачеше нетърпеливо. Бяха сами, почти не бяха разговаряли през последния час и гледаха часовника.

— Остават десет минути — каза той след малко. Кейт кимна и мъжът продължи нервно да обикаля. Бяха сложили кофата и бидона на място да поемат течността и закрепиха маркуча. Все още цареше тишина и тя се чувстваше неловко. — Пет минути — обяви Рори, приближи се и седна до нея. — Добре ли си, Кейт?

— Да! — троснато отвърна тя, но гласът ѝ издаде, че не е така.

Той погледна часовника си за сетен път през последния час и отново се изправи, защото не го свърташе на едно място. Накрая каза:

— Хайде, Кейт, време е. Да започваме.

Тя се изправи. Краката ѝ се бяха схванали от усилието да сипва въглища. Приближи се към Рори и погледна как отваря клапана.

— Нагласен ли е часовникът?

Кейт кимна и в този момент джинът потече.

— Изглежда същият — отбеляза тя, но Рори не ѝ обърна внимание. Отрицателната нагласа не бе уместна в този критичен момент.

— Почакай и ще разберем — успокои я той. Докато двамата гледаха втренчено безцветната течност, която изтичаше в кофата, очите на Кейт запариха от алкохолните изпарения. — Мисля, че първакът изтече — каза Рори.

Кейт погледна часовника.

— Не, има още една минута — отвърна.

— Сигурна ли си?

Но тя не отговори. Чу името си, обърна се и видя Хари на входа.

— Хари, какво, за Бога... — втурна се към него. — Хари, какво правиш тук?

Подаде ѝ цветята, които бе донесъл.

— Исках да те видя, Кейт. Мислех, че няма да имаш нищо против.

Тя сви рамене.

— Може ли да поговорим?

— Виж, Хари, не знам... — сигналният часовник звънна. — Почакай за момент, ако обичаш.

Понечи да се отдалечи, но той я хвана за ръката.

— Кейт, не отивай, моля те! Кажи, че говориш с мен.

— Хари! Трябва да... — освободи се, обърна се и го погледна. — Налага се да почакаш, трябва...

— Кейт! — извика ѝ Рори. — Време ли е вече?

— О, да... — погледна часовника. Беше закъсняла с една минута. — Съжалявам, побързай! Прехвърли маркуча!

Галахър се намръщи, но бързо го стори.

— Какво става? — попита Хари.

— Ще ти кажа по-късно — отговори тя и отиде при Рори. — Всичко наред ли е? — попита го. Той кимна, но не вдигна глава. — Рори, отивам в къщата с Хари.

— Какво иска? — попита я, избягвайки погледа ѝ.

— Не знам. Може би да му върна грамофонните плочи.

Рори я погледна и тя му се усмихна. Това бе първият знак на приятелство от доста време насам.

— Да го донеса ли в къщата, когато е готов?

Кейт кимна и понечи да тръгне, но извърна глава.

— Благодаря.

После се завъртя на пета и се отдалечи. Рори я проследи с поглед. Тя държеше цветята, които Хари ѝ бе донесъл, и му говореше нещо, което явно му се струваше много забавно. „О, Боже — помисли си Рори. — Пак ли той? При първия лъч на надежда след толкова години! Моля те, не сега!“

Кейт заведе госта си в кухнята, напълни мивката, натопи цветята и се обърна към него.

— Хари — хладно каза, — какво искаш?

Той застана с широко разтворени крака, за да се почувства по-стабилен, и стисна ръцете си зад гърба. Така правеше, когато бе нервен, и тя добре познаваше този негов навик.

— Кейт — каза той, — дължа ти извинение.

Тя подигравателно повдигна вежди. Бе застанал като в положение „свободно“ по време на парад и не ѝ се стори много убедителен.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Ще ме изслушаш ли?

Погледна го решително, малко мрачно, но въпреки случилото се преди седмица, приветливо и без злоба. Въздъхна.

— Да седнем ли?

— Предпочитам да остана прав, ако нямаш нищо против — припряно отвърна той.

Кейт сви рамене и придърпа един стол.

— Добре, слушам те — подкани го тя.

Хари потръпна.

— Не ме улесняваш много, Кейт — отбеляза.

— Нима очакваше това от мен?

— Не, разбира се, не, аз... — замълча за миг, покашля се и каза:
— Виж, миналата седмица бях несправедлив...

— Наистина.

— Съжалявам. Не трябваше да те напускам. Това бе последното, от което се нуждаеше тогава, но ми трябваше малко време да помисля. Разбираш ме, нали?

Кейт не отговори. Не бе предполагала, че е в стила на Хари да се извинява и разкрива чувствата си. Не бе очаквала това от него. Хари си бе просто Хари и ако искаше да бъде напълно честна със себе си, никога не се бе замисляла сериозно за него. Струваше й се, че го обича, ако все още бе способна да изпитва подобни чувства, но това не бе любов, която да изпълни и промени живота й. Беше й приятно с него, но не й липсваше, когато го няма. Докъде ли щеше да я доведе такава любов? Докъде щеше да доведе и двамата?

— Кейт, чу ли какво казах?

Тя вдигна поглед.

— Извинявай, Хари, но не те чух. Мислех си за... — замълча и сви рамене. — Няма значение, продължавай.

— Казах, че имах нужда от време да помисля и го направих. Бях объркан...

— Бил си объркан?

— Не знаех как да постъпя. Никога преди не бях изпадал в подобно положение...

— О, а нима аз бях?

— Не, Кейт, не исках да кажа... — той се приближи, коленичи и въздъхна: — Слушай, Кейт, съжалявам.

Тя смутено кимна:

— Добре. Чудесно — всъщност не знаеше какво да каже, но не виждаше смисъл Хари да коленичи пред нея. — Искаш ли чаша чай?

Той сви рамене:

— Но, Кейт...

— Аз ще пийна. Да включа ли чайника?

Хари се изправи, отдръпна се встрани, за да й стори път, и се загледа в нея, докато пълнеше чайника и го слагаше да заври.

— Кейт — тя извърна глава, — хрумна ми една идея, всъщност план за „Тънсбри“.

— Наистина ли?

Това не я заинтригува особено и тя равнодушно продължи с приготвянето на чая.

— Да, чуй ме, Кейт, мислила ли си някога... — Хари замълча, приближи се към нея и взе чайника от ръцете ѝ. Остави го встрани и продължи: — Мислила ли си някога да отвориш ресторант?

— Да отворя ресторант? Какво? Тук, в „Тънсбри“?

— Не, не, в Лондон.

— Да, мислила съм. Бях спестила малко пари с надеждата да го направя някой ден, но сумата бе нищожна. Защо?

— Реших, че би могла. Мислех си за тази къща, за дълга, за нас и...

— Я спри за малко, Хари! Навлизаме в сферата на фантазиите. Каквото и да си мислил, нямам достатъчно пари да отворя ресторант и да се задържа на повърхността през първата година, докато започне да носи печалба.

— Не, разбира се. Нямам предвид това, аз... — замълча и взе ръцете ѝ в своите. Бяха напукани, изпоцапани с хвойнов сок и миришеха на смазочно масло. — Кейт, исках да ти кажа, че имам малко пари, всъщност доста, които наследих от една моя леля преди няколко години. Мислех си, че мога да ги оползотворя, като ти помогна да отвориш малък ресторант в Лондон. Не твърде луксозен, може би на „Батърсий“ или „Фулъм“... — Кейт издърпа ръцете си и му даде знак да замълчи. — Какво има?

— Хари, за каква сума става въпрос?

— Не знам... — по дяволите, не бе обсъждал с Адриана конкретна сума. Поколеба се за миг и каза напосоки: — Петдесет

хиляди.

— Нужни са двойно повече — отвърна тя и взе кутията с чай от полицата. Отвори чекмеджето и извади лъжичка. Когато отново се обърна към него, видя силната изненада, изписана на лицето му. — О, Хари — каза, внезапно почувствала вина, че е отхвърлила такава проява на щедрост. — Хари, наистина е много мило от твоя страна, че мислиш за мен, но се боя, че е невъзможно, напълно невъзможно. Освен това — продължи, — сега имам други грижи и... — бе прекъсната от внезапното отваряне на кухненската врата.

— Кейт, Кейт! Татко каза да дойдеш, джинът е готов!

Двамата се обърнаха и видяха Флора Галахър, поруменяла и задъхана.

— Коя е тя? — попита Хари.

— Флора — каза Кейт. — Добре, Флора, ще дойда с теб в спиртоварната.

— Флора? — попита Хари. — Спиртоварна?

— Флора Галахър — обясни Кейт. — Варим джин.

— Варите джин? — Хари погледна към момиченцето и смътно си спомни за разговора си с Адриана, когато бе погълнал значително количество вино. Кейт се отправи към вратата заедно с Флора, която я дърпаше за ръката. — Кейт, почакай малко! — извика той и тя спря. — Кейт, моля те, помисли върху предложението ми.

Имаше намерение категорично да откаже, но Хари я гледаше така умолително, че сърце не й даде да го стори. Поколеба се, после кимна.

— О... Кейт?

Тя отново се обърна.

— Още сме сгодени, нали?

— Не, Хари, аз... — вече не бяха сгодени, той бе развалил всичко, а и Кейт не бе мислила по въпроса оттогава. — Хари, не знам, мисля, че не сме.

Наведе глава и всички стари мъчителни чувства отново я връхлетяха.

— Моля те, Кейт, не казвай „не“! — тя прехапа устни, за момент изпита болка и сви рамене. — Добре — каза Хари и се приближи. — Ще дойда да видя този твой джин. Откъде ти хрумна да се занимаваш с това? Не мисля, че е лесно. Трябва да знаеш кога да накладеш огъня

в дестилатора и още много други неща... — хвана и другата ѝ ръка. — Впрочем — каза той, докато излизаха от къщата — полковникът организира парти след няколко седмици. Предполагам, че няма да ти бъде приятно да присъстваш, нали?...

Рори седеше сам в спиртоварната и очакваше Кейт. Пред него бе мензурата с разредения джин. Не изглеждаше толкова лош, колкото при предишния опит, но определено не ставаше за продан. Изобщо не приличаше на джина, който бяха открили случайно, дори ако се вземеше под внимание фактът, че последният бе отлежал.

Кейт влезе и сърцето ѝ се сви.

— Не е добър, нали?

Рори поклати глава:

— По-добър е.

— Но все още не е както трябва?

— Не е.

Хари изглеждаше объркан.

— Обадох се на татко, идва насам.

— При цялото ми уважение, Рори, не виждам с какво може да помогне баща ти.

— С молитва?

— Не е смешно!

— Не исках да бъде.

— Ще ми каже ли някой какво става тук?

Кейт и Рори се обърнаха и погледнаха Хари.

— Извинявай — отвърна тя, — това е дълга история, Хари, но решихме да опитаме да варим джин „Тънсбри“. Произвеждал се е в имението преди около петдесет години и е бил доста добър. С Рори мислим, че можем да възобновим производството.

— И да продаваме — добави Галахър. — Има пазарна ниша за този вид напитки, а Кейт има връзки в сферата на общественото хранене, така че ние...

— Производство на джин! — възкликна Хари. Това, че Рори бе казал „ние“, го подразни. Какво всъщност ставаше тук? Нима между двамата имаше разбирателство? Последното, което Дръмънд си спомняше, бе, че Рори бе зарязал Кейт пред олтара и заживял с друга

жена и оттогава тя не бе споменавала името му. А сега „ние“ това, „ние“ онова. Хари бе повече от разстроен. Чувстваше се излишен. Бе отсъствал едва пет минути и този негодник бе успял да го измести. — Да не си си загубила ума, Кейт? — попита той. — А намираш моята идея за неосъществима! — обърна се към Рори: — Какво разбираш ти от варене на джин, Галахър? Не е като да включиш чайника за чаша чай, а? — гневно запристъпва. — Напълно безотговорно е от твоя страна да вълличаш Кейт в нещо подобно. Да пилееш парите й. Производство на джин! Не се получи, нали? Колко частни производители на джин познаваш? Нито един, убеден съм. Ако беше толкова лесно, мислиш ли, че нямаше да има по един на всеки ъг...

— „Болърс“!

Хари спря и се запита дали е чул добре. Обърна се и отец Галахър, облечен в расо, със закопчана догоре яка, повтори:

— „Болърс“, Кейт.

Хари отвори уста.

— „Болърс“ ли?

— Марка джин — влезе, свали расото си и го преметна върху облегалката на стола. — Джин „Болърс“. Естествено вие не сте чували за него, защото тогава не сте били родени, но в Уинчестър имаше местна компания и твоят дядо, Кейт, работеше в тясно сътрудничество с един от специалистите им. Двамата създадоха „Тънсбри Ориджънъл“ в края на тридесетте, когато Едуард Олдър беше млад.

— Татко, откъде знаеш всичко това?

Рори бе искрено изненадан и Майкъл Галахър се усмихна.

— Отдавна се интересувам от местната история и производството на джин в района.

— И защо ни разказваш това? — попита Кейт, сигурна, че има някаква връзка, въпреки че не знаеше точно каква.

Викарият се обърна.

— „Болърс“ бе погълната през седемдесетте от голяма алкохолна компания, но старият Болър живее някъде наблизо. Преди няколко месеца попаднах на сведения за семейството му в местните архиви и веднага щом Рори ми се обади тази вечер, си спомних за тях. Всъщност не знам защо не ми дойде наум по-рано, но трябва да се свържем с него или поне със семейството му и да проверим дали пазят стари документи. Болър е много възрастен и е възможно да не помни

— Майкъл се приближи към масата, вдигна мензурата с джина, помириша го и продължи: — Не преставам да мисля, че може би има нещо, което не знаем и сме пропуснали в този процес, и някои архиви — или дори самият Болър, биха ни помогнали.

— Но как ще се свържем с него? — попита Рори. Беше скептично настроен и не виждаше как би могло да се осъществи това. — Може да отнеме седмици. Вероятно ще трябва да открием адреса и да му пишем.

С широка усмивка, неприлично дяволита за божи служител, Майкъл Галахър отвърна:

— Телефонният указател — не можа да съдържа задоволството си и усмивката му стана още по-широка. — Преди малко позвъних на „Справки“ и открих номер, който съм почти сигурен, че е верният. Регистриран е на името на Болър, Х. Дж.

— Татко, това е страхотно!

— Разбира се — извади от джоба си листче. — Блестяща идея! — подаде го на Кейт, но тя се поколеба. — Трябва да позвъниш — настоя той. — Направил съм списък с въпросите, които да зададеш, но най-важният е дали се пазят някакви архиви и има ли жив човек, който би могъл да ни помогне — погледна я. — Съгласна ли си?

Все още се колебаеше.

— Вярваш ли във всичко това? Струва ми се малко съмнително.

Майкъл сви рамене.

— Не е, Кейт — отвърна той. — Не съм напълно сигурен, но трябва да се започне отнякъде. Ако не свърши работа, което е много вероятно, ще седнем и отново ще помислим. Става ли?

Тя най-сетне кимна, макар и нерешително.

— Искаш ли да дойда с теб, Кейт?

Хвърли бегъл поглед към Рори.

— Не, благодаря, Рори, но съм достатъчно голяма.

Майкъл Галахър въздъхна. Нямаше ли да свърши това непрекъснато заяждане?

Кейт чу въздишката му и се почувства неловко.

— Съжалявам — промърмори тя. — Ако искаш, можеш да дойдеш.

Извини се, макар и неохотно.

— Ще дойда, благодаря.

Рори извади носна кърпа от джоба си, изтри лицето и ръцете си и се отправи към вратата.

— Почакайте, не е ли по-уместно аз... — започна Хари, но отец Галахър сложи ръка на рамото му.

— Видя ли машината за затваряне? Много е стара, но е чудесна. Нека ти я покажа.

Когато Хари се огледа, Кейт и Рори вече ги нямаше.

Хенри Джейкъб Болър седеше в оранжерията в инвалидната си количка, която му се струваше почти невъзможно да управлява сам, и забърсваше дългите лъскави листа на една юка с почистващ спрей, а после внимателно и с любов ги подсушаваше с мека кърпа. Беше напълно погълнат от заниманието си, но от време на време отместваше ръце към одеялото, с което бяха завити коленете му, където бе скрит малък предмет. Притежаваше го от две седмици, беше го получил като таен подарък от внучката си, който вече му бе разкрил един нов свят. Хенри Болър бе горд, че има безжичен телефон, но синът и снаха му не знаеха. Самият апарат бе включен в скрит контакт в оранжерията. И това достижение на съвременната техника бе сложило край на самотата му на стари години. За първи път от доста време можеше свободно да се обажда и да му се обаждат — нещо, което не му позволяваха и което неговият син наричаше „безотговорно раздуване на телефонните сметки“. Бе доволен не толкова от възможността да позвъни, на когото пожелае — повечето му приятели бяха покойници, — а по-скоро от връзката си с външния свят. Обичаше да вдига слушалката след първото позвъняване и доста преди друг в къщата да е разбрал, че някой ги търси. Можеше да прави това само в продължение на няколко часа след вечеря, които прекарваше в оранжерията. Обикновено имаше не повече от едно или две обаждания, но тези часове бяха най-приятните през целия ден.

Бавно и с голямо усилие Хенри Болър се придвижи от юката до любимата си колекция от орхидеи, смени почистващия спрей с воден и обсипа с лека мъгла листата и цветовете на първата орхидея. Наведе се напред, за да види резултата от работата си, и в този миг телефонът иззвъня. Със завидна за възрастта си сръчност той измъкна слушалката изпод одеялото, натисна бутона и се обади:

— Добър вечер. Хенри Болър е на телефона.

Кейт бе изненадана, че се свърза веднага.

— Добър вечер — бързо каза тя. — Хенри Болър от „Болърс Джин“ ли е?

— Да, с кого разговарям?

Кейт си пое дъх. Гласът бе слаб, но решителен, с доста старомоден маниер.

— Не ме познавате — започна тя. — Казвам се Кейт Дауи и съм внучка на Едуард Олдър от „Тънсбри Хаус“.

— Мили Боже! Едуард Олдър! Отдавна нямах вести от него. Как е той?

Кейт се покашля:

— Всъщност... почина преди няколко години. По-точно двадесет.

— Господи, съжалявам да го чуя. Не ми останаха много приятели, повечето от тях са мъртви. Понякога се чувствам много самотен.

— Сигурно е така — настойчиво даде знак на Рори да вдигне другия телефон и да слуша. — Мистър Болър, мислех си дали можете да ми помогнете.

— Ще направя всичко възможно, скъпа.

— Не знам дали си спомняте, но дядо ми е произвеждал джин „Тънсбри Ориджънъл“ в имението и...

— „Тънсбри Ориджънъл“! Не бях чувал за него от години. Произвеждаше го момче на име Едуард Олдър в имението „Тънсбри“.

Кейт смутено погледна Рори, който се опитваше да ѝ каже само с устни: „Не го изпускай!“

— Точно така — продължи тя, — той е...

— Кой работеше с него? По дяволите, не мога да си спомня името му. Беше един от най-добрите ни майстори спиртовари и Олдър го примами. Остави ни известно време на сухо. Не мога да кажа, че го обвинявам, това бе...

— Майстор спиртовар? — деликатно го прекъсна Кейт. — Какво означава майстор спиртовар?

— Спиртовар ли? Човекът, който вари джина. Знае кога да запали огъня в дестилатора, как да приготви спирта и така нататък. Изключително добър спиртовар. Без него бяхме загубени. Как му беше

името? Местен е, произхождаше от цяла династия спиртовари, добър човек...

— Интересувам се дали има някакви архиви. Знаете ли?

— Томи Винс. Сетих се, старият Томи Винс от Уестхемпнит. Мили Боже! Чудя се какво ли прави сега, не съм го виждал от трийсет и пета година. Не че бих искал, нали разбирате, след онова, което се случи... — Хенри Болър замълча и Кейт чу боричкане, после гласове, единият от които бе гневен. След миг в слушалката заговори друг глас:

— Добър вечер, обажда се Уилям Болър. Мога ли да ви помогна с нещо?

Кейт въздъхна с облекчение:

— Да, надявам се. Току-що разговарях с мистър Хенри Болър за джина „Гънсбри Ориджънъл“. Мисля си дали...

— Кой се обажда?

— Извинете, казвам се Кейт Дауи. Внучката на Едуард Олдър. Бил е приятел на мистър Хенри Болър и бих искала да ви задам няколко въпроса за джин „Гънсбри Ориджънъл“.

— „Гънсбри Ориджънъл“ ли?

— Да, произвеждал се е от моето семейство, а аз се опитвам да възродя бизнеса. Подразбрах, че е имало някакви взаимоотношения между двете фамилии и се интересувам какви са били и дали няма архивни документи.

— Съжалявам — прекъсна я Уилям Болър, — но е много късно и наистина не мога да говоря за това сега. Ако имате някакво запитване, предлагам ви да го изпратите в писмена форма до главната фирма „Уърлдуайт Дринкс“. Благодаря и лека нощ.

Линията прекъсна. Кейт погледна Рори и остави слушалката.

— Е, това е, край.

Той кимна.

— Да — отговори й, — боя се, че е така.

Твърде разстроен, за да добави нещо, се обърна и излезе.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Кейт се събуди сама в леглото с бял балдахин, полежа известно време и се загледа в празното място до себе си. Бе спала неспокойно. Чувстваше, че целият ѝ живот е объркан — отношенията ѝ с Хари, бизнесът ѝ в Лондон, „Гънсбри Хаус“ — и че няма никаква цел. Единственото, което я крепеше, бе твърдото ѝ решение да не се предаде.

Стана, облече халата и отиде до мивката да измие зъбите си. Устата ѝ бе пълна с паста, когато чу почукване и Хари надникна иззад вратата.

— Добро утро, искаш ли кафе?

— Ммммм!

— Не разбрах!

Кейт изплю пастата в мивката и каза:

— Благодаря, чудесно.

Хари бе напълно облечен и силно ухаеше на афтършейв. Влезе и сложи чашата на скрина. После се отдръпна към вратата.

— Е, какво смяташ да правиш днес? — попита я. — След като работата с джина се провали?

— Не се е провалила, Хари, само...

— Само какво?

Кейт въздъхна с раздражение.

— Не знам, но все още считам, че не всичко е пропаднало.

— Е, пропаднало или не, защо не се разходим с колата? Утрото е чудесно, можем да се облечем топло и да свалим гюрука.

— Не мисля, че е добра идея, Хари — рязко отвърна тя. — Имам работа.

— Разбирам.

На лицето му се изписа момчешко разочарование. Бе упражнявал тази гримаса и осъзнаваше въздействието ѝ.

Кейт бе трогната и каза:

— Съжалявам. Не че не искам да дойда, но имам толкова неща за вършене и... — погледна го. — Не се обиждаш, нали?

— Не, не се обиждам — Хари сви рамене и пъхна ръце в джобовете си. — Тогава ще се видим на закуска.

Тя кимна и продължи да търка зъбите си.

— Ще слеза след минута — отвърна с уста, пълна с паста, но той не разбра какво каза.

След половин час Кейт слезе в кухнята, завари Хари сам да си пържи яйца с бекон, а мисис Ейбъл в кисело настроение и с неприветлив израз на лицето.

— Добро утро — каза тя, но веднага забеляза, че поздравът ѝ е неуместен.

Никой, освен Кейт, при това в редки случаи, не си позволяваше да шета в кухнята на икономката.

— Защо не оставиш това на мисис Ейбъл, Хари? — припряно попита тя.

— Не, за Бога! — възрази той. — Пърженето на бекон с яйца е мъжко изкуство със стари традиции в армията.

Кейт потръпна.

Мисис Ейбъл се намръщи.

— Не си прочел вестника — опита се тя да смени темата.

— Имам достатъчно време.

Икономката неодобрително цъкна с език, но Хари не ѝ обърна внимание.

— Добро утро — каза Рори, който влезе в кухнята, без да свали палтото си. Замълча, усети напрегнатата атмосфера и се обърна към Кейт: — Искаш ли да се разходим с колата?

— Не и с теб — отбеляза тя.

— Моля?

— Няма значение. Не, благодаря.

Рори се ядоса на грубостта ѝ.

— Добре, ще се изразя по-прямо: Кейт, ела с мен в колата, ако обичаш, защото искам да те заведа на едно място. Във връзка с бизнеса, разбира се.

Младата жена го погледна, но той не се усмихваше.

— Ще се забавим ли?

— Не знам — честно отвърна Рори. — Идваш ли?

Тя хвърли бегъл поглед към Хари и мисис Ейбъл, които водеха мълчалива битка помежду си, сви рамене и посегна към палтото си.

— Ще се видим по-късно, Хари — каза Кейт и преди той да успее да отговори, излезе и се втурна след Рори.

Беше девет и половина сутринта и Джан седеше на бюрото си, а вратата на офиса ѝ бе плътно затворена. Бе дала инструкции на Моли да не я безпокои, а Дънкан бе извън сградата. Това ѝ осигури чист терен за четири часа и когато погледна пълната кутия с папки на бюрото си, осъзна, че наистина ще ѝ бъде нужен.

Рори рязко отклони ленд роувъра вдясно от главното шосе по тесен селски път, който се виеше покрай прясно изорани ниви и водеше до селцето Уестхемпнит. Кейт погледна табелата, когато минаха покрай нея.

— Това ли било! — проговори тя за първи път, откакто се бе качила в колата.

— Не знам дали ще стигнем донякъде, но си струва да опитаме — отвърна той. — Поне така мисля — минаха по тясно мостче и се спуснаха към Уестхемпнит. — В пощата, по магазините, в църквата? Къде да отидем най-напред?

Минаха покрай автобусната спирка.

— Да отидем първо в църковния двор и да проверим дали Томи Винс е погребан тук. Нищо не се знае, може да е все още сред живите.

— Твърде съмнително, но дори и да е жив, като се има предвид късметът ни, навярно е на сто и две и е изкуфял.

Кейт повдигна вежди.

— Искрено се възхищавам на увереността ти.

— Тук съм, нали? — избухна Рори и тя неочаквано се усмихна.

— Да, тук си — отвърна. — Благодаря.

Отправиха се към църквата. Вървяха един до друг в църковния двор и оглеждаха надгробните камъни. Бяха мълчаливи, но за първи

път, откакто се бяха срещнали отново, това мълчание не бе изпълнено с враждебност.

— Явно не е тук.

— Не е.

— Което означава, че или все още е жив, или се е преместил и починал някъде далеч, а ние никога няма да открием къде.

— Или — добави Рори — все още е жив, но се е преместил и няма надежда да го открием.

— Чудесно! — двамата се отправиха към ленд роувъра. — А сега накъде? Към пощата?

— Да, ти върви там, а аз ще обиколя магазините в селото. Съгласна ли си?

Кейт кимна. Изминаха кратко разстояние и паркираха. Тя слезе и се отправи към пощата.

— Добро утро, мога ли да ви помогна с нещо?

Погледна жената, която се бе обърнала към нея. Приблужи се до гишетото и надникна през стъклената преграда.

— Не съм напълно сигурна. Опитвам се да открия човек на име Винс.

— Винс чий?

— Моля?

— Казахте „Винс“. Как е фамилията му?

— Не, извинете, това е фамилното му име — казва се Томи Винс. Боя се, че не знам нищо повече — нито адрес, нито каквото и да било. Всичко, което ми е известно, е, че е живял тук през тридесетте години и е работил в „Болърс Джин“.

— Съжалявам, госпожице, но не мога да ви помогна — жената се усмихна със съчувствие. — С мъжа ми купихме пощенската станция преди три години и въпреки че познаваме местните жители, не знаем много за историята на селото. Попитахте ли в здравната служба? Намира се в съседното село, Ийстхемпнит.

— Не, но все пак благодаря. Е, довиждане.

Докато Кейт отваряше вратата, жената извика:

— Опитай и в кръчмата, скъпа. Собствениците ѝ живеят тук от години.

Кейт вдигна ръка да ѝ благодари и отиде на тротоара, където бе Рори.

— Откри ли нещо?

Той поклати отрицателно глава.

— Кръчмата и здравната служба — каза тя и се отправи към лендроувъра. — Хайде — настоя, без да се обърне. — Нямаме време за губене.

Около десет часа Джан стана, хрумна ѝ да изпие чаша кафе, пообикаля няколко минути из офиса, но промени решението си и отново се залови за работа. Взе още три папки от кутията, сложи ги пред себе си и отвори първата. Още една покупка на жилищната компания „Лечуърт“. Настани се на стола, запали поредната цигара и продължи да работи. Тази процедура за продажба на имоти се бе превърнала в постоянна практика за „Ингръм-Лоуд“ и ако бе комарджийка, Джан би се обзаложила на последното си пени, че не е случайно. Все още не знаеше защо, но на всяка цена имаше намерение да разбере какво се крие зад всичко това.

Рори и Кейт стояха в чакалнята на здравната служба и чакаха секретарката да довърши телефонния си разговор. На няколко метра от тях жена на средна възраст с мъка завързваше каишките на дете в спортна количка и Рори внезапно осъзна, че я наблюдава втренчено, спомняйки си, че самият той бе в същото положение преди малко повече от година. Жената изглеждаше отчаяна, изтощена и разтревожена. Като че ли виждаше самия себе си. Чувствата, които тя събуди у него, бяха толкова силни, че се приближи и попита:

— Имате ли нужда от помощ?

Непознатата се сепна и вдигна поглед.

— Не, не, благодаря.

Бебето бе завързано, но пицеше и тя нервно отмести мазен кичур коса от лицето си.

— Да ви отворя ли вратата?

— Ще постоя малко тук да си поема дъх, но все пак ви благодаря — тя неочаквано се усмихна. — Рядко се случва някой да предложи помощ.

Рори сви рамене и отвърна на усмивката ѝ. Чу Кейт да пита администраторката дали знае как биха могли да открият семейство Винс или Томи Винс и забеляза, че усмивката от лицето на жената изчезна.

— Извинете — каза тя и забърза покрай тях, — трябва да тръгвам.

Рори я погледна, но непознатата се обърна встрани и изведнъж стана много неспокойна. Ритна силно вратата с крак, побутна количката през нея и я остави с трясък да се затвори.

Галахър бе обзет от някакво предчувствие, втурна се навън след жената и с няколко крачки я настигна.

— Хей, почакайте! — учтиво я спря той. — Да не би да познавате Томи Винс?

Жената се изчерви и се обърна настрани.

— Не, защо трябва да го познавам?

— Не знам, просто си помислих... — Рори замълча. — Търсим го, ако е все още жив или ако някой може да ни каже нещо за него, защото вероятно можем да му предложим работа.

Враждебността ѝ премина в любопитство.

— Каква работа?

— Не знам, трябва първо да разбере дали е същият Томи Винс. Мъжът, когото търсим, е работил в „Болърс Джин“ и би трябвало да е на около...

— Осемдесет и шест — сухо го прекъсна жената — и е мъртъв. Почина преди десет години от удар.

Понечи да си тръгне.

— Почакайте, негова роднина ли сте?

Тя спря, обърна се и погледна Рори в очите. Беше бледа, с напукани от студа устни, косите ѝ бяха сплъстени, дрехите — износени, а ноктите — изгризани.

— Не — троснато отвърна тя. — Това ли е всичко?

Рори кимна, когато Кейт се приближи.

— Не сме от Социални грижи или нещо подобно — каза той. — Не искаме да изобличаваме никого, просто имаме нужда от помощ, това е всичко.

Жената се обърна.

— Какво ще спечеля аз от това?

Рори я погледна.

— Пари ли искате?

Тя сви рамене, но погледът ѝ бе отчаян и Галахър извади портмонето си и ѝ подаде всичките пари от него — двадесет лири. Жената ги пое и избягвайки погледа му, каза:

— Аз съм снахата на Томи Винс. Но не знам как мога да ви помогна, защото той почина преди десет години, както вече ви казах.

— Говорил ли е някога за производството на джин? Спомняте ли си нещо...

— Дали е говорил за джин? — внезапно кресна тя. — Та това бе целият му проклет живот! Както и на моя Томи! Въвлече и сина си. Затова сега няма работа, как да пробие като тесен специалист при тази рецесия? Моят Томи искаше да стане резбар, да работи с ръцете си, но не, баща му настояваше. „Добър начин за препитание — казваше той, — уникален.“ Уникален! Вижте докъде ни докара. Безработен е от пет години, а имаме пет деца и едва свързваме двата края. Ако бе дърводелец, винаги би могъл да си намери работа. „Уникален“, по дяволите! Безполезен, ако питате мен — пъхна парите в джоба на палтото си, а детето започна да плаче. — Ето, вижте! — каза тя, енергично разтърси количката и то се разплака по-силно. — Трябва да вървя — с раздражение рече жената. — Бебето е гладно.

Рори внимателно пристъпи напред и хвана дръжката на количката.

— Дайте на мен.

Тя се отдръпна и му отстъпи почти с облекчение. Спокойно и плавно Рори затъркаля количката напред-назад и леко я разклати. Бебето се укроти.

— Вижте, нека ви помогнем да се приберете вкъщи. Може би ще разговаряме и с Томи? И той ли е работил в „Болърс“?

Тя кимна и погледна встрани, опитвайки се да вземе решение. Кейт през цялото време стоеше мълчаливо до тях и не смееше да проговори. Накрая жената се обърна.

— Насам — каза тя, — не е далеч.

И с тромава походка тръгна напред, оставяйки Рори и Кейт да я следват с бебето в количката.

Джан седна на бюрото си и няколко минути трескаво размишлява върху това, което беше и не беше открила. После вдигна слушалката и се обади на Моли.

— Можеш ли да ми дадеш телефонния номер на „Къмпанис Хаус“? — попита тя. — И бих те помолила за чаша кафе, ако си свободна. Благодаря.

Постави обратно слушалката, изправи се и разтри скулите си. Когато телефонът иззвъня, тя записа номера, който секретарката ѝ продиктува, и го набра.

— Добро утро. Бихте ли могли да ми помогнете? Нуждая се от справка за управителите на компании... Моля? Най-новия указател. Да, точно това желая... О, мога ли? Чудесно, ще го направя тогава. За колко време ще пристигне факсът?... Добре, чудесно... С „Виза Кард“, да, почакайте за момент — Джан посегна към чантата си, извади кредитната си карта и даде номера, а също и този на факса. — Да — каза. — Това е дружество с ограничена отговорност, името му е „Жилищна асоциация „Лечуърт Лимитид““...

Тъкмо затвори и секретарката ѝ влезе в офиса с кафето.

— Моли, след половин час ще пристигне поверителен факс от „Къмпанис Хаус“ лично до мен — каза тя. — Ще изляза да си взема сандвич, би ли го приела вместо мен?

— Разбира се. Искате ли да го оставя на бюрото ви?

— Не — Джан не желаше никой да знае какво проучва. — Задръж го, моля те — отпи глътка кафе и запали още една цигара. — Като казвам поверителен, Моли, имам предвид строго поверителен.

Кейт седеше в ленд роувъра и чакаше Рори да се качи. Докато се ръкуваше за сбогом, разменяйки няколко последни думи с жената, тя го наблюдаваше от колата, спряна до малката, зле поддържана градина пред селската къща с веранда, като че ли го виждаше за първи път. Може би досега го бе виждала такъв, какъвто искаше да вярва, че е: достоен за презрение човек, на когото не може да има доверие, защото я бе изоставил. Може би си бе изградила напълно погрешна представа. Това определено не беше мъжът, за когото го бе смятала през последните десет дни. Този Рори бе чувствителен, грижовен,

убедителен и енергичен и напълно откровен. Щом се качи в колата, тя се обърна към него.

— Ето това е — каза той и се усмихна. — Ако трябва да цитирам някого, когото познаваме и обичаме.

Кейт се съгласи и също се усмихна.

— Томи започва работа в „Гънсбри“ утре сутринта. Лично аз ще дойда да го взема в седем и половина — погледна я. — Знаеш ли, за първи път имам добро предчувствие за бъдещето.

Усмивката на Кейт прерасна в смях.

— Аз също — рече тя.

И без да се замисли, наведе се към него и решително го целуна.

Беше късно следобед, когато Джан прекоси Лондон и стигна до „Егъртън Скуеър“. Докато слизаше от таксито, тя си помисли: „Трябва да престана да се отбивам просто така, без предупреждение“, и за миг се поколеба. Но чувстваше нужда да поговори със Стефан. Той се бе превърнал в нещо като неин довереник, а след днешните открития имаше да споделя с него доста неща.

Позвъни на входната врата, изчака да чуе включването на домофона и обяви:

— Здравей, Джан е.

В гласа на Стефан се долови изненада и лека сдържаност, но ѝ каза да се качи и тя го направи, въпреки че отново се запита дали постъпва правилно. Позвъни, изчака няколко секунди и чу звук от тътрене на крака, преди Стефан да се появи на вратата, облечен в долнище на анцуг и размъкнат памучен пуловер. Сякаш току-що бе станал от сън.

— Извинявай, Джан, влизай.

Тя го последва по коридора до всекидневната и забеляза нещо, от което бе очевидно, че е прекъснала интимна сцена. Когато влезе след него, видя млада жена да надига глава от канапето и сърцето ѝ се сви.

— Здравейте, аз съм Ребека, но повечето хора ме наричат Бека.

— Здравейте.

— Извинявай за разтурията, но отчаяно се опитваме да съставим каталози с менютата на Кейт.

— Менюта?

Стефан се наведе да събере купчината листове от пода.

— Ръководя фирмата за доставки на Кейт в нейно отсъствие. Бека се занимава предимно с готвенето. Аз приемам поръчките и върша останалите скучни неща.

— О, разбирам.

— Най-добре е да тръгвам — каза Бека и стана. — Можем да свършим това и утре сутринта.

— Не, не си отивайте заради мен — спря я Джан. — Само исках набързо да споделя нещо със Стефан и изчезвам. Имаш ли нещо против, Стефан?

— Не, разбира се. Бека, ще ти донеса кафе и ще си починем малко. Джан, можем да поговорим в кухнята. Съгласна ли си?

— Добре — Бека отново седна, а Джан тръгна след него към кухнята. — Извинявай — каза тя веднага щом той затвори вратата. — Стори ми се, че прекъсвам нещо интимно.

Стефан се усмихна.

— Да, наистина — пълнени пъдпъдъци, яйца или резенчета пушена съомга с малинов оцет. Звучи много интимно.

Джан се засмя:

— Значи с това се занимаваш? Доставки на храна.

Стефан се обърна и напълни чайника.

— Не постоянно.

— Ооо?

Сега му се удаваше идеалната възможност да й каже с какво се препитава, да й разкрие истината, да бъде честен с нея, както тя заслужаваше, но не му стигна смелост да го стори.

— Но главно с това — излъга той. — В момента помагам на Кейт да се справи — отново се обърна. — Е, за какво искаше да говориш с мен?

Джан забрави за любопитството си, имаше други, далеч по-важни неща наум.

— Мисля, че се натъкнах на нещо странно. Ако ти кажа какво, ще чуя ли мнението ти?

— Разбира се. Нека първо да занеса кафето на Бека. Ти искаш ли?

— Не, благодаря. Може ли да запаля?

— Няма проблем. Връщам се след секунда.

Излезе от кухнята и тя запали цигара, осъзнавайки, че през последните няколко дни пуши прекалено много. Стефан се върна точно когато тя посягаше към пепелника.

— Е, казвай.

— След разговора ни снощи, тази сутрин реших да проверя договорите ни за продажби на собственост и прегледах всички папки, като се върнах две години назад.

— Е, и?

— Открих, че има доста странни факти и всичките са свързани с жилищна асоциация на име „Лечуърт Лимитид“.

— Какви странни факти?

Джан се усмихна.

— Почакай, всичко по реда си.

— Извинявай.

— Първо, обикновено жилищните компании купуват един и същ вид собственост, предимно евтини квартири, но тази сключва сделки за всичко. Нямаат никакви предпочитания, изглежда, купуват каквото им попадне, стига цената да е изгодна. И, второ, във всички случаи изгодата е значителна. Понякога плащат десет, петнадесет или дори двадесет хиляди лири под пазарната цена. И така, реших да ги проверя чрез указателя на компаниите, търгуващи с жилища, просто за да разбера кои са, и се оказа, че един от управителите им е П. Рикмън. Следващото, което направих, бе да им позвъня и, представяш ли си, той се оказа същият П. Рикмън от адвокатска кантора „Рикмън-Ливай“ — загаси цигарата си, посегна за друга и Стефан се наведе да отвори прозореца. — Е, не ти ли звучи странно?

— Не съм сигурен, но мисля, че си права. Ала каква е ролята на Дънкан? И какво общо имат Кейт и „Гънсбри“? Смяташ ли, че това има някаква връзка с тях?

Джан поклати глава:

— В това е проблемът. Наистина не зная и нямам представа как да разбера. Единственото ми предположение е, че когато дойде ред имението „Гънсбри“ да бъде продадено, по всяка вероятност купувачът ще бъде „Лечуърт...“

— „... Лимитид“. Споделям подозренията ти. И така, защо Дънкан умишлено продава имоти на по-ниска цена?

— Срещу комисиона?

— Почакай! За злоупотреба ли става въпрос?

Джан въздъхна отегчено:

— Не зная, Стефан, наистина не зная.

Загаси цигарата и отпусна глава върху ръцете си. Той се приближи, нежно ги отмести и повдигна брадичката ѝ.

— Е, тогава трябва да разберем, нали?

— Ние? Ти не бива да се замесваш, Стефан, може и да няма връзка с твоята приятелка Кейт. Може би е само...

С целувка по челото я накара да замълчи.

— Важното сега е да разкрием всичко това — каза той. — Да разберем каква връзка има Дънкан с жилищната компания и защо толкова бърза да обяви „Тънсбри“ в несъстоятелност. Съгласна ли си?

Джан погледна встрани. Изрази се така, че всичко прозвуча твърде просто, почти банално, и тя изпита желание да извика: „Не, не съм съгласна, това е сериозен въпрос, болезнен, сложен!“ Но не каза нищо, само кимна и се изтръгна от прегръдката му.

— Съгласна съм — отвърна тя. — Чудесно! Но всъщност съвсем не мислеше така.

Алис се бе изтегнала върху шезлонг от тиково дърво на терасата на апартамента в „Нютри Бей“, Сидни. Беше в бял хавлиен халат, а до нея имаше чаша чай „Ърл Грей“. Бе ранно утро и тя лежеше, отпуснала глава върху памучната възглавница на бели и сини райета. Очите ѝ бяха затворени. Бе прочела в стар брой на „Таймс“, който бе взела от фойето на някакъв ресторант предната вечер, съобщение за смъртта на Лио Олдър и това силно я бе разстроило.

— Алис? — тя отвори очи и вдигна ръка да си направи сянка. Том Съливан стоеше на прага. — Добре ли си?

Алис кимна, обърна се и стъпи на пода.

— Искаш ли още чай? — попита той.

— Не, благодаря.

Том се приближи до ръба на терасата, спря и се загледа в океана. После се обърна и рече:

— Не е в стила ти да бъдеш сантиментална.

— Прав си. Алис, неповторимата купонджийка — каза. — Извинявай.

— За какво, за Бога?

Тя сви рамене, допи чая си и вдигна вестника от земята.

— Причината за настроението ми е ето това — обясни Алис. — Човек, когото познавах, е починал миналата седмица. Тук има съобщение.

— Съжалявам. Близки ли бяхте?

Не, не бяха, всъщност дори не се познаваше лично с Лио Олдър, но знаеше всичко за него от Рори.

— Не — каза тя, — не особено. Просто изпитвам носталгия.

— Обяснимо.

— Наистина ли? Този човек беше вуйчото на Кейт Дауи.

— Разбирам.

— Нима? Защото аз не разбирам. Дори не бях произнасяла името ѝ от години, а сега, след като узнах за смъртта на Лио Олдър, искам да се върна у дома. Не мога да си обясня защо е така.

— Може би вече си готова да се върнеш, Алис, да се сблъскаш с действителността.

— Но аз си признах, Том! Казах на Рори истината и го оставих да продължи живота си. Какво още да направя?

Той не каза нищо.

— Не мислиш, че е достатъчно?

Мъжът не отговори. Последва дълго мълчание. Алис остана неподвижна и загледана в синьото небе и лазурното море. После промълви:

— Избягах, нали?

— Да, мисля, че си избягала.

Тя се изправи, приближи се и застана до Том, който стоеше с лице към океана. Погледна я с очакване. Когато най-сетне се обърна към него, тя плачеше. Изтри сълзите си.

— Би трябвало да ти платя за това.

— Вече не съм твой психоаналитик, Алис.

— Може би ще ми препоръчаш някой колега? — направи усилие да се засмее, но смехът заседна на гърлото ѝ. — Отново ли се разболявам, Том? Бях престанала да мисля — до снощи, когато видях вестника. Не мога да си го избия от главата.

Съливан обхвана ръцете ѝ.

— Не, Алис — отговори той, — не се разболяваш отново, ти си излекувана — погледна я в очите и се запита дали е настъпил подходящият момент да ѝ каже, че е влюбен в нея. — Трябва да заминеш и да се справиш с това, което те преследва.

Тя издърпа ръцете си.

— Тогава ще се освободя ли от чувството за вина?

— Може би.

— Но какво ще стане, ако не пожелае да се върна?

Той сви рамене. Не бе настъпил моментът.

— Ако се върнеш, аз ще бъда тук — каза ѝ. Усмихна се и протегна ръце. Алис се хвърли в прегръдките му и се почувства сигурна, както никога в живота си. — А ако не се върнеш... е, пак ще бъда тук.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Томи Винс седеше в кухнята на „Тънсбри Хаус“. Пред него се намираха всички необходими съставки за работата му: бутилка джин „Тънсбри“, бутилка от последния несполучлив джин, водата, подправките, страници от стари архиви на „Тънсбри“ и негови собствени бележки, различни по големина мензури, пшеничен спирт и няколко чаши за дегустация. Докато работеше — помирисваше, отпиваше, разреждаше, отново отпиваше и разтриваше подправките между пръстите си, за да усети аромата им — Кейт и Рори седяха и го наблюдаваха. И двамата бяха нервни, особено тя. Изпитваха необяснимо страхопочитание към този нисък и набит човечец, който вършеше всичко в пълно мълчание и съсредоточеност. Бяха прекарвали там повече от час, когато той най-сетне проговори:

— Точно така. Първо, подправките ви не са добри.

— Но...

Томи вдигна ръка и й даде знак да замълчи.

— Да — каза той. — Знам какво пише тук и сте го изпълнили правилно, но хвойната не е в състоянието, в което трябва да бъде. Малко е презряла и трябва допълнително да се обработи, за да стане подходяща. Ето... — взе няколко хвойнови зрънца и ги разтри върху дланта си. — Виждате ли маслото тук? Не е достатъчно. Би трябвало да бъде по-тъмно, с по-силен аромат. Тези са поизсъхнали, престояли, бих казал — сложи зрънцата на масата, Кейт ги взе, помириса ги и кимна. — Освен това, цветчетата от метличина — продължи той — придават характерния цвят и аромат, но тези тук са прекалено силни, много по-силни по моя преценка, отколкото преди четиридесет години, твърде концентрирани са, мирисът им е доста натрапчив. Да... — взе от цветчетата и ги разтърка между пръстите си. — Да, така е — каза. — Ето, помиришете — протегна ръка и те леко вдъхнаха от аромата. — Неприятно остър. Що се отнася до дестилата ви, спиртът е добър, екстра качество, водата е превъзходна, от местен източник ли е?

— Да, имаме извор в имението.

— Добре, но и в двата случая дестилацията е протекла много бързо, първакът не е бил отделен напълно и това е влошило качеството на основния продукт.

— Как разбирате кога е изтекъл първакът? — попита Кейт.

Томи докосна носа си и повдигна вежди.

— Тук е тайната — каза той, — в носа. Разбирам по миризмата.

— Е, а после? — запита Рори. — Какво ще правим по-нататък?

— Ами... — Томи дръпна стола назад и протегна краката си. — Ако сте доволни от това, което ви казах, и имам късмет да ми се доверите, смятам, че бих могъл да ви помагам да произвеждате своя джин „Гънсбри“.

— Наистина ли? — Кейт бе развълнувана. — Действително ли мислите, че ще се справите толкова бързо?

— Сами сте свършили по-голямата част от работата и се налага само да я довърша.

— Срецу какво възнаграждение?

Предпазлив както винаги, Рори бе загрижен колко ще им струва и се боеше да не назове сума, която не биха могли да си позволят.

Томи стисна юмруци и го погледна право в очите.

— Никакъв хонорар.

— Не желаете хонорар? Може би предпочитате твърда заплата?

— Не, и това не ме устройва — Томи не бе сигурен дали ще му достигне кураж, но поне трябваше да опита заради Мери. — Искам дял от бизнеса — каза той. — Малко партньорство и част от печалбата в замяна на помощта ми, доколкото се нуждаете от нея — щом изрече това, му се стори по-лесно, отколкото бе очаквал. Както бе казала Мери: „Те имат нужда от теб, Томи. Не бива да позволиш просто да те използват и да те изхвърлят, когато получат своето. Помоли ги, Томи, трябва да поискаш, за да ти се даде.“ — Проблемът е в това, че... — продължи той — ... ние с Мери сме на социални помощи и ще ги загубим, ако започнете да ми плащате. Искам да кажа, че би било измама, нали? — Кейт мълчаливо кимна. — Така че ние, имам предвид себе си и Мери, мислим, че ако се заловя да дестилирам за вас, ще продължа да получавам помощите си, а когато сметнете, че произвеждате достатъчно, за да ми се полага толкова, колкото е размерът на помощите ми, ще се откажа от тях и ще започна да вземам своя дял от печалбата. Ако работата не потръгне, не губя нищо, нали?

— Но ще сте свършили работата си, без да ви платим за нея — каза Рори.

Томи сви рамене:

— Поемам риска — после изведнъж широко се усмихна. — Макар и да не мисля, че ще се стигне дотам.

Кейт погледна Рори. Помълчаха известно време, след което тя каза:

— Бихте ли ни извинили, Томи? Мисля, че трябва да го обсъдим насаме.

— Разбира се. Ще се разходя до спиртоварната, за да огледам — стана и взе бележника си. — Може да ми потрябва да си вода записки.

Кейт кимна, но не каза нищо. И двамата с Рори останаха мълчаливи, докато той излезе.

— Боже мой — промълви тя, щом вратата се затвори след него. — Не очаквах това.

— Нито пък аз — Рори погледна разхвърляните върху масата принадлежности. — Човекът разбира от работата си, Кейт, а без него няма да постигнем нищо. Ако наистина се справи и започне дестилирането следващата седмица, би заслужил малък дял от бизнеса.

— Но защо? Защо иска да се замесва? Та той едва ни познава.

— Може би мисли, че бизнесът ни с джин има бъдеще, че сме на път да постигнем нещо голямо — Рори сви рамене. — Може би просто иска да участва в управлението, а не да бъде само работник. И е прав за социалните помощи. Ако му плащаме, това ще бъде измама — вдигна ръце. — Виж, не знам, поне аз мисля така. Може би ти си на друго мнение.

Кейт прехапа устни.

— Какъв вид партньорство бихме могли да му предложим? Това все още не е истински бизнес и ако той получи дял, за да бъде честно, и ти трябва да получиш.

Рори я погледна, смаян от забележката ѝ. Говореше неговата Кейт, онази, която мислеше, че е загубил преди години. Това бе толкова типично за жената, която помнеше, честна и справедлива.

— Благодаря — каза той, — но не искам дял, Кейт, искам само ти да успееш — стана, отиде до мивката, напълни чайника и го сложи да заври. — Кейт, трябва да осъзнаеш факта, че без този човек не би могла да започнеш бизнес, не и в рамките на времето, с което

разполагаме. Трябва да го приемеш или да се простиш с начинанието — взе две чаши от сушилнята за съдове и сипа нес кафе. — Защо не позвъниш на Дейвид Лоутър и не го помолиш да изготви някакво законно споразумение? Щом Томи Винс иска това, дай му го и да приключим с въпроса.

Кейт взе бутилката „Тънсбри Оридънъл“, която бе на масата, и я огледа. През последните няколко седмици се чувстваше така, сякаш се возеше на детско влакче в увеселителен парк. Ту се издигаше, ту се спускаше и не знаеше къде се намира. Бе изпълнена с вяра и ентузиазъм, но все пак я измъчваха съмнения.

— Наистина ли мислиш, че ще има полза, Рори? — попита тя накрая.

Той изчака чайникът да заври, напълни чашите и ги отнесе до масата. Подаде едната на Кейт.

— Да — отвърна, — наистина — подаде ѝ млякото и захарницата. — Престани да се измъчваш, пийни кафе и се обади на Дейвид Лоутър, възложи му да изготви договор и когато е готов, накарай го да намери законен начин за обжалване на възбраната върху заема, щом имаме ясен план. Става ли?

Кейт сви рамене:

— Става, ако наистина вярваш — сложи две препълнени лъжички захар в кафето си, разбърка го и отпи глътка. — Добре тогава — стана с чаша в ръка и едва забележимо се усмихна. — Е, Рори, все пак ще произвеждаме джин!

Дейвид Лоутър сложи обратно слушалката, след като бе разговарял с Кейт, стана и се приближи към прозореца. Погледна към „Чартуел Маркет Скуеър“ и се замисли за Адриана. Години наред, всъщност през целия си съзнателен живот, не бе преставал да мисли за нея с копнеж и почти отчаяна любов. Тя поглъщаше всеки миг от свободното му време и докато остаряваше — неженен, самотен, твърде ангажиран с фамилната юридическа фирма, в която не бе срещнал по-голямо предизвикателство от някое и друго заплетено завещание, — работата му за нея се бе превърнала в мания. И сега, при перспективата да бъде толкова близо до нея, изпита силно младежко

вълнение, което нищо и никой на света — освен нея, не биха могли да го накарат да почувства.

Обърна се, върна се до бюрото и вдигна телефонната слушалка. Знаеше, че това, което прави, не е редно, нито етично и твърде вероятно е незаконно, но не се сдържа. Мисълта да ѝ достави удоволствие, да се наслади, макар и за кратко на ласкавото ѝ отношение в израз на благодарност, разсея всички съмнения и го накара да забрави за риска. Набра телефонния номер на хотела ѝ в Лондон и докато чакаше телефонистката да го свърже, през тялото му премина тръпка на вълнение.

Рори влезе в „Тънсбри Хаус“ късно следобед и завари мисис Ейбъл в коридора. Изглеждаше разтревожена. Държеше кърпа за бърсане на прах и надаваше ухо към кабинета на Лио.

— Здравей — подвикна той.

Икономката се сепна и леко се изчерви.

— О, Рори, скъпи, ти ли си? — обърна се и посочи към кабинета. — Той е вътре и говори по телефона повече от час.

— Кой?

— Онзи Хари, приятелят на Кейт — процеди тя през зъби. — Навярно крои нещо, щом води толкова дълъг разговор.

Рори сви рамене и каза:

— Сигурен съм, че е напълно безобидно.

Всъщност не мислеше така. Беше не по-малко подозрителен от нея.

— Безобидно или не — изсумтя мисис Ейбъл, — не трябва да се обажда за сметка на Кейт. Кръвта ми кипва, когато си помисля за...

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Да поговоря ли с него?

— Ако нямаш нищо против.

Да, имаше, никак нямаше да бъде приятно. Искаше му се да общува с Хари колкото е възможно по-рядко, но през последните двадесет и четири часа бе усетил в себе си прилив на увереност, която го караше да бъде по-толерантен.

— Нямам нищо против — отвърна, — отивам.

Остави мисис Ейбъл сама, влезе в кабинета и затвори вратата след себе си.

— Не знам дали ще успея да уредя това, изглежда твърде запалена по този джин — каза Хари. — Но проведох телефонните разговори, за които ме помолихте...

— Телефонни разговори? — повтори Рори.

— О, да, аз... — Хари смутено пристъпи от крак на крак. Трябваше да мисли бързо и напрегна ума си. — Разговори? Да, ааа... обаждах се в полка.

— В полка?

— Да, заради джина.

— Какво? Имаш намерение да го продаваш? В полка?

Хари изведнъж се стресна. Това не бе му хрумнало, но видя, че изражението на Рори се промени, и замълча.

— Не е лоша идея, Хари, никак не е лоша. Как реагираха те?

— Казаха... че е приемливо.

— Какво значи „приемливо“? Да или не?

— Ами... може би.

Рори пристъпи към бюрото.

— Може би е добро начало. Слушай, чудя се дали си струва да опитаме и в други полкове, как мислиш?

Хари мълчаливо кимна. По дяволите, не бе планирал нищо подобно. Адриана спешно го бе помолила да измъкне Кейт от всичко това, а не да се забърква и той. Обля го студена пот.

— С кого да разговарям, ако се обадя?

— Не зная, със... — Рори го погледна. — ... сержанта от офицерския стол — довърши Хари.

— Чудесно! Ще поискам списък на всички полкове в южната, югоизточната и северозападната част, дори и на някои териториални войскове части, и ще позвъня на всичките. Точно това мисля да направя. Да се обадя ли в Министерството на отбраната за списъка? — Хари кимна. — Чудесно! — Рори го потупа по гърба. — Страхотна идея, Хари, благодаря.

Вдигна слушалката на телефона, твърде замислен, за да забележи как Дръмънд, обзет от отчаяние, тихо се измъкна от стаята.

Беше около осем и половина вечерта и Джан седеше в дома си пред телевизора, когато телефонът иззвъня. Бе стигнала до задънена улица в опитите си да открие какво крои Дънкан, а предната вечер Стефан я бе попитал за мотивите ѝ. Може би имаше право да постъпи така, вероятно целта ѝ бе главно отмъщение, просто се възползваше от възможността да очерни съпруга си. А може би се въртеше в омагьосан кръг и напразно се гневеше. Вдигна слушалката.

— Ало?

— Здравей, Джан, Стефан е.

Тя се настани удобно на канапето и се приготви да побъбри закачливо с него, но той имаше други намерения.

— Джан, мислех си за жилищната асоциация „Лечуърт“ и ми се струва, че следващата ни стъпка трябва да бъде да надникнем в счетоводните им книжа.

— В счетоводните им книжа?

— За да проверим дали има нещо нередно.

— Съгласна съм, но няма начин да го направим, без да събудим подозрение. Трудно ще ги убедим и...

— Не, по моя план няма да бъде трудно.

— Какъв твой план?

— Джан, не е необходимо да се съгласяваш с мен, защото съм решил да го осъществя каквото и да става. Ще отида в офиса им в края на седмицата и ще се представя за данъчен инспектор.

— Данъчен инспектор? Стефан, да не си полудял? Не можеш...

— Почакай, остави ме да довърша. Обмислил съм го наистина. Имам фалшива карта на Разузнавателния отдел. Извадих ксерокопие от документ на Кейт с емблемата на данъчните служби и съм сигурен, че ще се промъкна с него. Ще отида и ще поискам да прегледам книгата им. По закон са длъжни да ми ги предоставят. Сигурно го знаят, а вероятността скоро да са имали подобно посещение е нищожна. Ще остана няколко часа насаме и ще намеря това, което ни трябва. Няма да заподозрат нищо. Какво би ги накарало? Няма да боравя с пари, само ще потърся информация...

— Но, Стефан...

— Никакво „но“, Джан, решил съм и...

— Стефан, чуй ме, не можеш да го направиш! Няма да ти позволя.

— Джан, не искам да спорим за това...

— Добре тогава, нека дойда с теб. Данъчните инспектори почти винаги работят по двойки, а и знам какво точно да търся.

Той не отговори.

— Стефан, чу ли ме?

— Джан, не искам да се замесваш в нещо, което може да съсипе бизнеса ти.

— Стефан, вече съм замесена. Хайде...

— Не, не, наистина не искам да идваш, Джан. Съжалявам, но това е последната ми дума.

— Но откъде ще знаеш какво да търсиш?

Подробно бе разпитал една от редовните си клиентки, управителка на счетоводна фирма.

— Не съм идиот, Джан — отвърна той. — Ще се справя.

Тя въздъхна. Твърдо бе решил и беше безполезно да го разубеждава.

— Добре, щом си абсолютно сигурен.

— Напълно.

— Тогава ще чакам да ми се обадиш.

— Ще ти позвъня веднага щом успея.

— Кога? Искам да кажа, точно в петък ли?

— Така смятам. Защо?

— Защото дотогава няма да се безпокоя — Джан чу смеха на Стефан и понечи да затвори, но ѝ хрумна да го попита още нещо. — Стефан, как измисли този план? Искам да кажа, откъде знаеш за данъчните инспектори и всичко останало?

Той мълчеше. Знаеше, защото бе обсъдил положението, хипотетично, разбира се, със своята клиентка.

— Не съм сигурен — отвърна той, смутен, че се налага да лъже. — Просто ми хрумна.

Макар и с неохота, каза „довиждане“ и затвори.

Беше късно, доста след полунощ. Томи Винс бе в спиртоварната и държеше мензура с дестилиран спирт. Отнесе я до масата, изля течността в буркан, провери силата на алкохола, добави вода и отново

опита. После го повдигна към лампата, помириса и наля джина в чаша. Допря я до устните си, отпи глътка, задържа я в устата си и изплю.

Кейт се чувстваше преуморена. Чакането ѝ се струваше безкрайно и, докато наблюдаваше как Томи повтаря процеса, затрепери.

Накрая той вдигна поглед и напълно сериозно каза:

— Това е твоят джин, Кейт — подаде ѝ чашата и изчака да опита. Щом преглътна, тя почувства тръпка на облекчение и едва сдържа сълзите си. Томи се обърна към Рори. — Е, Рори, приятелю — извика и на лицето му се появи широка усмивка. — Пали дестилатора!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт лежеше будна. Беше пет сутринта. Предполагаше, че през последните няколко часа е спала, но неспокойно и на пресекулки, защото не се чувстваше отпочинала, а някак особено. Не бе уморена, напротив, лежеше с широко отворени очи и с цялото си тяло долавяше и най-лекото движение или шум в къщата. Все още бе тъмно, без най-малък проблясък на зора в небето. Тя се измъкна от леглото си, облече се на призрачната лунна светлина с първите дрехи, които ѝ попаднаха, наметна палтото си и както бе боса, с леки стъпки слезе по стълбите, премина по коридора и се отправи към задната врата. Там намери ботуши, нахлузи ги на бос крак и тихо се измъкна навън в студената утрин. Втурна се да тича, без да знае защо, но не можеше да спре. Спусна се покрай моравите, през двора и продължи към пристройките. Спря до спиртоварната, доближи лице до вратата, за да усети струящия топъл въздух, внимателно натисна дръжката и влезе. Всичко тук бе нейно: острият аромат на подправките, силната миризма на алкохола, горещината, лекият дъх на влажен клей, празните сини бутилки, етикетите, запушалките и накрая джинът „Гънсбри Ориджънъл“. Взе една бутилка и я разгледа.

— Чудесна е, нали?

Кейт подскочи и едва не изпусна бутилката. Рязко се обърна.

— Боже мой, Рори, изплаши ме!

Той излезе иззад дестилатора, все още облечен с вчерашните дрехи, и ѝ се усмихна.

— Извинявай, не можах да заспя — приближи се и също взе пълна бутилка джин. — Всъщност не се и опитах.

Кейт го дръпна за ръкава на ризата, мръсен и запретнат над лакътя.

— Очевидно. Както би казала дъщеря ти: „Ух“! — и двамата тихо се засмяха. — Знаеш ли, все още не съм ти благодарила за това, че откри Томи и уреди поръчките от полковете.

Рори прокара ръка по бутилката.

— Не е лошо като начало. Петдесет бройки, а дори не сме започнали да продаваме.

Тя леко го смушка в ребрата.

— Добре, не е необходимо да се правиш на скромен. Познавам те, не помниш ли?

Той се засмя:

— О, Кейт, как мога да забравя? Ти си сред малкото живи свидетели на лилавите кадифени джинси и ръчно изработените каубойски ботуши и една от шепата оцелели, които са ме гледали в ролята на Оливия в „Дванадесета нощ“. Помниш ли роклята?

Тя избухна в смях:

— Подплънките отпред бяха малко несполучливи, но останалата част бе доста добра.

— Благодаря — Рори повдигна вежди. — Между другото, доколкото си спомням, и твоят театрален костюм не бе върхът на елегантността. Какъв беше? Тюркоазено сатенено яке, закопчано догоре, и розови сенки за очи.

— Ей! — Кейт отново го смушка в ребрата, този път по-силно. — Не бива да напомняш на една дама за гафовете ѝ, не е учтиво.

— Извинявай.

Той я потупа с юмрук по гърба и тя с писък отскочи встрани.

— Само посмей — извика Кейт, със смях се втурна към него и хвана ръката му. Той издаде вик и също се засмя, отново я нападна и я сграбчи през кръста. — Злодей такъв! На ти! — внезапно му нанесе страничен удар. — Ето ти още!

Но докато се нахвърляше върху него, той я сграбчи за ръката и здраво я стисна.

— Хванах ли те!

Кейт опита да се отскубне, но не успя, защото и двамата се смееха неудържимо.

— Рори, престани! — бързо я прегърна. — Не, сериозно говоря. Спри...

С ловко движение той я притегли към себе си и я целуна. Беше съвсем неочаквано и смехът им секна. За миг тя се втренчи в лицето му, но веднага след това затвори очи и се предаде на блаженството. Целувката бе дълга и страстна, тялото на Рори бе стегнато и топло и кръвта на Кейт нахлу в гърдите ѝ. Усети прилив на топлина, която се

спусна към бедрата ѝ и я накара да ги разтвори, за да го почувства по-близо до себе си. Пламенните му устни се плъзнаха надолу по шията ѝ и тя потръпна. Миг след това усети, че я понася на ръце. С рамото си докосна ключа на лампата зад себе си и спиртоварната потъна в мрак, който ги погълна и заличи и последната следа от здрав разум.

Кейт се притисна към Рори, уви бедра около хълбоците му, а устните им останаха слети. Навън се зазоряваше и очертанията на предметите започнаха да се открояват. Той се обърна, притисна я в обятията си и не откъсна устни от нейните, докато стигнаха до ръба на масата. Кейт протегна ръката си назад, за да се подпре, и Рори с усилие се пребори с дрехите ѝ. Тя не бе в състояние да разсъждава. Сякаш нищо друго на света нямаше значение в този момент. Рори издърпа ризата ѝ нагоре, устните му погалиха оголения ѝ корем, гърдите ѝ, езикът му трескаво се плъзна около зърната им. Кейт въздъхна, когато вълна на нещо непознато премина през нея. Повдигна краката си по-високо и ги обви около тялото му. Чувстваше близостта му в мрака, тръпките му, докато обвиняваше ръце около него. Наклони я назад, плъзна джинсите надолу по дългите ѝ стройни бедра, целуна гладката уханна кожа между тях, зарови ръце в косите ѝ и я остави да го поеме в себе си. Телата им се сляха и безсилна да се овладее, тя нададе вик.

Няколко секунди след края Кейт остана напълно неподвижна. Чувстваше се така, сякаш съзнанието и тялото ѝ бяха експлодирани. Буйни вълни на топлина и наслада преминаваха през нея и тя тръпнеше, докато затихваха. Горещият дъх на Рори пареше рамото ѝ, сърцето му биеше лудо, пръстите ѝ се плъзгаха по влажната кожа на тила му. Отвори очи и докато той нежно се освобождаваше от прегръдката ѝ, видя лицето му, видя в какво се бяха превърнали и двамата... разделени, самотни хора... Испита силно чувство на вина и заридна неудържимо. Обърна се с гръб към него и се опита да скрие лицето си, изкривено от риданията, които не можеше да спре. Сълзите се стичаха по бузите ѝ. Щом Рори я пусна, обви ръце около голото си тяло и се сви на кълбо. Той мълчеше. Изправи се, обу джинсите си и опипвайки зад себе си, потърси якето си. Когато го намери, внимателно го наметна върху голите ѝ рамене, после нежно я погали

по косите. Погледна лицето ѝ, влажно и подпухнало от плач, и му се прииска да намери някъде у себе си чиста носна кърпа.

— Искаш ли салфетка?

Това бе единственото, което можеше да ѝ предложи. Бе забелязал една на близката полица.

Кейт кимна и той ѝ я подаде.

— Съжалявам — прошепна тя. — Не си виновен. Искам да кажа... беше... — изчерви се, но Рори не видя това в мрака. — ... всичко беше...

Погали я по бузата.

— Няма значение — бе смутен, но не заради сълзите ѝ, а защото чувстваше нужда да се извинява. Испита желание да я загърне с якето си, да я отнесе до леглото и да ѝ каже, че му е все едно дори ако събуди всички в околността с виковете си, тъй като бе прекрасно да се люби с нея. Но не посмя. Мислеше само колко нежна е кожата ѝ и как уханието ѝ отново го възбужда. — Наистина няма значение — промърмори отново.

Но имаше. Кейт искаше да извика: „Има значение, при това ужасно голямо. Току-що причиних на Хари това, което ти стори на мен.“ Почувства се засрамена от себе си и потръпна от усещането за вина. Изправи се, посегна към дрехите си и мълчаливо се облече. Побиха я ледени тръпки въпреки горещината.

— Кейт — плахо каза Рори. — Трябва да вървя.

Това бе последното, което искаше, но си спомни за Флора. Скоро щеше да се събуди и да има нужда от него. Кейт кимна. Почувства облекчение.

— Господи, наистина съжалявам, че трябва да се прибера у дома, иска ми се...

— Но си длъжен да отидеш. Независимо какво желаеш.

— Да — той взе якето си. — Може ли да те изпратя до къщата?

Тя отново кимна и настъпи мълчание. Как бе възможно такава близост изведнъж да изчезне? Той нямаше представа как да я съхрани, но посегна към ръката ѝ и я притисна в своята. Тишината сякаш ги погълна. Рори отвори вратата и излезе навън след Кейт. Тя се обърна към него и нежно промълви:

— Не си прави труда да идваш чак до къщата. Прибери се у дома, изглеждаш изтощен.

Все още я държеше за ръка и тя опита да се усмихне. Това бе неговата Кейт. Целуна върха на носа ѝ.

— Тогава ще се видим по-късно, а?

— Да — внезапно се почувства уморена. Усети, че у нея е настъпил ужасен обрат, но не знаеше точно какъв. Постояха така няколко мига, след което освободи ръката си и я пъкна в джоба. — Довиждане, Рори.

Той я погледна.

— Няма нужда да се сбогуваме. Ще се видим след малко.

Кейт сви рамене, отчаяна и засрамена. И без да каже нито дума повече, се отдръпна и пое сама към къщата.

На летище „Хийтроу“ Алис последователно свали трите си чанти от конвейера за багаж и ги натовари на количката. Изправи се и разтри гърба си. Винаги ставаше така. По закона за всемирната гадост, чантите или идваха толкова бързо, че ще пропуснеш някоя или ще изкривиш гърба си, докато се опитваш да вземеш всичките наведнъж, или след като поемеш единия куфар в началото, се налагаше да чакаш цял час да пристигне другият. „Защо никога не са на удобно разстояние един от друг — помисли си тя, — за да може човек спокойно да ги събере и подреди?“ Освободи спирачката на количката за багаж и я забута към митницата, като придържаше с ръка едната от чантите.

Щом влезе в главната зала на летището, Алис извървя разстоянието, оградено с въжета, като оглеждаше рехавата навалица. Разбира се, нямаше кой да я чака, не бе казала на никого, че пристига, но не можеше да престане да се озърта, изпитвайки разочарование. Съжаляваше, че не бе съобщила на някого, може би на брат си, редно бе някой да я посрещне. Действаше ѝ потискащо да бъде сама.

Приближи се до телефонните кабинки, извади тефтерчето с адреси и погледна цифрите срещу името Галахър. Странно, бе живяла в този апартамент с Рори и Флора близо две години, а сега не си спомняше телефонния номер. Но ѝ хрумна, че понеже положението бе толкова ужасно, го е заличила от паметта си.

Откри номера, но единствените монети в портмонето ѝ бяха австралийски, затова се премести в кабина с автомат, работещ с кредитни карти, намери картата си и я пъкна в отвора, за да плати за

разговора. Погледна часовника си, свери го по лондонско време на шест и половина сутринта, набра номера и зачака, но сигналът показва, че телефонният пост не съществува.

— О, проклетие! — за миг се подвоуми какво да прави. Може би се бяха преместили? Отново погледна тефтерчето и видя номера на родителите на Рори. Набра го, телефонът иззвъня няколко пъти и накрая някой вдигна слушалката. — Ало? Мисис Галахър?

Фей Галахър се поколеба. Гласът ѝ бе познат, но не се зарадва да го чуе.

— Да — отвърна.

Алис инстинктивно стисна кабела на телефона.

— Здравей, Фей. Обажда се Алис.

— Алис?

Майката на Рори бе шокирана. Гласът ѝ издаде това и Алис потръпна.

— Фей, аз съм в Лондон — продължи тя. — Пристигнах и се опитвам да се свържа с Рори.

Последва мълчание. Алис гледаше малкия електронен екран, на който се сменяха цифрите, показващи стойността на разговора, и сърцето ѝ замря.

— О, разбирам.

Това бяха единствените думи на Фей.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Само за няколко дни всекидневната на „Гънсбри Хаус“ бе променена до неузнаваемост и превърната в бизнес център. Мебелите бяха подредени в единия край, дългата маса, имитация на „Чипъндейл“ — Лио бе продал истинската преди години, — беше застлана с мушама и върху нея бяха струпани съоръженията за лепене на етикети: машината, лепило, етикети, стройна редица готови бутилки и такива, които трябваше да бъдат обработени.

Когато не работеше в спиртоварната, Томи Винс често бе тук с Джон и мисис Ейбъл. Лепеше етикети, опаковаше бутилки, помагаше за счетоводството. Бе станал част от екипа, което бе ново преживяване за него след годините в „Болърс“, където всеки работник знаеше мястото си и не си позволяваше волности, ако искаше да го запази. Харесваше Кейт и Рори, работата му бе приятна, вълнуваща, а и се чувстваше част от екипа. Беше казал истината на Мери, когато бе споделил, че тук е по-щастлив от всякога и парите, ако изобщо спечели някакви, не са толкова важни в момента. Кипеше от енергия и хъс за действие, харесваше му атмосферата тук и стремежът към успех все повече го завладяваше. Докато седеше с мисис Ейбъл и лепеше етикети, се замисли за хобито си и за идеята, която се въртеше в главата му цяла нощ.

— Добро утро, Томи — Кейт влезе в стаята, облечена с неизменните си избелели джинси „Док Мартънс“ и черен плетен пуловер. Косите ѝ бяха прихванати с тъмнокафява панделка. Ядеше ябълка. Хрупаше и поглъщаше големи хапки. Когато свърши, се приближи към масата, хвърли отпадъците върху купчината изрезки и каза: — Боже мой, колко много сте направили! Браво!

Томи реши, че е настъпил моментът да ѝ спомене.

— Кейт — каза той, — имам идея.

— Наистина ли? Чудесно!

Тя се обърна и го изгледа любопитно. Възхищаваше се на способността ѝ да изслушва. Не повърхностно, а както трябва, с пълно

съсредоточение върху думите на събеседника си. Издърпа един стол и седна.

— Свързана е с моето хоби — обясни той. — Приготвяне на коктейли.

Замълча, за да ѝ даде възможност да подхвърли някаква шега, както биха постъпили повечето хора, но тя не каза нищо. Просто изчака да продължи.

— Експериментирах с „Тънсбри Ориджънъл“, опитах се да открия нещо с много съставки, свежо, екзотично, но не твърде силно. Един вид алтернатива на джина с тоник. И ти предлагам следното — Томи пхна ръка в джоба си, раздвижи се на стола, за да потършува по-надълбоко, и накрая измъкна парченце хартия. — Много ми харесва, на Мери също. Пием го от доста вечери.

Подаде хартиятката на Кейт, тя прочете съставките и каза:

— Ммм, изглежда приятно.

— Искаш ли да опиташ?

Кейт го погледна озадачено.

— Бих искала, но...

— О! — Томи се усмихна. — Извинявай, не се изразих достатъчно ясно, нали? Още когато работех за „Болърс“, ми хрумна идеята да поставим рецепта за коктейл на гърба на бутилката на техния джин запазена марка и рекламният отдел я одобри, но проблемът бе в това, че не успяхме да създадем подходящ коктейл, а после аз бях уволнен и всичко пропадна... — замълча за миг, сви рамене и продължи: — Между другото, ако харесаш коктейла, бихме могли да сложим рецептата на отделен етикет на гърба, като допълнителна реклама...

— Томи, това е чудесна идея! — възкликна Кейт. — Може ли сега да приготвим коктейла и да го опитаме? Ако е добър и всички са съгласни, ще се обадя в печатницата да изработят известно количество етикети за първите няколко партиди. Какво мислите? — вратата се отвори и тя се обърна. Настроението ѝ внезапно се промени, реакцията ѝ издаде леко напрежение и предпазливост, но това бе едва доловимо и никой, освен Рори не усети. — Здравей, Рори — каза тя. — Идваш тъкмо навреме. Томи има чудесна идея за рецепта за коктейли, поставена на гърба на бутилката. Той... — замълча. — Рори, какво има?

Галахър не влезе в стаята, а се поколеба на прага. Бе решил да ѝ каже за Алис веднага, след като майка му най-сетне бе събрала смелост да му съобщи, но не бе сигурен дали ще може да го направи. Бе разтърсен от ужасното стечение на обстоятелствата. Алис бе избрала най-неподходящия момент. Той знаеше, че отношенията между него и Кейт не са изгладени напълно и че тя е объркана, но може би, ако имаха възможност достатъчно време да бъдат заедно, ако ясно ѝ разкриеше чувствата си и дадеше всичко от себе си, за да постигнат успех с производството на „Тънсбри Ориджънъл“... ако просто имаше шанс...

Рори се отърси от мислите си, видя, че Кейт го наблюдава, и каза:

— Извинявай, не... нищо.

Кейт не бе убедена.

— Добре ли е Флора?

— Да, всичко е наред. Ще дойде по-късно. В момента е при майка ми.

— Добре.

Тя се обърна към Томи, но част от ентузиазма и вълнението ѝ бе изчезнала. Дори той го забеляза. Рори влезе в стаята и придърпа един стол.

— За какъв коктейл става дума?

— Това е моето хоби — обясни Томи, — да приготвям коктейли. Предложих един доста добър, направен с джин „Тънсбри“. Искаш ли да опиташ?

— Бих се радвал — Рори направи всичко възможно да изглежда въодушевен. — Разполагаш ли с всичките съставки?

Томи побутна стола назад и стана.

— Да — отговори той. — Позволих си да донеса някои неща тази сутрин с надеждата, че може би ще проявите интерес. Ще ги взема, в ленд роувъра са.

Мисис Ейбъл също стана.

— Имаш ли нужда от помощ, Томи? Можеш да ползваш кухнята.

— Да, благодаря.

— Добре тогава — каза икономката. — Ще се върнем след няколко минути.

Мисис Ейбъл хвърли многозначителен поглед към Кейт и последва Томи.

Кейт не бе сигурна какво означава този поглед. Предположи, че има нещо общо с нея и очевидното безпокойство на Рори, но преди да събере смелост да подхване темата, вратата отново се отвори и точно както каза мисис Ейбъл, с Томи се върнаха пет минути след като бяха излезли.

Томи внесе поднос с чаши, купа лед и кана за коктейлите, докато икономката тържествено задържа вратата отворена.

— Ето ни и нас — каза тя и бързо разчисти масата. — Хайде на коктейлите!

Томи остави подноса, сложи по малко лед във всяка чаша, наля от коктейла, добави по резенче лимон и накрая стръкче маточина. Подаде на всички и каза:

— Наздраве! „Тънсбри Ориджънъл Коктейл“.

Кейт отпи глътка, задържа течността известно време в устата си, за да усети вкуса ѝ, после бързо преглътна и почувства леко парене в гърлото. Отпи още една, с Рори размениха погледи, отново отпи и най-сетне каза:

— Ах! Чудесно питие, Томи!

На лицето му се появи широка усмивка.

— Рори, ти какво мислиш?

— Смятам, че е страхотно — съгласи се той.

— Искаш ли да сложиш рецептата на бутилката, Кейт?

Тя се поколеба.

— Мисля, че да, Томи. А как стои въпросът с авторското право или патента?

Томи пренебрежително махна с ръка.

— Не ме интересува — каза. — Аз съм партньор, а това е част от бизнеса, нали?

Кейт се усмихна. Вече бе изпила половин чаша, а не бе свикнала да поема по много алкохол. Коктейлът се плъзгаше твърде леко. Крадешком извърна глава към Рори и погледите им се срещнаха за няколко секунди. По страните ѝ изби руменина и тя смутено се обърна. Не можеше да понесе чувството за вина, ужасния срам, че е измамила Хари, и все пак само при мисълта за Рори стомахът ѝ се свиваше. Какво означаваше всичко това, по дяволите? Вдигна глава. Рори все още бе вперил поглед в нея и без да откъсне очи, попита:

— Може ли да поговорим? — погледна Томи и мисис Ейбъл. — Насаме.

Кейт се намръщи, бутна стола си назад и се изправи.

— Разбира се — обърна се към Томи: — Веднага ще позвъня в печатницата. Ще им поръчам да направят няколко компютърни проекта за етикети и да ги изпратят по факса. Какво име ще му дадеш, Томи?

— „Тънсбри Ориджънъл Коктейл“ — подаде ѝ списъка със съставките. — Ето, ще имаш нужда от това.

Тя го взе, прибра го в джоба си и излезе след Рори. Докато вървяха по коридора, пъкна ръце в джобовете си и попита:

— Е, какво искаше да ми кажеш?

Когато остана насаме с него, се почувства обърквана. Рори я погледна в очите. Не искаше да ѝ казва, но трябваше.

— Алис пристига — промълви той и Кейт внезапно почувства, че земята сякаш престана да се върти. Едва си пое дъх. Щом чу това име, гърдите ѝ се свиха като при сърдечен пристъп. Обви ръце около тялото си.

— Алис? — едва успя да изрече. — Алис? Какво означава това?

— Обадила се е на майка ми. В Англия е, при брат си, и ще дойде...

— Какво означава това „ще дойде“? — обзе я паника и повиши тон. — Ще дойде тук на гости, за вечеря или да живее с теб и Флора? Или ще отведе детето? — размаха ръце във въздуха и очите ѝ се премрежиха. — Какво искаш да кажеш? Не разбирам.

— Кейт — каза Рори. — Кейт, погледни ме!

Но не можа. На гърлото ѝ заседна огромна буца. Опита се да преглътне, но усети парене в очите.

— Какво иска Алис? — извика тя.

Изведнъж Рори я хвана за ръцете.

— Кейт, погледни ме, моля те!

Застана неподвижна и премигна. От очите ѝ потекоха сълзи, макар и да нямаше представа защо плаче. Вече не чувстваше нито смущение, нито напрежение, а ѝ се струваше, че внезапно е загубила нещо. Така би го описала, но не знаеше какво изпитва всъщност.

— Алис не идва да живее с мен и Флора, нито да я отведе. Искане да ме види. И аз не знам защо. Няма смисъл да умувам, просто трябва да се примиря. Кейт, моля те, не се тревожи!

Затършува в джоба си, извади носна кърпа и ѝ я подаде. Тя издуха носа си, сгъна я и му я върна.

— Рори? — промълви. Когато я погледна, Кейт сведе очи към ръцете си. — Дал си ми гащички на Флора.

Изведнъж и двамата избухнаха в смях.

— Винаги нося със себе си резервни — каза той след миг и ги взе. — Кейт — започна, — Алис не е заплаха.

Тя се намръщи.

— Заплаха ли? — попита го. — За какво? Няма причина да се боим от нея, нали?

Рори си пое дъх.

— Кейт, аз...

Но телефонът иззвъня и той не успя да каже нищо друго.

Двамата се обърнаха към кабинета на Лио и Кейт каза:

— Аз ще вдигна.

Рори кимна:

— Разбира се.

Искаше му се да извика: „Заплаха е за нас, за всичко, което постигнахме през последните няколко седмици, през последните два дни.“

Джан бе в офиса, когато Стефан позвъни. Беше петък, около десет сутринта, и въпреки че се опита да работи, не можа да се съсредоточи. Не мислеше за нищо друго, освен за Стефан, за това, което правеше за нея. Нямаше търпение всичко да приключи. Планът, който бе решил да осъществи заради нея, вече не бе от значение. Важен бе само фактът, че е готов да поеме този риск. По-рано бе помолила Моли да не я свързва с никого, освен с него, затова, когато вдигна слушалката, знаеше, че е той, и веднага попита:

— Добре ли си?

Това наистина бе най-важното.

— Добре съм. Всичко мина по план — отвърна Стефан. — Все пак трябва да поговорим. Можеш ли да дойдеш в апартамента ми?

Тя не се поколеба.

— Разбира се, кога?

Стефан искаше да се видят, беше разбрал нещо при проверката, която бе извършил.

— Веднага щом можеш.

Джан се усмихна.

— Тръгвам сега — каза му. — Удобно ли е?

— Чудесно.

Тя стана, взе палтото и чантата си и излезе от офиса, без да каже на Моли къде отива и кога ще се върне.

Стефан отвори вратата на апартамента и известно време постояха, загледани един в друг. Щом Джан влезе, той се приближи и леко я побутна към стената.

— Благодаря, ще...

Сложи пръст на устните ѝ.

— Нищо не съм направил за теб — прошепна той. Смъкна палтото, от раменете ѝ, бавно разкопча блузата ѝ до кръста и прокара пръсти по зърната ѝ през ефирната дантела на сутиена. Наведе глава и нежно ги всмука. Джан затаи дъх и се изви встрани.

— Недей, аз...

Но той я накара да замълчи, като впи устни в нейните, повдигна гърдите ѝ, целуна ги и прокара език около зърната им. Тя потръпна, но нямаше сили да се възпротиви. Разтвори крака, притисна се към стената и усети как Стефан плъзна ръце под бедрата ѝ и я повдигна. Затвори очи, той се изправи и безмълвно я понесе към леглото.

След малко, докато Джан спеше, Стефан стана от леглото и отиде в кухнята да приготви чай. Трябваше сериозно да помисли. Бе открил нещо в счетоводните книжа, което дори слабоумен не би пропуснал и би се досетил какво означава. Но нямаше неоспорими доказателства. Според отчетите на жилищната компания „Лечуърт“ за 1991–92-а и 1992–93-а година, тя бе закупила двадесет и три имота от „Ингръм-Лоуд“ и заплатила сума от петдесет хиляди лири — невероятна цифра — за адвокатски хонорари. Юридическата кантора, на която бяха изплатени, бе „Рикмън-Ливай“ на „Кингс Крос“.

Стефан напълни чайника и взе кана. „Сега никой не плаща такава сума за адвокатски хонорар, освен ако услугата не е особена“, помисли си той, докато слагаше с лъжичка листенца чай в

каната. Не непременно незаконна, но вероятно — тук навлезе в сферата на предположенията — имаше някаква машинация. Възможно бе тези хонорари да са възнаграждение за предоставяне на евтина собственост и да са влизали направо в джоба не на друг, а на самия мистър Дънкан Лоуд. Водата кипна и Стефан заля листенцата. „Което означава — заключи той, — че Дънкан е оцетил компанията с над четвърт милион лири, а това е цяло състояние.“

Стефан си наля чаша чай, добави резенче лимон, занесе я до плота в ъгъла и седна. Каква да бъде следващата му стъпка, отчаяно се запита. Да каже ли на Джан, въпреки че няма доказателства? Или първо да се опита да намери? Разбира се, не бе негова работа и нямаше причина да се замесва повече, но това, което изпитваше към Джан, го караше да мисли, че всичко, свързано с нея, засяга и него. Хвана чашата с две ръце, повдигна я, остави парата да облъхне лицето му и затвори очи. Досега бе мислил, че обичта към някого би трябвало да прави живота по-лесен, а не да го усложнява.

На входната врата се позвъни.

Стефан стана, излезе в коридора и се обади по домофона.

— Лойс? — обзе го паника. Беше Лойс Маккини. — Какво правиш тук, за Бога? — беше доста необичайно от нейна страна. Никога по-рано не се бе отбивала в апартамента му без предизвестие. Усети, че е разстроена, гласът ѝ бе дрезгав от плач. — Лойс, виж, не мога да говоря. Бях... бях в леглото.

Последва кратък ехиден смях. Гласът на Лойс бе толкова силен, сякаш бе в стаята до него.

— В леглото? — сега разбра, че е пиана. Изби го студена пот. — Кажи ми, Стефан — продължи тя, като произнасяше думите неясно, — работиш ли или го правиш за удоволствие?

Джан чу гласове, по-ясно този на Стефан, и се надигна. Протегна ръка да запали лампата на нощното шкафче и събори някакъв бележник. Стана от леглото, наметна халат, наведе се и вдигна тефтера. Прегледа бегло страницата, на която бе отворен, преди да падне, и видя няколко бележки. Всичките бяха за уговорени срещи с жени.

„Странно“, помисли си тя и любопитството ѝ надделя, когато прегледа бележките за останалата част от седмицата. Отново жени. Пулсът ѝ се ускори и усети, че кръвта нахлува в главата ѝ. Бързо прелисти назад и прочете какво е записано за предишната седмица,

после още една назад. Все жени! Стефан се срещаше с по две жени на ден, средно три пъти седмично. За някои вечери бе начертал линия, която минаваше от един ден до следващия. Какво означаваше това? Че срещата е продължила през цялата нощ? Джан почувства, че ѝ прилошава. Трескаво прелисти бележника — все едно и също. Отправи се към вратата. Какво ставаше, по дяволите? Трябваше да има някакво обяснение. Отвори вратата на спалнята и преди да се втурне навън, чу гласа на Стефан. Застина на място, послуша няколко минути, след това се върна в спалнята и се облече.

— Лойс, защо просто не си отидеш? Моля те, не мога да те приема сега, а няма вечно да стоиш там отвън. Моля те, Лойс! — гласът на Стефан премина в отчаян шепот.

— Не искам да си ходя. Аз съм една от най-добрите ти клиентки, Стефан. Нека вляза, моля те. Искам да ме пуснеш!...

Той се обърна и дъхът му спря, когато Джан се появи напълно облечена, с палто и чанта в ръка.

— О, Боже, Джан! Не е това, което изглежда...

— Стефан — извика Лойс. — Студено ми е, трябва да се видим, моля те!

Той се приближи към Джан и я хвана за ръка.

— Джан?

— Не ме докосвай! — гневно отвърна тя и рязко издърпа ръката си. Мина покрай него и отвори вратата. — Не съм платила за екстри.

Миг след това си тръгна.

— Стефан, замръзвам тук вън.

Но Стефан остави Лойс Маккини да стои отвън и се върна в спалнята. Видя запалената лампа, разхвърляните в безпорядък завивки, дрехите си на пода. Тогава забеляза бележника и сърцето му замря. Беше върху възглавницата. Когато го повдигна, нещо изпадна от него. Взе парчето хартия от леглото и видя, че е чек, подписан от Джан, от личната ѝ сметка, на стойност 200 лири. В бележника, на страницата, отбелязана с чека, тя бе написала името си. „Значи е разбрала“, помисли си той. Затвори малкия черен тефтер и когато легна и загаси лампата, се почувства изоставен и сам в тъмнината.

Новата секретарка на Дънкан, млада, току-що дипломирана висшистка, назначена временно до заминаването си на околосветско пътешествие, почука и надникна през вратата.

— Дънкан?

Малко от служителите го наричаха така, но той харесваше това момиче. Имаше потенциал.

— Да?

За миг вдигна поглед, но продължи работата си.

— На телефона е графиня Дьо Гран Бле. Каза, че е спешно.

Дънкан въздъхна, затвори химикалката и внимателно я постави върху купчината писма, които подписваше.

— Добре, свържи ме — леко се покашля, вдигна слушалката и попита: — Адриана, как си?

— Чудесно — отвърна тя с раздражение. — Благодаря ти! Какви игри играеш, по дяволите?

Явно бе в отвратително настроение.

— Моля?

За първи път се сблъскваше с нейната избухливост и бе силно изненадан.

— Когато се срещнахме онзи ден, ти ме увери, че държиш всичко под контрол. А сега откривам, че дъщеря ми се е обадила на адвокатата си, за да обжалва възбраната върху заема, и няма да можеш да действаш по-нататък със законни средства.

— Не си напълно права, аз...

— Той ми каза още, че очевидно си загубил папката с документите — продължи Адриана. — Нотариалните актове за къщата и земята, всички договори за заема, подписите... всичко! Вярно ли е?

— Не, разбира се — почувства се притиснат до стената.

— Мога да те уверя...

— В нищо не можеш да ме увериш. Искрено се надявам папката да не е загубена, Дънкан. Вече ти платих достатъчно, за което знаем само ние двамата, за да се съсредоточиш изцяло върху моята работа, и не съм доволна да науча, че си допуснал грешка.

— Адриана, аз...

— Не изричай името ми, а се размърдай. Искам тази работа да приключи и да се уреди незабавно! Разбрано?

— Да, да, то се знае — Дънкан позвъни на секретарката.

— Мога само да се извиня за... — но спря по средата на изречението и остави слушалката. Адриана бе затворила.

— Сузи?

Лъчезарното младо момиче се появи на прага.

— Всъщност Сузана — каза тя.

Той нервно махна с ръка.

— Не ме интересува как точно е името ти. Свържи ме с жена ми, и то веднага.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Стефан седна на пода в коридора на апартамента си с телефона пред себе си и натисна бутона за повторно избиране. Чу, че телефонът на Джан дава „свободно“, и изчака доста дълго, преди да сложи обратно слушалката. Знаеше, че тя е там: преди това бе позвънил на Моли в офиса — и трябваше да продължи да опитва.

Опря глава на стената, изчака няколко минути и отново повтори процедурата. Когато чу позвъняването, усети, че стиска здраво слушалката.

— Моля те, Джан, обади се — промълви той и положи усилие да се успокои. — Моля те, вдигни слушалката!

Джан лежеше в спалнята и чуваше как телефонът във всекидневната звъни, но бе твърде потисната, за да слезе долу и да го изключи или дори да си направи чаша чай. Чувстваше се зле, бе дълбоко засегната, съсипана от това, че я бяха използвали и направили за смях. Знаеше, че е Стефан. Кой друг би звънял през пет минути? Нямахте съмнение, че звъни, за да се увери, че тя няма да промени намерението си относно папката за „Тънсбри“. Звънеше, за да й наговори още лъжи. Свлече се от леглото и закри лицето си със завивката. Беше така засрамена, че й се искаше да изчезне, да се скрие, да се свие в пашкул завинаги. Не се срамуваше от чувствата си — кой не би го намерил за привлекателен, с цялата му младежка красота? Срамуваше се, че се бе хванала на този стар номер. Искрено бе повярвала, че я харесва, че е нещо повече от мимолетна връзка.

Телефонът замлъкна и тя бавно въздъхна. Усети, че бе затаила дъх и през цялото време, докато звънеше, бе впивала нокти в дланите си. Настъпи тишина и тя започна да се успокоява. Преобърна се, сви се на кълбо и затвори очи. Може би я бе оставил за малко на мира, може би за кратко щеше да има спокойствие. Но тъкмо си помисли това — и телефонът отново зазвъня.

Джан тихо и отчаяно зариди.

Беше време за обяд и Флора бе гладна. Бе помагала за етикетите, ако лепенето им върху всекиго и всичко можеше да се нарече помощ. Беше ѝ омръзнало и бе започнала да става непослушна. Кейт реши, че е време да я отведе.

— Мисля — каза на мисис Ейбъл, — че някой трябва да си отиде у дома да обядва.

— Кой някой? — изчурулика Флора.

— Ти — усмихна се Кейт. — Хайде, ще те заведа и по пътя ще се отбием да се обадим на татко ти.

— Не — захленчи детето. — Не искам да си ходя.

— Добре — каза Кейт, — няма проблем. Ще отида у вас и ще изям сама чудесните сладки, които мисис Ейбъл опече за теб. Може да дам едната на татко ти, после още две... — Флора изведнъж скочи и хвана ръката ѝ, преди да довърши изречението. — Готова ли си? — попита я младата жена.

Флора ѝ подаде палтото си, тя ѝ помогна да се облече и се усмихна на икономката.

— Ще се видим по-късно, мисис Ейбъл. Кажете любезно „довиждане“, Флора.

— Любезно довиждане, Флора! — извика момиченцето.

Мисис Ейбъл ѝ изпрати въздушна целувка и цъкна с език, докато двете излизаха навън.

— Станали са много близки, нали? — каза Томи в отговор на неодобрителната ѝ реакция.

Икономката отново цъкна с език.

— Твърде близки, което ме притеснява — отвърна тя. — Не искам това момиче отново да бъде наранено.

И без да дава повече обяснения, остави Томи сам да си направи изводи ѝ мълчаливо продължи да лепи етикети.

Кейт и Флора се спряха пред спиртоварната и се обадиха на Рори. Той се приближи, повдигна дъщеря си и я прегърна.

— Накъде си се запътила, сладкишче?

— Не съм сладкишче — възрази тя.

— Какво си тогава?

— Флора Галахър! — уверено заяви момиченцето.

— Сигурна ли си? — попита той с широка усмивка.

Детето кимна и Рори погледна Кейт.

— Водя я на обяд — обясни тя. — Омръзна ѝ да лепи етикети.

— Не си длъжна да го правиш — каза той. — Ще позвъня на мама и ще я помоля да дойде, аз...

— Не, всичко е наред. Сама пожелах.

— Е... благодаря — Рори свали Флора на пода. — Да слушаш Кейт и да не цапаш много.

— Аз съм добро момиче! — рече малката.

Кейт потупа пластмасовата кутия, която носеше.

— Имам тайно оръжие — каза тя. — За всеки случай.

— Тайно оръжие?

— Чудесните сладки на мисис Ейбъл.

Рори се усмихна. За миг между тях настъпи неловко мълчание, Флора задърпа ръката на младата жена.

— Хайде, гладна съм.

Кейт тръгна.

— Ще се видим после, татко — извика детето.

— Да — отвърна той, — чао.

Алис слезе от таксито пред входа на „Тънсбри Хаус“, плати на шофьора и свали малък куфар от задната седалка. Щом колата потегли, тя се изправи, сложи очилата си и се огледа наоколо. Беше идвала в „Тънсбри“ само веднъж, в деня на сватбата на Рори, и едва си спомняше мястото. Сега ѝ се стори доста приятно. Потърси в джоба си листчето с указанията, които бе помолила майката на Рори да ѝ даде, и видя, че „Гъли Котидж“ се намира вдясно от входа.

— Проклятие! — промърмори тя, когато разбра, че ще се наложи да мине по чакълената пътека, за да стигне до входа. После трябваше да прекоси тревните площи. Алис погледна обувките си и за първи път от пристигането си изпита съмнение. Може би това бе знак, че не биваше да идва? Стегна се и вдигна куфара. — Глупости! — каза си. — Не бъди толкова мекушава.

Водена от чувството си за ориентация, се отправи към „Гъли Котидж“.

Флора седеше в скута на Кейт и внимателно слушаше приказката. Бе една от любимите ѝ, пълна с ужасяващи чудовища, призраци, страхотии и същества, които се появяват нощем. Не смучеше палеца си, нито прегръщаше някакво мече, но явно бе особено привързана към една вратовръзка на Рори, която държеше близо до лицето си и търкаше коприната в бузката си.

Кейт разказваше с голямо удоволствие, всъщност май ѝ бе по-забавно, отколкото на Флора, когато преправяше гласа си и издаваше различни звуци. Тъкмо се канеше да продължи, когато ѝ се стори, че има някой отвън на двора. Спря, послуша се за миг, за да се увери, и детето я подкани:

— Хайде, Кейт, продължавай по-нататък.

Младата жена си пое дъх, но вдигна поглед и зърна Алис, която стоеше на прага.

— Боже мой!

Обзе я такава ярост, че едва не изпусна Флора от скута си. Втренчиха се една в друга, без да продумат.

Момиченцето се извърна назад към Кейт и любопитно изгледа жената на прага.

— Коя е тази? — попита то, леко се намръщи и Алис почувства, че цялото ѝ тяло се свива от мъка.

— Това е Алис — промълви Кейт. — Тя е... — замълча, за миг остана загледана в детето, в доверчивото любопитно лице, не знаейки какво да каже.

— ... приятелка на татко ти — довърши Алис вместо нея. Олюля се така силно, че трябваше да се подпре на вратата. — Дойдох да видя и двама ви.

— Татко знае ли?

— Да — рече Алис. — Обадох се да го уведомя.

— О! — Флора се обърна към книжката. — Хайде, Кейт, продължавай.

Алис се обърна встрани. „Разбира се, детето не те помни — каза си тя, — как би могло? Та то едва те познава, ти изчезна преди две години.“ Но не можа да се отърси от болката. Не бе сигурна какво е очаквала, но се увери, че е загубила дъщеря си... не, не беше я загубила, а беше я изоставила.

— Би ли съобщила на Рори, че съм тук? — помоли тя Кейт.

Кейт кимна. Не бе предполагала, че може да изпита съжаление към Алис, но в момента наистина я съжеляваше.

— Сега ще му позвъня — отвърна.

— Добре — Алис направи безуспешен опит да се усмихне. — Ще го почакам навън.

Джан бе останала в семейното жилище. Не беше особено просторно или луксозно — средно голям мезонет в Патни, но сама го бе боядисала и обзавела с много любов, а Дънкан и Каръл-Ан биха го получили само през трупа ѝ. Това бе нейният дом. Поливаше цветята в сандъчетата на прозорците, погаждаше се със съседите, паркираше колата си на едно и също място всяка вечер. Може би изглеждаше еснафско, но това ѝ харесваше.

Стефан не бе изненадан, когато късно вечерта таксито му спря пред сградата с тухлена фасада в стил, характерен за времето на крал Едуард. Ето на какво толкова държеше Джан — спретнато, удобно жилище, не твърде разкошно. Бе изкопчил адреса ѝ от Моли в офиса и цял следобед се бе борил с мисълта да я посети. Накрая разумът бе надделял над чувствата. Знаеше, че Джан няма да се зарадва да го види, но трябваше да говори с нея, не можеше да издържи повече в това мъчително състояние. Не знаеше как се чувства тя, но той не помнеше някога да е бил толкова нещастен. Разкъсваше се от болка само при мисълта за нея и ако това не бе любов, не знаеше какво би могло да бъде, по дяволите.

Натисна звънеца на „Ашмор Хаус“ № 3, отдръпна се да погледне дали лампите са запалени, видя, че светят, и отново позвъни. Почака, погледна часовника си и опря лице о стъкленото прозорче на вратата. Успя да огледа коридора и всекидневната в дъното и съзря фигурата на Джан да се приближава, за да загаси лампата.

— Проклятие! — промърмори той.

Наведе се, повдигна капака на пощенската кутия и извика:

— Джан, знам, че си вътре, няма смисъл да гасиш лампите и да се преструваш, че не си тук. Искам да поприказваме, Джан. Трябва да се видим. Отговори ми! — погледна през процепа и видя долната част на фигурата ѝ във всекидневната. — Джан! — извика отново. — Умолявам те, трябва да...

— Махай се! — кресна тя. — Изчезвай и ме остави на мира!

Стефан се изправи и силно заудря по вратата.

— Не — отвърна й. — Няма да си тръгна. Искам да говоря с теб, Джан. Не мога да оставя нещата така. Не мога да ти позволя...

— Извинете — чу се глас от прозореца на втория етаж. — Бихте ли запазили тишина? Някои се опитват да гледат телевизия.

Стефан заудря още по-силно по вратата.

— Джан! — настоя той. — Нарушаваме спокойствието на съседите. Пусни ме да вляза, за Бога, или ще остана тук отвън и ще кажа каквото имам — когато отново се наведе и погледна през пощенската кутия, още една лампа угасна. — Джан, Джан, моля те! — изправи се и се отдръпна, като за миг му хрумна безумната мисъл да счупи стъклото и да влезе вътре. „За Бога, Стефан, овладей се“, помисли си той. Отново се приближи към вратата и долепи лице до стъклото. — Джан — тихо каза, — моля те, изслушай ме, това е единственото, което...

Тя внезапно отвори, Стефан политна напред, загуби равновесие и препъвайки се, влезе вътре. Джан затвори вратата след него и докато чакаше да се изправи, каза:

— Имаш пет минути, после искам да изчезнеш оттук и от живота ми. Единствената причина, поради която те пускам, е, че държа да запазя добри отношения със съседите. Казвай каквото имаш, а после си върви. Ясно ли е? — Стефан се обърна и я погледна. — Ясно ли е? — повтори тя.

Той кимна. Джан изглеждаше нещастна почти колкото него. Испита желание да я докосне.

— Джан, съжалявам — промълви младият мъж.

— Съжаляваш? — подигравателно се засмя тя. Нямаше намерение да казва каквото и да било, но не можа да се сдържи. — Ти съжаляваш?

Той сведе поглед към ръцете си.

— Съжалявам, че не ти казах с какво изкарвам прехраната си.

— И какво по-точно правиш, Стефан?

— Предлагам компания на дами. Придружавам жени като Лойс Маккини на вечери и приеми. Жени, които не желаят да се появяват сами на светски събирания.

Джан поклати глава:

— За Бога, бъди честен, Стефан! Ти си жиголо. Спиш с жени за пари — не можа да прикрие отвращението си и гласът ѝ затрепери. — Продаваш секс!

— Не, Джан, не продавам секс!

— Това не е ли част от услугата?

Той се поколеба. Желаше я толкова силно, че се изкуши да излъже, да каже нещо, за да смекчи гнева ѝ. Загриза нокътя си и колебанието му премина в тягостно мълчание.

— Има някои клиентки, които особено харесвам и с които спя — бе казал истината. Нямаше връщане назад. — Плащат ми за цялата вечер, не за секса. Никога не се виждам с тях само за това, а ако се случи, то обикновено става в края на вечерта, както при нормална интимна среща.

— О, и това оправдава всичко, така ли? Не мога да повярвам, Стефан! Ти наистина не проумяваш какво не е наред, нали?

— Разбирам, че не е общоприетата представа за добра кариера, но действително няма нищо ужасно в това, което върша. Обичам секса, харесвам жените, взаимоотношенията ми с клиентките са честни, различно е.

— Е, щом така мислиш, толкова по-зле за теб.

Той протегна ръка и докосна рамото ѝ.

— Джан?

Жената го отблъсна.

— Ти ме лъжеш — тихо каза тя — и ме използваш. Дори и да можех да приема това, което вършиш, не бих понесла повече лъжи. Може би си честен с клиентките си, но нямаш доблестта да бъдеш честен с мен.

— Не те лъжа, Джан, и не те използвам. Когато ме попита с какво се занимавам, просто не ти казах, но никога не съм те лъгал, за да се защитя — замълча и отпусна глава върху ръцете си. — Джан, след миналата нощ, след всичко, което се случи между нас, какво значение има?

Тя почувства болка в цялото си тяло. Искаше ѝ се да му вярва, да мисли, че тази драма е, защото не му е безразлична, но не можеше. В момента се чувстваше твърде унижена.

— Има значение — отвърна. — Има значение за мен. Ти ме използва, за да избавиш приятелката си от затруднение. Не знам, може

би бях просто поредната клиентка.

— Не, Джан, не говори така!

— Но не отричаш, че искаш да помогнеш на Кейт Дауи.

Стефан я погледна. Странно нещо бе истината: щом човек направи едно признание, бе невъзможно по-нататък да бъде неискрен.

— Не, никога не съм го отричал.

Тя се обърна настрани.

— Не казвай нищо повече, моля те.

Той се отдръпна и не можа да си обясни как само няколко крачки можеха да му се струват толкова голямо разстояние. Между тях зееше пропаст, а не бе казал нищо от това, което бе желал.

— А ако се занимавах с нещо друго, Джан? Ако имах друга професия?

Тя го погледна крадешком.

— Каква например? Не вярвам да си правоспособен адвокат.

— Не съм.

— Точно така, не си — Джан сви рамене. — Забрави това, Стефан.

— Какво да забравя? За нас?

Тя кимна и се отправи към вратата.

— Между нас няма нищо, никога не е имало — задържа вратата широко отворена и зачака той да излезе. — За твое сведение, това, което направих с папката документи на „Тънсбри“, го сторих за самата себе си, а не заради теб. Може би бе глупаво от моя страна, че те приех на сериозно, но няма да позволя то да повлияе на решенията, свързани с бизнеса ми.

Стефан преглътна, хвърли последен поглед към нея и излезе. Понечи да се обърне, да каже довиждане или каквото и да е, за да отложи раздялата с още няколко мига, но Джан вече бе затворила вратата. Дълго остана загледан в нея, после вдигна яката на палтото си и се отправи към главната улица да хване такси. Когато измина половината път до Пимлико, осъзна, че не ѝ е казал нищо за „Лечуърт“ или за вероятността Дънкан да има таен допълнителен доход.

Алис стоеше до мивката с кърпа за чинии в ръка и забърсваше съдовете, които Рори ѝ подаваше. Никога не бе вършила домакинска

работа и ролята, която изпълняваше в момента, ѝ се струваше доста необичайна, Флора спеше на горния етаж. Бяха вечеряли на малката кухненска маса — тримата заедно, и Алис бе помогнала при изкъпването на детето, въпреки нежеланието му. Подреди последните три чинии на масата, сгъна кърпата и я преметна върху облегалката на стола. Подпря се на бюфета с лице към Рори и каза:

— Кейт и Флора изглеждат близки.

Той се напрегна.

— Наистина ли?

— Бях свидетелка на доста идилична сцена — Алис скръсти ръце пред гърдите си и сведе поглед към пода. — Жалко, че трябваше да дойда и да разваля всичко, но все пак Флора ми принадлежи по право...

Трясъкът отекна изневиделица. Силен и пронизителен, той я накара да застине. Тя отскочи назад, когато парче от счупената чиния се плъзна по пода към нея, и погледна Рори.

— Да не си посмяла отново да изречеш това! — процеди той през зъби. — Никога! — нямаше съмнение, че чинията не е паднала случайно, и Алис се отдръпна от него. — Флора не ти принадлежи по право и ако направиш нещо, което да нарани нея или Кейт, Бог да ми е на помощ, Алис, ще те убия!

Тя стоеше като закована. Втренчи поглед в парчетата порцелан по изцапания под. Откакто познаваше Рори — и по време на болестта ѝ, и когато той очевидно страдаше от раздялата с Кейт, и в моменти на ярост, — никога не я бе заплашвал, никога не бе избухвал, макар и да бе имал право. Изминаха няколко минути, докато шокът отшуми. Алис приклепна и безмълвно започна да събира парчетата от счупената чиния. Когато свърши, сложи купчината в кърпата за съдове и се изправи.

— Съжалявам — каза тя. — Не бях права, разбира се. Не биваше да го казвам.

— Да, не биваше.

Алис издърпа един стол, седна и изведнъж се почувства твърде уморена и тъжна.

— Флора е прекрасно дете — прошепна. — Заслугата е изцяло твоя... — затвори очи и се опита да сдържи сълзите си, но не успя. Извади от джоба си измачкана салфетка. — Съжалявам — промърмори

тя и издуха носа си. — Не исках нещата да се развият така. Представях си всичко толкова различно...

— Невинаги събитията се развиват така, както сме очаквали, нали?

Алис вдигна очи. Докато гледаше Рори, ѝ се струваше, че го вижда за първи път. Наистина го забеляза като личност, а не като придатък към своя живот, и внезапно се ужаси от това, което бе сторила.

— Господи, Рори, толкова съжалявам!

— Вече го каза.

Тя преглътна.

— Наистина обърках всичко, нали?

— Ти провали живота ми, Алис. Както и този на Кейт, а и на Флора.

— Все още изпитваш огорчение.

— Не, вече не. Имам Флора, ала ти го знаеш.

Тя потръпна. Беше прав, но не ѝ бе лесно да го приеме.

— Затова ли се върна? За детето? — попита я той.

Не отговори. В известен смисъл — да, затова се бе върнала, да претендира за правата над дъщеря си, да се освободи от чувството за вина, да сложи всичко в ред. Но когато бе пристигнала тук, беше разбрала, че Флора не е вещ. Детето не бе нейна собственост, нито пък на Рори. Колкото до чувството за вина, Алис не бе сигурна дали някога би могла да се освободи от него, а намерението ѝ да въведе ред в живота си може би бе неосъществимо.

— Върнах се у дома, за да видя Флора — каза тя най-сетне. — Ако нямаш нищо против, можем да поддържаме връзка.

Рори погледна встрани. От много време бе сърдит на Алис, чувстваше се измамен и използван. Сега, докато наблюдаваше дребничката ѝ тъжна фигура в другия край на стаята, изпита единствено съжаление към нея.

— Разбира се — приближи се и седна. — Искаш ли нещо за пиене?

Алис сви рамене:

— Може би трябва да си тръгвам.

— Постой още малко — каза Рори. — Имам няколко снимки на Флора, искаш ли да ги видиш?

Тя се усмихна.

— Да, бих се радвала.

Той стана и отиде до бюфета.

— Рори? — обърна се. — Благодаря ти — каза Алис — за всичко.

Когато погледна часовника, Алис разбра, че е доста по-късно, отколкото бе предполагала. От горния етаж се бе чул плач и Рори бе отишъл да види дали Флора е добре. Допи чашата си с джин „Тънсбри Ориджънъл“ и се изправи. Бе наела стая в селото, но не мислеше, че ще я използва. Ако побързаше, можеше да стигне до гарата навреме за последния влак за Лондон.

Взе една снимка на Флора от купчината, която бяха разглеждали с Рори, сложи я в джоба си и облече палтото си. Чуваше гласа му от горния етаж — тих и успокояващ. Взе молив от бюфета, набързо му написа бележка, пожела му успех с производството на джин и отново благодари. Остави я под бутилката, намери куфара си, поддържа шала на Флора до лицето си няколко секунди, вдъхвайки детското ухание, което лъхаше от него, отвори вратата и тихо напусна къщата.

Когато успокои Флора и тя отново заспа, Рори слезе долу, но Алис отдавна си бе тръгнала.

Беше късно, когато телефонът иззвъня, и Кейт бе във ваната. В спалнята имаше дериват, но все пак тя изруга при мисълта да излезе от топлата вана във влажния и хладен въздух и да прекъсне единственото си приятно преживяване за деня. „Може би е Хари“, помисли си и го остави да звъни. Почувства вина, че не бе мислила за него и не му се бе обаждала, откакто бе напуснал „Тънсбри“ преди два дни. Изправи се, потръпна и посегна да вземе хавлиената кърпа, докато телефонът продължаваше да звъни.

— Който и да е, много е настойчив — промърмори тя, докато енергично подсушаваше тялото си и обличаше халата. На път обратно към спалнята внезапно й хрумна, че може би е майка й. — Ало?

Съжали, че не си бе направила труда да запали огъня в камината. Стаята бе леденостудена, затова грабна едно одеяло и се загърна.

— Кейт, скъпа, мама е.

— Здравей, мамо, досетих се, че си ти.

— Наистина ли, скъпа? Каква умница си!

Младата жена се усмихна. За втори път майка ѝ нарушаваше заканата никога през живота си да не се обажда в „Тънсбри Хаус“ и ведрият ѝ ласкав тон я подразни. Дали не кроеше нещо?

— Кейт, скъпа, доста помислих. Знам, че не пожела да дойдеш миналата седмица заради всичко, което става, но наистина мисля, че е хубаво да си дадеш малка почивка, дори само за един обяд и... В момента Пиер е в Лондон, помолих го да ти изпрати кола утре сутринта, за да дойдеш за обяд — Адриана спря да си поеме дъх. — Мисля, че може да отидем на някое тихо място, например в Кралския автомобилен клуб, и после да се поразходим по „Сейнт Джеймс“. Видях чудесно палто в...

— Мамо...

— ... в „Харви Никс“ — продължи Адриана, без да ѝ обърне внимание. — Бихме могли да наемем такси до Найт Бридж и...

— Мамо, не мога! Много любезно от твоя страна, но наистина не мога.

— Глупости! Разбира се, че можеш — ласкавият тон изчезна. — Какво те спира, за Бога, Кейт?

— Не мога да изоставя бизнеса си точно сега. Аз...

— Бизнес? Нали не продължаваш с онази история? — Адриана направи усилие да запази самообладание. — О, кажи „да“, скъпа, би било чудесно, само ние двете — хвърли бегъл поглед към Пиер, който влезе в стаята. — Кейт се обажда.

— Наистина бих искала — отвърна дъщеря ѝ, — но съжалявам, не мога.

— Добре тогава, Кейт — сопна се Адриана. — Не знам какво става с теб, наистина не разбирам — замълча и погледна Пиер. Наблюдаваше я с леко раздражение и лицето ѝ пламна. — Скъпа, ще поговорим за това друг път — каза малко по-спокойно. — Сега трябва да затворя, Пиер току-що влезе.

Кейт потрепери и се зави по-плътено с одеялото.

— Добре — въздъхна тя с досада. — Както искаш, мамо.

Казаха си „дочуване“ и Кейт затвори, но известно време остана загледана в телефона, преди да стане. Откри в шкафа дебела пижама, облече я и се пхна в леглото. „Защо е така? — помисли си. — Винаги когато майка ми се опитва да изрази загриженост, нещо ме кара да

бъда подозрителна.“ Придърпа завивките до брадичката си и се сгуши под тях. „Наистина не е честно от моя страна. Все пак се обажда за втори път и от сърце ми желае само най-доброто.“ Затвори очи и без да загаси лампата, бързо започна да се унася. „Действително трябва да променя отношението си към мама и Хари — хората, които ме обичат“, тържествено си обеща Кейт и това бе последната ѝ съзнателна мисъл за деня.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Малко повече от седмица след първото успешно варене на джин „Тънсбри“, в бизнес центъра — бившата всекидневна — цареше оживление. Бяха прекарани две нови телефонни линии, бяха оборудвани отделни маси за лепене на етикети, опаковане и приемане на заявки, а щом бутилките бяха напълнени и запечатани в спиртоварната, тук се дообработваха. Преброяваха се и се опаковаха, готови за доставка.

Беше петък сутринта и Рори току-що бе донесъл още една каса с бутилки, а Кейт довършваше телефонен разговор. Записа нещо в бележника си, вдигна поглед и се усмихна.

— Още една каса е продадена — каза тя. — На хотел „Куинсбъри“ в Кенсингтън. Взеха една в началото на седмицата и очевидно се е разграбила като топъл хляб.

— Браво! — Рори сложи касата върху масата за лепене на етикети и мисис Ейбъл я описа. Всичко трябваше да бъде преброено по два пъти — за митницата и за акциза, всяка капка джин трябваше да бъде отчетена.

Телефонът отново иззвъня.

— На твоята линия е, Рори — извика Кейт. Той се отпусна на стола и вдигна слушалката.

— Добро утро, „Тънсбри Ориджънъл“.

Кейт наблюдаваше как, разговаряйки не принудено, Рори успя да продаде половин каса джин. Постигна го с удивителна лекота. Никога не бе предполагала, че той притежава вроден търговски усет, и имаше смътно подозрение, че доста е порботил, за да го развие. Галахър остави слушалката, записа заявката и я сложи върху таблата за събиране на поръчки.

— Ще ходиш ли утре в Лондон, Кейт? — попита я.

— Да, ще посетя брокерите. Уредих дегустация в „Кенингс“ благодарение на един от директорите им, за когото неотдавна изпълних голяма поръчка за доставка. После вероятно ще направя обиколките

си. Стефан се занимава със сандвичите и салатите, така че ще отида с Ребека да видя дали ще мога да пласирам няколко бутилки...

Телефонът на бюрото на Рори отново иззвъня.

— Извинявай.

Той вдигна слушалката и Кейт се обърна встрани, когато бе погълнат от разговора. Погледна мисис Ейбъл и се запита какво ли става с Алис. През последната седмица си бе задавала ужасно много въпроси за нея, но не бе стигнала до никакво заключение. Рори не споделяше нищо и тя нямаше намерение да любопитства. Но дали Алис щеше да се върне? Защо ѝ трябваше да идва за един ден и да си тръгва на следващия? А ако се върнеше? Какво мислеше Рори по въпроса? Кейт въздъхна и икономката вдигна глава, видя втренчения ѝ поглед и се намръщи. Отново се зае с бланките за поръчки точно когато Рори затвори телефона и внезапно хвърли молива си във въздуха.

— Да! — улови молива, захапа го и широко се усмихна. — Четири каси за „Блус енд Ройълс“, две за „Инфънтри“ в Коулпорт, още две за „Скотс Гардс“ и една каса за нашия „Хемпшър Блус“.

— Рори, това е чудесно!

Той измъкна молива от устата си.

— Да! И още как, нали?

— Десет каси само за тази сутрин. Джон, чу ли това? — Джон Ейбъл тъкмо влизаше в стаята. Всеки от домакинството имаше точно определени задължения и той отговаряше за ежедневното счетоводство. — Чудесно е, нали? Сигурно ще успеем.

Джон сви рамене, погледна Рори и Кейт попита:

— Напредваме ли?

— Ще погледна — той взе една папка от масата, отвори я и измъкна няколко листа от нея. — Варили сме три пъти, по четиридесет и четири каси на варене, това прави сто тридесет и две каси, а досега сме продали... — замълча, взе калкулатора и събра няколко цифри. — ... четиридесет и осем.

Лицето на Кейт посърна.

— Четиридесет и осем каси? — той кимна. — Не е много голямо количество.

Тя погледна Рори.

— Не е — каза той. — За съжаление.

За миг младата жена отпусна глава върху ръцете си.

— Но при, други обстоятелства би било задоволително — побърза да обясни Рори. Кейт вдигна поглед. — Разбира се, ако имахме достатъчно време да организираме бизнеса, сега всичко щеше да става много по-бързо. Но положението е такова, че бяхме принудени надвнатри да създадем организация, а и се налага да се докажем за много кратко време. Трябва да се постареем веднага да ни потръгне, да получим добра печалба — с други думи, да пласираме дяволски голямо количество — престана да говори и погледна смълчаната и потисната публика. — Нужен ни е силен коз, за да обжалваме обявяването в несъстоятелност.

Отново се възцари тишина, след това Кейт промълви:

— Чудесно, значи всички изнемогваме от работа, а не е достатъчно?

Рори наистина не знаеше какво да каже. Това бе информация, която счетоводителят на компанията не оповестяваше, ако не е абсолютно необходимо.

— Просто не виждам какво друго можем да направим — възкликна тя.

Рори се наведе и избегна погледа ѝ.

— Аз също — тихо призна той.

Дънкан поръча две кафета, датски сладкиш и кроасан с масло и конфитюр. И двете закуски бяха за него. Каръл-Ан го бе подложила на строга диета и през половината от деня умираше от глад, а през другата половина бе потиснат. Винаги щом имаше възможност, се тъпчеше със сладкиши, което не му бе позволено в нейно присъствие. Имаше нещо доста смешно в това положение, но той не искаше да го признае.

Кафетата пристигнаха и Дънкан подаде едното на Джан — чисто, без захар, а на своето добави сметана и две пакетчета подсладител.

— Има ли смисъл?

— Кое?

— Да използваш подсладител. Каниш се да поемеш калории за два дни, а се наказваш със заместител.

Дънкан не ѝ отговори. Разбърка кафето и отпи глътка.

— Е, и? — попита Джан.

— Какво „е, и“?

— Защо е тази среща? И защо тук? — закуските пристигнаха и той даде знак на сервитьорката да ги сложи пред него. — Освен ако, разбира се, Каръл-Ан не те е накарала да пазиш диета и това е единственият начин да удовлетвориш страстта си към сладкишите.

— Не ставай смешна!

Джан се усмихна самодоволно.

— С колко си отслабнал?

— Около четири килограма — отвърна Дънкан, без да се замисли, и тя избухна в смях. — Много умно! — отбеляза той. Отхапа от сладкиша и облиза захарта от устните си.

— Каж ми, Джан, как върви твоята връзка?

Тя присви очи. Долови ирония в усмивката му, сякаш вече знаеше.

— Няма такава — отговори Джан. — Нямам връзка.

— Съжалявам.

— Глупости!

Дънкан вдигна ръце.

— Не е необходимо да ставаш агресивна, Джан — погълна последната хапка от сладкиша. — Причината за срещата ни е папката с документи на имението „Тънсбри“ — премести едната чиния, сложи пред себе си другата и начупи кроасана на малки късчета. — Мисля, че и двамата знаем какво е станало с нея, но я искам обратно, Джан — намаза с масло парче кроасан и добави дебел слой конфитюр. — Тя е фирмена собственост, ти я взе и ако не я върнеш на компанията или на мен, ще бъда принуден да прибегна до услугите на адвокат.

— Шегуваш се!

— Както виждаш, не се смеея, Джан — Дънкан изяде парчето кроасан, понечи да намаже друго, но се отказа и отмест чинията встрани. — Тази папка ми е нужна за много важна сделка и изнасянето ѝ е равносилно на кражба.

Тя го погледна втренчено, като че ли не можеше да повярва в това, което бе чула.

— Ако ще играеш така — отвърна, — боя се, че не разбирам за какво говориш, Дънкан.

Надигна се и посегна към цигарите си. Той я хвана за китката.

— Стига, Джан — процеди през зъби. — Това не е игра. Искам тази папка и ще я получа. А сега защо не спестиш и на двама ни излишни неприятности, като просто ми кажеш къде е?

— Дънкан, пусни ръката ми или ще викам.

Той я погледна, устата му се изкриви в пренебрежителна усмивка, изви ръката ѝ и я накара да потръпне. В следващия миг я пусна.

— Негодник!

Дънкан се усмихна. Джан не можа да се овладее и го ритна по крака.

— Ох, по дяволите! Господи, ти...

Няколко души се обърнаха и ги погледнаха. Той замълча, разтри крака си и гневно я изгледа.

— О, Дънкан — каза тя и стана, — забравих да попитам как е болният ти крак.

Преметна чантата си през рамо и тръгна наперено, като го остави да плати сметката.

Стефан бе в голямата кухня в стил шейкър на огромната бяла къща до „Риджънтс Парк“. Ребека аранжираше тайландски сандвичи върху няколко продълговати блюда, докато той приготвяше още една кана „Гънсбри Ориджънъл Коктейл“. Наближаваше обяд и това бе втората му работа за деня. Първата бе закуска с шампанско за двадесет души, а трябваше и да достави питиета в центъра за осемнадесет часа, и вечеря, която едно от момичетата приготвяше, в Челси в двадесет. „Нищо чудно, че Кейт е толкова слаба — помисли си той. — Накъдето погледнеш, все храна, а нямаш миг свободно време да хапнеш нещо.“

— Почти свършваш, нали, Бека?

Ребека тъкмо поставяше розички от морков върху листа крес-салата. Вдигна глава.

— В колко часа започва?

— След десетина минути.

— Тръгвам с напитките, ти ела веднага щом свършиш. След като бъдат поднесени, ще предложим и мезетата.

Той се обърна и избърса ръцете си с кърпата за съдове. Тъкмо свърши, когато в кухнята се появи домакинята, обилно

напарфюмирана с „Джо Малоун“.

— Стефан? Може ли да поговорим насаме, ако нямаш нищо против?

Той размени поглед с Бека, която постави последната розичка и се изправи.

— Ще занеса първия поднос — каза тя и изчезна с коктейлите, а Стефан се обърна към клиентката. Докато присядаше на ръба на масата, полата на костюма ѝ се повдигна и разкри дългите ѝ бедра.

— Стефан, дочух, че се занимаваш не само с доставки на храна — той не реагира. — Имам предвид...

Тя замълча, очите ѝ се плъзнаха по лицето му и надолу по прилепналата бяла блуза и черните джинси.

— Питам се дали би искал да ме заведеш на вечеря на някое спокойно място. Ще си платя, разбира се, за всичко — гласът ѝ постепенно заглъхна и тя се усмихна смутено.

Стефан напрегна ума си. Сведе поглед към пода, бързо обмисли възможностите и реши, че мисис Долби би могла да се окаже много добра потенциална клиентка. За доставки на храна.

— Мисис Долби — каза той, — боя се, че има малко недоразумение. Сега се занимавам само с доставки — погледна я крадешком и видя, че се изчервява. Взе каната с коктейла. — Опитайте ли това питие? — грабна чаша от масата зад нея и наля „Гънсбри Ориджънъл Коктейл“. Подаде ѝ я и леко докосна ръката ѝ. — Благодаря — прошепна. — И наистина съжалявам.

След това излезе от кухнята и отиде да види как се справя Ребека.

Партито бе в разгара си, Стефан се връщаше пети път за коктейли, а Бека едва смогваше да подрежда сандвичи в чиниите.

— Вървят като топъл хляб — каза тя и извърна глава към него. — Изглежда, доста от хората пият — отново го погледна. — Беше добра идея, Стеф, трябва да опитаме и друг път. Тези коктейли са страхотни.

Той приключи с рязането на лимоните и започна да ги изцежда.

— Няма време за приказки, Бека — отвърна. — Хората там умират от жажда.

Тя се засмя, вдигна подноса и изчезна от кухнята.

Следващия път, когато вдигна глава, Стефан забеляза нисък невзрачен мъж с джинси, маратонки и сива тениска под сако с марка „Армани“, който стоеше и го наблюдаваше. Нямахше представа откога е там. Прекъсна работата си, обърна се към мъжа и заяви:

— Забравете! Не се занимавам с мъже. Никога не съм го правил. И отново продължи работата си.

— Моля, не ви чух?

Стефан се обърна. Може би бе сбъркал?

— Извинете — каза той, — мисля, че има някакво недоразумение. С какво мога да ви помогна?

Мъжът влезе в стаята.

— За първи път ли правите подобно парти?

Беше американец, което обясняваше много неща.

— Имате предвид лимоновите коктейли и тайландската храна?

— Да.

— Да, за първи път. Харесват ли ви?

— На мен ли? Не, не понасям коктейлите — взе сандвич от подноса, който бе готов за сервиране. — Но дъщеря ми Долорес ги харесва — ухапа наведнъж половината от сандвича и я преглътна почти без да я сдъвче. — Следващата седмица има рожден ден. Ще организираме тържество в нейна чест; няколко приятели в палатка в градината. Вече уговорих доставката на храна и наех персонал, но ми се иска нещо малко по-различно за разнообразие. Какво ще кажете за тези коктейли?

— Какво за тях?

— Мислите ли, че бихте могли да ги пригответе за нас, а и тези хрупкави неща? Твърде скоро е, но ще си платя допълнително за неудобството.

Сърцето на Стефан биеше така силно, та бе сигурен, че вените на шията му пулсират. Пое си дъх. „Дръж се спокойно — каза си той. — Може да излезе нещо голямо, така че действай спокойно.“

— За колко души става въпрос?

— Не знам точно, около петстотин.

Петстотин? Петстотин?! Коя бе тази Долорес, по дяволите? Някоя американска знатна особа?

— Вижте, бихте ли ми дали десетина минути да помисля дали ще можем да го организираме?

Трябваше да се обади на Рори, да провери дали ще успее да достави джина. Господи! Ставаше въпрос за двадесет — двадесет и пет каси, почти цяло варене.

— Знаете ли какво, позвънете ми на този номер довечера — мъжът извади визитна картичка и я подаде на Стефан. На нея пишеше:

„ДЖЪСТИН НОРТ — ФИЛМОВ ПРОДУЦЕНТ“

Здраво я стисна в ръката си, която бе започнала да се изпотява. — Малко преди десет часа, след това изключваме телефона.

— Благодаря, господин Норт — каза Стефан. — Сигурен съм, че ще мога да ви помогна.

Щом Норт излезе от кухнята, младият мъж подхвърли визитката и извика така силно, че Ребека, която влезе с празния поднос, се учуди какво става.

Дънкан прекара целия следобед в кабинета си и се сопваше на всеки, който дръзнеше да го безпокои. Бе позвънил в банката, в адвокатската кантора на фирмата, до личните юридически съветници на Джан... и о, Боже, беше се обадил дори на майка й. Никой не знаеше да е оставяла някаква папка. Или отлично знаеха, но не биха му казали. Струваше му се, че е опитал всичко, но без резултат. Никакъв! Преди Джан лесно можеше да бъде манипулирана, но сега упорито защитаваше своето. Беше чудесна жена и Дънкан бе започнал да се пита дали не е поизбързал, като се е изправил срещу нея.

Отново седна, протегна се и потърка клепачи. Бе прекарал часове в ярко осветения офис, очите му бяха уморени и зрението му се бе замъглило. Чу почукване на вратата и извика:

— Махай се, зает съм! — посегна към компютърния справочник. Докато го прелистваше, мислейки какво да предприеме, вратата се отвори въпреки желанието му и някой влезе. — Казах, че съм зает —

сопна се той, без да вдигне очи от справочника. — И не искам нито кафе, нито чай или каквото и да е скапано питие. Благодаря.

— Не съм дошла да ти предложа питие — каза Каръл-Ан.

Дънкан рязко се обърна.

— О, здравей, съкровище. Извинявай, помислих, че е някой друг.

Тя прекоси стаята и застана зад него.

— А какво ще ми предложиш, някоя от малките си интересни игрички?

Започна нежно да масажира раменете му с върховете на пръстите си и Дънкан се почувства успокоен от докосването ѝ.

— Те ще трябва да си отидат, скъпи.

Той затвори очи и леко въздъхна.

— Кои, бонбончето ми?

— Администраторката и секретарката ти за начало.

Каръл-Ан придвижи пръстите си от раменете към най-чувствителната част на врата му.

— Не ставай смешна! — промърмори Дънкан.

— Не съм смешна.

Наведе глава, целуна го по врата и той потръпна. Езикът ѝ се плъзна по извивката на ухото му и топлият ѝ дъх погали кожата му. Миг след това тя завъртя стола, Дънкан застана с лице към нея и се ококори.

— Господи!

Каръл-Ан бе свалила палтото си, а отдолу бе само по черно дантелено боди, черни чорапи и лачени обувки с висок ток. Беше твърде дръзка, но това му хареса. Накара го да замълчи, като допря устни до неговите, разкопча панталоните му с дългите си ловки пръсти и седна върху краката му.

— Каръл-Ан, аз... — столът се заклати под тежестта им. — Господи, а ако някой влезе... — но не можа да продължи. Щом тя се притисна към него, забрави какво бе искал да каже и затаи дъх. Столът се поклащаше и скърцаше и Дънкан се отдаде на завладяващото удоволствие. Ала вдигна очи и погледът му се спря на снимката на екипа на фирмата, закачена на отсрещната стена. Джан, с тъмносин костюм и официални обувки, сякаш го гледаше и въпреки че това бе сериозна снимка, бе сигурен, че му се усмихва.

Свечеряваше се и Алис се разхождаше по крайбрежието на Норфълк с брат си Филип. Залязващото слънце хвърляше отблясъци върху синкавочерната вода. Алис вдигна едно камъче и го хвърли. То се плъзна по повърхността и после изчезна.

— Винаги си била добра, Ал, много по-добра от мен.

Тя се обърна.

— Толкова време измина, откакто бях добра в нещо, че вече не си спомням как се чувствах — отвърна.

Филип сложи ръце на раменете ѝ.

— Хайде, не бъди тъжна — леко я щипна и тя се усмихна. — Така е по-добре.

Повървяха мълчаливо.

— Алис, знаеш ли, с Кет не очаквахме да се върнеш толкова скоро. Мислехме, че ще поостанеш в Лондон.

— Беше безсмислено — погледна го. — Нямах нищо против да остана, нали?

Той се усмихна.

— Не, за Бога, разбира се, че не! Само се чудехме... — замълча и тя го изгледа. — Виж, не искам да се меся, но мислехме, че би искала да прекараш повече време с Флора, да я опознаеш може би?

Алис потръпна, обърна се и се загледа в морето.

— Пак обърках всичко — прошепна. — Не се получи както очаквах и наговорих неща, които не исках, и... — отново се обърна към него. — Реших, че е по-добре да замина — Филип се намръщи. — Да, знам — каза тя. — Все същата история; глупачката Алис, кога най-после ще порасне, кога ще престане да забърква каши в живота си?

— Не, не си помислих това.

— А какво си помисли тогава, Филип? Каж ми честно!

— Разсъждавах, че сигурно е много трудно човек да бъде на твое място, положението, с което трябва да се справиш, съвсем не е лесно, но...

— Но какво?

— Но... о, не знам, може би не трябва да заминаваш, Алис. Не мога да престана да мисля, че в известен смисъл трябва да уредиш нещата и колкото по-скоро го направиш, толкова по-лесно ще бъде. Ако го отложиш, докато Флора порасне, може би ще е твърде късно.

Алис взе още едно камъче, но този път не го хвърли, а го задържа в ръката си. Беше гладко и кръгло и изглеждаше неразруσιμο.

— Как да уредя нещата, Филип? Бог ми е свидетел, мислих за това, но идването ми тук бе истинска катастрофа. Кейт ме озадачава, Рори все още е озлобен и огорчен. Какво бих могла да направя, за да променя положението? За няколко часа не можах да стигна доникъде, само обърках всичко — пхна камъчето в джоба си.

Филип попита:

— Не спомена ли преди няколко дни нещо за варене на джин? Да не би Рори да се е впуснал в някакво бизнес начинание с Кейт, да произвеждат джин?

— Да, но не виждам какво общо има това с... — Алис замълча, присви очи и погледна брат си. — Откога обмисляш тази идея, Филип?

— С Кет си поговорихме снощи.

— Спести си встъпленията.

Той се усмихна.

— Алис, ти работеше в голяма компания за напитки, разбираш от маркетинг, караше хората да купуват продуктите на фирмата. Какво още да кажа? Възползвай се от възможността да уредиш нещата. Позвъни на Рори и му предложи помощта си. Имаш опит, трупан с години, опит, който те могат да използват.

— О, Филип, не знам. Как биха реагирали? Да работят със смъртния си враг? А и аз напуснах бизнеса, преди Флора да се роди. Не съм работила, откакто бях уволнена. Дори ако наистина поискат да им помогна, ако все още помня, а...

— Търсиш си извинение! Рори ще се съгласи. Той е счетоводител и бизнесмен, може да оцени кога му се прави добро предложение. Това ще ти даде шанс да бъдеш близо до Флора, без риск някоя от двете ви да страда. И възможност за първи път да сториш добро. Още повече, мисля, че Рори го заслужава, нали?

Алис мълчеше, припомняйки си техния разговор. Не само бе объркала нещата. Бе провалила живота си. Да, Рори заслужаваше нещо добро от нейна страна. Дължеше му го.

— О, не зная, Филип, не съм сигурна...

Брат й взе ръцете й в своите и каза:

— Не можем да бъдем сигурни за нищо в живота си, Алис. Върви, върви и оправи нещата! Заради Рори, заради Флора и — той я

погледна — заради себе си.

Пиер Жилбер, граф Дьо Гран Бле, седеше на задната седалка на мерцедеса в пълно мълчание. Той бе настоял да дойдат, като бе телефонира на Кейт от колата, за да я предупреди, че отиват на вечеря, и бе твърдо решен да открие какво точно е замислила Адриана. Беше му дошло до гуша. Спешни заминавания без обяснение, неоправдан гняв към Кейт, тайни срещи с адвокати, безкрайни телефонни разговори, които прекъсваха, щом той влезеше в стаята. Беше търпелив по природа и много обичаше жена си, но бе отегчен от нейната потайност, която не събуждаше любопитството му, а просто го дразнеше.

Щом се отклониха от главния път към мрежата от селски пътища, той се наведе към нея, хвана ръката ѝ и попита:

— Къде ще отидем на вечеря, скъпа? Съмнявам се Кейт да знае някой добър ресторант.

Но Адриана не отговори. Седеше и се взираше през прозореца в познатата гледка, която се разкриваше пред очите ѝ, и мълчаливо стискаше зъби. Щом стигнаха до табелата за „Гънсбри“, стана видимо напрегната и Пиер стисна по-силно ръката ѝ. Колата се движеше по познатия му маршрут. Когато намали пред портала на „Гънсбри Хаус“ и шофьорът се канеше да завие, Адриана внезапно отскубна ръката си.

— Спри! — извика тя. — Кажи му да спре, Пиер, искам да си отида у дома.

Той се наведе напред, докосна шофьора по рамото и колата спря.

— Адриана, ще ми кажеш ли какво означава всичко това?

Тя седеше с равнодушно изражение и мълчеше.

— Няма да вляза вътре. Направих го веднъж за онази злополучна сватба — за първи и последен път. Няма да вляза, Пиер! Трябваше да позвъниш на Кейт и да си уредим среща в селото.

Той помълча известно време, после каза:

— Адриана, дълги години търпях твоята потайност относно „Гънсбри“, но напоследък става прекалена. Какво прави за теб Дейвид Лоутър и каква връзка имаш ти с компанията, която е ипотекирала къщата и имението?

— Откъде си...

Той вдигна ръка и ѝ даде знак да замълчи. Не беше необходимо да ѝ отговаря. Пиер знаеше за всичко, което вършеше съпругата му, и тя бе наясно с това. Не би могла да скрие нищо от човек като него.

— Давам ти възможност сама да ми кажеш, Адриана. Да продължавам ли? — тя отново се загледа през прозореца. — Правиш всичко възможно да настроиш Кейт срещу тази прекрасна къща, лъжеш я, каниш на вечеря приятеля ѝ — млад мъж, когото не мисля, че харесваш...

— Добре — отвърна му с раздражение. — Да, опитвам се да откъсна Кейт оттук, но е за нейно добро. Няма понятие от това, с което се е захванала, постъпва глупаво и не го осъзнава. Тя...

— Прави това, за което ти винаги си мечтала — прекъсна я Пиер. — Опитва се да спаси тази къща и имението, както би постъпила ти, ако бяха твои. Прав ли съм?

— Не, никога не съм искала тази къща. Тя е мавзолей, мъртва е, без стойност...

— Адриана! — той я погледна. — Ако е без стойност, защо тогава купуваше парцели от земите ѝ през последните десет години? Всеки път, когато брат ти имаше нужда от пари, Дейвид Лоутър намираще купувач и без Лио да знае, това винаги бе ти — изчака да отговори нещо. — Не беше ли така?

Настъпи мълчание.

— Не беше ли така, Адриана? — настоя Пиер.

— Да, аз бях — отвърна тя. — О, Пиер, наистина ли трябва да обсъждаме това сега?

Посегна към чантата си, отвори я и извади малка пудриера и червило. Започна да го нанася върху устните си, но той нежно я спря.

— Защо, Адриана? Искам да знам защо.

Тя сви рамене, прибра червилото и без да обърне внимание на въпроса му, силно щракна пудриерата.

— Попитах те нещо, Адриана, и ще ми отговориш. Ще стоим тук, пред входа на „Тънсбри“, докато не го направиш.

Отново сви рамене.

— Адриана! — внезапно извика той.

— Добре — сопна се тя. — Добре, Пиер, ще ти кажа защо — обърна се и погледна през прозореца към каменните колони и ръждивите порти на „Тънсбри Хаус“ — нейната къща, нейното

наследство, нейно по право. — Трябваше да бъде моя — каза и извърна глава. — Аз бях първородната, обичах я. Аз бях тази, която работеше с баща ни, водех счетоводството вместо него и се интересувах от всичко, свързано с къщата и имението. Обичах ги, Пиер. Обичах всяка тухла, всяко дърво и стръкче трева — обърна се към него. — И тогава той ми каза, точно на осемнадесетия ми рожден ден, че ми дава малък апартамент в града — по-точно в Челси, защото Лио наследява къщата и е честно и аз да получа нещо от собствеността — изсумтя Адриана. — Част от собствеността, това беше моят подарък, малък тристаен апартамент, докато той, малкият жалък сополанко, който не можеше да различи овца от коза, получи всичко. Къщата и цялото имение, и то, защото беше наследникът от мъжки пол — посочи през прозореца към къщата. — А виж какво направи! Нямаше понятие от нищо. Жалко, дори не си струва да говорим за това. Напълно се провали. Затъна в дългове. Продаде всичко по-ценно и ипотекира цялата къща. Беше некадърник. Не трябваше да получава този имот, той...

— Беше твой брат, Адриана — прекъсна я Пиер, — и направи всичко възможно.

— Всичко възможно! Какво знаеш ти за това?

— Много повече, отколкото предполагаш — той поклати глава. — Лио ми казваше, че е истинско бreme да се управлява „Тънсбри“, Адриана, споделяше, че е изцедило и последните му сили в пълния смисъл на думата. С постоянните ремонти и поддръжки, ниските цени на селскостопанските култури, ниските наеми, допълнителните несгоди, като изгниването на гредите на покрива, течовете от банята на втория етаж. Това поглъща пари и той трябваше да е много богат, за да може да се справи.

— Лио беше богат.

Пиер отново поклати глава:

— Не беше и ти го знаеш не по-зле от мен.

Тя подсмръкна.

— Богат или не, Пиер, това не променя факта, че ако аз бях наследила това имение, все още щеше да процъфтява и да има завидни приходи. Щях да...

— Щеше да направиш всичко, което прави Кейт — рязко добави той. — Това, което не мога да разбера, е желанието ти да й попречиш.

— Не искам да ѝ преча. Просто се опитвам да я възпра да не върши глупости. Ако забърка някоя каша, ще бъде обременена с дългове до края на живота си. Не разбираш това, Пиер. Мислиш, че постъпвам подло. Не схващаш, че просто се опитвам да направя най-доброто за Кейт...

Замълча, заплака и потърси в чантата си носна кърпа. Той я наблюдаваше неподвижен.

— Адриана, ако ѝ отнемеш това, никога няма да ти прости. Тя се опитва да се докаже, да управлява собствения си живот, а ти искаш да ѝ попречиш.

— Не, Пиер, опитвам се да я спра, да не пострада заради къщата и Рори...

— И как смяташ да постъпиш?

Адриана млъкна, стресната от въпроса му.

— Какво имаш предвид?

— С „Тънсбри“. Ако успееш да убедиш „Ингръм-Лоуд“ да конфискуват имота, вероятно ще го продадат директно на теб.

Адриана мълчеше. Това, че Пиер знаеше толкова много, за миг я изплаши. После се съвзе и каза:

— Не е твоя работа.

Той взе ръката ѝ в своята и силно я стисна.

— О, не мисля така, скъпа. Не трябва никога да забравяш кой плаща сметките — процеди през зъби.

Адриана избегна погледа му. Не искаше да забележи, че я наскърбява.

— Ще го оставя да рухне — хладно каза тя — и тогава ще го продам на някоя строителна организация, която ще го събори и застрои площта. Цялата.

Пиер пусна ръката ѝ и тя започна леко да масажира пръстите си, за да подобри кръвообращението. Той въздъхна.

— О, Адриана! — каза с огорчение. — Горката Кейт! — наведе се напред и помоли шофьора да обърне обратно към Лондон. Отпусна се на седалката, погледна през прозореца и добави: — И горката ти.

Беше девет и половина вечерта, когато телефонът в „Гъли Котидж“ иззвъня. Рори седеше сам в малкия салон и разглеждаше

купчината стари броеве на търговското списание „Дринкс Интернешънъл“, предназначено за индустрията. Водеше си бележки за стартови стратегии и търсеше други начини за продажбата на джина „Тънсбри“, но не бе постигнал особен напредък. Трудно му бе да се съсредоточи. За първи път, откакто се бе заловил с всичко това, сериозно се съмняваше в успеха на бизнеса. Разполагаше с целия потенциал, но просто времето не бе достатъчно. Само някакво чудо би могло да ги тласне напред, където трябваше да бъдат. Тъкмо бе прегледал още едно списание, когато телефонът иззвъня.

— Ало, Рори Галахър...

— Рори, здравей, Стефан е. Извинявай, че се обаждам толкова късно. Цял ден бях зает с разнасяне и едва сега успях да се добера до телефона. Обаждам се от колата на път за вкъщи.

— Браво! Как вървят нещата?

Стефан бе позвънил на Кейт миналата седмица и ѝ бе предложил напълно да поеме бизнеса с доставките на храна, докато тя е способна да се върне към него. Беше приела с готовност.

— Всъщност самият аз съм изненадан. Дяволски добре. Имам добър екип от готвачи и тези коктейли — впрочем затова се обаждам. Днес с Ребека опитахме нещо ново. На обяд и после тази вечер на партито. Предложихме „Тънсбри Ориджънъл Коктейл“ с тайландско мезе и беше истински фурор.

— Шегуваш се!

— Не. Бяхме смаяни. Получих три заявки за коктейли и — дръж се да не паднеш — за голямо тържество в петък идната седмица. Можеш ли да осигуриш джин?

Рори вече бе взел папката си.

— Колко бутилки ти трябва?

— Каси! За партито бих искал двадесет, а и още десет за коктейлите. Във възможностите ви ли е?

Рори се усмихна.

— Разбира се, ще ги осигурим, по дяволите! С удоволствие — отбеляза си в бележника. — Да ги доставим ли?

— Да, до средата на следващата седмица, ако можете.

— Можем — Рори бе започнал да се разхожда из стаята.

— Ще изпратя някого да ги докара.

— Благодаря — каза Стефан. — Ще поддържаме връзка.

— И аз ти благодаря — завърши Галахър. — Наистина много благодаря — сложи обратно слушалката и точно когато се канеше да се обади на Кейт, телефонът отново иззвъня. — Ало, Рори Галахър.

— Здравей, Рори, обажда се Алис.

Настроението му моментално се помрачи.

— Алис? С какво мога да ти помогна?

Долови в гласа му раздражение и трябваше да положи усилия, за да продължи.

— Рори, обаждам се във връзка с бизнеса с джин. Мисля, че бих могла да ти помогна.

— Да ми помогнеш? Това някаква шега ли е?

Тя мъчително преглътна.

— Не, не е шега. Занимавах се с пласиране на „Върчуъл Водка“. Може би не си спомняш, но работех за „Уърлдуайт Дистилърс“, преди ние... преди да родя Флора.

— Не си спомням.

— Става въпрос за... — Алис не довърши. Мълчанието от другата страна за миг я обезкуражи, но после се овладя и продължи: — Виж, Рори, имам дългогодишен опит в алкохолната индустрия, който трябва да използваш. Не поставям никакви условия. Ще търся пазар за джина ти, докато желаеш. Когато потръгне, ще си отида. Толкова е просто.

— Наистина ли? — той уви телефонния кабел около пръстите си. — Алис, никога нищо, свързано с теб, не е било лесно.

— Не, но може би е време всичко това да се промени.

Отново последва дълго, напрегнато мълчание и тя не направи опит да го прекъсне. Тогава Рори попита:

— За какъв вид маркетинг става въпрос?

Алис си отдъхна.

— Какво ще кажеш за широка разгласа като начало? Така няма да са необходими много средства. Ще има няколко безплатни мостри и много контакти от моя страна с медиите. Ако това се окаже удачно, после може да помислим за увеличаване на разходите, но едва след като видим каква е обществената реакция. Трябва да разберем предпочитанията на клиентите, за да попаднем на подходящите хора, да поръчаме рекламни материали. После може...

— Добре, добре — Рори седна на ръба на леглото. Не бе станало чудо. Явно имаше нещо предначертано. — Би ли могла наистина да осъществиш всичко това, Алис? — попита я.

— Да, разбира се.

— Колко време ще е необходимо?

— Какъв е срокът?

— Какво ще кажеш за две седмици? — отчаяно запитва той.

— Щом разполагаш само с толкова, да, две седмици.

— Наистина ли?

За първи път Алис усети топлина в гласа му и се усмихна.

— Да, наистина — отвърна тя. — Щом искаш, така да бъде, дадено!

Действително ѝ се струваше приятно да направи нещо добро за разнообразие.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Месец по-късно

Алис разговаряше по телефона.

— Да, разбира се, можем да ви изпратим две бутилки... Няма проблем, ще предам на Кейт Дауи да ви се обади, щом дойде. Тя може да ви запознае с всички подробности. Мога ли да запиша телефонния ви номер?... Добре, разбрах. Да, благодаря...

Кейт влезе в кабинета. Алис доближи пръст до устните си и продължи да говори:

— Кога е шоуто?... В понеделник ли? Чудесно... Да, ще ви се обадим тези дни. Още веднъж благодаря. Дочуване.

Кейт чакаше нетърпеливо до вратата.

— Сега мога ли да говоря? — попита нервно тя.

— Извинявай — Алис се изправи. — Беше изпълнителният директор на „Какво да ядем и пием“. Ще правят промоция около Коледа и иска да разговаря с теб за „Тънсбри“. Мисля, че бих могла да го убедя да ни отделят няколко минути. Един от техните проучватели го е опитал в бар „Харис“ миналата седмица и го е харесал. Смятам, че би трябвало да обмислим какво да кажем... — Алис замълча. Кейт се бе обърнала и втренчила поглед през прозореца. — Кейт?

Тя извърна глава.

— Какво искаш да кажеш, че ми нямаш доверие сама да разговарям с тях?

— Не, нямах предвид това. Само си мислех, че винаги е по-добре, ако знаеш какво съм казала и аз знам какво си казала ти. Не искам да разберат например, че ще го представим в промоцията на „Добро утро“. Може би ще променят решението си, ако узнаят — Алис събра записките си. Никога не бе очаквала топлота от страна на Кейт. Бе предполагала, че ще бъде пренебрегвана в повечето случаи, но нарастващата враждебност я изненадваше. Беше почти невъзможно да се работи в условията на студена война. Всичко, което вършеше, бе посрещано с подчертано безразличие, често с открито неодобрение. —

Мисля, че свърших за днес. Искаш ли да позвъниш в „Би Би Си“ сега? — другата жена сви рамене и Алис трябваше да потисне надигащото се негодувание. — Кейт — обясни възможно най-спокойно, — засега рекламата е безплатна. По-нататък ще бъде нужно цяло състояние, със сигурност си струва. Наистина нямам търпение да пуснем „Тънсбри“...

— Добре, ще се обадя.

Кейт почти винаги постъпваше така. Не оставяше Алис да довърши, прекъсваше я, а това я вбесяваше. Преброи до десет, усети, че е стиснала зъби, и отвори уста, за да отпусне схванатата си челюст.

— Телефонният номер е тук — каза тя. — Ако можеш, наблегни на историята с дълга и факта, че си открила възможността за дестилация случайно, а всичко се е получило...

— Не е точно така!

— Не е, но би привлякло интереса на медиите, а това наистина ми се струва важно.

Алис сложи листовите в папката и се отправи към вратата. Когато се обърна, видя, че Кейт гневно сезира в нея.

— Кейт, има ли... — тя спря и дълбоко си пое дъх. Възнамеряваше да попита дали наистина има смисъл да стои тук и да работи толкова усилено, щом Кейт е така неотзивчива. В края на краищата това бе нейният бизнес и Алис работеше за нея.

— Има ли какво? — попита Кейт.

— Има ли вечеря днес? — поинтересува се Алис.

— Разбира се — отвърна тя. — Петък е.

Беше станало традиция в петък всички, които бяха свързани с бизнеса, да вечерят заедно. Да обсъдят седмицата и да се разтоварят. Винаги готвеше Кейт.

— Добре — отвърна Алис. — Тогава ще се видим по-късно.

Без да каже нещо друго или да се усмихне, тя излезе от стаята и отиде да потърси Рори.

Дънкан зави по „Редвю Роуд“ и изпита чувство на носталгия, докато се приближаваше към „Ашмор Хаус“. Паркира колата си на главната улица и остана вътре няколко минути, замислен за Джан и за всичките години, прекарани тук. Това бе неговият дом. На вратата

стоеше неговото име от деня, в който бяха разгледали жилището с агента на недвижими имоти, а сега го бе загубил. Бе загубил и Джан, ако трябваше да бъде честен пред себе си, по най-нелепия и банален начин.

Излезе от колата. Беше тук с определена цел. Бе работил усилено и извършил ловки машинации, за да постигне всичко, и нямаше намерение да го разруши, като се поддаде на чувствата си. Оправи вратовръзката си, тръгна по насипаната с чакъл пътека към къщата и натисна звънеца на номер три. Почувства се странно да звъни на вратата на жилището, което по закон все още бе и негово.

Джан отвори. Бе облечена с бял хавлиен халат. За миг останаха загледани един в друг. Дънкан забеляза колко много се е променила през последната година. Тя си помисли, че въпреки всичко, което се бе случило напоследък, той далеч не прилича на мъжа, за когото се бе омъжила. Отвори широко вратата и го покани:

— Влизай. Боя се, че още не съм готова.

Дънкан пристъпи в коридора.

— Защо не си вземеш нещо за пиене? Аз ще сляза след пет минути.

Той кимна и изчака Джан да го заведе до всекидневната. Разбира се, знаеше пътя, можеше да се оправи и със завързани очи, но сега това бе нейният дом и ако искаше да я спечели на своя страна, би трябвало да зачита волята ѝ.

Джан изчезна по стълбите към горния етаж, а Дънкан си наля уиски и отиде в кухнята да сложи лед.

Щом се качи в спалнята, Джан седна на леглото и дълбоко си пое дъх. Погледна двата тоалета, които бе приготвила, изправи се, застана пред огледалото, огледа се с единия, а после и с другия. Пробва няколко прически, след което отново разреса косите си, както преди. Сложи костюма, смени блузата, избра обувки, но накрая съблече всичко и взе от гардероба тясна черна вечерна рокля и подходящо сако. Облече ги, извади черни велурени обувки, чифт черни чорапи и сребърната огърлица, която Дънкан ѝ бе подарил преди три години. Когато бе готова, се изправи и погледна отражението си в огледалото. „О, Боже — помисли си изведнъж. — Какво правя, по дяволите?“ Седна на леглото и отпусна глава на ръцете си.

Дънкан я, бе развълнувал, ето какво бе станало. Стараеше се да я очарова, внимателно я манипулираше и тя знаеше това, усещаше го, но като че ли не я безпокоеше. Отново бе станал внимателен, звънеше в офиса ѝ по няколко пъти на ден, бърбеха, обсъждаха различни неща, канеше я на обяд, застояваше се при нея след събрания — всичко това бе в негов стил. Държанието му изглеждаше естествено и предразполагащо. Толкова бе лесно да я накара отново да хлътне, да се понесе по течението. Тя знаеше, че вече не го обича, не и по същия начин, но беше на четиридесет и три, самотна, с един кратък несполучлив флирт зад гърба си. И ако Дънкан искаше да опита да се върне, защо да го отблъсква? Може би една злополучна забелка след двадесет години брачен живот не бе болка за умирање?

Джан стана, прокара ръце надолу по бедрата си, за да приглади роклята, и отново застана пред огледалото. Сложи тънък слой червило на устните си и разреса за последен път косите си. Взе чантата от леглото и сравнително доволна, слезе по стълбите.

— Здравей, искаш ли нещо за пиене?

Джан поклати глава. Дънкан пиеше уиски. Тя не беше го докосвала, затова бутилката стоеше на бюфета точно както той я бе оставил преди шест месеца. Взе кутия цигари от масичката и запали една, докато го чакаше да допие питието си.

— Задният двор изглежда чудесно — отбеляза той. — Харесват ми саксиите. Обикновено не се грижеше за цветя през зимата, нали?

— Имам нужда да се утешавам с нещо — отвърна тя и веднага съжали за думите си.

Дънкан си даде вид, че не обръща внимание, и се усмихна.

— Винаги си имала градинарски усет. Дори успяваш да накараш цветята да траят по-дълго — „доста по-дълго от тези на Каръл-Ан“, едва не добави той. Тя харчеше по двадесет лири на седмица за цветя, но до сряда увяхваха. Посегна към цигарите на Джан. — Имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не. Вземи си.

Подаде му запалката и лъскав пепелник от масивно стъкло.

Още нещо не харесваше у Каръл-Ан. Беше страдна в леглото, но към всичко друго се отнасяше небрежно. Нищо в апартамента ѝ не блестеше, дори не изглеждаше чисто, включително и ризите му. Дънкан запали цигара и допи уискито.

— Искаш ли още едно? — Джан се приближи към бюфета и той забеляза, че роклята подчертава колко много е отслабнала.

— Нова ли е? Имам предвид роклята.

Тя сви рамене. Каръл-Ан никога не би отвърнала така на подобен въпрос: обичаше да купува и да му доставя удоволствие, като парадира с най-малката подробност от всяка покупка.

— По-добре да тръгваме — каза той. — Не искам повече уиски, Джан — остави чашата си на плотта. — Поканата е за шест, а сега е пет и половина.

— Добре, ще си взема палтото — тя излезе в коридора и извади палтото си от гардероба. Дънкан я последва, видя грижливо подредените дрехи и отново изпита носталгия. Чисто, свежо, подредено — тези думи вече не съществуваха за него. Джан отвори входната врата и го изчака да мине.

— Да включи ли алармата? — попита той.

— Не си прави труда, смених кода — отвърна тя.

Това беше действителността. Този дом вече не бе негов. Дънкан излезе навън в студения вечерен въздух. За половин час се бе стъмнило. Застана под уличната лампа да почака Джан. Тя го настигна и каза:

— Също както в добрите стари времена, а? Приеми в града, коледни веселби на открито, ти и аз — погледна го за миг и се опита да убеди самата себе си, но не успя и добави: — Не съвсем.

Мълчаливо влязоха в колата.

Джан стоеше до Дънкан, държеше чаша с някакъв коктейл от джин, който веднага бе замаял главата ѝ, и се смееше на вица, който той разказваше. Всъщност вече го бе чувала два пъти, но отново ѝ се стори забавен. Дънкан имаше талант да забавлява хората, когато бе в добро настроение.

Щом човекът, с когото разговаряха, се оттегли, той се обърна към нея и каза:

— Каръл-Ан излезе с приятели. Предполагам, няма да ми откажеш да вечеряме заедно.

Джан стисна чашата. Да, не би отказала вечеря, мразеше да се храни сама, но не искаше да се възползва от отсъствието на Каръл-Ан.

Подобно положение ѝ се струваше унизително.

— Благодаря, Дънкан, но имам други планове — отвърна тя.

— Други планове? — той замълча. — Извинявай, не е моя работа.

Джан се усмихна, твърдо решена да не признае истината.

— Прав си, не е твоя работа. Извини ме.

Остави празната чаша на един поднос и се отправи към дамската тоалетна.

Приемът бе в залата за коктейли на брокерска къща, на приземен етаж. Цялата бе застлана със сив килим, стените бяха бели и по тях висяха гравюри в рамки, с автографи на най-известните съвременни художници. Обстановката не бе по вкуса на Джан, но картините наистина ѝ харесаха и докато минаваше покрай тях, за да убие времето, разгледа всяка поотделно с възхищение. Застоя се по-дълго пред една от тях и неочаквано дочу познат глас. Обърна се и на няколко крачки от себе си видя Стефан — облечен със съвършено бяла риза и черни джинси. Разговаряше с жена, доста по-възрастна от него. Джан зяпна от изненада и се смути от внезапното физическо влечение, което отново почувства. После забеляза, че той подава визитна картичка на събеседничката си, и осъзна, че е станала свидетелка на сключването на поредната му сделка. Почувства се оскърбена. Понечи да се отдалечи, но Стефан я видя.

— Джан! — приближи се, без да обръща внимание на гневния ѝ поглед, и я спря. — Дошла си на партито на „Кенингс“?

— Да — тонът ѝ бе смразяващ. — А ти?

— Да, и аз...

Но преди да довърши, тя не успя да се овладее и избухна:

— Знам точно какво вършиш, Стефан, и това все още ме ужасява — обърна се да си тръгне, но му хвърли още един поглед. — Не, нещо повече, отвращава ме — заобиколи го, продължи към тоалетната и изчезна вътре.

Стефан се втурна след нея, но се блъсна в Ребека, която каза:

— Джинът свърши, Стефан. Би ли донесъл още три-четири бутилки от колата? Пийт изнемогва.

Той се спря, погледна към тоалетната, после към Ребека, накрая простена.

— Добре ли си, Стефан?

Сви рамене, извади ключовете за колата от джоба си и каза:

— Добре съм, наистина съм добре, благодаря, Ребека. Отивам за джина — отпрати се към изхода, но изведнъж спря и погледна назад. — Току-що приех още една поръчка — извика той. — По всяка вероятност за двадесет и трети.

— Чудесно! — отвърна тя и се усмихна. — Браво!

— Да — промърмори той под нос, — браво на теб, Стефан!

Джан откри Дънкан на същото място, където го бе оставила. Прекося залата, приближи се към него и той се обърна.

— Джан? — втурна се насреща ѝ и я хвана за ръката. — Какво има? Изглеждаш ужасно.

Тя се пошегува:

— Благодаря. Наистина знаеш как да очароваш едно момиче.

Но гласът ѝ издаде тъга, а лицето ѝ бе преbledняло.

— Хайде — каза той. — Тръгваме си.

— Не, Дънкан. Добре съм! Не разваляй партито само заради...

Но той не пусна ръката ѝ и я поведе към вратата.

— Независимо дали имаш планове или не, ще те заведа на някое наистина хубаво място за вечеря.

Джан се остави да бъде водена. Мразеше кавгите, а това, че бе видяла Стефан точно сега, я бе разстроило. „Господи! — помисли си тя. — Колко съм жалка.“ Но най-лошото бе минало и Дънкан бе станал неудържим.

— Е, и? — попита той, когато напуснаха сградата. — Шумно, модно и скъпо или тихо, спокойно и скъпо? Какво да бъде?

Джан сви рамене:

— Все едно, стига наистина да е скъпо.

Дънкан я прегърна и тя осъзна, че няма нищо против.

— Това е моето момиче! — възкликна той. Отправиха се към мястото, където бяха оставили колата.

Кейт слезе на долния етаж, облечена за вечеря. През по-голямата част от седмицата носеше джинси и пуловер, но в петък вечер, щом пригответе храната, се стараеше да замени работните дрехи с нещо по-различно. Днес бе облякла дълга тъмночервена вълнена рокля, прилепнала към ханша ѝ, с цепка до средата на бедрото, и черни боти с

квадратни токове. Косите ѝ бяха вързани с черна панделка. Изглеждаше поразително и Томи вдигна очи от телефона, когато я видя да се приближава. Учуди се откъде е намерила настроение и енергия да се нагласи така след толкова напрегната седмица.

— Кейт — каза той, като сложи ръка върху слушалката, — изглеждаш възхитително!

Тя се усмихна:

— Мери ли се обажда?

— Да.

— Ще дойде ли?

Томи поклати глава.

— Не може да намери гледачка за детето — отвърна той и продължи разговора си. Щом свърши, остави слушалката и попита: — Хари ще дойде ли тази вечер?

Кейт сви рамене.

— Нямам представа — отвърна.

Не искаше това да прозвучи пренебрежително, но споменаването на името му я караше да изпитва досада. През изминалия месец Хари се държеше странно. Беше обсебен от идеята за отваряне на ресторант и винаги щом се отбиеше, което не се случваше много често, изобщо не помагаше, а непрекъснато настояваше за това. А и винаги държеше мобифона в джоба си, който звънеше в най-неподходящия момент и го караше да бъде потаен ѝ притеснен. Кейт полагаше усилия да го обикне, но той никак не я улесняваше.

— Предполагам, че ти липсва, когато не е тук — каза Томи.

— Моля?

Тя бе застанала до бюрото и прелистваше бележките на Алис.

Щом го изрече, Томи осъзна, че коментарът му е неуместен. Колкото и да обичаше Кейт, не можеше да проумее какво става между нея, Хари и Рори и какво общо има Алис с всичко това.

— По-добре е да се преоблека — каза той. — Да сваля тези мръсни дрехи.

Кейт го погледна.

— Добре. Ще се видим навреме за коктейла „Гънсбри Ориджънъл“, Томи.

Помаха му, докато той изчезваше по коридора.

Малко по-късно Кейт все още седеше на старото бюро на Лио и прелистваше папката с рекламите, когато от коридора се чу гласът на Алис. Обзе я напрежение, застана неподвижно и зачака да види дали ще влезе. После чу гласа на Рори. Не можа да разбере какво точно казва, но сигурно беше нещо смешно, защото Алис се засмя. Стомахът на Кейт се сви. Въпреки че бизнесът потръгна главно благодарение на уменията на Алис в маркетинга и въпреки увереността, обхванала всички, тя не можеше да престане да се пита дали не бе по-добре, когато всичко бе само нейно и на Рори, когато имаше нужда от него и можеше да разчита на подкрепата му.

Вдигна глава, когато влязоха, смеейки се, и Рори попита:

— О, Кейт, какво правиш тук сама?

Тя сви рамене и направи опит да се усмихне, но не ѝ се удаде и лицето ѝ застина в унила гримаса.

— Имам малко работа — промърмори. — Гледам как се движат продажбите.

Алис заобиколи Рори и се приближи към голямата квадратна ваза с фрезии над камината, които Кейт винаги поддържаше свежи заради Лио. Протегна се, приближи едно стръкче към носа си и вдъхна силния сладникав аромат. Докато вдигаше поглед, зърна отражението на Кейт в огледалото зад нея. За миг бе поразена от това, което видя, и дъхът ѝ спря. После затвори очи и се запита защо не го е забелязала по-рано. За миг си помисли, че призракът на предишната Алис изплува отново. Манипулаторката Алис... Алис, която лъжеше. Отвори очи, когато Рори попита:

— Хари ще дойде ли тази вечер?

Кейт сви рамене:

— Доколкото ми е известно, няма да дойде. Но — отмести поглед — нали познаваш Хари!

Разбира се, Алис не бе забелязала това преди. Беше така дълбоко стаено заради настойчивостта на Хари, така завоалирано, че никой не го бе доловил, дори самата Кейт. Приблужи се към Рори и много нежно сложи ръката си върху неговата. Той я погледна озадачено за миг, но Алис не му обърна внимание. С крайчеца на окото си видя как Кейт потръпна и се увери, че е права. Ако беше така, това бе

решението на уравнението, последният ѝ шанс. Отдръпна ръката си и се усмихна на Рори.

— Хайде — каза тя. — Нека оставим Кейт да работи. Ужасно ми се пие нещо.

Хвана го за ръка и го поведе навън от кабинета към кухнята, като остави след себе си аромат на парфюм.

Беше много късно, когато Дънкан най-сетне погледна часовника си. Лежеше изтегнат на канапето точно срещу Джан, бе свалил сакото и вратовръзката си и опрял крака на масичката, държеше пълна чаша отлежал „Арманяк“. Беше наистина доволен — от доста време не се бе чувствал така спокоен и отпуснат.

Джан също държеше голяма чаша за коняк, но пълна със слаб леденостуден портокалов ликьор. Без особено желание отпи глътка. Беше попрекарила и въпреки че не бе пияна, не можеше да разсъждава трезво. Бе свалила обувките си и подвила крака под тялото си, така че жартиерите ѝ се подаваха. Това накара Дънкан да си зададе въпроса какво ли е правила в негово отсъствие. Никога не бе носила секси бельо, но съдейки по това, което виждаше, явно нещата се бяха променили. Задържа поглед върху бедрата ѝ, доста по-слаби от преди, и почувства силна възбуда. Когато вдигна очи, забеляза, че Джан го наблюдава.

— Гледам чорапите ти.

— Е, и? Да не би досега да не си виждал такива неща?

Дънкан отпи голяма глътка коняк.

— О, не зная, Джан! — въздъхна дълбоко. — Изглеждаш различна, не си същата жена, която познавах.

— О, същата съм, Дънкан! — каза тя. — Нямам много тайни.

Отметна глава назад, изпъна краката си, сложи ги да отпочинат върху масичката и докосна пръстите му.

— Господи! Липсваше ми, Джан — възкликна той. — Наистина ми липсваше.

Тя вдигна глава. Очите ѝ се бяха замъглили и изведнъж се почувства изтощена.

— Дънкан, ще си лягам — каза.

Надигна се, зае малко предизвикателна поза, обви ръце около тялото си и го погледна.

— Може ли да остана? — Джан не отговори. Той протегна ръце, хвана нейните и силно ги притисна. — Да спра ли дотук?

Тя кимна, отпусна ръцете си и тръгна към стълбите. „Странно — помисли си. — Колко лесно било човек отново да се върне към старите си навици.“ Винаги си лягаше първа, а Дънкан винаги загасяше лампите и се качваше в спалнята след нея.

— Чакам те в леглото — промърмори тя.

Той се усмихна и докато допиваше коняка си, я проследи с поглед.

Щом остана сам, огледа стаята, в която всичко му бе до болка познато, старателно подредено, и се изправи. От чисто любопитство си помисли: „Ще погледна, обзалагам се, че я познавам много по-добре, отколкото смята. Мисля, че я разбирам. Винаги е било така.“

Приблужи се до старинното бюро, завъртя ключа, отвори го и издърпа малкото тайно чекмедже. Вътре, в кафява папка, се намираха документите на имението „Тънсбри“.

Дънкан я взе, затвори чекмеджето, после бюрото и го заключи. Приблужи се към канапето, взе сакото си, намери ключовете за колата и нахлузи обувките си. „Сигурно я е забравила — помисли си той. — Няма да забележи, че я няма. Прегледала я е и вече не ѝ е нужна.“ Така оправда следващата си постъпка. Досети се, че Джан е пропуснала да включи алармата, излезе навън и отиде до колата. Отключи я, сложи папката в жабката и отново заключи.

Върна се обратно, загаси лампата в хола, допи коняка си, отнесе чашата в кухнята и я сложи в мивката до тази на Джан. Сети се, че трябва да се обади на Каръл-Ан. Върна се отново в хола, позвъни и остави съобщение на телефонния ѝ секретар. Каза, че е отседнал в хотел, защото бизнес вечерята продължила доста дълго. После изключи телефона.

Когато се качи по стълбите, изпита леко вълнение, примесено с умора. Да бъде в леглото с Каръл-Ан означаваше твърде много секс и кратък сън. Перспективата за девет спокойни часа бе добре дошла. Съблече се в спалнята. Беше тъмно, не бе необходимо да демонстрира мъжествеността си, да прибира корема си. Тук имаше само уют и

спокойствие. Дънкан се пъхна в леглото с немити зъби и се приближи към Джан.

Беше задрямала. Само за миг отвори очи и протегна ръце да го прегърне. Отпусна се до него и се остави близостта и топлината му да я завладеят. Това трая само няколко минути. После се отдръпнаха един от друг към двата края на леглото, настаниха се удобно между грапавините на износения матрак и алкохолът ги унесе.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джан се събуди със силно главоболие. Болката започваше в основата на черепа и достигаше от тила до слепоочията ѝ. Отвори очи, почувства се по-зле и отново ги затвори. Изведнъж си спомни за Дънкан. Претърколи се, протегна ръка да го потърси и почти бе изненадана, че все още е тук. Докосна топлата стегната плът на бедрото му и чу как простена в съня си. Отново се обърна, стъпи на пода и се изправи. След миг обхвана главата си с ръце.

— Ох!

Отправи се, залитайки, към банята и се отпусна на ръба на ваната. Посегна за кърпа, намокри я със студена вода и я сложи на челото си. Поддържа я известно време, докато хладината облекчи болката ѝ, и успя да отвори очи. „Това, от което имам нужда, е плуване и сауна, за да се освободя от влиянието на алкохола“, помисли си тя и стана. Взе сив анцуг от сушилнята, облече го, изми зъбите си и се върна в спалнята.

Дънкан се бе събудил.

— Къде ще ходиш? — промърмори той.

Джан се наведе и вдигна бикините си от пода. Сгъна ги и ги сложи на стола.

— Отивам във фитнес клуба.

Той се надигна и се намести удобно на възглавниците.

— Записала си се във фитнес клуб?

— Да, преди около два месеца. Намира се в Чизуик.

Проследи я с поглед, когато се наведе и извади чорапите си изпод завивките на леглото.

— Веднага ли тръгваш?

— Да.

Безредието я дразнеше. Акуратна по природа, тя обичаше спалнята да е разтребена. Приблужи се към прозореца, вдигна щорите и го отвори. Нахлу струя хладен въздух.

— Дявол да те вземе, Джан, студено е! — Дънкан придърпа завивката до брадичката си. — Ако искаш да ме изгониш, просто ми кажи.

Тя спря и се обърна. Беше започнала да живее по свой начин само за шест месеца.

— Разбира се, че не искам да те изгоня — отвърна. — Извинявай, ще затворя — извади маратонките си от гардероба, седна на ръба на леглото, обу ги и попита: — Нямах нищо против да отида, нали?

— Разбира се, че нямам — той се протегна напред и я целуна по бузата. — Би ли ми направила чаша чай, преди да излезеш?

Навън беше студено, температурата бе под нулата, но това не подразни Джан. Леденият въздух помагаше при махмурлук. Бе чувала, че човек никога не страда от махмурлук, когато е на ски в планината, и не би се учудила, ако се окаже истина. Може би ако нещата се уредят, когато продадат „Ингръм-Лоуд“, с Дънкан щяха да отидат на зимна почивка. Може би.

Плътно се загърна с якето и пусна ключовете в джоба си. Докато вървеше по алеята към малката си кола, забеляза друга, паркирана пред входа, която бе препречила пътя. Изруга под нос и се запъти към нея. Беше покрита със скреж, но вътре имаше някой. Вероятно се опитваше да запали, въпреки че Джан не можа да види ясно.

Леко почука на предното стъкло и извика:

— Здравейте, добро утро! Бихте ли преместили колата си, искам...

Човекът вътре свали стъклото и погледна навън.

— Стефан?

— Джан?

Той бе със замъглени очи и премръзнал. Беше се завил с няколко одеяла и един кожух, но и те не успяха да го стоплят.

— Господи, Джан! Така се радвам, че те виждам. Дойдох тук след работа. Опитах се да ти се обадя, но никой не отговори и сигурно съм заспал.

Тя надникна в колата. Беше пълна с кашони с чаши, чинии и празни бутилки. Отдръпна се крачка назад, без да знае какво да направи, и забеляза малък надпис на страничното стъкло:

— Работиш ли? — попита го.

— Ние обслужвахме гостите на партито на „Кенингс“ снощи. Онази жена, с която ме видя, ми даваше поръчка, аз...

Джан затаи дъх, осъзна, че е направила ужасна грешка, и изпита неудържимо желание да изкрещи.

— О, Господи! — смотоледи тя. — Сменил си работата...

— Джан? — Стефан сграбчи дръжката на вратата, когато тя се обърна и побягна. Отвори, опита се да изскочи, но краката му се бяха вкочанили от студа и дългото седене и не успя. Препъвайки се в бордюра, извика след нея: — Джан! Джан, моля те, върни се!

Но тя бе изоставила колата си и поела нагоре по улицата, тъкмо махаше на едно такси да спре зад ъгъла. Когато Стефан успя да раздвижи краката си и да изтича след нея, отдавна я нямаше.

— Джан! — отчаяно извика той на празната улица. После изруга: — Проклятие! По дяволите!

Върна се обратно в колата.

Хари изскочи от джипа и взе чантите си от задната седалка. Бе пристигнал благополучно с войниците си, след което бе помолил да го откарат до офицерското общежитие. Макар и уморен, мокър и премръзнал, бе доволен, че учението е приключило. Може би за някои Брейкън Бейкънс бе място за почивка, но за неговия полк престоят там бе олицетворение на неудобство, студ и преумора. Внесе военните си принадлежности във входа на общежитието. Взе писмата и съобщенията от пощенската кутия и се отправи към стаята си. Нямаше търпение да вземе дълъг горещ душ, да изяде пълна чиния пържени яйца с бекон и да се наспи. Беше скромен по природа и това му бе достатъчно. За съжаление, още щом отвори вратата на стаята си, разбра, че надеждите му са били напразни.

— Саша!

— Здравей, Хари.

Той влезе и стовари нещата си до вратата.

— Това започна да ти става навик.

Тя се надигна от стола.

— Не съвсем. Миналия път не бях облечена, помниш ли?

Хари се усмихна.

— Как бих могъл да забравя? — започна да изважда бойните си принадлежности и да ги струпва на купчина върху пода. Саша се приближи. — Ако бях на твое място, нямаше да дойда — каза той. — Воня ужасно. Тези неща също.

Тя се намръщи.

— Не сме се виждали цяла вечност, Хари. Не ти ли липсвах?

Погледна я. Беше руса, с нежна кожа, овално лице и румени страни. Винаги ухаеше приятно на ванилия и той си спомняше за този аромат в най-необичайни моменти. Усмихна му се и Хари отвърна. Саша бе подчертано женствена и това го караше да се чувства силен и мъжествен, винаги доминиращ над нея.

— Разбира се, че ми липсваше, Саша — отвърна й той и бе изненадан, че наистина го мисли. — Хайде, остави ме да взема душ, да облека чисти дрехи, да се обадя на Кейт, за да разбера дали е взела решение, а после можем да отидем да закусим в стола. Как ти звучи?

Звучеше чудесно, с изключение на обаждането до Кейт, но Саша не каза нищо. Бе стигнала до последния етап от плана си.

— Как е Кейт? — попита тя. — Определихте ли датата?

Хари бе коленичил до два ужасно грозни противогаза и тършуваше в чантата си за мобифона.

— Каква дата?

— За сватбата.

Тя затаи дъх.

— Мили Боже, не! Бяхме твърде заети да мислим за подобно нещо. Всъщност — вдигна поглед, — полковникът ме попита същото онзи ден на занятията. Обясних му, че не сме намерили време заради ученията и онази проклета, отвратителна къща — откри мобифона и взе хавлиена кърпа. — Саша, отивам в банята. Ще позвъня на Кейт оттам.

Когато Хари свали слиповете си и ги хвърли върху купчината мръсни дрехи, тя забеляза, че една деликатна част от тялото му е особено наедряла, и се усмихна.

— Да дойда ли да изтъркам гърба ти?

Той се засмя. Това бе още едно качество, което харесваше у Саша: умееше да го разсмива. За миг си спомни за Кейт, за несполучливите им опити в леглото напоследък и почти се изкуши да приеме предложението. Всеки мъж чувстваше нужда да бъде желан. Но разумът надделя и той изпита угризение.

— Благодаря, Саша, но мисля, че моментът не е подходящ за това.

Тя повдигна вежди:

— Нима?

Хари уви хавлиената кърпа около кръста си и взе чантичката с принадлежности за баня.

— Не ме изкушавай — каза той, като искрено се надяваше, че тя все пак ще го направи.

Отвори вратата и се отправи по коридора към банята.

Предпочете да вземе вана вместо душ. Беше изморен и искаше да се отпусне. Освен това можеше да телефонира на Кейт, излегнат удобно в горещата сапунена вода, и да си побъбрят на спокойствие. Пусна крана, свали кърпата и я окачи на закачалката. Спомни си за Саша, остави вратата отключена и се пъкна във ваната. Потопи се в топлата вода и остави нежно да погали възбуденото му тяло. Взе телефона, набра номера на Кейт, изчака и чу гласа на икономката.

— Здравейте, мисис Ейбъл, обажда се Хари — въздъхна. Тази жена никога не го бе харесвала. Беше сигурен, че преднамерено се преструва, че не го познава. — Хари Дръмънд — каза той. — Годеникът на Кейт, спомняте ли си? Тя там ли е?

Мисис Ейбъл го помоли да почака. Хари затвори очи и остана с телефона в ръка. Не усети как вратата тихо се отвори и Саша се промъкна в банята. Когато Кейт се обади, а той тъкмо се канеше да каже „ало“, нечии топли, нежни устни го докоснаха и възбудата му нарасна.

— О, Господи, ах!...

— Хари?

Отвори очи и видя Саша надвесена над ваната.

— Да, Кейт — успя да промърмори.

— Хари, какво става? — ядосано попита Кейт. — Още ли си на учения?

— Да... — процеди той през зъби.

Кейт въздъхна с раздразнение:

— Виж, Хари, връзката е лоша. Ще затворя — беше в кухнята и наблюдаваше как Рори и Алис заедно се приближават към къщата. Необяснимо защо, това още повече я разгневи. — Обади ми се друг път, става ли? — чу неясен отговор, но не можа да го разбере. — Е, сега излизам. Чао, Хари.

Кейт затвори.

Хари се отпусна във ваната. Саша бе гола. Коленичи над слабините му и ароматът на ванилия се смеси с парата. Той затвори очи, Кейт изчезна от съзнанието му и усети как го залива вълна на огромна наслада.

Дънкан си наля портокалов сок от хладилника на Джан, препече две филии, направи прясно кафе и закуси. Бе пристигнала съботната поща и той прочете бизнес страницата и взе списанието, за да го прегледа по-късно. Джан никога не четеше цветната притурка. После взе душ, облече се и хвърли мократа кърпа върху неоправеното легло. Написа бележка на Джан, за да ѝ каже, че трябва да тръгва, но биха могли да се видят в понеделник, обади се набързо на Каръл-Ан и напусна апартамента.

Отправи се с бързи крачки към колата, влезе, запали мотора и пусна отоплението с пълна сила. После се обади по мобифона.

— Пол Рикмън, ако обичате... Здравей, Пол, обажда се Дънкан Лоуд... Чудесно, благодаря, а ти? Добре. Слушай, успях да се добера до папката с документи на „Тънсбри“, така че трябва да задвижим въпроса. Тъкмо тръгвам към офиса, може ли да се видим там след час? — изчака да чуе отговора, после хладно добави: — Да, много добре знам, че е събота и можеш да ми изпратиш сметка за услугата в извънработно време, но искам това да се уреди, Пол. Да приключи още днес. Не мога да си позволя да чакам повече.

Дънкан намали отоплението, докато адвокатът му говореше.

— Добре — каза след малко. — Ще се срещнем в единадесет.

Без да погледне назад към „Ашмор Хаус“, включи на скорост и потегли.

Кейт бе изненадана колко малко хора са необходими, за да се направи телевизионно предаване. Винаги си бе представяла цяла тълпа: гримьори, озвучители, сценаристи, режисьори, продуценти — и въображаемият списък не свършваше дотук. Екипът на „Какво да ядем и прием“ бе пристигнал по обяд в събота с малък микробус, само трима души и една камера, два прожектора и озвучителна техника. Беше слисана и много нервна.

— Това ли е всичко, което носите? — попита тя и ги поведе към всекидневната, за да видят на място как върви бизнесът.

— Достатъчно е за триминутен филм, красавице — каза доста навъсененият продуцент. — Не е „Бен Хур“.

Кейт трепна.

Навсякъде бяха разхвърляни каси с бутилки. Готовата продукция бе струпана в коридора за изпращане. Имаше празни бутилки, които току-що бяха върнати обратно, други, подготвени за пълнене, и пълни бутилки, чакащи за етикети.

— Извинявайте за бъркотията — рече тя, без да се обърне. — Мисля, че това е неизменна част от управлението на семеен бизнес.

— Кое?

— Бъркотията — отвори вратата на всекидневната и увереността ѝ бързо изчезна. — Ето къде... — замълча. — О, Алис, не знаех, че си тук.

Алис се приближи.

— Здравейте. Майк Сойър, нали? — продуцентът кимна. — Срещали сме се преди време, сигурно не ме помните. Алис Уайт. Работех за „Върчуъл Водка“ и вие направихте филм за нас — усмихна се. — Беше наистина добър. Снимахте нашата водка в барове в три различни части на страната, за да се види кой я пие.

Навъсененият продуцент почти моментално се обърна и се усмихна.

— Беше хубав филм — каза той. — Много забавен, доколкото си спомням. Не ви помня, но си спомням „Върчуъл Водка“.

Алис прекоси стаята.

— Е, значи поне съм свършила добре работата си — взе бутилка „Тънсбри“. — Опитайте ли това? Невероятно е!

Той сви рамене:

— Не съм голям пияч.

Тя му подаде бутилка, отвори друга и наля на всички.

— Можете да го пиете чист.

Алис го помириша и Кейт видя как снимачният екип направи същото. Беше изумена. Тя умело ги манипулираше. Отпи глътка и те я последваха.

— Хубав е, нали? — допи чашата си на екс, посегна зад гърба си и взе още няколко бутилки, за да даде на оператора и озвучителя. — Бакшиш за работата — намигна и им ги подаде. — Доста по-добър е от селска ракия — всички се засмяха и Алис наля още джин. Вратата се отвори и тя се обърна. — О, Рори! Рори Галахър, едно от главните действащи лица — хвърли бегъл поглед към Кейт. — Заедно с Кейт Дауи, разбира се — добави бързо.

Рори погледна първо Кейт, а после нея. „Господи — помисли си той, — какво става тук, по дяволите?“

Алис се усмихна, приближи се към него и нежно докосна ръката му.

— Рори не само управлява имението, но е неразделна част от бизнеса. Нали, Кейт?

Хвърли бегъл поглед през рамо и Кейт кимна, изглежда я гневно и извърна глава. Почувства се зле, усети болка под лъжичката.

— Вижте — обърна се Кейт към снимачния екип, — искате ли да разгледате дестилационната? Да огледате какво може да се снима?

Трябваше да се измъкне оттук, да си поеме глътка въздух.

— Каква чудесна идея! Защо не ги разведеш, Кейт? — каза Алис.

— Да, добре...

— Мисля, че трябва да отида с нея — раздразнително се намеси Рори.

— Сигурна съм, че може да се справи сама — прекъсна го Алис. — Винаги е по-лесно с един събеседник, нали, Майк?

Продуцентът допи третия джин и се усмихна.

— Както кажеш, скъпа.

Кейт изпита желание да изкрещи.

— Добре — процеди, — тогава тръгвам — отправи се към вратата и погледна продуцента, който вървеше до нея. — Ще вземете ли това със себе си? — рязко го попита и кимна към бутилката джин.

Смутен, той остави бутилката и я последва.

— Ще се видим после — каза Кейт.

— Добре, аз... — Рори не довърши.

Кейт бе отворила вратата и излезе в коридора, без да го чуе. Снимачният екип веднага я последва и той хвърли на Алис убийствен поглед.

— Каква игра играеш, по дяволите, Алис? Ти открито флиртуваше, а това никак не ми хареса. Повече не го прави!

Тя въздъхна и се приближи към масата. Седна на ръба и го погледна.

— Каж ми нещо, все още ли обичаш Кейт?

— Дали още обичам Кейт? Тя е сгодена и ще се омъжва за онзи глупак Дръмънд.

— Не отговори на въпроса ми.

— Какъв въпрос?

— Все още ли я обичаш?

Рори прикова поглед в пода. Стисна юмруци, после ги разтвори и загриза нокът.

— Рори?

Вдигна глава и лицето му прие толкова нещастен израз, че Алис съжали, че го бе попитала. След миг каза:

— Да, все още я обичам. Никога не съм преставал да я обичам и не мисля, че някога ще престана.

— Добре тогава — рече тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да ми се довериш.

— Да ти се доверя? — изведнъж избухна той. — Последния път, когато ти се доверих, Алис, ти ме излъга и провали живота ми. Защо да ти се доверявам, по дяволите?

— Добър въпрос.

Тя сведе поглед към пода, но не каза нищо повече. Рори заплашително се приближи.

— Какво целиш, за Бога? — гневно я попита.

Алис стисна зъби, но отново остана безмълвна.

— Ще ми кажеш ли или насила да изтръгна отговора от теб?

Тя го погледна, питайки се дали наистина би го направил, после се изправи и се обърна с лице към него.

— Не искам да прекарам остатъка от живота си в разкаяние за стореното. Това е всичко, което ще ти кажа. Доволен ли си?

Лицето на Рори бе заплашително близо.

— Не, не съм доволен, по дяволите! Вече те предупредих веднъж, Алис, и още важи. Ясно ли е? — тя се отдръпна от него. — Разбираш ли ме?

Не я докосна, но дъхът му опари кожата ѝ. Накрая Алис кимна.

— Добре — каза Рори.

Обърна се и излезе от стаята.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше понеделник, филмът на „Какво да ядем и пием“ бе излъчен предната вечер и телефоните във всекидневната на „Гънсбри Хаус“ не преставаха да звънят.

Всичко се бе развило така бързо, че нямаха време да се снабдят със специални формуляри за поръчки или да ги въведат в компютъра. Веднага щом се получеха поръчки, Кейт и Рори ги записваха и ги слагаха в кутията. Алис ги дооформяше и същевременно отговаряше на внезапно възникналия интерес от страна на медиите, като провеждаше телефонни разговори с репортери от кабинета. Мисис Ейбъл сортираше поръчките по райони, а Томи Винс и Джон Ейбъл лепяха етикети на новите бутилки толкова бързо, колкото позволяваше старата машина. Наоколо цареше хаос, но какво друго можеха да направят? Джинът „Гънсбри Ориджънъл“ бе станал хит буквално за една нощ и те бяха колкото изненадани, толкова и опиянени от успеха.

— Кейт, обадиха се от три списания — извика Алис, щом влезе в стаята, използвайки кратък промеждутък между обажданията. — „Кънтри Лайф“ искат да направят статия за теб на тема: „Селски къщи и малки предприятия“. От списание „Би Би Си Гуд Фууд“ искат да напишат нещо за производството на джин, а „Телеграф Сатърдей“ ще публикуват статия за теб в рубриката „Работещи момичета“.

Телефонът иззвъня и Кейт вдигна слушалката.

— Извинявай — каза тя от другия край на стаята.

Алис въздъхна.

— Кога, по дяволите, ще пристигне подкрепление? — извика, но всички бяха твърде заети, за да я чуят.

Рори приключи телефонния си разговор и остави слушалката вдигната.

— Трябва да отида до тоалетната — промърмори той. — Добре ли чух? Искаш подкрепление?

— Не се шегувай! Медиите чакат на опашка за Кейт, но тя е прекалено заета, за да говори с когото и да било. Хората се избиват за

подобен интерес, а тя се е лепнала за този телефон.

Рори се спря до вратата.

— Нямаме друг избор — каза рязко. — Искаш ли да поседиш тук до телефоните за малко?

— Не, и дума да не става! — Алис не желаше да застава между Кейт и Рори. — Твърде смущаващо е.

— Разбирам. Виж, има вероятност Хари да дойде по някое време тази сутрин. Не разбрах от Кейт точно кога, но тя каза, че се връща от учения в неделя и има няколко свободни дни, така че може да дойде да помогне. Не знам колко е способен, но...

— Чудесно! Ще дойде подкрепление, но никой не знае кога.

— Алис! — заплаши я Рори и тя сви рамене.

— Тогава се връщам да оформям поръчките — каза му и взе пълната кутия, а на нейно място постави празна. — Ще ми съобщиш, когато дойде Хари, нали? Колкото по-скоро Кейт разговаря...

— Да, добре! — Рори направи недоволна гримаса. — Виж, трябва да вървя.

Излезе от стаята.

Алис реши, че е по-добре да изчезне оттук и веднага го последва.

Джан позвъни на Моли от офиса си.

— Дойде ли Дънкан?

— Не.

Връзката по интеркома се разпадна и секретарката се изправи. Джан се обаждаше за трети път, а бе едва десет часът. Почука на вратата на шефката си.

— Да.

Моли надникна.

— Може ли да поговорим?

— Да, разбира се, влизай.

Тя влезе, но остана облегната на вратата.

— Джан...

Не знаеше как да започне. Не беше сигурна, но усещаше, че нещо става.

Джан вдигна поглед. Имаше нещо в гласа на Моли, което я притесни.

— Какво има, Моли? Нали не се каниш да напускаш?

— О, не, нищо подобно!

— Добре.

— Джан, Дънкан го няма тази сутрин. Няма да го има до късно следобед — както каза онази временно назначена абсолвентка.

— Сузана?

— Да, тя. Бил е в офиса през целия уикенд и е работил върху нещо много важно, а днес го довършва с адвокатите.

Джан прехапа устни.

— И Сузана ти каза всичко това?

Секретарката кимна:

— Самата тя е била тук в събота следобед и е печатала някакви документи.

— Какви документи?

— Не знам, не каза.

Джан внезапно бе обзета от паника. Обърна се към компютъра.

— Каквото и да е печатала, трябва да е в паметта, Моли. Нека погледнем набързо.

— Вече опитах.

Джан я погледна.

— И?

— Нищо. Не са записани никакви документи. Системата е била отворена през целия уикенд — според информацията за часа и дигата, но нищо не е съхранено.

— По дяволите! — Джан забарабани с пръсти по бюрото. — Какво си е наумил, за Бога?

Моли сви рамене.

— Каквото и да е — каза тя, — явно не иска никой да знае. Сузана не казва нито дума, а знаеш колко е бърлива.

— Да, знам.

Джан взе цигарите.

Решението от тази сутрин да се опита да ги намали — с намерението да ги откаже, трая всичко на всичко три часа. Запали една и попита:

— Какво мислиш, Моли?

Жената бе отлична секретарка и ръководеше цялата работа в офиса.

— Мисля, че е свързано с папката документи на имението „Тънсбри“ — каза тя. — Смятам...

Телефонът иззвъня.

— Извинявай, Моли, трябва да разбера кой е.

Вдигна слушалката.

— Ало, Джан Ингръм — беше Стефан и тя почувства как земята под краката ѝ се разлюля. — Какво искаш? — хладно го попита.

— Джан, долу на рецепцията съм. Трябва да се видим и да поговорим.

— Не, съжалявам, не сега.

— Да, сега! Отнася се за Дънкан. Моля те, Джан!

— За Дънкан?

— Да. Извинявай, но е важно. Може ли да се кача?

Тя загаси цигарата.

— Не, стой там. Аз ще слеза, може да отидем на кафе. За какво е всичко това, Стефан?

— Ще ти кажа, когато дойдеш — отвърна той и затвори.

Джан стана.

— Моли, става нещо странно — каза тя. — Трябва да изляза. Ще се върна след — погледна часовника си — половин час.

— Добре.

Секретарката тръгна към вратата.

— Ако се обади Дънкан, предай му да позвъни отново около единадесет — помоли я Джан.

Моли кимна. „Ако Дънкан позвъни — помисли си тя. — Обзалагам се, че няма да го направи.“ Но задържа езика си зад зъбите, докато Джан минаваше покрай нея.

Стефан чакаше до асансьора.

— Здравей, благодаря ти, че дойде да се срещнем.

Джан сви рамене.

— Можем да пийнем кафе в „Къмбърленд“, става ли?

— Чудесно!

Излязоха заедно от сградата и се отправиха по улицата към хотела на ъгъла. Тя влезе първа, веднага им предложиха маса в едно сепаре.

— Кафе?

— Не, благодаря.

Джан погледна часовника си.

— Слушай, Джан, щях да ти кажа това много по-рано, още когато го открих, но не намерих удобен момент, а после сериозно се запитах дали изобщо има смисъл да говоря с теб. Ще хвърля ужасно обвинение, което може би ще се окаже безпочвено, но сама трябва да прецениш — изчака я да запали цигарата, която държеше между устните си. — Когато прегледах книгата на жилищната компания „Лечуърт“, открих, че всяка покупка, направена от „Ингръм-Лоуд“, първо, е на цена, по-ниска от пазарната, и второ, изплатена е значителна сума на „Рикмън-Ливай“ под формата на адвокатски хонорар. Заключение, до което стигнах, е, че някой, може би продавачът, е вземал пари в брой за това, че е предлагал за продан имоти на цена, по-ниска от пазарната. Такова е моето лично мнение. Но няма конкретни доказателства и...

— Колко? — прекъсна го Джан.

След кратко колебание Стефан отвърна:

— Пресметнах, че ако продавачът е Дънкан Лоуд, трябва да е получил почти четвърт милион лири на ръка за последните две години.

Тя закри устата си. Внезапният шок я накара да се почувства зле. Не можа да пророни нито дума.

— Джан? — Стефан посегна да я докосне, но тя издърпа ръката си. — Джан, може и да не е вярно — опита се да я успокои той. — Няма доказателства.

Тя се изправи, хвана се здраво за ръба на масата и за миг зрението ѝ се замъгли. Пусна цигарата в пепелника и залитайки, тръгна към вратата.

— Джан! — Стефан скочи и се втурна след нея. — Джан, спри! Нека ти помогна, моля те! Ти си в шок, изглеждаш...

— Не, наистина няма нужда. Добре съм.

Пое си глътка въздух.

— Джан, моля те!

Обърна се и го погледна.

— Не, действително съм добре. Трябва да свърша нещо. Би ли ми... повикал такси?

Стефан бързо се огледа наоколо, видя оранжевата светлина на преминаващо черно такси, изскочи на улицата да го спре и едва не бе блъснат от две коли.

— Закъде? — попита я, докато отваряше вратата.

— Вкъщи — отвърна Джан.

— „Ашмор Хаус“, „Редвю Роуд“, Патни — каза той на шофьора и понечи да се качи.

— Ще се прибера сама — настоя Джан.

Стефан я погледна и се поколеба как да постъпи, после затръшна вратата и се отдръпна. Проследи с поглед колата, докато се присъедини към уличния поток и се отдалечи, и си помисли колко крехка и сломена изглежда Джан, загледана през прозореца с безизразни, невидящи очи.

Щом стигна до „Ашмор Хаус“, Джан плати на шофьора и влезе в мезонета си. Веднага отиде до бюрото. Стомахът ѝ се сви, докато отвори и издърпа тайното чекмедже. Беше празно, папката я нямаше. Вдигна слушалката на телефона, набра номера на Стефан и се помоли да вдигне. Телефонът звъня продължително и тя дълго чака.

Дънкан Лоуд влезе в офиса на „Рикмън-Ливай“ и видя Адриана на рецепцията заедно с адвокатата ѝ. За първи път, откакто се бяха запознали, тя го удостои с една от редките си подкупващи усмивки. Беше изключителна жена и Дънкан усети силата на тази усмивка.

— Готова ли сте, графиньо?

Тя пое протегнатата му ръка.

— Напълно — отвърна.

— Хайде да приключваме с тази сделка най-сетне.

Адриана отново се усмихна чаровно и лъчезарният ѝ смях отекна в коридора.

— Да, хайде — съгласи се.

С тържествуващ вид двамата тръгнаха напред и оставиха огорчения и нещастен Дейвид Лоутър да ги последва.

Хари бе пристигнал в „Гънсбри“, както бе обещал, и незабавно бе впрегнат против волята си да попълва формулярите за поръчките, докато Рори и Кейт приемаха телефонните обаждания. Най-сетне бяха въвели някаква система и хаосът бе относително овладян. Бяха буквално затрупани, поръчките валяха и по всичко изглеждаше, че ще

продължат да се увеличават. „Това е — помисли си Рори с въодушевление. — На път сме да успеем!“ Записа поредната заявка за още каса „Гънсбри Ориджънъл“ и телефонът отново иззвъня. „Въпреки всичко, на път сме да успеем!“

Стефан изскочи от таксито, пхна в ръцете на шофьора десетачка и му каза да задържи рестото. Отпрати се към адвокатската кантора „Рикмън-Ливай“. Пристигна точно когато едно черно такси потегляше, блъсна вратата, втурна се вътре и попита:

— Тук ли е Дънкан Лоуд?

Секретарката поклати глава:

— Мистър Лоуд току-що си тръгна. Съжалявам.

— Току-що си тръгна?

— Да, излезе да хване такси само преди няколко минути.

Стефан се втурна обратно навън.

— По дяволите! — извика той, когато забеляза отдалечаващото се черно такси. Успя да съзре вътре силуетите на сияеща, безупречно елегантна жена и мъж на средна възраст.

Беше почти краят на деня и Алис бе свършила доста работа. Най-накрая бе свързала Кейт с журналисти, бе описала стотици поръчки, бе приготвяла чай, кафе и сандвичи, провеждала и приемала телефонни разговори, като през цялото време се бе мъчила да отгатне какво става тук и да обмисли какво, по дяволите, да прави.

Седеше във всекидневната, защото обажданията бяха замрели, и слушаше как Кейт прослушва телефонния секретар. Отпусна глава върху ръцете си, твърде отегчена, за да умува отново. Чу пиукане, погледна телефоните, видя, че са заети, и попита:

— Има ли някъде мобифон?

Никой не вдигна глава.

— Има ли мобифон? — извика отново.

Хари престана да брой на глас поръчките — навик, който влудяваше всички — и каза:

— О, Господи! Да. Моят е. Би ли вдигнала вместо мен? — кимна към купчината заявки. — Иначе ще забравя докъде съм стигнал.

Алис сви рамене. Помисли си: „Пази Боже, ако започне да брои отначало.“ И стана.

— Къде е?

— Мисля, че е в чантата или в джоба на палтото ми.

Провери първо в палтото, но не го откри, после разтвори ципа на чантата и извади мобифона, който продължаваше да звъни.

— Ало, телефонът на Хари Дръмънд е.

— Кой е?

— Алис, обаждам се вместо Хари, той е възпрепятстван в момента. С кого разговарям?

— Алис чия?

Гласът изведнъж прозвуча плахо, дори тревожно.

— Алис Уайт. Кой е на телефона?

— О, няма значение — каза жената, — щом е зает. Може ли само да му предадете, че се е обаждала Саша?

— Да, разбира се.

— Вие... негова приятелка ли сте?

Алис се замисли за момент. В известен смисъл, предполагаше, че може да се нарече такава.

— Да — отвърна. — Защо?

— О! — отново се долови тревога. — Бихте ли му предали... — последва пауза. — ... само, че съм се обаждала. Ето номера ми.

Алис се намръщи.

— Разбира се — записа името на Саша и номера. — Сигурна ли сте, че не искате да почакате? Той е...

Сетне сви рамене и затвори. Саша бе прекъснала разговора. Върна мобифона обратно в чантата на Хари, приближи се до него и сложи листчето с номера до поръчките. Той го погледна, изчерви се и процеди през зъби:

— Алис, ела тук! — тя се върна. — Саша... остави ли съобщение?

Алис го погледна. Присви очи, забеляза състоянието му — руменината по страните му, раздразнението, вълнението, което не бе долавяла досега — и разбра всичко.

— Не — отвърна. — Не остави съобщение. Само каза да предам, че се е обаждала.

Хари кимна:

— Разбирам.

Тя го наблюдаваше. Той се усмихна — не на нея, по-скоро на себе си, внимателно сгъна листчето и го пхна в джоба на ризата си.

— Добре тогава — каза Алис.

— О, да, добре — Хари отново се върна към действителността и се зае с поръчките. — Сто и шест, сто и седем, сто и осем...

Алис се отдалечи, но гласът на Саша продължаваше да звучи в главата ѝ и тя си повтаряше наум телефонния ѝ номер.

Дънкан изпрати документите на „Гънсбри Хаус“ по куриер от офиса си. Даваше срок от дванадесет часа, защото не искаше изненади в последния момент. Изчака до пет часа вечерта, после поръча мотоциклет, който пристигна след половин час. В присъствието на Пол Рикмън, неговия адвокат, подписа известието за конфискация на „Гънсбри Хаус“ и имението и го изпрати. Джан не знаеше нищо за това, а и вече му бе все едно дали знае или не. В този момент не го интересуваше нищо друго, освен сключването на тази сделка. Тя бе станала повратна точка за него. Огромна сума пари, внимателно, умело и непочтено придобита, последно доказателство, че е толкова умен, колкото винаги бе смятал.

— Е, това е — каза Кейт, изключи телефонния секретар и намали звука, за да не се чуват повече обаждания. — Предлагам да пийнем нещо — лицето ѝ бе бледо, а очите — уморени. Усмихна се и отвори бутилка „Гънсбри Ориджънъл“. Наля на всички по една чаша и ги раздаде. — Томи, Джон, мисис Ейбъл — изведнъж в стаята настъпи тишина. — Алис, Хари... — обърна се и потърси с поглед Рори. — А, Рори! Ето! — протегна ръка с чаша към него, докато стоеше на прага. — Да вдигнем тост за успеха и... — внезапно замълча. — Рори?

Той не помръдна.

— Кейт, пристигна куриер, казва, че носи някакви документи и иска да ти ги предаде лично.

— Куриер ли? Почакайте, ще вдигнем тоста, когато се върна — приближи се към Рори и попита: — Къде е?

— В коридора. Пристигна от Лондон.

Кейт го изгледа, докато минаваше покрай него, и сви рамене.

— Мис Кейт Дауи?

Куриерът повдигна козирката си и извади обемист кафяв плик.

— Да?

— Бихте ли се подписали тук, ако обичате? — подаде ѝ една дъсчица и плика.

Кейт го погледна, после разписката, закрепена на дъсчицата.

— От „Ингръм-Лоуд“ е — обясни тя, когато Рори застана до нея. Подписа се и се обърна към куриера. Върна бележката и попита: — Искате ли да пийнете нещо, преди да тръгнете обратно за Лондон?

— Не, благодаря — мъжът докосна козирката си. — Много благодаря.

Бързаше да си тръгне. Токовете на ботушите му затракаха по мраморния под и коженият му шлифер изшумоля, когато се обърна и се отправи към вратата.

Кейт отвори плика, извади първия документ и го разгледа. Прочете го, после затвори очи.

— О, Господи! — възкликна. — Това е известие за конфискация на „Гънсбри“ — погледна Рори. Лицето ѝ имаше отчаян израз. — Ще ни отнемат къщата.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джан лежеше облечена, изпомачкана и мръсна. За миг отвори очи, когато телефонен звън прониза тъмнината, и напрегна сили да се надигне. Някак си успя, стъпи на пода, но когато се изправи, краката ѝ се подкосиха и се свлече до леглото. Допълзя до телефона, посегна към него в момента, когато престана да звъни. Отново се строполи, причерня ѝ и затвори очи.

В „Тънсбри“ цареше тягостна тишина. Пълните чаши джин стояха недокоснати на масата, когато Кейт седна, а Рори застана до нея и зачете документите през рамото ѝ. Щом свърши, тя погледна първо него, после останалите.

— Пише, че считано от девет часа утре сутринта, собствеността, описана по-горе, „Тънсбри Хаус“ и земите ѝ, ще бъде конфискувана от „Ингръм-Лоуд“ — поклати глава. — Не мога да повярвам! Няма право да ни сторят това, нали, Рори? Сигурно нашето обжалване е в ход, вероятно...

Той взе молив и направи списък.

— Добре, първо трябва да позвъним на Дейвид Лоутър, после на Стефан, за да разберем дали може да се свърже с онази Ингръм — погледна часовника си. — По дяволите! Наистина е непочтено да се изпратят документите след края на работния ден, когато не можем да предприемем каквото и да било.

Кейт стана.

— Ще позвъня на Дейвид Лоутър вкъщи и ще проверя дали знае нещо, а ако не знае — защо.

Рори я докосна по ръката и каза:

— Ще се справим с всичко това, щом се налага, Кейт. Хайде, намери номера на Лоутър, а аз ще се обадя на Стефан — погледна мисис Ейбъл. — Ще бъдеш ли така любезна да направиш кафе?

Тя кимна и предложи:

— Нека отидем в кухнята и оставим Кейт и Рори да работят.

Всички се съгласиха и тръгнаха към вратата, когато младата жена се върна с тефтерчето си. Седна, за да се обади, и Рори каза:

— Не се тревожи, Кейт. Сигурен съм, че всичко ще се уреди.

— Наистина ли? — попита го тя.

Не можа да ѝ даде друг отговор, освен да свие рамене. Никога не се бе чувствал толкова неуверен.

Стефан остави слушалката, след като отново бе позвънил на Джан, и закрачи из стаята. Когато телефонът иззвъня, поговори набързо с Рори и взе решение. Грабна якето си от стола, облече го и излезе. Няколко минути по-късно бе в колата на път през Лондон към Патни.

— Стефан ще отиде да говори с Ингръм, Кейт. Мисля, че тя може да ни помогне — каза Рори. — Сигурен съм.

— Добре, но едва ли би могло да се каже същото за Дейвид Лоутър. Къде се е дянал, по дяволите? Лио казваше, че излиза само веднъж в годината — за среднощна литургия.

Рори усети, че го свива под лъжичката.

— Ще се появи, Кейт — промърмори. — Непременно ще направи нещо.

В „Ашмор Хаус“ завесите и на долния, и на горния етаж бяха спуснати. Стефан позвъни на вратата, не получи отговор и погледна през процепа на пощенската кутия. Къщата бе тъмна и празна, но колата на Джан бе отвън, млякото ѝ бе на стълбите, а сутрешният вестник — на пода в коридора. Беше сигурен, че тя е вътре.

Прескочи оградата и се озова в градината, откъдето видя, че завесите и на задните прозорци на мезонета са спуснати. Това го разтревожи. Почувства, че нещо не е наред. Погледна към къщата, забеляза, че прозорчето на банята е отворено, и реши да рискува. Изкачи се по водосточната тръба, успя да се закрепил с маратонките за стената и се покатери върху покрива на трапезарията. Протегна се към малкото горно прозорче на банята, провери ръката си колкото можа и се опита да отвори големия прозорец, но не успя. Стъпи на перваза, надникна през пролуката и безпокойството му прерасна в паника.

Виждаше се само тъмната спалня, леглото, телефонът на нощното шкафче... след миг зърна краката на Джан.

— Джан? — не последва отговор, краката ѝ останаха неподвижни. — Джан? О, по дяволите!

Скочи долу и трескаво започна да търси нещо за хвърляне. Нищо! Забеляза, че част от водосточната тръба е разхлабена, и се наведе да я хване. Бори се няколко минути и с рязко замахване я освободи. Пристъпи бързо, като държеше тръбата високо вдигната, и с все сила удари прозореца на банята. Последва оглушителен трясък, навсякъде се разхвърчаха стъкла и Стефан хвърли тръбата. Промъкна се през счупения прозорец и се втурна към Джан.

Съседката от горния етаж набра телефон 999.

— Джан!

Коленичи до нея, преобърна я и провери пулса ѝ. Беше съвсем слаб, но все пак се долавяше.

— Слава Богу! — промърмори той. Повдигна главата ѝ, сложи под нея възглавница и забеляза, че клепачите ѝ трепнаха и се открянаха. Беше в съзнание. — Джан, какво се е случило? — очите ѝ отново се затвориха. Стефан видя шишенце от лекарство на пода до леглото. Взе го, прочете етикета и скочи. Не можеше да разсъждава трезво и не забеляза телефона до спалнята. Обзет от паника, спусна се по стълбите и потърси телефона във всекидневната. Най-сетне го откри, вдигна слушалката и набра 999. — Линейка! — извика. — Бързо! — в коридора отекна щракане. — Какво, по дяволите?... О, Господи! Да, съжалявам, да, подозирам свръхдоза успокоителни. Адресът е „Ашмор Хаус“, „Редвю Роуд“, Патни, петнайсет. Не, о, Господи! Не знам номера тук. Аз...

Подскочи от уплаха, когато нечия ръка внезапно го сграбчи за рамото, и рязко се обърна.

— Спипахме те! — каза непознат глас. — Не мърдай! Арестуван си!

Беше три сутринта, когато Рори се върна в „Тънсбри Хаус“. Като последна мярка бе предприел пътуване до офиса на Дейвид Лоутър в Чартуел, а после до дома му, но от него нямаше и следа. Паркира ленд

роувъра пред къщата, изскочи, влезе през отворената входна врата и видя, че Джон Ейбъл все още е буден и го чака в коридора.

— Мисис Ейбъл намери легла за всички — каза той. — Никой не искаше да си ходи.

— Нищо чудно.

— Някакъв напредък?

Рори поклати глава:

— Ще отида да потърся Кейт. Провери дали се е обаждал Стефан — другият мъж кимна. — Благодаря ти, Джон — каза Галахър и се запъти към всекидневната.

Застана на прага и няколко минути погледа Кейт. Бе подложила ръце под главата си, лежеше, завита с палтото си, и лекото ѝ дишане бе единственият звук, който се чуваше в къщата. Той се приближи, нежно я докосна по главата, както правеше с Флора, и понечи да си тръгне. Точно в този момент телефонът иззвъня, Кейт се стресна и се събуди.

Джан се надигна в леглото в спешното отделение. Сестрата тъкмо мереше температурата и пулса ѝ, когато Стефан се върна, след като бе разговарял с Кейт.

— Все пак не мисля, че е добра идея, мисис Ингръм. Трябва да си починете. Леглото е свободно. Наистина смятам, че е по-добре да останете през нощта. Предполагам, че синът ви е на същото мнение. Нали, мистър Ингръм?

Тя погледна Стефан и Джан трепна.

— Не съм неин син — каза той. — А приятел. Но действително споделям мнението ви.

Джан не му обърна внимание. Веднага щом сестрата пусна ръката ѝ, отметна завивките и стъпи на пода. Стефан понечи да ѝ помогне.

— Мога да се справя, благодаря — каза тя и той се отдръпна.

— Подписахте ли документите за изписване?

Сестрата я изглежда любопитно, докато вземаше чантичката с тоалетни принадлежности и кърпата, които Стефан ѝ бе донесъл.

— Да, подписах ги — отвърна Джан. — Бихте ли ми показали къде е тоалетната?

Сестрата посочи с досада.

— Ето там. Придържайте нощницата си отзад, има твърде голяма цепка.

След десет минути беше готова. Изглеждаше ужасно — смъртнобледа, с дълбоки тъмни сенки под очите, лицето ѝ бе подпухнало, но не я бе грижа. Чувстваше се отвратително. Сякаш някой я бе ударил с юмрук по главата и ритнал в корема. Краката ѝ се подкосяваха и трябваше да приеме помощта на Стефан, за да стигне до колата. Отвори ѝ вратата, тя се качи и се отпусна на седалката. Той седна зад волана и я погледна.

— Наистина не разбирам какво би могла да направиш сега, Джан. Не съм сигурен, че е добра идея.

Тя се обърна с лице към него, без да се срамува от вида си.

— Аз също, честно казано, но се чувствам отговорна, Стефан, и искам да отида. Никога не се знае, може би има незначителна вероятност за грешка в документите, някоя неспазена процедура в бързината... — закри лице и уморено разтърка очи. — Не знам, но трябва да отида, това е.

Той кимна, запали и погледна часовника си.

— Имаме пет часа, докато конфискацията влезе в сила — включи на скорост. — Готова ли си?

— Да — Джан сложи ръката си върху неговата. — Благодаря ти, Стефан.

Той сви рамене.

— Добре, тогава да тръгваме!

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Беше пет сутринта, когато двамата пристигнаха в „Гънсбри Хаус“. Кейт ги посрещна в коридора и стомахът на Джан се сви, щом я видя изпълнена с надежда.

— Не знам дали ще мога да направя нещо — каза тя веднага щом влезе. — Наистина не очаквам да успея, просто мисля...

— Разбира се — припряно отвърна Кейт и надеждата ѝ се изпари.

— Къде са документите?

— В кабинета. Елате, ще ви ги покажа.

Джан я последва и токетата ѝ зачаткаха по каменните плочи на пода.

— Тук — Кейт отвори вратата и Джан влезе. — Искате ли кафе?

— Да, ако обичате. Онова там ли са документите?

Пликът лежеше на бюрото до тефтерче със записани имена и телефонни номера.

— Да. Да ви оставя ли?

— Да.

Кейт се обърна и тръгна към вратата.

— Кейт! — тя извърна глава. — Кейт, съжалявам — каза Джан. — Наистина съжалявам.

— Благодаря — отвърна ѝ. — Аз също.

Затвори вратата и я остави да се справи с непосилната задача.

Рори и Стефан стояха в коридора.

— Добре ли си? — попита Рори, когато Кейт се приближи към тях.

Сви рамене.

— Вижте, мисля да отида при Джан — рече Стефан и тръгна към кабинета.

— Стефан? — извика Кейт след него. Той се обърна. — Какво се случи? — попита.

— Не знам — честно отговори Стефан. — Но каквото и да е, Джан няма пръст. Наистина не искаше да се стига дотук.

Кейт кимна и той влезе в кабинета.

— Какво значение има — промълви тя. — Все едно дали Джан е искала или не.

— Нима?

— Така мисля.

Кейт наклони глава и Рори обгърна раменете ѝ. Не се възпротиви, когато погали косите ѝ.

— Кейт — тихо каза той. — Знам, че може би не искаш да чуеш това, но ще го изтъкна като последна възможност. Мислила ли си да се обадиш на майка си?

Тя бавно се отдръпна.

— На какво се усмихваш? — попита той. Всъщност усмивката ѝ бе почти през сълзи.

— Вече го направих — каза му. — След като тръгна за Чартуел. Преглътнах гордостта си и реших да помоля за помощ. Събудих Пиер и той каза, че ще ѝ предаде да ми се обади. Но, разбира се, тя не го направи.

— Може би все пак ще позвъни.

Кейт поклати глава.

— Не, не е в стила на майка ми. Ако искаше, би го сторила веднага — въздъхна. — Не я обвинявам в нищо. Прави само това, което смята, че е най-добро за мен.

— Ще опиташ ли отново?

— Не — обви ръце около тялото си и потрепери. — Не, няма смисъл. Сега наистина всичко зависи от Джан... — замълча и вдигна очи, когато вратата на кабинета се отвори. Хвърли поглед към лицето на Джан и остана безмълвна няколко секунди, след което се обърна към Рори: — Би ли събрал всички в кухнята, ако обичаш? Трябва да им кажа какво става.

Половин час по-късно, все още будна благодарение на поредната чаша кафе, застана срещу неколцината души, които бяха работили неуморно, и се опита да им разкрие чувствата си.

— Боя се, че имам лоши новини — започна тя. — Нарездането за конфискация, за което бяхме уведомени снощи, влиза в сила тази сутрин в девет часа — преплете пръсти и когато за миг отпусна ръцете

си, Рори забеляза, че треперят. — Снощи с Рори мислехме, че все още има малка надежда за обжалване, но тъй като не успяхме да открием Дейвид Лоутър, нашия адвокат, а времето изтича, се убедихме, че положението е безнадеждно — направи дълга пауза и с мъка преглътна. — Това означава, че всички трябва да напуснем имението, много вероятно още днес, и, разбира се, да преустановим производството на „Тънсбри Ориджънъл“.

Последва напрегнато и тягостно мълчание и когато погледна лицата на всички около себе си, Кейт почувства, че в очите ѝ напират сълзи. Покашля се и се загледа в голата стена насреща.

— Искрено съжалявам не само че ще загубя дома си, а и заради всички вас... — замълча, когато чу звънеца на входната врата. — Извинявай, мисис Ейбъл, би ли отворила?

Икономката забърза навън. Никой не се осмели да проговори. В преддверието прозвучаха стъпки, които се приближиха по коридора. Мисис Ейбъл влезе, следвана от Саша.

— Саша!

Хари подскочи.

— Саша? — Кейт се намръщи. — Коя е Саша?

— Моя приятелка — побърза да обясни Дръмънд.

— Повече от приятелка, Хари! Цяла нощ мислих за теб. Двоумях се дали да дойда, но когато се обади Алис... — замълча и прикова поглед в Кейт. Заключениета част от плана ѝ бе да застане лице в лице със съперницата си. Дълго бе размишлявала, но в последния момент бе загубила кураж. Неочакваното обаждане на Алис бе възвърнало решимостта ѝ.

Кейт отново се намръщи, не разбирайки напълно сцената, която се разиграваше пред нея, и се опита да продължи оттам, докъдето бе стигнала.

— И така, съжалявам, че усилията на всички ви се оказаха напразни... — но изведнъж отново прекъсна словото си и се обърна към Саша: — Коя сте вие, по дяволите?

— Саша Тъли — преглътна и решително добави: — Срецам се с Хари от две години и...

— Срещате се с Хари? — Кейт поклати глава. Все още недоумяваше какво става. Замислено потърка вежди и каза: — Слушайте, не разбирам какво точно се опитвате да кажете.

— Че спя с Хари Дръмънд от две години.

— Саша!

— Но това е истината, Хари! Омръзна ми да се крием! Крайно време е тази истина да излезе наяве.

Кейт почувства световъртеж и затвори очи.

— Господи! — промълви Томи Винс.

— Алис най-сетне ме убеди да дойда — продължи Саша. — Трябва да изясним всичко, да...

— Алис? — плахо попита Кейт. Миналото сякаш оживя и я връхлетя с пълна сила. Подпря се на масата, за да не залитне.

— Впрочем къде е Алис? — попита Рори.

— Мили Боже! — промърмори Хари. Алис бе изчезнала. Кейт внезапно избухна в плач. Лицето ѝ се сбръчка и тя го закри с длани.

— Кейт? — извика Рори и забърза към нея, но тя не отвърна. Отпусна ръце, втурна се покрай него навън и стъпките ѝ отекнаха в гробната тишина.

Рори се обърна.

— Вярно ли е, Хари? Наистина ли имаш връзка с това момиче Саша?

Дръмънд кимна.

— Не обичаш Кейт, нали?

Хари понечи да възрази, но погледна Саша. Все още стоеше там с пребледняло лице, взираше се в него и устните ѝ трепереха. Изведнъж осъзна колко глупаво се е държал.

— Така е — каза той. — За съжаление.

Приближи се към жената, която наистина обичаше, и хвана ръката ѝ.

Рори не чака нито миг повече. Изтича навън след Кейт и извика на Хари така, че да чуят всички:

— А аз я обичам! Истински!

Няколко мига никой в стаята не проговори. Мисис Ейбъл първа наруши мълчанието, докато наливаше чайника:

— Крайно време беше.

Най-сетне Рори откри Кейт, седнала сама на перилата на старата каменна тераса, която опасваше цялата задна част на къщата. Беше я

търсил повече от час и накрая се бе сетил да провери тук. Не бе облякла палто и когато се приближи, забеляза, че е премръзнала и трепери от утринния хлад. Внимателно я наметна с плътното си шушляково яке и тихо седна до нея. Хвана ръката ѝ и я разтри между дланите си, за да стопли пръстите ѝ.

— Всичко свърши! — прошепна тя.

— Не съвсем — отвърна Рори и пъкна ръката ѝ в джоба си. — Има още нещо, всъщност две неща, които трябва да изясним.

Все още гледаше настрани.

— Първо, Флора не е моя дъщеря.

Кейт затаи дъх и се обърна.

— Какво искаш да кажеш? Мислех...

— Знам, аз също — впери поглед в нея. — Кейт, съжалявам, исках да ти кажа, наистина, но досега не намерих удобен момент.

— И сега смяташ, че е настъпил?

— Може би не, но нямам голям избор, нали?

— Така е — отново избегна погледа му. — Мисля, че нямаш — сърцето ѝ биеше неудържимо и без да се обърне с лице към него, каза: — Това означава ли, че не си спал с Алис?

— Не, никога не съм спал с нея. Бях пиан, събудих се в леглото ѝ, но тя ме бе настанила там. Бил съм толкова пиан, че не съм бил в състояние дори да се съблека.

— Разбирам.

— Наистина ли, Кейт? Наистина ли разбираш?

Извърна глава към него, погледа го няколко мига, после сви рамене.

— Всъщност не знам — откровено отговори тя.

Последва мълчание, след което Рори каза:

— Слушай, Кейт, има още нещо.

Изведнъж тя скочи.

— Рори, колко още мислиш, че мога да понеса? — извика, размахвайки ръце. — Прекалено много ми се събра: къщата, Хари, а сега и това! — отдръпна се от него. — Не е по силите ми. Не бих понесла повече, можеш да ми го спестиш, да запазиш...

— Не мога — извика и Рори. — Обичам те и повече не мога да се преструвам, не мога! — рязко се изправи и сграбчи ръцете ѝ. — Кейт, чуй ме, моля те, защото трябва да го кажа. Не всичко е свършено,

поне за мен не е. Между нас все още има нещо. Мисля, че ти също ме обичаш и сега, когато онзи превзет... — замълча и дълбоко си пое дъх. — Сега, когато Хари вече не е пречка, нищо не може да ни спре... искам да кажа, при условие че съм прав и наистина ме обичаш — притегли я към себе си. — Кейт, можеш да разчиташ на мен каквото и да се случи: конфискация, дълг, банкрут. Аз съм тук, ти си тук и дори да загубим всичко — къщата, бизнеса с джин, твоята фирма за доставки, — ние си принадлежим, имаме Флора, а единствено това е от значение. Трябва само да кажеш, че ме обичаш и...

— Рори!

Той замълча.

— Рори, Кейт!

И двамата се обърнаха. Прозорецът на всекидневната бе широко отворен. Стефан се бе надвесил навън и ги викаше. Зад него се бяха събрали много хора.

— Кейт, Рори, елате веднага!

— Проклятие! — извика Галахър.

— Какво, по...

— Кейт, Рори!

— Хайде — каза тя. — Трябва все пак да разберем какво става.

Обърнаха се и се отправиха към задния вход на къщата. Кейт задържа вратата и той влезе преди нея. Първото, което чуха, бе суматоха в коридора. Рори си помисли най-лошото и се втурна напред.

— Рори!

— Татко, какво се е случило? — стомахът му се сви. — Не е нещо с Флора, нали?

— Не е, успокой се. О, Кейт!

Лицето ѝ силно пребледня.

— Мистър Галахър, какво има? Флора...

— Не, не, тя е добре, наистина, Кейт. Скъпа, с Флора всичко е наред. Ела с мен, мисля, че имам много добри новини за теб.

Приближи се и я хвана под ръка.

— Какво става? — Рори погледна баща си, а после мисис Ейбъл и Джон. — Кои са тези хора?

Майкъл Галахър се спря.

— Господи! Извинявай, Кейт. Нека те представя. Това е Хенри Паскоу — адвокатът, който обслужва един от моите енорияши, а това е

Кърк Брадшоу. Мисля, че вече си се срещала с него, той е собственик на местния антикварен магазин.

Кейт кимна, напълно объркана.

Рори погледна часовника си.

— Татко, девет без петнадесет е. Какво, за Бога...

Баща му вдигна ръка.

— Оттук, хайде.

Поведе ги към всекидневната, където Джан и Стефан стояха, обърнали се към стената до камината, и внимателно отстраняваха част от ламперията.

— Какво правите, за Бога? — извика Кейт.

Стефан се обърна и на лицето му засия усмивка.

— Кейт, ела насам! — тя се приближи. — Знаеш ли какво е това? — попита той и отстъпи встрани, за да ѝ покаже зейналата дупка в ламперията и лъскавата златисто-черна повърхност зад нея.

— Не.

— И аз нямах представа, но Джан знае — погледна към Джан с по-нежна усмивка. — Седяхме тук, разговаряхме и тя се приближи до полицата над камината да вземе кибрит, за да запали цигара. Докато стоеше и пушеше, забеляза малка пролука в ламперията, издълба я и ето какво откри.

— Какво?

Кейт поклати глава, още по-озадачена.

— Черен мрамор със златисти жилки.

— Черен мрамор?

— Изтичах да доведа мисис Ейбъл. Тя позвъни на отец Галахър, после Джан предложи да повикаме адвокат, за да депозираща молба за обжалване, и антиквар, който да удостовери автентичността на материала...

— Почакай малко. Автентичността на какво?

— Черен мрамор със златисти жилки — каза Кърк Брадшоу. — Изключително рядък и ценен. Предполагам, че цялата всекидневна е облицована с него и стойността му възлиза на между четвърт и половин милион лири.

Кейт зяпна от изумление.

— Шегувате се!

— Нищо подобно — каза Стефан. — Джан възложи на адвокат да депозира молба за обжалване на конфискацията. Той състави документа и не ни остава друго, освен да чакаме да пристигне представител на „Ингръм-Лоуд“, за да му го връчи.

Кейт изведнъж почувства слабост, облегна се на стената и за миг затвори очи.

— Не вярвам — промърмори тя.

Настъпилата тишина продължи няколко секунди и Рори усети, че дъхът му спира.

Кейт изведнъж се усмихна.

— Ето това е! — каза тя и усмивката ѝ прерасна в смях. — Успяхме! Вие успяхте! — извика. — Ще мога да върна заема, да продължа с бизнеса, да запазя „Тънсбри“. Това е всичко, нищо няма да остане неуредено.

Рори наведе глава. „Освен за мен“, помисли си той. Изведнъж всички заговориха разпалено и в стаята се възцари тържествена атмосфера. Докато се отправяше към вратата, съжали, че не е в настроение да сподели радостта им. Проправи си път и въздъхна.

— Освен нашите отношения — каза Кейт.

Той се огледа.

— Моля?

— Нищо няма да остане неуредено, освен тях.

Рори я изгледа втренчено.

— Ти каза, че трябва само да призная, че те обичам.

— Да.

— Но не мисля, че е достатъчно — той не отговори и Кейт застана още по-близо. — Мисля, че е важно да кажа, че те обичам и... — стоеше точно срещу него, тялото ѝ бе на сантиметри от неговото. — ... че ако някога пак ме напуснеш, Рори Галахър, ще разбия проклетата ти физиономия!

Избухна в смях, хвърли се към него и го целуна.

ЕПИЛОГ

Адриана, графиня Дьо Гран Бле, тържествуваше. Седеше на масата за закуска срещу навъсения Пиер и обилно мажеше кроасана си с ирландско масло и френски конфитюр от боровинки. Наля кафе и на двамата и каза:

— О, по-весело, Пиер!

Съпругът ѝ не отговори, само повдигна „Файненшъл Таймс“ още по-високо, за да я скрие от погледа си.

— Не би имало полза да се обаждам на Кейт по никое време — продължи тя. — И без това вече беше свършено!

Отхапа зальк, сдъвка го и леко въздъхна от удоволствие.

— Жалко, че не одобряваш, но всичко бе направено в неин интерес и...

— Адриана! — Пиер свали вестника. — Моля те, не ме оскърбявай с лъжите си! Винаги си защитавала единствено собствените си интереси.

Тя невъзмутимо задъвка още една хапка от кроасана. Телефонът иззвъня и жената бързо стана от масата.

— Тъкмо навреме — каза шеговито и отиде да се обади.

— О, Кейт, скъпа!

Пиер вдигна поглед.

— Моля? — последва кратко напрегнато мълчание. — Мрамор?... Не ставай смешна, Кейт! Не може да бъде. Щях да знам за него, ако имаше — отново настъпи кратка пауза. Пиер повдигна вежди. — Моля? — рязко каза Адриана. — Какво си направила? — Пиер остави вестника и я погледна с явно любопитство. — Не можеш да го сториш! — внезапно извика тя. — Не можеш! Това е... — замълча, плътно уви телефонната жица около пръста си и с променен тон каза: — Дейвид Лоутър ли? Не, нямам представа къде е отишъл... Некоректно? Не е депозирал обжалването? Наистина ли? Нима можеш да заведеш дело срещу адвокат? — гласът ѝ стана по-спокоен и тя дълбоко си пое дъх. — Добре, Кейт, скъпа — каза неособено любезно,

но сдържано. — Щом наистина мислиш, че бизнесът ще върви, и искаш да запазиш къщата, тогава, разбира се, с Пиер те поздравяваме — почувства, че на гърлото ѝ заседна буца, и леко се покашля. — Да, Кейт, надявам се да ти потръгне — жицата бе така плътно увита около пръста ѝ, че бе останал без кръв. — Да, ще предам поздравите ти на Пиер — той се усмихна. — Благодаря, Кейт... Да, дочуване, скъпа.

Адриана затвори телефона и с високо вдигната глава се върна на масата за закуска.

Пиер понечи да каже нещо.

— Недей... — едва успя да промълви тя. Седна сковано на стола, с изправен гръб, и докато дояждаше кроасана, по лицето ѝ потекоха сълзи.

Издание:

Мария Барет. Нарушено обещание

ИК „Хермес“, Пловдив, 2001

Редактор: Недялка Георгиева

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 954-459-821-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.